M.J. ARLIDGE

CRIME

OCHI pentru OCHI

FICTION CONNECTION

Traducere de Alexandra Fusoi

Bestseller *SUNDAY TIMES*

Înfiorător, sfâșietor, un thriller mare, îndrăzneț, complex.
CHRIS WHITAKER

TREI

M.J. Arlidge

Ochi pentru ochi

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Nota autorului

În momentul de față, în Marea Britanie există nouă infractori condamnați care au primit din partea justiției dreptul la anonimat pentru tot restul vieții și cărora li s-au oferit nume și vieți noi după ce au fost eliberați din închisoare. Crimele pe care le-au comis erau atât de cunoscute, atât de larg mediatizate, încât amenințarea unor atacuri din partea justițiarilor în comunitate a fost considerată reală. Din acest motiv, tribunalele au luat măsura neobișnuită de a le acorda dreptul la anonimat pentru tot restul vieții, protejându-i astfel de vătămări și oferindu-le o a doua șansă, sub controlul Serviciului de Probațiune.

Mulți au salutat decizia, arătând că majoritatea acestor infractori erau doar niște copii când au comis infracțiunile. Însă alții au considerat că este ceva nechibzuit, alarmați că acești infractori condamnați circulau acum liberi prin comunitate, invizibili și nedepistați. În mod normal, dacă se mută în cartier o persoană care a agresat sexual minori, ai dreptul să fii informat, conform Legii Sarah. Dar nu și în cazul acestor nouă agresori sexuali. Ceea ce unora li se pare bizar, ținând cont de cât de cumplite au fost infracțiunile lor și de faptul că cel puțin unul dintre ei a continuat să comită agresiuni grave, cu motivație sexuală, și după ce a fost eliberat.

De-a lungul anilor, au fost făcute mai multe încercări de a-i „demasca“, presa tabloidă britanică în special făcând eforturi pline de zel să-i localizeze. Niciunul dintre ele n-a avut succes, cei nouă infractori rămânând ascunși și protejați

până în ziua de azi. În *Ochi pentru ochi*, o abordare ficțională a subiectului, investighez ce s-ar întâmpla dacă *ar reuși* cineva să dezvăluie noile identități și domicilii ale acestor infractori cunoscuți — nu în presă, mijloace de informare sau pe internet, ci direct familiilor îndurerate. Rezultatul ar fi „justiția firească", iar acești răufăcători ar ajunge să simtă întreaga povară a crimelor lor îngrozitoare? Sau ar fi o invitație pentru justițiari, sete de sânge și domnia gloatei?

Ce ai simți *tu* dacă ai ajunge în cele din urmă față în față cu ucigașul copilului tău?

Matthew Arlidge, iulie 2023

Pentru mama mea,
care m-a făcut ceea ce sunt

Ziua întâi

Capitolul 1

I-a simțit înainte să-i vadă. Ce să-i fi trădat — o umbră tremurătoare, sunetul respirației superficiale, un pas stângaci? Ori simțurile lui ascuțite care l-au alertat despre prezența lor, instinctele de supraviețuire care-l țimuseră în viață atâta vreme? Oricum, un lucru era sigur. Îl găsiseră.

Înăbușindu-și groaza, Mark Willis a mers mai departe. Pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare, inima îi bătea nebunește, dar n-a încetinit pasul, cercetând din priviri clădirile și aleile umbrite. Complexul Rumworth era un loc nefericit, bântuit de copii care renunțaseră la școală, narcomani și săraci în stadiu terminal, dar lui Mark îi plăcea aici, mai ales după miezul nopții, când putea să vină și să plece după cum avea chef. Se delecta cu aceste momente fugare de libertate, când toată nefericirea, durerea și violența trecutului păreau să se mistuie, când se simțea invizibil și în siguranță. Se simțise bine în seara asta, mergând liniștit și nevăzut spre apartamentul lui micuț, cu cinci halbe de bere la bord, care-l făceau nepăsător, ba chiar euforic. Însă totul se schimbase într-o clipă. Acum se simțea cât se poate de treaz, cu mintea limpede, trupul pregătit pentru fugă, conștient de pericolul mortal în care se afla.

Cum îl găsiseră? Ce-l trădase? Părea imposibil. Fusese foarte atent, foarte prudent — sălășluind în noua lui identitate, făcându-și o viață în orașul ăsta nou —, și totuși, cumva, *știau*. Următoarele câteva minute vor stabili dacă scăpa de pedeapsă

sau avea o moarte brutală, singura lui speranță fiind elementul-surpriză, s-o rupă la fugă brusc, pe neașteptate, spre libertate. Dar în ce direcție s-o ia? Pe ce alee ar trebui să fugă? Dacă o nimerește, ar putea scăpa nevătămat, dar dacă nu...

Acolo! *Nu* își imaginează. De data asta a auzit clar un pas printre umbrele Casei Lancaster, cel mai dărăpănat dintre cele cinci blocuri-turn care mutilau colțul ăsta năpăstuit din Bolton. A aruncat o privire spre blocul de apartamente care se năruia, așteptându-se să vadă o siluetă masivă în penumbră, dar spre surprinderea lui, atacatorul a renunțat cu totul la prudență și a ieșit în lumina chioară a felinarelor.

Mark și-a ținut răsuflarea, împleticindu-se puțin, incapabil să înțeleagă ce vedea. Silueta era înaltă și puternică, îmbrăcată cu blugi murdari, geacă de piele neagră și bocanci cu vârful de oțel. Purta mănuși, iar în mână strângea o rangă; lumina gălbuie slabă se reflecta în cârligul încovoiat dezgustător. Era suficient ca să-i înghețe sângele în vine, dar chipul siluetei era cel care-l făcu să-și înăbușe un țipăt în gât. Doi ochi negri, rotunzi și strălucitori priveau printr-o mască de porc din latex, dându-i agresorului un aer neomenesc, animalic și nemilos.

Silueta venea spre el, din ce în ce mai repede. Panicat, Mark se întoarse și porni în grabă către York House și pasajul subteran care l-ar fi putut duce încă spre un loc sigur, dar abia dacă făcuse un pas când se opri. O altă siluetă mascată la fel îi ieși în față, blocându-i calea. Și aceasta era înarmată și însetată de violență, iar din bot îi ieșea un șuierat triumfător.

— Rahat...

Cuvântul s-a revărsat din gura lui Mark, pițigăiat și sufocat. S-a întors din nou, sperând s-o

sau avea o moarte brutală, singura lui speranță fiind elementul-surpriză, s-o rupă la fugă brusc, pe neașteptate, spre libertate. Dar în ce direcție s-o ia? Pe ce alee ar trebui să fugă? Dacă o nimerește, ar putea scăpa nevătămat, dar dacă nu...

Acolo! *Nu* își imaginează. De data asta a auzit clar un pas printre umbrele Casei Lancaster, cel mai dărăpănat dintre cele cinci blocuri-turn care mutilau colțul ăsta năpăstuit din Bolton. A aruncat o privire spre blocul de apartamente care se năruia, așteptându-se să vadă o siluetă masivă în penumbră, dar spre surprinderea lui, atacatorul a renunțat cu totul la prudență și a ieșit în lumina chioară a felinarelor.

Mark și-a ținut răsuflarea, împleticindu-se puțin, incapabil să înțeleagă ce vedea. Silueta era înaltă și puternică, îmbrăcată cu blugi murdari, geacă de piele neagră și bocanci cu vârful de oțel. Purta mănuși, iar în mână strângea o rangă; lumina gălbuie slabă se reflecta în cârligul încovoiat dezgustător. Era suficient ca să-i înghețe sângele în vine, dar chipul siluetei era cel care-l făcu să-și înăbușe un țipăt în gât. Doi ochi negri, rotunzi și strălucitori priveau printr-o mască de porc din latex, dându-i agresorului un aer neomenesc, animalic și nemilos.

Silueta venea spre el, din ce în ce mai repede. Panicat, Mark se întoarse și porni în grabă către York House și pasajul subteran care l-ar fi putut duce încă spre un loc sigur, dar abia dacă făcuse un pas când se opri. O altă siluetă mascată la fel îi ieși în față, blocându-i calea. Și aceasta era înarmată și însetată de violență, iar din bot îi ieșea un șuierat triumfător.

— Rahat...

Cuvântul s-a revărsat din gura lui Mark, pițigăiat și sufocat. S-a întors din nou, sperând s-o

ia pe unde venise, spre Butcher's Arms, dar acum atacatorii au scos ultimul as din mânecă, o a treia siluetă care a apărut la 20 de metri în fața lui, învârtind degajat o rangă în mână.

Tăcere. Mark a rămas încremenit în pasajul întunecos, cu agresorii înșirați în jurul lui. Intrase direct în capcana lor și acum avea să suporte consecințele. Violența era iminentă, setea lor de sânge era palpabilă, sentimentul lor de triumf, evident. Chiar acum, când stătea aici, tremurând de frică, ultimul venit a pufnit zgomotos, imitând grosolan un porc, iar sunetul dezgustător a răsunat din clădirile din jur. Fiecare celulă a lui Mark voia să-l facă să cadă în genunchi, să cerșească iertare, dar el știa că aici nu va exista milă. Ăsta era sfârșitul promis.

Cei trei bărbați au făcut un pas în față. Apoi încă unul. Înaintau în continuare, cu rângile ridicate, pregătiți să-și doboare dușmanul lipsit de apărare. Mark le simțea mirosul de transpirație, le auzea răsuflarea hârșâită, le simțea euforia. Știa că din clipă în clipă va veni prima lovitură, sfâșiind piele și rupând oase, trântindu-l pe jos. După aceea, atacul va fi nemilos, trupul lui va fi zdrobit până nu va mai putea fi recunoscut, într-un act de răzbunare susținut și hotărât. Chiar acum, bărbatul cu cap de porc din fața lui își încorda brațul și se pregătea de atac, decis să dea prima lovitură, cea crucială...

Mark se aruncă înainte, împingând palma în botul porcului. Atacatorul nu se așteptase să întâmpine rezistență și nu s-a apărat, iar Mark a fost încântat de sunetul nasului care se rupea, în timp ce atacatorul lui urla de durere. Elanul îl împinse în silueta solidă, pe care o dărâmă pe spate, rupând temporar linia agresorilor. Profită de ocazie și țâșni înainte, îndreptându-se către

spațiul care se deschisese pe neașteptate. O pereche de mâini aspre încercă să-l prindă și-l apucă de haina pufoasă, dar Mark își eliberă brațele și fugi mai departe, lăsându-i pe atacatorii nedreptățiți cu canadiana lui în brațe. Grăbi pasul, lovind cu picioarele în beton și îndepărtându-se cât mai mult de atacatori. Simți cum îi urcă în gât un râs isteric. După ce se aflase la doar câteva clipe de moarte, acum era liber și nevătămat, convins că poate fugi mai repede decât trei bărbați de vârstă mijlocie, că poate scăpa în umbrele casei sinistre pe care o numea cămin. N-avea nevoie decât de jumătate de oră ca să găsească un loc sigur, să dea un telefon. Putea supraviețui acestui coșmar, să scape cu viață, să folosească așa cum se cuvine cea de-a doua șansă pe care o primise.

Auzi pași grei în spate, care-l smulseră din reverie. Atacatorii nu renunțaseră și veneau după el, bocănind pe ciment. A aruncat o privire peste umăr și a descoperit, spre groaza lui, că unul dintre bărbați e la mai puțin de trei metri de el, încordându-și toate tendoanele ca să-l ajungă din urmă. Panicat, Mark a mărit ritmul, simțind cum îi ard plămânii, cum îl dor picioarele de oboseală. Era încă în mare pericol, dar dacă reușea să iasă din complex, tot ar fi putut fi în siguranță.

A zărit în față aleea centrală care dădea în strada principală și a sprintat spre ea, gonind spre salvarea lui. Dar speranțele i-au fost din nou spulberate. O dubă albă bloca intrarea centrală în complex, cu farurile orbitoare care parcă îl arătau cu degetul, ca să-l vadă atacatorii. Chiar atunci, ușa șoferului s-a deschis și a apărut încă un bărbat mascat. Mark s-a oprit brusc, panicat, reușind să se dea deoparte la timp când o mână s-a repezit la brațul lui. Fără să-i pese încotro se îndreaptă, a

luat-o iar la fugă, preocupat doar să rămână în fața urmăritorilor.

Se îndrepta spre marginea complexului, un labirint de alei înălțate, containere de gunoi și felinare care pâlpâiau. Pasajele erau întunecoase și periculoase și Mark s-a împiedicat de câteva ori, dar a ținut-o tot așa, fără să-și rupă ritmul. Cu siguranță că agresorii aveau să obosească la un moment dat, nu? O să renunțe la urmărire. Trecu de un colț și goni mai departe, observând abia în ultima clipă cărucioarele de cumpărături răsturnat. Sări instinctiv, abia evitând obstacolul, după care ateriză cu îndemânare pe beton. Cel mai apropiat dintre urmăritori n-a avut același noroc, dând peste cărucior înainte să cadă. Însuflețit, Mark a grăbit pasul. Distanța față de urmăritori creștea și, dacă reușea să găsească o scară spre nivelul străzii, putea să scape de ei în întunericul de jos. Era domeniul lui, căminul lui în ultimii patru ani, iar supraviețuirea depindea de felul cum profita de acest avantaj.

Se simțea încântat, energizat, în timp ce căuta din priviri, încrezător, o cale de scăpare, însă când alunecă după un colț, speranțele lui au fost spulberate. În beznă, în panica lui, nu calculase bine și țâșnise pe aleea greșită. Nu gonea spre libertate, ci spre o fundătură, parapetul metalic din fața lui, care-i apăra pe locatari de centură, distrugându-i ultima șansă de evadare. Mark s-a oprit alunecând și a privit în jur, căutând orice mijloc de scăpare, dar era blocat de ziduri de beton care-i ajungeau până la piept și de balustradele negre ostile din față. În urma lui, auzea patru rânduri de pași care încetineau, pe măsură ce urmăritorii lui se pregăteau să atace. Mark și-a rezemat fruntea de balustradă și a început să plângă; lacrimile i se scurgeau pe

obraji, în timp ce tremura din toate încheieturile de frică. Nimeni nu merita să moară așa.

— Haideți, băieți, să-i dăm cadoul de Crăciun...

Veneau spre el, cu armele ridicate. N-aveau să se grăbească, aveau să se înfrupte din durerea lui, să se *distreze*. Se întoarse spre atacatori, cu ochii dintr-odată sclipind sfidător. Chiar avea să-i lase pe tâmpiții ăștia fără minte să-l măcelărească cu sânge-rece? Avea să-i lase *să câștige*? De undeva, din adâncurile lui, se ridică o ultimă rămășiță de forță, de curaj. Urmăritorii erau la doar câțiva metri de el, pregătiți să lovească, dar el era hotărât să nu le dea satisfacție. Se răsuci, se prinse de balustradă și începu să urce.

Agresorii urlară și săriră înainte, sfâșiindu-i blugii, dar Mark scăpă. Preț de o clipă, se clătină pe balustradă, privind farurile strălucitoare care goneau pe drumul aglomerat de dedesubt, după care se aruncă.

După câteva secunde, trupul lui lovi pământul cu un trosnet dezgustător, iar capul i se izbi cu putere de betonul nemilos.

Capitolul 2

Olivia Campbell a trântit portiera mașinii și s-a îndepărtat de ea în grabă. Traficul din Londra fusese criminal de dimineață, oamenii ieșiți la cumpărăturile de sărbători blocând toate arterele din capitală, și avusese nevoie de o oră să se târască de la Holloway în Tottenham. Și-a abandonat Corsa pe linia dublă galbenă și a pornit în fugă pe stradă, dureros de conștientă de cât de mult întârziase. Acum regreta că înghesuise în program două vizite înainte de evenimentul principal. Ambii eliberați condiționat fuseseră agresivi, întârziaseră și o făcuseră să piardă vremea, ceea ce însemna că acum întârziase cu mai mult de o oră și jumătate la prima ei ședință propriu-zisă cu Jack. Știa că n-avea cum să meargă bine — băiatul de 19 ani agitat era nervos când ajunsese aseară la noua lui adresă din Tottenham Hale și probabil că deja se urca pe pereți, convins că întârzierea ei prevestea un pericol sau un dezastru. Bineînțeles că era doar paranoia neîntemeiată — o văzuse de multe ori la eliberații condiționat cunoscuți —, dar asta n-avea să-i ușureze treaba în dimineața asta și era păcat, pentru că deja se simțea extenuată.

Și-a croit drum grăbită spre casa banală cu două camere jos și două sus, pe ușa căreia atârna o coroniță festivă cu aer de scuză, și a cercetat din priviri strada, apoi a bătut de trei ori. A răspuns aproape imediat o voce, băiatul aflat chiar lângă ușă.

— Cine e? a întrebat el încet, făcându-și simțit accentul din zona Tamisei.

— Eu sunt. Olivia.

— Ești singură?

— Nu, sunt cu Baba-Cloanța, răspunse ea sâcâită.

— Cine?

— Deschide naibii ușa aia odată!

Vorbise cu asprime, dar nu voia să zăbovească în prag și să atragă atenția, iar răspunsul brutal avusese efectul dorit. Ușa se deschise încet, dezvăluind un chip tânăr și ștrengăresc care o privea pe deasupra lanțului. Îmblânzindu-și vocea, a continuat:

— Uite ce-i, Jack, nu mă țin de bancuri, dar e ger afară, așa că...

În cele din urmă, tânărul a cedat și a scos lanțul. Ușurată, a intrat și a închis ușa în urma ei.

— Cum te acomodezi?

Intrând din hol în camera din față, Olivia a primit răspunsul, pentru că geanta lui Jack era unde o lăsase aseară. Simțindu-i iritarea, tânărul i-a evitat privirea, privind un punct de pe podea aflat chiar în fața adidașilor lui.

— Haide, Jack, *am discutat* deja. Știu că tranziția e descurajantă, dar trebuie să faci un efort. Înțeleg că aici nu-i chiar Ritz, a continuat ea, plimbându-și privirile peste zugrăveala verde-palid și șemineul rece crăpat. Dar poți să înveselești casa cu un pic de efort. Ar trebui să despachetezi, să te instalezi, apoi poate că putem vedea dacă reușim să facem rost de niște postere. Ce-ți place? Rapperi? Grime? WWF? Sau fotbal? Ești fan Arsenal, nu? Sunt dispusă să găsesc niște postere cu vedetele, Odegaard, Jesus, dacă te face să te simți acasă.

Olivia detesta fotbalul, dar își făcuse temele. Efortul ei părea însă să n-aibă niciun efect, pentru că adolescentul posac rămânea în tăcerea lui împietrită.

— Ei, hai, ajută-mă și tu, Jack. Înțeleg cât de greu e, dar...

— Vreau să mă întorc, a izbucnit el, privind încăpățânat podeaua goală.

— Poftim?

— Vreau să mă întorc la centru.

Oliviei i-a stat inima. O să fie mai dificil decât crezuse.

— Am mai discutat. Nu poți să te întorci...

— Îmi *plăcea* acolo, a insistat Jack, fără să-i ia în seamă răspunsul. Personalul se purta frumos cu mine și, știi, și băieții erau în regulă.

— Centrul securizat e numai pentru *infractori*, a ripostat Olivia hotărât. Ți-ai ispășit pedeapsa, ai fost considerat apt pentru eliberare, așa că nu mai poți să stai acolo.

— Dar nu sunt pregătit.

— Trebuie să fii, Jack. Ești un om liber. Asta-i viața ta. Ar trebui să te bucuri de ea.

Era conștientă cât de neconvingător suna, ținând cont de mediul care nu te inspira, și era cât pe ce să facă o glumă, când își dădu seama că băiatul de 19 ani plin de coșuri plângea.

— Te rog, încearcă *să vorbești* cu ei, a gemut el încet, smiorcăindu-se. Fă-i să înțeleagă. Dacă *vreau* să fiu închis, nu-i cel mai bine pentru toată lumea?

— Nu decid eu, a răspuns Olivia precaută, șocată de afișarea bruscă a nefericirii. Regulile sunt reguli. Serviciul de Probațiune te-a evaluat și te-a considerat apt pentru reabilitare. Știu că ești speriat, știu că te simți pierdut, neajutorat chiar, dar am mai trecut prin asta și cu alți tineri exact ca tine. Și chiar funcționează.

Jack a ridicat privirea spre ea, cu ochii înlăcrimați și o expresie de neîncredere.

— Sincer, Jack, ai atâtea. Un loc unde să stai, un serviciu, oportunități de instruire pe care să le exploatezi, plus că o să vin la tine de două ori pe zi ca să mă asigur că rămâi pe linia de plutire. Ce zici? Putem să ne descurcăm *împreună*?

Băiatul a ridicat din umeri și și-a șters lacrimile, iar Olivia a considerat că e un semn bun, așa că a insistat mai departe.

— Hai să mai recapitulăm o dată povestea ta, doar ca să ne asigurăm că s-au fixat toate detaliile. Numele?

— Jack Walker, a răspuns el cu glas puțin tremurat.

— Foarte bine. Vreun alt nume?

— Nu, părinții mei nu erau de acord cu al treilea nume.

— Minunat. Vârsta?

— 20.

— Data nașterii?

— 3 aprilie 2003.

— De unde ești, Kyle?

— Poftim? Pe mine mă cheamă Jack.

Olivia încuviință și continuă, bucuroasă să vadă o urmă de zâmbet pe buzele adolescentului, clar mulțumit că n-a căzut în capcana ei.

— De unde ești, Jack?

— Inițial din Epping, acum stau în Tottehnam Hale.

— Familia locuiește în apropiere?

— Părinții sunt plecați în Spania și am o soră în Birmingham. Căsătorită, dar fără copii.

— Vă înțelegeți bine?

— E-n regulă, aș zice. Toate surorile sunt, practic, o pacoste.

Olivia își înăbuși un zâmbet. Ținând cont că era un eliberat condiționat recalcitrant, adolescentul cu școala vieții era un actor decent.

— Ești sănătos?
— Nu stau rău, am un pic de astm.
— Dar istoricul medical? Vreo urgență sau operații?
— Mi-am rupt mâna când aveam nouă ani. A fost nevoie de operație. Am cicatricea asta, uite...

Jack și-a suflecat mâneca și a arătat o cicatrice lungă pe brațul drept. De fapt, rana veche era de când fusese înjunghiat, dar urma era atât de dreaptă și de vagă, că n-aveai cum să-ți dai seama.

— Bravo, Jack! E foarte bine. Ține-te de povestea asta și o să fii absolut în regulă.

Jack a ridicat privirea spre ea, încă bănuitor, dar sperând că poate Olivia are dreptate.

— Înainte să plec, am obligația să-ți reamintesc condițiile eliberării, a urmat rapid consilierul de supraveghere, dorindu-și să termine cu partea asta. Fără băutură, fără droguri. Fără musafiri acasă, decât cu permisiunea mea. Fără acces nesupravegheat la internet, fără niciun fel de contact cu copii și în niciun caz nu te întorci în Southend.

— De ce-aș vrea să mă întorc în haznaua aia? a ripostat Jack scurt.

— Așa te vreau! Doar să te asiguri că respecți regulile astea, atâta tot. Pentru că dacă nu, o să ajungi în spatele gratiilor cât ai zice pește și n-o să mai fie un centru pentru infractori minori. O să fie o închisoare de Categoria A, cu toate pericolele și neplăcerile pe care le implică. Ne-am înțeles?

Jack a încuviințat, dar n-a spus nimic. Olivia era învățată — cei pe care-i supraveghea pe jumătate o disprețuiau, pe jumătate aveau nevoie de ea —, așa că a cedat.

— Ai în frigider niște alimente de bază, dar mă întorc mâine cu niște semipreparate și bunătăți. Deocamdată, instalează-te, uită-te la televizor și ai

grijă să fii gata pentru serviciu dimineață. Uite detalii despre locul unde trebuie să ajungi, când trebuie să ajungi și cine e persoana ta de contact.

I-a întins lui Jack o foaie A4 tipărită îngrijit.

— E doar muncă fizică, dar unui băiat puternic ca tine ar trebui să-i meargă bine acolo și o să câștigi și un salariu decent. Maistrul angajează de multe ori foști condamnați, dar evident că nu știe care-i povestea ta adevărată. Crede că tocmai ai ieșit după șase luni pentru chestii minore locale. Nu face și nu spune nimic care să-l abată de la ideile astea.

Jack s-a strâmbat, evident nedumerit de cuvântul de trei silabe pe care-l folosise.

— Ține-te de poveste, i-a explicat Olivia. Un „amic" mai mare te-a făcut să duci colete, dar ai scăpat de el acum și așa mai departe.

Băiatul a încuviințat, revigorat, obținând un zâmbet din partea Oliviei.

— Sincer, ai priceput, Jack. Știu că n-ai avut niciodată o viață ordonată, dar e mai ușor decât crezi. Și poate o să fie un progres pentru tine. Așa că, te rog, profită de ocazie. Nu mulți primesc o a doua șansă, dar tu ai primit-o. Deci profită de ea.

În drum spre Corsa ei, Olivia se întreba dacă mesajul ei ajunsese la băiat. Jack dăduse din cap, spusese tot ce trebuia să spună și păruse mândru că-și adusese aminte cu precizie detaliile despre noua lui identitate și poveste, dar nu cumva îi spunea ce voia ea să audă? Olivia simțea că lipsește ceva, un sentiment de convingere, de credință, poate, că putea să reușească. Clar păruse neliniștit de perspectiva noii lui vieți, o ironie groaznică, ținând cont de revolta pe care o provocase în presă și social media eliberarea lui. Ia să-l fi văzut acum, și-a zis Olivia sumbru, în timp ce se îndepărta în grabă de casa banală.

Avusese o zi suficient de grea, dar încă nu terminase — parbrizul mașinii era împodobit cu o amendă de parcare proaspătă. Blestemând, a smuls-o de-acolo, a urcat în Corsa veche și a aruncat chitanța pe bancheta din spate, unde se cuibăreau alte șase. N-a pierdut nici măcar o clipă gândindu-se la ea și a pornit motorul mașinii care protesta. Întârziase deja la următoarea întâlnire.

Capitolul 3

Emily Lawrence mergea apăsat, cu capul în jos, prin ploaia torențială. Era o zi întunecată în Bridgend, rece și neiertătoare, iar majoritatea localnicilor se adăposteau înăuntru, ceea ce-i convenea de minune. N-avea nevoie de public pentru acest pelerinaj.

Mergea grăbită pe aleea perfect întreținută, aruncând câte o privire spre pietrele de mormânt bine îngrijite de pe ambele părți, unele dintre ele decorate pentru sezonul sărbătorilor. Veneau peste ea nume, date și tragedii de familie — mame care muriseră de tinere, gemeni pierduți la naștere, cupluri îndrăgostite separate ani întregi până la reunirea finală —, dar nu înregistra nimic, abia păsându-i de dezastrele altora. Probabil că era justificat, pentru că avea motivele ei serioase să fie aici sau poate că așa îi era firea. Lumea spusese dintotdeauna că era egoistă.

Ajunse la o răscruce și coti la dreapta, croindu-și drum pe pilot automat până la mormintele lor. Venea cu religiozitate, de două ori pe an, la ziua de naștere a lui Susan și apoi a lui Gwyneth, și abia dacă mai era atentă la drum. Picioarele, ca să nu mai vorbim de inima și conștiința ei, o duceau unde avea nevoie. Emily nu pierdea vremea niciodată, nu stătea la palavre, își îndeplinea îndatoririle rapid și eficient, după care se ducea spre casă simțindu-se pustiită și sumbră. Uneori, după câte o vizită mai tulburătoare ca de obicei, se întreba dacă are cu adevărat *nevoie* să vină aici, să se supună an după an acestui chin. Dar știa răspunsul înainte să pună măcar întrebarea, și de-

asta se afla din nou la cimitirul din Bridgend. Era foarte potrivit ca vremea să fie așa întunecată azi, și-a zis ea, copleșită de amintirile dureroase care năvăleau una după alta.

Scuturându-se de gândurile negre, Emily a încetinit când s-a apropiat de morminte și a mai verificat o dată să nu fie nimeni prin preajmă înainte să ajungă la ele. Pietrele de mormânt rămâneau imaculate, părând aproape lustruite în strălucirea blândă a soarelui iernatic. Aranjamentele florale erau pline de viață și proaspete, marmura întunecată lucea, iar literele aurii erau curate și se distingeau clar, expunând detaliile tragediei lor:

Susan Slater, născută august 1991,
decedată martie 1992
Gwyneth Slater, născută aprilie 1988,
decedată noiembrie 1992
Plecate dintre noi prea curând.
Rămân veșnic în inimile noastre.

Emily citise cuvintele de nenumărate ori, dar concizia lor, forța lor simplă o lăsa întotdeauna fără suflare. I-a scăpat un suspin și vederea i s-a încețoșat când i-au dat lacrimile. A strâns buchetul la piept, căutând alinare, deși spinii îi intrau dureros în piele. Era prea șocant, prea tulburător de suportat gândul că fetițele astea nevinovate au murit în condiții cumplite, dar n-avea cum să se ascundă de realitatea chinului lor. Era ceva ce trebuia acceptat, deplin și adesea, ca să țină vie tragedia uciderii lor. Timpul nu vindeca și nici n-ar fi trebuit să vindece, atunci când morțile lor fuseseră atât de fără rost și de nenorocite.

— Le cunoșteai, nu?

Emily s-a întors surprinsă și a dat peste un bărbat mai în vârstă care se uita la ea. A clipit ca

să scape de lacrimi și l-a privit pe intrus, genul elegant, militar, apărat de frig de o haină groasă și fular. Avea accent local și privirea pătrunzătoare și inteligentă, însă Emily nu-l recunoștea, iar întrebarea lui părea să fie nevinovată.

— Nu în mod special, a mințit ea. Voiam doar să le aduc un omagiu.

La început, bărbatul n-a spus nimic, intrigat poate de motivele pe care le-ar avea o femeie de vârstă mijlocie să vină pe o asemenea vreme să viziteze mormintele a două străine. Apoi trăsăturile i s-au relaxat ușor-ușor și pe chip i s-a întins un zâmbet trist.

— Tocmai am fost la Iris a mea, dar mă opresc întotdeauna o clipă și aici la întoarcere, să spun o rugăciune pentru micuțe...

I s-a frânt vocea, iar Emily s-a întors, dărâmată de emoția străinului.

— E insuportabil să te gândești prin ce-au trecut...

Emily a încuviințat, dar nu s-a răsucit cu fața spre el, aplecându-se în schimb să pună florile pe morminte. Și atunci a observat picături de sânge unde ținuse strâns tijele pline de spini; și-a băgat repede mâinile în buzunare, ca să ascundă înțepăturile.

— E de nedescris, serios, de ce sunt capabili unii...

Bătrânul se ambala, prins în această tragedie locală celebră, pregătindu-se probabil pentru o denunțare îngrozitoare, însă Emily nu mai putea asculta nici măcar un singur cuvânt. A dat din cap cu tristețe spre el și a plecat, mergând pe propriile urme pe alee, dornică să scape de prezența lui, să se elibereze de locul ăsta cumplit.

Venea în fiecare an și în fiecare an era disperată să plece, dar de data asta fusese mai rău ca de

obicei. Ajunsese să se aștepte la durere, vinovăție și suferință, însă intervenția tăioasă a pensionarului îi readusese un sentiment pe care îl îngropase de mult — teama. Accentul lui local puternic, emoția lui intensă, dezgustul vădit *după 30 de ani* o aruncaseră înapoi într-o vreme când numele ei era echivalent cu sălbăticia și răul, când localnicii ar fi dezmembrat-o cu dragă inimă, când nu era o Emily Lawrence oarecare, onestă și cu nimic ieșită din comun. Amintirile o îngrozeau și acum și simțea cum tremură din toate încheieturile în timp ce se îndrepta spre ieșire. Nicio vizită în Bridgend nu era lipsită de riscuri și probabil că se complăcuse crezând că poate să vină și să plece fără să fie depistată. Bătrânul domn părea destul de amabil și nu părea să îi arunce vreo acuzație anume, dar cum putea fi sigură?

Uneori, simțea că oamenii pot să vadă direct prin ea.

Capitolul 4

Stătea cu ochii ațintiți în televizor, în timp ce emoțiile îl copleșeau.

— Alături de noi astăzi pe canapea este Alison Burnham, a cărei fiică, Jessie, a fost ucisă în 2013 de elevele Courtney Turner și Kaylee Jones. Autoarele acestei crime cumplite, care aveau doar 11 ani la vremea aceea, au fost ulterior eliberate și trăiesc în comunitate. De-atunci, Alison a militat neobosit pentru sentințe cu custodie mai lungi pentru minorii care comit crime grave...

Mike Burnham a scuturat furios din cap, nesigur dacă era mai furios pe BBC, care le exploata durerea, sau pe Alison, care fusese de acord să apară în emisiunea lor. Știa că fosta lui soție credea că face ceva bun, că scoate ceva pozitiv dintr-o tragedie îngrozitoare, însă era foarte dureros să audă *ad nauseam* detaliile acelei zile și, în plus, la ce bun? Nimeni nu le asculta niciodată pe victime. Făptașii, infractorii erau cei care se alegeau cu toată atenția, iar sistemul justiției penale se dădea peste cap ca să-i favorizeze *pe ei*. Poate campania o ajuta pe Alison să nu se mai gândească la trauma lor comună, dar până la urmă nu schimba nimic.

— Mike, vrei să...?

Și-a dat seama că secretara showroomului încă îl aștepta să semneze contractul de vânzare. Și-a trecut privirea peste lista de ferestre și uși, după care și-a mâzgălit semnătura, apoi s-a îndepărtat, ducându-se mai aproape de televizor și sorbind cuvintele prezentatorului:

— Azi-dimineață, Kyle Peters, cel care l-a ucis pe Billy Armstrong în Southend în 2015, a fost eliberat și a primit o nouă locuință în Marea Britanie, sub o nouă identitate. Alison, ca o persoană care a trecut deja prin asta, care a trebuit să facă față eliberării ucigașelor fiicei sale, ce simți în dimineața aceasta?

— Păi, evident că toată compasiunea mea se îndreaptă spre familia lui Billy. Știu exact cum se simt, cât de furioși și supărați trebuie să fie. Am crezut dintotdeauna că omorul trebuie să implice o condamnare pe viață obligatorie, indiferent de vârsta făptașului, și iată, avem din nou o situație în care sistemul penal dezamăgește victima și familia ei.

De ce? De ce trebuia s-o țină tot așa? De fiecare dată când se gândea că ar putea să revină la o oarecare normalitate, când lumea ar fi putut să-l vadă ca pe un om obișnuit, și nu ca pe tatăl unui copil ucis, hopa! — apărea Alison, la televizor, la radio, vorbind despre Jessica, despre Courtney Turner și Kaylee Jones, băgând povestea pe gâtul tuturor. De ce se simțea obligată să facă așa ceva?

— Bineînțeles, gângurea prezentatorul. Presupun că zile ca asta trebuie să reînvie amintiri dureroase despre ce s-a petrecut cu familia *ta*. Moartea micuței Jessie, arestarea, procesul...

— Nu, a șuierat Mike, furios și ofensat. Era Jessica, niciodată Jessie...

În birou începuseră să se întoarcă spre el capete, însă Mike nu se putea abține. Ziarele, canalele de știri hotărâseră să-i spună fiicei lor „Jessie“, pentru că suna mai drăgălaș, mai tragic. Dar ei nu-i spusese *nimeni* așa, niciodată.

— Documentează-te! Fă-ți naibii meseria! mormăi el enervat.

La televizor, Alison nu luase în seamă gafa și răspundea la întrebare, intrând în joc.

— A avut un efect profund asupra surorii mai mici a Jessicăi, Rachel, dar toți am suferit. Eu am renunțat la serviciu la scurt timp după ce s-a întâmplat, apoi căsnicia mi s-a destrămat...

Când o să se oprească? Ce *realiza* cu toată povestea asta, în afară de umilirea celor care suferiseră deja destul? Depășea orice imaginație că Alison putea să fie atât de naivă.

— Scuze, Mike, tot eu sunt...

Mike s-a scuturat și s-a întors, observând că secretara timidă venise înapoi.

— Te așteaptă clienții tăi de la ora 10...

A făcut semn cu capul spre sala de primire a clienților, unde se foia nerăbdător un cuplu de vârstă mijlocie.

— Scuze, eram departe...

Femeia i-a zâmbit compătimitor, dar n-a spus nimic, părând ușor stingherită, de parcă n-ar fi știut cum să se poarte cu el. Mike și-a aruncat privirea prin birou și și-a dat seama că mai mulți colegi se uitau la el, clar neliniștiți de bombănelile lui furioase către televizor. Brusc, s-a simțit ridicol și jenat, ceea ce n-a făcut decât să-l înfurie și mai tare. De ce să fie jenat? Doar *el* nu făcuse nimic greșit.

Și-a luat haina și a încercat să se adune, dar cuvintele lui Alison interveniră din nou.

— Bineînțeles, cel mai important e că ne e dor de fetița noastră. Aducea întotdeauna lumină, bucurie în orice cameră intra...

Mike a închis ochii — durerea ascuțită revenea, amenințând să-l copleșească —, după care s-a silit să revină în prezent și să-și înăbușe emoțiile. S-a întors, a luat telecomanda și a închis furios televizorul, după care s-a îndreptat cu pași apăsați

spre showroom, cu 12 perechi de ochi urmărindu-i fiecare pas.

Capitolul 5

Și-a tras un fotoliu din cealaltă parte a camerei și l-a așezat în fața televizorului. S-a oprit să-și admire opera și și-a umflat obrajii, încruntându-se. Ar fi stat cu spatele la ușă, ceea ce-l neliniștea, astfel că a dus înapoi fotoliul de unde-l luase. Jocul ăsta muzical cu scaune era distractiv — la centrul pentru infractori minori, orice bucățică de mobilier era fixată în podea. Aici, putea să mute orice voia, de câte ori voia, putea face locul să-i reflecte dorințele, nevoile și personalitatea, nu că ar fi știut ce mai era și asta.

Totuși, părea că e singurul avantaj în noua lui situație, iar Jack s-ar fi întors într-o clipă la centru dacă avea ocazia. Era indiscutabil cel mai bun loc în care trăise vreodată, singurul loc unde se simțise vreodată *în siguranță*. Casa familiei fusese un vârtej de haos, violență și abuz, unde nu erau împărțite niciodată vreo vorbă sau faptă bune. Dimpotrivă, centrul fusese un model de ordine, disciplină și strădanii. Jack avusese un program variat de cursuri și activități, o mulțime de posibilități să facă sport, bani să cheltuie la cofetărie și sesiuni regulate pe PS5. Sigur că nu mersese totul fără hopuri. Cu tot ce se întâmplase, tot îi era dor de familie și fusese trist când vizitele maică-sii se răriseră, dar fusese în general o experiență pozitivă.

Băieții, o amestecătură de hoți de mașini, incendiatori și dealeri de droguri, erau un anturaj potrivit și erau și de încredere — frați mai buni decât fuseseră vreodată cei adevărați.

Tocmai umorul, zeflemeaua, prezența lor îi lipseau acum lui Jack. Eddie, puștiul metis care nu se dădea niciodată înapoi de la o provocare, depășind băieți de două ori cât el cu limba lui ascuțită și lipsa totală de frică. Tally, farsorul înrăit și artistul talentat, care făcea caricaturi geniale profesorilor lor, și bineînțeles Deano, care avusese întotdeauna grijă de Jack, deși știa destul de bine cine era. Nu prea înțelesese niciodată loialitatea și afecțiunea pe care i le arăta Deano, dar îi era bine și acum tânjea după ele.

Ce-l aștepta aici, în casa asta necunoscută, în orașul ăsta necunoscut? Nimic în afară de plictiseală și disperare. Nu se descurcase niciodată bine de unul singur, nu știuse cum să stea în loc și *ultimul* lucru de care avea nevoie era să se gândească. Voia să fie ocupat, activ, distras, cum era la centru, însă era singur și pe cont propriu, cu prea puține de făcut. Sigur, putea să dea drumul la televizor, să se uite la unul dintre canalele selectate cu atenție, dar putea asta să umple golul? Să alunge gândurile întunecate, sâcâitoare, care amenințau să-l copleșească? Pentru că nu numai plictiseala îl făcea să fie agitat și distras în seara asta. Ci și teama.

Nu recunoscuse în fața consilierului de probațiune, Olivia cea plină de bune intenții, dar era îngrozit, nesigur cum o să supraviețuiască aici, ce i-ar putea aduce viitorul, ce s-ar putea întâmpla dacă e demascat. Se iscase furie de-a binelea în legătură cu eliberarea lui. Ziariști de la tabloide, anchetatori din poliție, chiar și oameni complet străini l-ar fi spânzurat bucuroși, dar furia lor era nimic în comparație cu a rudelor victimei. Dacă închidea ochii, Jack încă și-l putea imagina pe tatăl băiatului urlând la el când fusese luat,

încurajat de vreo doi dintre frații lui, care păreau că vor să-l sfâșie.

De-a lungul anilor, își trâmbițaseră convingerea că Jack merita o moarte bruscă și brutală, iar verdictul lor distrugător se bucurase de un sprijin considerabil în lumea largă. Pentru opinia publică, Jack era demn de dispreț, dezgustător, o pată pe obrazul societății. Zărise chioșcurile de ziare pe drum încoace, văzuse titlurile care descriau CHIPUL INFAMIEI, chiar sub poza aia respingătoare cu el într-un trening mizerabil, cu părul într-o parte și expresia ursuză. Asta era tot ce știa lumea despre el — fotografia mizeriei și degradării — și asta era tot ce *voia* să știe. Oamenilor nu le păsa de situația lui, de povestea lui — nu, era inuman, un câine care trebuia ucis. Asta era moștenirea lui, recompensa pentru crimele lui: ostilitate, izolare și pericol.

Avea ceva care să-l țină departe de gândurile astea morbide? Să-l împiedice să-și piardă ușor-ușor mințile? Nimic, cu excepția tăcerii zdrobitoare a casei ăsteia lipsite de viață. Jack încerca să fie mai optimist, să profite de noua lui situație, dar în realitate nu se mai simțise niciodată atât de singur, atât de nefericit, atât de speriat ca în seara asta.

Capitolul 6

Și-a dat seama imediat că se întâmplă ceva.

Olivia reușise cu greu să se întoarcă la sediul central al Serviciului de Probațiune din Petty France, aflat la o aruncătură de băț de Parcul St James, așteptându-se să fie nevoită să participe la încă o evaluare la șase luni, dar abia pusese piciorul la etajul al cincilea când simțise: un val de energie nervoasă care pulsa prin departament. Colegii treceau în grabă, telefoanele sunau fără încetare și, pe deasupra, se simțea un freamăt de discuții febrile.

În drum spre biroul său, Olivia l-a zărit pe Isaac Green și i-a făcut semn să vină la ea. Veteranul de 55 de ani s-a apropiat șchiopătând, pe jumătate amuzat, pe jumătate dezamăgit de expresia ei nedumerită.

— Totdeauna ultima care află, nu?

— Nu face mișto de mine, Isaac. Ce se-ntâmplă?

Isaac s-a așezat pe biroul ei și s-a aplecat, coborând glasul când i-a răspuns:

— Liam Sullivan a fost urmărit și a murit în Bolton azi-dimineață. A sărit de pe o pasarelă pe o șosea cu două sensuri ca să scape de trei huligani cu răngi.

— Cine-i Liam Sullivan?

— Numele adevărat — Mark Willis.

Acum a înțeles Olivia despre ce era vorba.

— Doamne, Dumnezeule, am lucrat cu omul ăla, a răspuns ea fără suflare. Adică l-am monitorizat când s-a mutat în Bolton. El era băiatul de 12 ani...

— Care a violat și a ucis o văduvă de 78 de ani. Acum te-ai prins...

Vorbise cu umor sec, dar expresia lui contrazicea lipsa de seriozitate a replicii. Era un dezastru, un eșec catastrofal pentru Serviciul de Probațiune și toată lumea din clădire știa.

— Știm ce s-a întâmplat? a întrebat Olivia cu disperare.

— Doar atât, deocamdată. Willis a fost ascuns în Bolton în ultimii patru ani, a stat într-un apartament de doi bani, a lucrat într-o fabrică de logistică. S-a străduit, mai mult sau mai puțin. Câteva delicte minore pentru furt, consum de droguri, dar nimic îngrijorător. Oricum, martorii spun că a fost atacat la primele ore ale zilei de trei bărbați cu măști de porc.

Înainte să se poată controla, Oliviei i-a scăpat un hohot de râs șocat, ceea ce i-a atras o privire dezaprobatoare din partea lui Saul, noul ei coleg. S-a întors și a șoptit fără să-i vină să creadă:

— Erau îmbrăcați în porci?

— Porci cu răngi, dacă-ți vine să crezi. Poliția anchetează dacă a avut legături cu bandele, dacă a avut ceva de-a face cu drogurile sau...

— Nicio șansă. Willis era un vierme, un laș. N-ar fi avut tupeu pentru așa ceva, specializarea lui erau mai degrabă bătrânele lipsite de apărare. Trebuie să fi fost o răzbunare.

— Și de-asta șefii sunt încuiați de două ore într-o ședință de criză. O breșă de securitate ca asta... în fine, e știre de deschidere la toate jurnalele.

Ceea ce era eufemismul anului. Dacă era adevărat, dacă acoperirea lui Mark Willis fusese deconspirată de justițiari sau rude puse pe răzbunare, atunci știrea avea să fie la ordinea zilei săptămâni în șir. În istoria Serviciului de Probațiune nu se mai petrecuse nimic atât de grav

și anunța probleme serioase pentru toți cei implicați.

— Uită-te la ei, a continuat Isaac, arătând cu capul spre sala de ședințe, ticsită cu conducerea Serviciului. Ai zice că nu-s în stare nici să-și lege șireturile.

În timp ce Isaac își vărsa mai departe focul, lamentându-se în legătură cu situația actuală a Serviciului, privirea Oliviei s-a îndreptat spre cercul de bărbați și femei îmbrăcați elegant închiși în biroul directorului. Erau un grup amestecat din punct de vedere al trecutului, experienței și cunoștințelor — unii dedicați și muncitori, alții oportuniști și mediocri, alții, criticați pe față și cinici. Dar toți aveau aceeași expresie azi — preocupare gravă amestecată cu o idee de panică. Olivia i-a privit unul câte unul, curioasă să știe cine vorbea, ce dispoziție aveau și chiar și ce spuneau, dar era greu de citit pe buze de la distanță. S-a uitat la Bridget, cu fața ei îngustă și trăsături ascuțite, care adora de-a dreptul crizele, după care s-a mutat la Philip, cel mai impasibil din conducere, apoi privirea i s-a oprit asupra lui Christopher Parkes, un bărbat de vreo 50 și ceva de ani, chipeș și taciturn, care stătea foarte nemișcat, ascultând expunerile frenetice ale celorlalți. Oare-i putea simți privirea? Sau își imagina ea? Oricum, directorul adjunct s-a întors ușor pe scaun și și-a mutat privirea, uitându-se direct în ochii ei. Pentru o clipă, a menținut contactul vizual, iar între ei a trecut un impuls electric; apoi, el și-a îndreptat din nou atenția către ședință.

— Mă asculți măcar? tocmai spunea Isaac, torentul lui de plângeri oprindu-se brusc.

Revenindu-și, Olivia i-a zâmbit prostește, obținând un zâmbet obosit din partea colegului

ei.

— Categoric, Isaac. Și sunt de acord cu tot ce-ai zis.

— Cum să nu...

Isaac a plecat clătinând din cap și a șontâcăit până la biroul lui. Olivia l-a privit cum se îndepărtează, stând și cercetând din priviri restul departamentului. Încăperea asta, o rămășiță întinsă din vremuri cu finanțare mai bună, abia dacă era o treime plină de obicei, dar azi erau ocupate toate birourile; consilieri de probațiune și șefi și subalterni ocupându-se de e-mailuri, recitind protocoale, dând telefoane ca să-i verifice pe cei pe care-i monitorizau și să se asigure că sunt în siguranță. Era cea mai bună exprimare vizuală a panicii pe care puteai spera s-o vezi — o dovadă a șocului profund pe care-l resimțea toată lumea la vestea uciderii lui Mark Willis. Olivia s-a așezat, s-a logat în sistem, și-a accesat fișierele *ei*, s-a întins după telefonul *ei* și s-a pregătit pentru o serie de discuții dificile. Erau încă multe necunoscute legate de crima din Bolton — cine, cum și de ce —, dar un lucru era clar: pentru Olivia și pentru toți ceilalți din clădire Crăciunul tocmai fusese suspendat.

Capitolul 7

„O, Betleem, oraș micuț, cum dormi de liniștit, în timp ce mii de stele sus aleargă-n infinit..."

Armata Salvării cânta din toți rărunchii, înveselindu-i pe cumpărătorii de pe High Street din Croydon cu zăngănitul din cutiile metalice de colecție. Lui Russell Morgan îi plăceau colindele bune, avea amintiri fericite de când cânta în copilărie la biserică, dar această interpretare profană nu-l interesa, așa că a trecut pe lângă ei fără să-i privească. În seara asta n-avea ochi decât pentru Amber.

— Zi-mi să tac dacă te plictisesc. Sunt în stare să vorbesc toată seara despre nebuniile tinereții, continua Amber veselă în timp ce mergeau pe sub luminile sclipitoare de pe High Street.

— Glumești? Îmi place de nu mai pot să te-ascult.

Amber a râs și a roșit. Russel s-a simțit brusc ca un prost, ca și cum ar fi spus prea mult, așa încât și-a moderat entuziasmul.

— Vreau să zic că-mi place să aud despre tine. Prin ce-ai trecut, ce planuri ai...

Vorbea serios, dar era adevărat și că îi plăcea sincer să asculte glasul lui Amber — atât de blând, atât de catifelat, atât de feminin. Totuși, era prea devreme în prietenia lor să fie așa de deschis. Se cunoșteau doar de trei săptămâni, Amber fiind o nouă participantă la ședințele lui bisăptămânale de la Narcomanii Anonimi și, deși se amorezase pe loc de blonda de 20 și ceva de ani, nu voia să pară exagerat sau, mai rău, desfrânat.

— Nu cred că sunt prea multe de spus, a răspuns Amber, părând să nu-și dea seama de jena lui. Ai aflat de asocierea mea de lungă durată cu vechii mei prieteni Charlie[1] și Horse[2] și, în privința planurilor de viitor, nu sunt sigură că am vreunul. Să supraviețuiesc, aș zice.

Russel a ignorat referirile la droguri, nici nu voia să se gândească la ele, propriul abuz de substanțe interzise fiind acum doar o amintire îndepărtată. Nu, voia să știe mai multe despre adevărata Amber, care îi era situația acum și dacă ar fi putut figura și *el* în planurile ei de viitor.

— Dar de Crăciun? Ești în Londra sau...?

— Sigur, o să fiu pe-aici. Ca să fiu sinceră, n-am unde altundeva să mă duc.

Peste Amber păru să se coboare un nor și se posomorî brusc. Russell regretă imediat că se interesase — o întrebare prostească, lipsită de tact —, dar ca să fie onest, își ieșise cu totul din mână. Nu mai arătase un interes real față de nimeni în ultimii ani.

— Îmi pare rău, nu-i nevoie să discutăm despre asta, dacă nu vrei.

— Nu, e-n regulă, l-a liniștit Amber. Doar că mi se pare dificilă perioada asta a anului. În copilărie, o adoram. Eu, mama și sora mea puneam mult suflet, ne cumpăram reciproc tot felul de lucruri nebunești și prostești. În plus, era întotdeauna o grămadă de mâncare și de băutură. Dar cea mai bună parte... partea cea mai cea erau excursiile la Brighton, să vedem luminițele de Crăciun. Mi-ar plăcea la nebunie să merg din nou, de fapt mi-ar plăcea la nebunie să le mai văd *pe ele*... Dar n-aș fi binevenită acasă, cred că anul ăsta o să fiu doar eu cu discursul regelui...

Vorbise cu un zâmbet strâmb, dar era împletit cu tristețe.

— Îmi pare rău, Amber, e greu. Dar dacă te consolează cu ceva, știu cum te simți.

— Și tu ești tot băiatul fără prieteni? Singur-singurel...

— Mai mult sau mai puțin, a zâmbit el ridicând din umeri.

— Nu face pe timidul cu mine, Russell. Cum se zice în grup? Să împărtășești înseamnă să arăți că-ți pasă...

Russell a râs:

— Cât timp ai la dispoziție?

— Tot timpul din lume.

Era evident o declarație obiectivă, dar mai era oare și altceva în tonul ei? Încurajare? Afecțiune?

— Tata e la închisoare, mama a murit demult, mărturisi Russell. Sunt doar cu frate-meu, Chaz. Și el e dependent, așa că încerc să-l evit. M-am mutat la Londra din Luton ca să mă îndepărtez de tot rahatul ăla, m-am descurcat de unul singur de-atunci. Sunt contabil calificat, dar sper să devin curând director financiar, poate chiar să am firma mea într-o bună zi...

Povestea de acoperire se revărsase din el, minciună după minciună, sunase firesc și absolut credibil. Ciudat că procesul ăsta îl stresa cândva — să încerce să-și aducă aminte detaliile, să se străduiască să nu facă greșeli. Acum, se bucura sincer de spectacol, trăind fiecare moment al „poveștii", înfrumusețând fiecare eveniment, vorbind entuziast despre fiecare vis de viitor. De fapt, după 18 ani, devenise atât de bun la etalarea acestor născociri, atât de versat în contopirea cu noua lui identitate, încât cu greu mai putea distinge adevărul de ficțiune. Și așa îi și plăcea.

A luat-o pe Amber de braț și a continuat să repete papagalicește povestea născocită a vieții lui, plimbându-se voios cu noua prietenă prin

mulțimea de oameni ieșiți la prânz, scăldat în strălucirea caldă a luminițelor sclipitoare de Crăciun.

---

1 Cocaină, în lb. eng. în argou (*N.t.*).
2 Heroină, în lb. eng. în argou (*N.t.*).

Capitolul 8

Când a parcat în fața casei ei modeste, Emily Lawrence a constatat alarmată că în camera din față erau aprinse luminile. S-a uitat încruntată la ceas. Mersese bine, gonise pe M4 din Țara Galilor până la Reading și ajunsese acasă cu câteva ceasuri înainte de ora la care trebuia să vină Sam de la școală. Sperase să aibă parte de un moment în care să se adune, să asimileze emoțiile pe care i le provocau întotdeauna vizitele la Bridgend, ca să poată fi veselă ca de obicei când ajungea el acasă. Dar luminile care se întrezăreau printre draperii îi declanșaseră alarmele. Stinsese totul când plecase de dimineață, trăsese draperiile, încuiase de două ori ușa, se asigurase că totul era cât se poate de sigur și casa nu iese cu nimic în evidență. Și atunci, cine intrase între timp? Cine era în casa ei?

A închis portiera fără zgomot și a pornit în grabă spre ușă, scoțându-și cheia. Era puțin probabil să fie consiliera ei de probațiune — venea doar o dată pe lună și suna întotdeauna înainte. Să fi fost Paul? Era posibil, dar fostul ei soț n-avea cheia, cum să fi intrat? În cazul ăsta, putea să fie altcineva, cineva cu intenții rele? Dar chiar și așa, de ce să-și anunțe prezența lăsând luminile aprinse? Să fie vorba de un jaf? Ar fi un dezastru, mai ales atât de aproape de Crăciun...

I-au năvălit în minte o mulțime de gânduri cumplite, dar în timp ce băga șovăitor cheia în broască, a auzit dinăuntru un hohot de râs. Și-a încordat auzul și a distins răpăitul scăzut al unor

voci masculine și sunetul inconfundabil al unui joc cu împușcături pe Xbox.

— Fir-ar al naibii, Sam! a mormăit ea înfuriată, răsucind cheia în broască și intrând grăbită.

A închis ușa, și-a aruncat geanta în hol și a dat buzna fără întârziere în camera din față. Când își făcea intrarea dramatică, doi adolescenți au sărit în picioare. Sam și Gavin, cel mai bun prieten al lui, au părut surprinși, apoi și-au dat seama că vor avea probleme.

— Ce dracu' se-ntâmplă, Sam? E ora 14. De ce nu ești la școală?

A urmat o scurtă tăcere, după care:

— Oră liberă.

— Ești în clasa a IX-a, n-ai ore libere.

— Exact, doamnă Lawrence, a răspuns Gavin curajos. De fapt, a fost zi de instruire pentru profesori. Sam și cu mine am uitat cu...

— Nu mă lua pe mine cu de-astea, a fost zi de instruire pentru profesori acum două săptămâni. Ați ajuns măcar la școală azi?

Întrebarea era adresată fiului ei, iar expresia lui vinovată i-a spus tot ce trebuia să știe.

— Ați chiulit?

— Ca să fiu sincer, doamnă Lawrence, Sam nu se simțea bine. M-am oferit să stau cu el până ajungeați...

— Ține-ți gura! a ripostat Emily, reducându-l la tăcere. M-am săturat de minciunile și de vrăjelile voastre ieftine. Te citesc ca pe-o carte deschisă, Gavin Williams, așa că ia-ți atitudinea negativă și gura aia mincinoasă și ieși din casa mea. Nu vreau să te mai văd pe-aici.

Gavin părea uluit, ca și cum ar fi încasat o palmă, dar Sam i-a sărit în apărare.

— Nu vorbi așa cu el... e prietenul meu.

— Mare prieten îți mai e! Nu face decât să te ducă pe căi greșite.

— Nu-i adevărat. A fost ideea mea să chiulim azi, Gavin a încercat să mă facă să mă răzgândesc.

— Ca să fiu sincer, e adevărat, a încuviințat Gavin, dar speranțele lui de suspendare a sentinței au fost spulberate rapid.

— Tot aici ești? a întrebat Emily.

De data asta, adolescentul stângaci a prins mesajul și și-a luat rucsacul.

— Scuze, amice, a zis el în drum spre ieșire, plecând grăbit din cameră.

După câteva clipe, s-a auzit trântindu-se ușa de la intrare.

— Ce dracu' a fost în capul tău? a întrebat Emily, luându-l în colimator pe băiatul ei. De când ai început să chiulești?

— N-am chiulit decât de câteva ori, nu-i mare lucru.

— Nu-i mare lucru? a explodat Emily. Ai examenele GCSE anul viitor!

— Și o să mă descurc bine, OK? Azi aveam mai multe ore de științe și știi că nu sunt bun.

— Nu asta-i ideea. Ești la școală ca să înveți și nu poți să înveți jucând Call of Duty cu tâmpitul ăla. În plus, știi foarte bine că vreau să știu unde ești în orice moment. Chiar așa, de ce n-am primit niciun telefon de la școală, să mă întrebe pe unde umbli azi?

Acum Sam a părut și mai jenat.

— Am... ăăă... am trimis un e-mail de pe contul lui tati și am explicat că am programare la doctor.

— Și el știe?

— Sigur că nu.

— Ei, o să știe, poți să fii sigur.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mamă! De ce ești așa de javră?

Cuvântul îi scăpase din gură înainte să apuce să-l oprească. Emily s-a uitat urât la el, înfuriată și supărată. Acum era rândul ei să se simtă ca și cum ar fi încasat o palmă.

— Scuze, mamă, n-am vrut...

— Sunt *javră* pentru că am făcut nenumărate sacrificii ca să te cresc cum se cuvine, să te trimit la școala aia, să mă asigur că ieși un copil la locul lui, onest, care respectă legea. Nu m-am pus *niciodată* pe mine pe primul loc și nu vreau să te văd că-ți bați joc de viața ta. Și tu așa mă răsplătești? Mă minți, mă insulți...

— Am zis că-mi pare rău, mamă, n-am vrut să...

— Prea puțin și prea târziu. Ești pedepsit, amice. O săptămână. Și poți să-ți iei adio de la Xbox o vreme. În ritmul ăsta, o să ai noroc dacă-l capeți înapoi până la Crăciun.

Sam a rămas cu privirea la ea, uluit de severitatea pedepsei. Emily a sesizat că poate a sărit calul, dar deja i se urcase sângele la cap și, pe deasupra, nu se punea problema să dea înapoi acum. În parte era mulțumită că l-a pedepsit, în parte se temea de urmări, dar spera că băiatul o să-și recunoască măcar vina și o să-și accepte sentința.

Însă Sam avea altceva în minte și a ripostat, cu privirea înflăcărată.

— Te urăsc! Te *urăsc* al naibii de tare!

— Sam...

Emily a întins mâna spre el, dar adolescentul înfuriat a trecut nervos pe lângă ea, a ieșit din cameră și a trântit ușa în urma lui. Ea a simțit în tot corpul zgomotul și vibrația, care i-au întins nervii și i-au sporit nefericirea. Încercase din greu să fie o mamă bună, să crească un copil echilibrat și politicos, să clădească o familie fericită și armonioasă. Și de cele mai multe ori avea senzația

că a reușit, în pofida eșecului căsătoriei și a câte unui scandal ocazional cu fiul ei dominat de hormoni. Însă azi se simțea ca o ratată.

Poate că, până la urmă, chiar *era* o javră.

Capitolul 9

Mike Burnham mergea grăbit pe stradă, încercând să ignore toată veselia sărbătorească. Mai erau doar 11 zile până la Crăciun și locuitorii din Maidstone se întrecuseră pe ei, dar Mike pășea cu privirile în trotuar, fără să ia în seamă salutul voios al vecinului sau luminițele în formă de fulgi de zăpadă care săltau maniacal pe casele oamenilor. Dinspre una dintre casele pe lângă care trecea răsuna o versiune plină de viață a colindului *În cetatea lui David,* însoțită de râsete și discuții zgomotoase, dar el a mers mai departe, ajungând rapid la ușa lui și dispărând înăuntru, înghițit de întunericul singurei case de pe stradă care n-avea decorațiuni, n-avea luminițe, n-avea viață.

Cât mai detesta Crăciunul! Cândva, fusese cel mai important moment al anului, el și Alison făceau economii luni în șir ca să se asigure că fetele aveau tot ce-și doresc. Cheltuielile depășeau întotdeauna economiile și de multe ori fuseseră nevoiți să se împrumute ca să acopere lipsa, dar merita de fiecare dată să vadă cadourile sub pom, masa gemând sub bucatele de Crăciun și zâmbetele de pe chipurile fetelor. Acum însă detesta sezonul sărbătorilor, toată mascarada neplăcută care nu făcea decât să-i aducă aminte de tot ce pierduse.

Și-a pus haina în cuier și a intrat grăbit în salon. Era întuneric și liniște, adică așa cum îi plăcea. În mod normal, s-ar fi prăbușit pe canapea și s-ar fi pierdut în culorile idioate de pe Sky Sports, transportându-se pe un teren de golf

însorit din Arabia Saudită sau pe un stadion de fotbal gălăgios din Manchester, însă în seara asta s-a apucat de curățenie, a strâns caserolele de mâncare și a aruncat ziarele. În seara asta, aștepta pe cineva.

A aprins luminile și a tras draperiile, după care s-a întors să cerceteze camera. Gunoiul dispăruse, pernele de la canapea erau îndreptate, dar încăperea tot părea posomorâtă și rece, așa că a început să se agite, a aprins veiozele, a dat drumul la radio, a făcut tot ce putea ca să pară totul mai primitor. Când era cu Alison, ăsta era domeniul ei — avea un talent natural pentru design interior și fusese dintotdeauna cea mai sociabilă dintre ei doi. Acum, că era singur, aceste îndatoriri domestice îi reveneau și și-a dat seama, spre disperarea lui, cât de mult praf era peste tot, straturi groase pe toate suprafețele vizibile. A luat o cârpă și a trecut la treabă, ridicând nori groși de praf în aer.

Nu avea mult timp la dispoziție, așa că a intrat în priză și a început să transpire. Însă când ștergea colecția mică de fotografii înrămate de pe bufet, a redus ritmul și a făcut o pauză ca să se uite la poza lui preferată cu Jessica. Fusese făcută la expoziția ei școlară, iar fata stătea în scaunul cu rotile, cu fața pictată, și zâmbea larg la cameră. Era o poză la care ținea ca la ochii din cap și a stat să observe toate detaliile. Ochelarii strâmbi, obrajii îmbujorați, zâmbetul năzdrăvan — toate erau parte din ce o făcea atât de diferită pe fiica lui. Micuța lui luptătoare, care nu putuse niciodată să meargă din cauza paraliziei cerebrale, dar care nu lăsase niciodată boala s-o țină în loc, trăind viața din plin, întotdeauna cu un zâmbet obraznic pe buze. Această poză îndrăgită părea s-o definească, părea s-o aducă din nou la viață și, privind-o,

Mike simți cum i se umple inima de iubire, de mândrie, de durere. Dacă ar putea să dea timpul înapoi, ca să-și mai poată ține o dată în brațe îngerașul...

Țârâitul strident al soneriei îi întrerupse reveria sentimentală. Și-a șters lacrimile, a pus repede poza la loc și s-a dus în grabă în hol. A stat o clipă să se adune și apoi a deschis ușa, în fața căreia aștepta Graham Ellis.

— Graham, mă bucur să te văd! a zis el, încercând să pară calm și vesel.

— Sigur mă așteptai? a replicat vesel musafirul. Sun de cinci minute.

— Și cum o mai duci? a întrebat Graham.

Cei doi bărbați stăteau la masa din bucătărie, cu câte o bere în mână.

— Cam haotic. La serviciu e bine, deși e întotdeauna nebunie în perioada asta a anului.

— Le mai vezi pe Alison și Rachel?

— Când pot, a răspuns Michael prudent. Situația cu Alison e încă dificilă, dar încerc să mă port frumos cu Rachel. A fost foarte ocupată. Spectacole de Crăciun, petreceri și tot așa.

— Mie-mi zici?

Graham Ellis zâmbise, afecțiunea sinceră pentru toți membrii familiei fiind evidentă. În fosta lui încarnare de detectiv-inspector la Poliția din Kent, Graham condusese echipa care-i adusese în fața justiției pe ucigașii Jessicăi, iar Mike știa că încă se mai interesează de Alison și Rachel. Îi era recunoscător, dar se simțea și stânjenit, temându-se că polițistul pensionar știa mai multe decât el despre viața fiicei lui.

— Și tu cum ești? a întrebat Graham, trecându-și mâna prin părul rărit. Ești bine, Mike?

— Sigur, de ce nu? a răspuns Mike evaziv. Îmi văd de treabă. Odată ce trece și Crăciunul, o să mă

ocup și de casa asta.

Graham a încuviințat, privind blaturile melaminate și electrocasnicele decolorate. Mike s-a simțit brusc ca un tâmpit, jenat de promisiunile lui goale. Graham venea în vizită de mulți ani și știa foarte bine că el nu avusese niciodată vreo tentativă să decoreze casa. S-a întors spre vechiul lui prieten, simțind nevoia să se justifice, să explice lipsa eforturilor, însă privirea inspectorului pensionar era fixată în altă parte, pe un exemplar din *Sun* pe care Mike îl aruncase înainte să vină el. Pe prima pagină era fotografia de la arestare a unui băiat de 12 ani agresiv, iar deasupra era titlul:

Chipul infamiei. Ucigașul sadic Kyle Peters, eliberat

Mike a citit titlul, simțind din nou un val de furie, apoi a ridicat privirea și l-a văzut pe Graham uitându-se direct la el.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine, a zis polițistul compătimitor.

— De-asta ai venit? Să vezi ce fac?

Tonul lui era dur, acuzator, însă Graham Ellis l-a ignorat.

— În parte. Știu că trebuie să-ți fi readus amintiri dureroase. Îmi aduc aminte furia pe care-ai simțit-o când au fost eliberate Courtney și Kaylee, Dumnezeu știe că am simțit-o și eu, așa că am vrut doar să știi că nu ești singur, că sunt alături de tine dacă ai nevoie să vorbești.

— Îmi pare rău, Graham, nu trebuia să mă răstesc la tine, a răspuns Mike, simțindu-se dintr-odată meschin și nevrednic de bunătatea prietenului său. Dar ai dreptate, e greu. E *al naibii* de greu.

Ar fi vrut să se oprească acolo, să-și înghită amărăciunea, dar nu putea.

— *Pur și simplu nu e corect.* Oamenii ăștia n-ar trebui lăsați liberi niciodată.

— Cu tot respectul, Mike, n-avem nici tu, nici eu căderea să hotărâm asta, indiferent ce sentimente avem noi, personal.

— Păi, *ar trebui* să avem. Animalele alea...

Mike s-a înecat, vorbind cu glasul încărcat de emoție.

— Animalele alea care mi-au ucis fetița au primit șapte ani într-un centru pentru infractori minori, după care au fost eliberate. Șapte ani. Atât valora viața Jessicăi?

— Sigur că nu, Mike. Dar nu așa merg lucrurile.

— Și unde sunt acum? Au niște vieți frumoase, într-un oraș nou, cu nume noi, fără îndoială se pregătesc pentru un Crăciun minunat, în timp ce noi, restul, suntem lăsați să suferim, să jelim și să putrezim în nenorocirea noastră *din cauza a ceea ce-au făcut ele*. Și la fel și nenorocitul ăsta...

A făcut un semn agresiv cu capul spre poza lui Kyle Peters.

— ...care duce pe undeva viața lui Riley — fericit, fără griji. Unde-i *dreptatea* aici?

— Știu, și empatizez. Dac-ar fi fost după mine, ar fi rămas după gratii mult, *mult* mai mult.

— Păi...

— Dar să nu crezi că au o viață ușoară. Sunt persoane cu mari probleme, care o să trebuiască să caute toată viața o cale să se împace cu ce-au făcut.

— Asta-i o glumă! a ripostat Mike. Chiar crezi că le pasă măcar cât negru sub unghie de noi? De ce-au făcut? Ai fost acolo, Graham. Le-ai văzut pe fetele alea cum râdeau și glumeau la tribunal.

— Aveau doar 11 ani, Mike. Nu știau ce fac.

— Aiurea! Știau *exact* ce fac. Și ce-o să le oprească s-o facă din nou?

— Sunt supravegheate îndeaproape, a răspuns fostul polițist. Și trebuie să respecte niște condiții de eliberare foarte stricte.

— Pe bune, Graham? Tu chiar crezi? Serviciul de Probațiune e un haos, știi bine. Ceea ce înseamnă că ființele astea sunt libere să facă orice vor, când vor. Și poate că pe tine nu te deranjează...

— Mă deranjează. Sigur că mă deranjează.

— ...dar cred că e scandalos, periculos, criminal. Fetele alea, Kyle Peters ăsta, ar putea fi vecinii tăi, ar putea să-ți spioneze copiii, să pună la cale următoarea crimă și tu să n-ai habar. Tribunalele, poliția, Serviciul de Probațiune se dau peste cap să-i ajute, să le găsească alte case, să le dea identități noi, povești de viață noi, să-i ajute să mintă, să trișeze, să scape cu fața curată. Nu e corect, dar, mai mult de-atât, nu e *sigur*.

A aruncat ultimul cuvânt, uitându-se urât la Graham Ellis. Însă oaspetele lui tot refuza să-și piardă calmul.

— Mike, e de neînchipuit prin ce-ai trecut tu, durerea pe care ai suferit-o. Știu că ai pierdut mult pe mulți dintre cei pe care-i iubeai și, ca urmare, și încrederea în oameni, în instituții ți-a fost zdruncinată rău. Dar nu poți să trăiești mereu așa. Nu poți să presupui întotdeauna ce-i mai rău. Ucigașele Jessicăi au fost considerate apte pentru reabilitare, ca și Kyle Peters, deci trebuie să sperăm, să plecăm de la premisa că duc niște vieți sigure și productive.

— Nu mai fi așa naiv! Reabilitarea e un concept fără sens pentru animalele astea; nu simt nicio urmă de vinovăție pentru ce-au făcut. Doar i-ai interogat, pentru numele lui Dumnezeu! Pentru ei, totul a fost o mare glumă, un joc...

— Ai dreptate, a răspuns Graham Ellis, clătinând trist din cap. N-am văzut niciodată niciun fel de

remușcare, niciun fel de regret din partea niciuneia. Deci chiar îți înțeleg furia. Dar oricât de multă suferință și durere simți, nu trebuie să lași mânia să te roadă. Nu asta ar fi vrut Jessica.

Era o lovitură sub centură, dar și-a atins ținta, iar Mike a devenit dureros de conștient de cât de șocată ar fi fost fetița lui dacă l-ar fi văzut atât de răzbunător și înverșunat.

— Te-a costat deja foarte mult. Căsnicia ta, relația cu Rachel. Știu că ai senzația că n-o să treci niciodată peste asta, dar trebuie cumva să încerci să privești *înainte*. Să accepți ofertele de consiliere, să faci cumva s-o vezi pe Rachel, să reiei legătura cu părinții tăi, cu prietenii. Ieși de-aici, încearcă să te distrezi, poate să cunoști pe cineva...

Mike a clătinat din cap, alungând ideea.

— Și să-mi aduc tot bagajul ăsta emoțional peste altcineva?

A ridicat privirea, așteptându-se la vreo urmă de empatie, la o recunoaștere a proporțiilor acestei sarcini. Însă expresia vechiului lui prieten era fermă și neiertătoare.

— Dacă de asta-i nevoie ca să-ți refaci viața, atunci da. E esențial să te concentrezi pe lucrurile care *contează*, a răspuns el apăsat. Alison, Rachel, munca ta. Și vine și Crăciunul. Știu că e întotdeauna o perioadă dificilă, dar ce-ar fi să pui suflet anul ăsta? Financiar, ai avut un an bun, de ce să nu te bucuri de roadele muncii tale? Răsfaț-o pe Rachel. Răsfață-te și *pe tine*.

— Nu-i așa ușor.

— Numai pentru că insiști să te pedepsești, Mike. Știu că dai vina pe tine pentru ce i s-a întâmplat Jessicăi...

— Cum aș putea să nu mă învinovățesc? l-a întrerupt Mike abrupt, cuprins de furie. Dacă n-aș fi întârziat când trebuia să mă duc s-o iau,

animalele alea n-ar fi putut să pună mâna pe ea. Dacă aș fi ajuns cu cinci minute mai devreme, dacă aș fi ajuns când zisesem că o să ajung...

— Nu! îl opri Graham. Nu poți continua să-ți faci asta, Mike. N-a fost vina ta, n-a fost vina Jessicăi, singurele vinovate au fost fetele alea. Au fost judecate, au fost declarate vinovate și pedepsite pentru crimă. În fine, cât s-a putut...

Mike clătina din cap copleșit, dar Graham Ellis nu s-a lăsat.

— Trebuie să te concentrezi asupra viitorului. Asupra lucrurilor care contează cu adevărat.

Graham l-a privit pătrunzător, sincer, rugător.

— Te rog, Mike. Dacă nu poți să le ierți pe ele, măcar iartă-te *pe tine*.

Capitolul 10

Privea în beznă și trăgea adânc din țigară. Olivia se străduia din greu să-și reducă dependența de nicotină, însă își dădea încă voie să fumeze o Marlboro Red pe zi. Îi plăcea să se bucure de ea în timp ce privea pe fereastră, uitându-se la contururile luminoase ale Londrei. Priveliștea asupra capitalei era unul dintre puținele avantaje ale apartamentului ei din Tooting și îi făcea plăcere întotdeauna momentul ăsta, senzația liniștitoare a nicotinei care o calma după o zi stresantă.

Totuși, în seara asta îi era greu să se liniștească, pentru că era cuprinsă de un tumult de emoții, iar în minte i se învârtejeau întrebări după uciderea lui Mark Willis. Era disperată să afle care vor fi urmările, ce efect o să aibă asupra lor și, ca la un semn, interfonul a început să bâzâie zgomotos. S-a dus grăbită spre el și i-a dat drumul vizitatorului fără să se sinchisească să se uite la monitor. Știa exact cine e. După câteva clipe, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă. S-a oprit să arunce o privire în oglindă și a dat deoparte un fir de păr rebel de pe frunte, după care a deschis ușa. În prag stătea Christopher Parkes, gânditor și arătos ca întotdeauna. Olivia a simțit cum o străbate un fior de dorință, dar și-a ascuns înflăcărarea sub o spoială de iritare.

— Ai întârziat! l-a dojenit ea.

— Ai noroc că am ajuns, e haosul naibii la sediu! a răspuns Parkes, intrând și scoțându-și haina.

— Ei, hai! Nu mă ține în suspans! l-a încurajat Olivia.

Clătinând din cap bine-dispus de entuziasmul ei, Parkes s-a îndreptat spre bufet și s-a servit cu o doză generoasă de whisky, după care a răspuns:

— Nu-i mare lucru de spus, asta-i problema. Încă încercăm să punem cap la cap lucrurile... Ce *știm* e că toți cei trei băieți ai victimei lui Mark Willis sunt reținuți acum la Bolton. Au negat categoric orice implicare, zic că aseară erau la băut, după ora închiderii, într-un bar din Hartlepool, dar unul dintre ei e cu nasul spart recent, așa că fă și tu socoteala...

— Fir-ar al naibii! Știm cum l-au găsit?

Parkes a ridicat din umeri, arătând brusc mult mai bătrân decât cei 52 de ani ai săi.

— Willis stătea în banca lui, n-avea amici, n-avea iubită, respecta regulile eliberării. Am vorbit cu echipa MAPPA locală care se ocupă de reglementarea protecției publice și au zis că n-a existat nici măcar vreun indiciu vag că ar fi probleme, n-a apărut niciun semn de îngrijorare. Evident că asta trebuiau să spună, dar nu pare să fie vreun accident sau vreo gafă din partea lui Willis.

— Ceea ce înseamnă că Serviciul de Probațiune o să încaseze tot.

— Exact. Firth cred că tocmai face un prolaps chiar în clipa asta și are motive serioase. Dacă numele și adresa lui Willis *au fost* dezvăluite, dacă a pus mâna pe ele vreo rudă sau vreun ziarist, atunci...

Nu era nevoie să explice situația, amândoi gândindu-se la potențialele urmări ale acestei nereușite, după care Parkes și-a dat pe gât rapid restul băuturii.

— Oricum, mai bine mă duc. Voiam doar să te pun la curent.

— Mai stai. Mai bea un..., a zis Olivia repede, ducându-se la bufet să ia sticla. Abia ai ajuns.

— N-ar trebui. Sunt cu mașina.

— Ceea ce nu te-a împiedicat niciodată, a ripostat ea veselă, umplându-i paharul.

Parkes a clătinat din cap, zâmbind cu un aer de cunoscător și sorbind din pahar. Olivia s-a apropiat de el și i-a strecurat o mână între picioare. A simțit imediat rezultatul, musafirul ei reacționând la atingere. Își dădea seama că el ar fi vrut să se opună, dar îi era greu.

— Ai o influență *foarte proastă*...

— Așa să știi, a răspuns ea, aplecându-se să-l sărute și bucurându-se de gustul de whisky de pe buzele lui. Dar pentru că ai fost băiat foarte cuminte anul ăsta, am o surpriză pentru tine...

S-a desprins de el și s-a dus cu pas grăbit spre canapea, a ridicat o pernă și a scos un cadou frumos împachetat. L-a luat și s-a întors repede la iubitul ei, trecându-și un picior peste al lui și întinzându-i pachetul.

— Crăciun fericit, iubire!

Parkes a ezitat, dar Olivia i-a zâmbit, îndemnându-l să intre în joc. Și-a pus paharul jos și a desfăcut hârtia, dând la iveală o cutie cu logoul Omega.

— Olivia...

— Șșșt, deschide-o. Aruncă o privire.

Reticența lui Parkes era evidentă, dar a deschis încet cutia, în care se afla un Omega Seamaster nou-nouț. Olivia a intervenit, scoțând ceasul scump din lăcaș.

— E ultimul model și uite...

L-a întors ca să se vadă data inscripționată pe spate: *13.2.21*.

— Data primului nostru sărut.

Încerca din greu să păstreze atmosfera veselă, dar buna ei dispoziție nu ajungea și la oaspetele ei.

— Știi că nu pot să-l iau.

— Nu trebuie să-l porți acasă. Ia-l la serviciu, poartă-l acolo.

— De ce faci așa ceva, Olivia?

— Pentru că e Crăciunul. Pentru că am vrut să-ți cumpăr ceva frumos, a răspuns ea, cu glas întretăiat. Pentru că te iubesc, ce naiba!

— Și eu țin foarte mult la tine, a răspuns Parkes cu o expresie îndurerată. Dar am *fost de acord*, am stabilit o limită, pentru binele *amândurora*.

— Și dacă eu nu vreau să se termine? a ripostat Olivia, ridicând tonul. Dacă vreau ca toate lunile alea de furișat, toate momentele alea furate să ducă undeva, să *însemne* ceva?

— Au însemnat ceva, și știi foarte bine. Dar ai și știut de la bun început că sunt căsătorit, cu doi adolescenți care se bazează pe mine...

A închis cutia și i-a întins-o, dar Olivia s-a întors cu spatele, refuzând s-o primească.

— Ascultă, Olivia, ce-am avut noi a fost adevărat și important.

— *Avem*, a șuierat ea tăios.

— Dar încă de la început a fost ceva temporar.

— Numai că lucrurile au devenit un pic mai complicate de-atât, nu? l-a contrat ea înverșunată.

— Chiar și așa, a continuat Parkes. Am discutat despre asta, am făcut un plan și am hotărât împreună să trecem mai departe. Cascadorii de-astea sunt cu totul deplasate.

— Cascadorii de-astea?

Practic țipa de-acum, dar nu-i păsa.

— M-a costat aproape tot salariul pe-o lună. Bani pe care nu-i am! Dar l-am cumpărat pentru că te

iubesc, pentru că vreau să ai ceva frumos de la mine.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar nu-l mișcau pe fostul ei iubit, care părea mai degrabă sâcâit decât empatic.

— Ah, n-are niciun rost! a izbucnit el, luându-și haina.

— Du-te, fugi! Fugi înapoi la Penny și la copiii tăi *frumoși*...

— Tu complici lucrurile, Olivia, nu eu, s-a plâns el. Vorbim mâine, când sper că o să fii mai rațională.

— Ah, du-te naibii!

Nu vorbea serios. Voia să rămână, voia să fie totul în regulă între ei, dar seara fusese deja distrusă și știau amândoi. Parkes a pus cadoul pe măsuța de cafea și s-a îndreptat grăbit spre ușă, dar s-a oprit în prag. S-a întors spre fosta lui iubită, cu o expresie îmblânzită, oarecum apropiată de regret.

— N-am vrut niciodată să se termine așa, Olivia. Chiar n-am vrut. Dacă putem fi prieteni, mi-ar plăcea foarte mult, dar oricum, îmi...

A ezitat, străduindu-se să găsească cuvintele potrivite, după care a adăugat:

— Îmi pare rău.

Apoi a plecat, trăgând ușa în urma lui.

Capitolul 11

— Scuze că te țin așa târziu, Chandra, dar mă tem că nu suferă amânare.

— Nicio problemă, domnule. Fac orice pot ca să fiu de ajutor.

Bineînțeles că nu așa se simțea. Detectivul-inspector Chandra Dabral ar fi trebuit să ajungă acasă de-acum o oră, să-l scape pe soțul ei de sarcina complicată de a avea grijă de copii, dar nu poți să refuzi convocarea subcomisarului. Și de-asta stătea acum în biroul lui de la ultimul etaj din Scotland Yard, cu mâinile la spate și o expresie hotărâtă pe chip.

— Sunt convins că ai auzit despre incidentul de la Bolton, de azi-dimineață devreme, a continuat energic subcomisarul Terry Draper.

— Doar în mare. Nu-i jurisdicția noastră.

— Ei bine, acum e, a răspuns Draper sec. Așa cum știi, Willis a fost condamnat acum 11 ani pentru violarea și uciderea lui Valerie Bridge, o femeie de 78 de ani. Cei trei băieți adulți ai ei — Vince, Steven și Mick — sunt reținuți acum în Bolton și sunt interogați de Departamentul local de Investigații Criminale. Neagă totul și par să aibă și câțiva martori care-i pot plasa la...

Draper s-a oprit, ca să verifice ceva în raportul de pe birou:

— ...pubul Dog and Whistle din Hartlepool la momentul atacului. Probabil că mint, dar dacă putem sau nu să dovedim e altă poveste.

— De ce sunt așa de siguri că ei sunt? s-a interesat Chandra, riscând o întrebare directă. Au

martori? Informații de la antenele de telefonie mobilă? ADN?

— Deocamdată, nimic de felul ăsta, din câte înțeleg. Cei trei au fost atenți: și-au ascuns identitatea, au purtat mănuși, au condus o dubă furată din Hartlepool, pe care au abandonat-o ulterior. Nu, comunicațiile lor mobile atrag atenția, în special ale fiului mai mare, Steven. Acum o lună și jumătate, a primit un mesaj anonim de la un telefon cu cartelă din Londra, care dezvăluia noul nume al lui Mark Willis — Liam Sullivan — și adresa lui din Bolton.

Chandra a fluierat șocată.

— Deci la Bolton n-a existat nimic suspect înainte de atac?

— Nimic evident, a răspuns Draper grav. Niciun fel de trafic pe forumurile justițiarilor, nicio bârfă locală, niciun semn de îngrijorare din partea lui Willis. Atacul ăsta a lovit ca fulgerul, din senin, și a fost și foarte periculos.

Draper a arătat spre fotografiile de pe biroul lui, imagini scanate în grabă cu Mark Willis zăcând zdrobit pe carosabil, cu o baltă de sânge în jurul capului.

— Deci credem că frații Bridge au obținut informația, l-au filat pe Willis și apoi l-au prins într-o ambuscadă... a zis Chandra, absorbind imaginile tulburătoare.

— Cam asta-i ideea. Și așa ajungem la implicarea *ta*. N-a fost un accident, nu l-au zărit din întâmplare. Cineva i-a transmis deliberat lui Steven Bridge informații confidențiale, probabil cu scopul clar de a provoca un atac, poate chiar uciderea lui Willis. Cum făptașul a transmis informația când se afla în zona metropolitană, ne revine nouă misiunea de a investiga. E posibil să fi obținut detaliile vreun civil, vreun jurnalist sau

vreun justițiar, dar e foarte puțin probabil. Ceea ce e o problemă, fiindcă doar câțiva oameni din țară au acces la genul ăsta de informații confidențiale — în principal, echipa MAPPA din Bolton, șefii de la Serviciul de Probațiune și, bineînțeles, ministrul Justiției.

— Deci avem de-a face cu un potențial caz de abuz în serviciu?

Draper a încuviințat, cu o expresie posomorâtă.

— Din motive evidente, este esențial să aflăm totul cât mai repede cu putință. Ministerul Justiției și Ministerul de Interne au luat-o razna și, în plus, știrea despre uciderea lui Willis a ajuns deja în social media.

Subcomisarul și-a întors laptopul, ca să poată vedea și Chandra contul de Twitter pe care-l monitoriza.

— Un grup care se prezintă drept Justiția Nu Doarme Niciodată a anunțat știrea la o oră după ce murise Willis și a postat pe Twitter și Instagram imagini cu cadavrul, făcute de șoferii aflați în apropiere. Grupul de justițiari declarați e clar încântat de sfârșitul lui Willis, ca mulți dintre cei care-i urmăresc...

Chandra s-a strâmbat văzând cum crește cu repeziciune numărul de aprecieri de sub imagini. Era mai mult decât morbid să sărbătorești moartea cuiva, chiar și a cuiva cu reputația lui Willis.

— Nu e cazul să-ți spun că o să fie o știre *mare,* așa că hai să încercăm s-o luăm înainte. Hai să aflăm cum a fost obținută informația asta, cine a transmis-o și de ce.

— Desigur, domnule.

Draper păruse hotărât și ferm, iar Chandra i-a imitat tonul, dornică să-i răsplătească încrederea. Însă când se îndepărta cu pași mari pe coridorul

singuratic, nu mai era nici pe departe încrezătoare. De fapt, avea senzația că e pe punctul să intre într-un haos urât, care ar putea avea implicații profunde pentru activitatea de poliție, sistemul de justiție penală *și* chiar cariera ei.

Și-a scos telefonul din buzunar și i-a scris rapid un mesaj soțului ei.

„Poți să-i culci tu pe gemeni? O să rămân până *târziu* la serviciu."

Capitolul 12

Strada era pustie; se vedeau doar două siluete înghesuite una într-alta ca să înfrunte frigul. Vântul era tăios în seara asta, iar prin aer zburau fulgi de lapoviță, însă lui Russell nu-i păsa, mulțumit că simte trupul lui Amber lipit de el. Pălăvrăgiseră tot drumul de la strada principală, despre orice, de la prieteni la educație sau hobbyuri, dar acum intraseră mult în suburbii, departe de îmbulzeală. Aici localnicii erau cuibăriți în siguranță acasă sau ascunși în vreun pub intim, lăsându-le celor doi prieteni la dispoziție străzile, ceea ce-i plăcea foarte tare lui Russell. Parcă ar fi avut micul lor cocon, izolat de restul lumii. Parcă noaptea asta n-ar fi existat decât pentru ei doi.

— Tu chiar vrei să-mi spui că n-ai văzut niciodată *Profesioniștii crimei*?

— Și nici *Pulp Fiction*, nu-i genul meu, a răspuns Amber și a zâmbit când a văzut cum nu-i vine lui să creadă.

— Cred că s-ar putea să fiu nevoit să regândesc bazele prieteniei noastre, a tachinat-o Russell, retrăgându-și brațul. De fapt, cred că s-ar putea să te las...

— Sunt prea violente, nu înțeleg de ce-ar vrea cineva să le vadă, a răspuns Amber râzând.

— Pentru că-s *al naibii* de bune.

— Dacă zici tu...

— Și atunci, ce-ți place? Filmele cu Judi Dench?

— Hei, ai puțină încredere în mine! N-am nici măcar 30 de ani...

— Lily James, atunci?

Amber l-a înghiontit în joacă și a clătinat din cap.

— Bărbatul tipic. Crede întotdeauna că are monopolul asupra bunului-gust.

— Păi, mă predau, în cazul ăsta, a răspuns el zâmbind. Dar serios, trebuie să-mi oferi ceva de la care să plec...

— Mi-a plăcut *Joker*. Trec testul gusturilor?

Au mers mai departe pălăvrăgind și au ajuns în cele din urmă la blocul elegant pe care Russell îl numea cămin. A încetinit și s-a întors spre Amber.

— Ești sigură că nu vrei să te duc până acasă?

— Nu-i nevoie. Stau chiar la doi pași, e în regulă.

— Tot nu pare în regulă, în mod normal băiatul conduce fata acasă, nu invers.

— Păi, eu nu-s genul normal de fată...

S-a luminat la față în timp ce rostea cuvintele și a zâmbit obraznic, părând și mai frumoasă. Lui Russell îi venea s-o prindă în brațe și s-o sărute, dar s-a abținut.

— Uite ce-i, e foarte frig, ce-ar fi să vii sus și să comanzi un taxi? Putem să bem o cafea înainte să pleci, dacă vrei. Să ne relaxăm un pic?

Zâmbetul ei s-a estompat o idee. Brusc, Russell și-a dat seama că a insistat prea mult, în timp prea scurt.

— Poate altădată, a spus Amber cu blândețe. Chiar trebuie să ajung acasă.

— Sigur că da, nicio problemă.

Russell se simțea sâcâit și enervat, ca și cum s-ar fi aruncat spre ea și ar fi fost respins.

— Dar mă suni mâine? a întrebat repede Amber, întinzând o ramură de măslin.

— La prima oră.

După o clipă de tăcere, Amber s-a aplecat spre el și l-a sărutat blând pe obraz.

— Noapte bună, atunci...

S-a întors și a plecat, strângându-și brațele în jurul corpului ca să se apere de frigul mușcător. Russell a privit-o cum se îndepărtează, înfuriat că supralicitase, dar și entuziasmat, cu ochii lipiți pe rotunjimile ei, fundul îngust, picioarele lungi. Era atât de-al naibii de sexy, încât nu se putea gândi decât să se piardă în ea. În pofida pasului greșit din seara asta, era hotărât să facă orice era necesar ca s-o aibă. O să fie nevoie de răbdare și hotărâre, dar era mai mult decât pregătit pentru provocare.

Așteptase prea mult.

Capitolul 13

Adunându-și curajul, Emily a bătut la ușă.

— Sam?

Niciun răspuns. Știa că băiatul e treaz, auzea vibrația blândă a muzicii, așa că a insistat.

— Te rog, iubire. Vreau doar să stăm de vorbă.

A apăsat clanța și a întredeschis ușa. Când a intrat, l-a văzut pe Sam întins în pat, cu fața spre perete. A simțit iar împunsătura pătrunzătoare a tristeții — nu suporta să-l vadă supărat, mai ales când ea era cauza nefericirii lui. Cu inima grea, a traversat camera și s-a așezat la picioarele patului.

— Uite ce-i, Sam, îmi pare rău dacă am exagerat, dacă te-am pus într-o situație jenantă în fața lui Gavin. N-am vrut să... voiam numai... doar că nu vreau să dai cu piciorul la ocaziile pe care le ai. Ești un băiat deștept, cu un viitor strălucit, *dacă* faci alegerile corecte. Chiulitul de la școală, timpul petrecut cu băieți care... care poate că n-au talentele tale, opțiunile tale, în fine, ăsta-i primul pas pe o pantă alunecoasă. Nu încerc să fiu nemiloasă sau să-și stric bucuria sau mai știu eu ce... Vreau doar să te descurci bine, atâta tot.

A ezitat și s-a oprit, nesigură ce să mai spună. Fiecare cuvânt era adevărat și spera că o să ajungă cumva la Sam, cu toată furia lui. Spre marea ei ușurare, băiatul s-a întors spre ea, părând jenat, chiar un pic rușinat.

— Și mie-mi pare rău. N-ar fi trebuit să zic ce-am zis.

— Am uitat deja.

Emily nu s-a putut abține să se aplece și să-și îmbrățișeze strâns fiul adolescent. Nu-i păsa că el

se simțea stânjenit în brațele ei, îi plăcea pur și simplu să-l strângă la piept pe cel mai bun băiat al ei.

— Mamă...

Emily s-a desprins, intrigată de tonul lui. Sam părea șovăitor, poate și un pic nervos.

— Ce-i, iubire? l-a întrebat, brusc îngrijorată.

— Gavin și cu mine... mă rog, e un pic complicat, dar... nu chiulim împreună de dragul chiulului. Am... suntem amândoi un pic hărțuiți la școală...

— Bullying?

Emily a simțit pe loc cum o cuprinde furia.

— Un fel de, a răspuns Sam repede. Nu-i prea rău, dar uneori vrem să scăpăm, știi...

— Sunteți hărțuiți amândoi?

— Mda, destul de mult, de fapt.

— Dar de ce tocmai voi doi?

Sam a ezitat, apoi a răspuns:

— Din cauza prieteniei noastre. Pentru ce simțim unul pentru celălalt.

Emily l-a privit atent, deconcertată, apoi s-a adunat rapid.

— Am înțeles. Nu mi-am dat seama. Voi doi sunteți... sunteți împreună sau...?

— Păi, nu știu dacă Gavin e iubitul meu sau așa ceva, a răspuns Sam evitând privirea maică-sii. Dar aș vrea să fie. Tu ești OK?

— Sigur, bineînțeles. Sunt doar surprinsă, atâta tot, pentru că te-ai văzut o vreme cu Amy și...

— N-a fost pe bune. Sunt gay, mamă.

Vorbise atât de sigur pe el, încât Emily nu știa cum să reacționeze.

— Îmi pare rău că ți-am aruncat asta în cap, dar voiam să fiu sincer, a adăugat el, mai sigur pe sine.

— Bineînțeles, dragule. Și sunt foarte recunoscătoare... Numai că...

Sam a ridicat privirea prudent. Emily era tentată să dea înapoi, să abandoneze linia asta de gândire, însă tot a mers înainte.

— ...sexualitatea e ceva fluid la vârsta ta. Ai doar 14 ani. E foarte devreme să spui categoric ce *ești* și ce *nu* ești.

— Nu sunt de acord. Nu mi-au plăcut niciodată fetele, adică nu așa. Și acum l-am cunoscut pe Gavin...

— Mai ai răbdare, asta-i tot ce spun. Categoric, explorează-ți identitatea, dar...

— *Știu* cine sunt, mamă, a ripostat Sam zbârlindu-se. N-o să se schimbe.

— Toată lumea se schimbă, iubire. Nimic nu e bătut în cuie. Crești, te dezvolți, afli lucruri noi despre tine, a insistat Emily. Cine ești în copilărie nu e cine ești ca ad...

— Nu sunt copil, așa că nu mă trata ca pe un copil. Sunt gay și cu asta, basta! Dacă ai o problemă, atunci...

— N-am nicio problemă, Sammy, l-a liniștit ea repede. Chiar n-am. OK?

Sam s-a uitat la ea, clar încă supărat și nesigur dacă s-o creadă sau nu.

— Nu te-aș judeca niciodată așa. Te rog să mă crezi.

Băiatul a ridicat din umeri, dar sinceritatea și emoția ei evidente păreau să-l fi îmbunat un pic, așa că Emily a insistat.

— Uite, e foarte târziu și tu ai ore mâine, așa că hai să mai discutăm pe tema asta mâine. Dar te rog să fii convins că nu simt decât dragoste și admirație pentru tine, mereu.

S-a întins și l-a strâns de mână, după care s-a ridicat.

— Și-acum, stinge lumina în zece minute sau n-o să fii bun de nimic mâine...

Strecurându-se afară din camera lui, Emily a închis ușa în urma ei. Fusese o zi grea, care o secătuise, iar acum nu voia decât să se bage în pat. S-a dus în dormitor, a tras draperiile, a dat drumul la radio și a început să se dezbrace. Era disperată să se culce, să uite de grijile zilei, dar a buletinul de știri a făcut-o să încremenească.

— Poliția din Bolton a confirmat acum că bărbatul care a fost urmărit și ucis în zona Daubhill la primele ore ale zilei era Mark Willis. În mai 2012, Willis, în vârstă de 12 ani, a fost condamnat pentru violul și uciderea brutală a pensionarei Valerie Bridge din Hartlepool. Eliberat cu patru ani în urmă, se pare că Willis a trăit sub un nume fals și a lucrat la un depozit local de logistică din centrul Boltonului. Poliția a refuzat până acum să facă alte comentarii...

Orice speranță de respiro se spulberase. Emily a rămas încremenită, abia putând să respire, șocată până în măduva oaselor. Cel mai negru coșmar al ei prinsese viață.

Capitolul 14

— Vor cădea capete din cauza asta, țineți minte ce zic.

Mike Burnham a clătinat din cap dezgustat, enervat de atitudinea de macho a parlamentarului. Încă de când auzise știrea despre uciderea lui Mark Willis, rămăsese lipit de televizor, urmărind buletinele de la Sky, BBC și ITV, după care dăduse pe *Newsnight*. Guy Chambers, un ministru adjunct de la Justiție și o față foarte familiară în talk-show-urile politice, era principalul invitat și tuna și fulgera împotriva Serviciului de Probațiune.

— Evident, n-avem toate datele, a continuat el, făcând o tentativă slabă să pară circumspect, dar dacă e vorba despre o breșă de securitate catastrofală, atunci vor trebui să existe niște schimbări, *de la vârf în jos*. Profunzimea incompetenței Serviciului de Probațiune a fost dezvăluită în timpul anchetelor lui Usman Khan și Joseph McCann și se pare că nu s-a schimbat nimic, deși ei susțin că au făcut reforme ample...

Mike a închis televizorul, incapabil să mai suporte. De-a lungul anilor, auzise zeci de politicieni susținând că au poziții dure în privința criminalității, promițând să reformeze sistemul justiției penale, să pună pe primul loc victimele, dar nu se schimbase niciodată nimic. Erau doar vorbe goale, parlamentari ambițioși care încercau să profite de un curent avantajos în speranța îmbunătățirii palmaresului de lideri și apelau la susținătorii fideli ai partidului, fără să facă *nimic* ca să-i ajute pe cei care suferiseră cu adevărat. Ce

știau oamenii ăștia despre justiție? Despre cum e să faci ce e *corect*? Ei, funcționarii publici, sistemul, *îi protejau* pe cei care încălcau legea și pe ucigași. Cădea pe umerii bărbaților și femeilor de rând să țină populația în siguranță, așa cum dovediseră evenimentele de la Bolton. Unii o să-i critice pe făptași pentru atacul asupra lui Willis, o să-i considere renegați sau justițiari, dar mulți alții o să-i laude, o să sărbătorească faptul că băieții ăia trei i-au făcut în sfârșit dreptate mamei lor. Mike cu siguranță n-o să le critice acțiunile — ce altceva puteau să facă atunci când balanța era atât de mult înclinată în favoarea infractorilor? —, dar, de fapt, nu avea sentimentul de triumf la care sperase. Cumva, nu reușea să se raporteze la durerea altcuiva, oricât de tare se străduia.

A urcat pe palier și s-a dus spre dormitor. Ca de obicei, a dat radioul pe Classic FM cât se pregătea de culcare. Nu suporta liniștea care cuprindea casa după lăsarea întunericului și lăsa de multe ori radioul pornit toată noaptea, ca să nu stea singur în tăcerea zdrobitoare. Îi era dor de fosta soție, îi era dor de familia lui, dar cel mai mult îi era dor de Jessica. Atunci când era treaz, era la serviciu sau la cumpărături, avea treburi care să-l țină ocupat, dar după căderea întunericului nu mai existau astfel de distrageri. Nopțile erau mereu cele mai grele.

Întins în pat, a încercat să se lase prins de muzică, să urmărească ritmul, melodia, să-și țină creierul activ și alert. Dar îl dovedea oboseala și, oricât a încercat, nu reușea să-și țină ochii deschiși. S-a opus, s-a opus din toate puterile, îngrozit de ororile care l-ar putea vizita în beznă, dar în câteva secunde era adormit.

A venit imediat. Amintirea Jessicăi. Râzând în hohote, făcând o remarcă obraznică, certându-se

cu soră-sa, țipând la maică-sa — momente amestecate de bucurie și încordare în familie, și ar fi dat orice să le poată trăi din nou. Însă curând începură să apară și gânduri mai întunecate, imagini mai întunecate. Groaza de pe fața Jessicăi când două fete zdrențăroase i-au împins scaunul cu rotile peste grămezile de zgură din cariera părăsită, expresiile lor răutăcioase și triumfătoare cât Kaylee Jones o filma pe fetița de 11 ani îngrozită care cerșea îndurare, iar Courtney Turner o împingea pe victima neajutorată din scaunul cu rotile pe pământul tare și rece, împungând-o, lovind-o sălbatic cu picioarele, pregătindu-se de atac...

Mike a sărit în capul oaselor, sufocat, cu ochii înlăcrimați. Îi venea să-și urle chinul, să-și țipe furia, să sfâșie în bucățele lumea, dar știa că n-ar fi făcut decât să răcnească la fantome în noapte. Așa că s-a întins la loc, cu ochii larg deschiși, sfidându-și oboseala chinuitoare, luptându-se cu întunericul care amenința să-l cuprindă.

Ziua a doua

Capitolul 15

Dac-ar fi putut, ar fi dormit câteva zile. Olivia se târâse din pat până la duș, apoi la cafetieră, sperând să se scuture din letargie, însă era tot frântă. Abia dacă dormise, cu mintea zburând de la iubitul necredincios la atacul ei panicat și înapoi, de fiecare dată tot mai furioasă și mai frustrată. Se trezise chiar mai obosită decât când se culcase și se străduia să se pună pe picioare, ceea ce era o problemă, pentru că iar era *în întârziere*.

Era de-a dreptul imposibil să continue așa. Șase dintre membrii departamentului erau în concediu medical, de boală sau de stres, iar asta însemna că restul trebuiau să preia și activitatea lor și să-i monitorizeze și pe deținuții eliberați condiționat *ai acestora*, în timp ce se ocupau și de ai lor. Era imposibil, ridicol, inuman, dar treaba trebuia făcută, deci Olivia avea un program încărcat. Și-a aruncat în chiuvetă cafeaua pe jumătate băută, și-a adunat dosarele și le-a vârât într-o sacoșă de cumpărături pe care o luase din vreo piață, pe vremea când cocheta cu ideea de a mânca organic. Uluitor, ce fantezii avusese cândva despre viața elegantă la Londra, când realitatea erau chiria dureroasă, impozitele locale nerușinate, traficul cumplit și raftul cu reduceri de la Aldi. Enervată de propria naivitate, Olivia a îndesat ultimul dosar în sacoșă. Însă în graba ei, dosarul s-a prins de mâner și s-a deschis, iar din el au căzut pe podea câteva pagini A4 scrise înghesuit.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu...

S-a lăsat în patru labe și a cules foile, îndesându-le înapoi în dosar. Însă i-a căzut

privirea pe un text, din care mare parte fusese cenzurat. Era dosarul lui Jack Walker și, deși-l citise de zeci de ori, acum s-a oprit să se uite la el. Era un exercițiu fără rost — ce putea să mai afle acum? Și totuși, se simțea cumva obligată să înțeleagă detaliile sordide, să priceapă profunzimile degradării lui.

Primele secțiuni ale raportului se refereau la trecutul lui. Familia din Southend, prezența mizerabilă la școală, micile confruntări cu legea. Conținea și mărturia lui Jack despre evenimentele de-acasă. Tatăl absent, mama neglijentă și, desigur, abuzul sexual. Acestea ocupau trei pagini din dosar și, cu toate că numele infractorilor fuseseră cenzurate, nu era greu de închipuit la cine se referea Jack când schița catalogul violurilor și violenței cotidiene la care fusese supus. Frații mai mari, care erau și ei acum în spatele gratiilor pentru diverse infracțiuni grave, profitau de el de câteva ori pe săptămână, țintuindu-l la pământ, agresându-l, înjosindu-l. Erau și sugestii că, în schimb, și Jack îi aplica un tratament similar fratelui lui mai mic, Danny, deși Jack negase categoric. Olivia nu era înclinată să-l creadă, având sentimentul că acesta cel puțin îl hărțuise, pe fratele lui mai mic. Dacă învățase ceva de-a lungul anilor, aceasta era că violența naște violență.

Privirea îi fugi la secțiunile ulterioare, unde era disecată crima înfăptuită de Jack. Era o lectură dificilă, însă Olivia nu se dăduse niciodată înapoi și nu și-ar fi făcut datoria dacă se dădea înapoi. Din nou, numele și locurile erau cenzurate, însă în realitate era o evitare fără rost, detaliile sumbre fiind cunoscute oricui din Marea Britanie. Raportul arăta cum Jack răpise un băiețel din Southend Pier, promițându-i dulciuri ca să-l

ademenească într-o casă abandonată. Acolo îl torturase, violase și îl omorâse în bătaie pe copilul de patru ani, în urma unui atac pe care judecătorul îl descrisese drept „revoltător și nemilos". În ciuda experienței sale, Olivia simți cum i se ridică fierea în gât văzând sălbăticia crimei lui Jack descrisă negru pe alb. Totuși, nu lista îngrozitoare a rănilor — coaste rupte, arcada spartă, dinții făcuți praf — era ce o dezgusta. Nu, elementele sexuale ale crimei îi întorceau stomacul pe dos, autopsia dezvăluind că Billy Armstrong avea în gură și spermă, *și* vată de zahăr când a fost găsit cadavrul.

Olivia a scăpat dosarul din mână și a țâșnit spre baie. A deschis ușa și a căzut în genunchi, după care a vomitat în vasul de toaletă, simțind gustul înțepător al cafelei în nas și gât. A icnit de trei ori, apoi gata, s-a rostogolit și s-a întins pe linoleumul rece. De ce-a făcut așa ceva? De ce se torturează cu detalii care erau deja fixate cu fierul roșu în creierul ei? Zăcând pe podea, Olivia se uita la tavanul pătat, întrebându-se cât de înțelept fusese să ia tocmai cazul ăsta. Ar fi trebuit oare să-l refuze? Să ceară ca Jack să-i fie repartizat altcuiva? Probabil, deși ar fi trebuit să explice *de ce*, ceea ce ar fi creat altă situație complicată. Poate că ar fi fost o cale mai bună totuși, indiferent ce încurcătură ar fi iscat. Poate că ar fi trebuit să fie sinceră cu superiorii ei și să lase protocoalele de siguranță să facă restul trebii. În definitiv, Serviciul de Probațiune nu i-ar fi repartizat *niciodată* cazul lui Jack Walker dacă ar fi știut că e însărcinată.

Capitolul 16

Mike se uita în oglindă, abia recunoscându-l pe bărbatul care-l privea. Fusese cândva arătos, înalt și solid, o pradă pe care Alison fusese mândră că a pus mâna. Îi plăcea să-l etaleze și mergeau împreună în puburi, baruri și restaurante din Maidstone. Nici Alison nu stătea rău la capitolul înfățișare și *fuseseră* un cuplu impresionant. Dar bărbatul ăla, iubitul obraznic și arogant, dispăruse de mult, înlocuit de o stafie cu ochii înfundați în orbite, care arăta cu zece ani mai în vârstă decât avea în realitate.

Părul era înspicat, sub ochi avea cearcăne negre, iar în trăsături o tristețe bine instalată care-i făcea pe toți să fie prudenți când voiau să-l abordeze. Și era vorba doar despre străini. Cei care-l cunoșteau cu adevărat, care-i știau povestea, aveau și mai multă grijă să-l evite. În definitiv, ce-i spui unui bărbat al cărui copil a fost ucis? A cărui moarte brutală, sadică încă e stoarsă de tabloide, alimentând fascinația sumbră a publicului pentru violența extremă? Nimic. Nu-i spui nimic.

Și-a dat cu aftershave și a tresărit când alcoolul i-a pișcat pielea obosită. Trecea în fiecare zi prin procesul ăsta complicat ca și cum ar fi fost pe pilot automat, dar cine era bărbatul care-l privea din oglindă? Carapacea asta goală în cămașă elegantă și cu cravată? Automatonul ăsta care-și petrecea zilele preamărind avantajele geamurilor cu două foi? Lui Mike i se părea comic că încă își bătea capul să se dea jos din pat în fiecare dimineață, să-și pună costumul, să se ducă la showroom. Știa că o face doar ca să aibă ceva de făcut, dar tot era o

farsă, că se prefăcea că e o ființă omenească normală căreia-i păsa de cariera lui, de perspective și de salariu. Juca un rol, fără să-l intereseze dacă realizează sau nu vânzările, și totuși era mai bun decât alternativa. O încercase înainte și aproape că-l ucisese — două sticle de vodcă pe zi au toate șansele să te omoare. Nu, asta era cea mai bună cale înainte, singura cale, dar în unele zile absurditatea acestei vieți îl frapa, Mike fiind condamnat să repete aceeași rutină zi de zi, să se angajeze în aceleași acțiuni fără sens, fără să-l intereseze rezultatul. Spunea de multe ori că *el* primise condamnarea pe viață pe care ar fi trebuit s-o primească Kaylee Jones și Courtney Turner. Iar azi simțea asta cu fiecare fibră din ființa sa.

După ce și-a mai aruncat o privire, Mike a plecat. Era măcar prezentabil, pentru că o urmă de mândrie îl obliga să facă efortul ăsta. Nu era popular la serviciu, nici n-avea un succes deosebit, dar lucra peste program fără să se plângă, așa că erau bucuroși să-l țină. Uneori, perspectiva de a continua pe calea asta în următorii 15, 20 de ani îl lăsa fără niciun pic de energie, convingere sau dorință. Chiar ar fi fost în stare? În cele mai negre momente, se gândea să termine cu toate, să încheie într-o orgie de băutură și pastile. Dar de fiecare dată îl reținea ceva. Refuza să fie considerat laș și, în plus, ce efect ar fi avut asupra lui Rachel, care îndurase deja atât de multe? Nu, n-avea de ales, trebuia să-și înghită disperarea, plictiseala și pur și simplu să meargă mai departe.

Și-a luat sacoul de la costum și s-a dus la măsuța din hol. Chiar atunci, telefonul a țârâit scurt, iar Mike l-a luat în mână. De la serviciu nu-l contactau niciodată așa devreme, iar Alison trimitea în general mesaje noaptea târziu, după ce se culca Rachel. Deci probabil că era un mesaj

nesolicitat, vreo notificare că trebuia să ducă mașina la revizie, iar Mike a fost tentat să-l ignore, dar a învins curiozitatea. A văzut cu surprindere că mesajul venea de la un număr necunoscut, iar conținutul l-a nedumerit și mai tare:

> Courtney Turner trăiește acum sub numele Sharon Wall, pe Meadow Lane nr. 24, în Colchester CO1 1AP.

Mike s-a holbat la mesaj fără să-i vină să creadă, iar inima i-a luat-o razna. Cine-l trimisese? Ce-avea de câștigat din asta? Chiar putea să fie *adevărat*? Javra care-i torturase, umilise și ucisese fetița chiar stătea la o oră de mers cu mașina de el?

Capitolul 17

— Cum l-au găsit? Cum *dracu'* au știut unde stă?

Emily fusese de acord să se întâlnească cu fostul ei soț numai de nevoie și deja regreta. Paul era ca vai de el și o bombarda cu întrebări — întrebări la care ea nu putea să răspundă.

— Habar n-am, a răspuns ea scurt. Mie nu-mi spun lucrurile astea. N-are nicio legătură cu mine.

— Sunteți amândoi apărați de același sistem, de aceiași oameni...

— Nu-i adevărat, Paul. Echipa din Bolton n-are nicio legătură cu echipa din Reading. Din motive evidente, cazurile de genul ăsta...

Emily a ezitat, detestând să se refere la ea ca la un „caz", apoi a continuat:

— ...sunt complet separate. Supraveghetorii mei n-au nicio idee despre ce se întâmplă în Bolton, și invers. Așa funcționează, așa e toată lumea în siguranță.

— Doar că e *clar* că nu e nimeni în siguranță. Ai văzut și tu relatările, înregistrarea făcută cu telefonul. Stăteau și-l așteptau, Emily. L-au prins într-o ambuscadă, l-au fugărit până a murit. A avut noroc doar că n-au pus mâna pe el.

— Ciudat mod să definești „norocul".

— Știu ce vrei să spui. A fost cât pe ce să se aleagă cu țeasta sfărâmată și a scăpat doar aruncându-se peste patru benzi cu trafic în mișcare.

Practic țipa și s-a controlat brusc, conștient că alți clienți din cafenea ascultau izbucnirea lui furioasă. Coborând tonul, a continuat:

— Uite ce-i, zic doar că trebuie să stai de vorbă cu ei. Să afli ce se petrece. Să vezi dacă tu și Sam nu

trebuie să plecați o vreme sau chiar să fiți mutați cu totul. Bietul copil abia începe clasa a IX-a și o să aibă tot mai mult de învățat. Are o grămadă pe cap.

Și nu știi nici jumătate, și-a zis Emily. Lui Paul îi plăcea să facă pe părintele excesiv de iubitor, dar *ea* îl crescuse pe Sam, ea îl cunoștea cel mai bine și era jignită de insinuarea că, din neglijență sau lipsă de interes, și-ar expune cu bună știință băiatul unui pericol.

— Exagerezi.

— Având grijă de fiul meu?

— Nu ține cu mine, Paul. *Tu* m-ai părăsit...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu...

— *Tu* ai fost ăla care s-a încurcat cu altcineva, *tu* ai fost ăla absent în *primii zece ani* de viață ai lui Sam.

— Tu m-ai îndepărtat!

— Nu, tu ai *fugit*. Ai fugit de mine.

— Păi, poți să mă acuzi?

— Chiar vrei să-ți răspund, Paul?

Vorbise agresiv, însă în realitate nu-l acuza doar pe el pentru că o părăsise. Cu trecutul ei, cu cazierul ei penal, cu notorietatea ei, era greu de suportat, nu în ultimul rând pentru că, dacă te legai de „Emily Lawrence“, însemna să fii conspirator la o ficțiune. Nu, felul în care o părăsise Paul o durea încă, felul cum abandonase mama și copilul, cum se încurcase cu o femeie care avea pe jumătate vârsta lui și se mutase în celălalt capăt al țării. Da, se întorseseră în sud acum, iar el manifesta un interes activ pentru Sam, dar era mult prea târziu să facă pe tatăl grijuliu.

— Uite ce-i, n-ajungem nicăieri așa, a continuat ea, înăbușindu-și furia. Habar n-avem ce s-a-ntâmplat în Bolton. Poate că Willis s-a îmbătat și

i-a spus unui prieten cine era? Poate că a fost vreo iubită care a ajuns prea apropiată? Ar putea fi *orice.*

— La televizor spuneau că a fost cineva care a transmis deliberat informația familiei victimei. A fost un tip la *Newsnight,* un parlamentar, care a zis...

— Sunt doar speculații, presupuneri și până o să știm ce s-a întâmplat de fapt, e esențial să rămânem amândoi calmi, a insistat Emily. Ai dreptate, e un an important pentru Sam, așa că ultimul lucru de care are nevoie e să fie smuls de la școală, dintre prietenii lui, de lângă familia lui. Pun pariu că orice s-a întâmplat în Bolton e o gafă locală, o greșeală prostească pe care a făcut-o Willis și care a ajuns să-l coste. Eu nu fac genul ăsta de greșeli; nu-mi asum riscuri...

Paul părea cât pe ce să intervină, așa că Emily a continuat:

— ...și ca urmare, am fost ascunsă cu succes în comunitate mai mult de 20 de ani. *Douăzeci de ani,* Paul. Gândește-te un pic. Gândește-te cât succes am avut, cât succes a avut sistemul, care a reușit să ne țină în siguranță pe mine și pe Sam. Funcționează, e sigur, așa că, *te rog,* putem încerca să nu intrăm în panică atunci când n-avem absolut niciun motiv de îngrijorare? Fac tot ce pot pentru Sam în fiecare zi, îl ajut să crească, să-i meargă bine și vreau să-ți spun că nu-i ușor. Am o viață a mea, un serviciu, responsabilități față de prieteni și colegi, o listă cu lucruri de făcut lungă de câtiva metri și, sincer, discuțiile astea nu-s de niciun ajutor. A trebuit să-l pun pe adjunctul meu să-mi țină locul azi ca să pot veni aici, așa că fă-mi o favoare și las-o mai moale, OK? Mă ocup și n-avem *niciun motiv* de îngrijorare.

Era enervată și, previzibil, Paul a dat înapoi în fața apărării ei înflăcărate. Mai mult lătra decât mușca și nu fusese niciodată în stare să fie la înălțimea forței personalității ei. L-a trimis într-ale lui, dacă nu liniștit, măcar mai calm, iar ea putea să-și vadă de viața ei. A pornit în grabă spre mașină, permițându-și un scurt moment de satisfacție că a reușit să înăbușe în fașă criza de nervi a lui Paul, înainte să reușească să aibă vreun efect real asupra ei sau, mai rău, a lui Sam. Și totuși, în ciuda ușurării ei, Emily avea un sentiment sâcâitor de îngrijorare. Îi vorbise foarte convingător lui Paul și-i zisese că temerea lui era neîntemeiată, dar nu era nici pe departe atât de relaxată pe cât păruse. Adevărul era că *fusese* zdruncinată de știrea despre uciderea lui Mark Willis și petrecuse o noapte albă invocând tot felul de scenarii groaznice. Imediat ce o să ajungă acasă, o s-o sune pe consiliera ei, să vadă dacă poate face ea lumină, pentru că în momentul ăsta își ieșea din minți, imaginându-și ce era mai rău.

Poate că demascarea lui Willis se datora vreunei anomalii locale, unei identificări întâmplătoare, dar dacă nu era așa? Dacă într-adevăr cineva chiar îl trădase intenționat, ca să fie ucis? Putea să fie găsită și ea, atacată, ucisă? Să fi riscat și Sam să devină o țintă? Era un gând care o tulbura profund, iar calmul așezat și optimismul ultimilor 14 ani se evaporase într-o clipă. Se străduise din greu să-l convingă pe Paul că n-avea motive de îngrijorare, dar de fapt ea nu credea că e cum spusese. A aruncat o privire peste umăr în timp ce se grăbea spre mașină și a trebuit să admită că, pentru prima dată după mulți ani, era neliniștită și speriată, de parcă ar fi simțit cum se strânge încet plasa în jurul ei. *Era* urmărită? Vânată? O privea cineva chiar acum?

Capitolul 18

Era o dimineață geroasă în Parcul Coombe, iar bruma trosnea sub tălpile lui Russell când pășea pe iarbă. Cu ani în urmă, când încă se adapta în Croydon, învățându-se cu noua identitate, noua viață, întâlnirile lui cu Isaac Green avuseseră întotdeauna loc în spatele ușilor închise, departe de priviri curioase. Acum însă îi plăcea să se vadă cu consilierul lui de probațiune în aer liber, ca să poată combina mișcarea cu grija spirituală. Green se mișca încet, sprijinindu-se zdravăn în baston, din cauza unei răni vechi, dar susținea că-i place aerul curat.

— Pare că-ți merge de minune la serviciu, a remarcat Isaac când au cotit, îndreptându-se către un grup de oameni cu căței.

— Două promovări în ultimii cinci ani, n-are cum să fie rău, a răspuns Russell sigur pe el. Jacob zice că dac-o țin tot așa, s-ar putea să ajung director financiar în viitor.

— Foarte impresionant. Tot îți mai place?

— Categoric. Îmi plac numerele — să urmăresc marja de profit, proiecțiile. Și-mi place că acum creștem, creăm piețe noi în fiecare zi...

— Atunci mă bucur pentru tine. Ai muncit din greu să ajungi unde ești.

Russell a acceptat complimentul lui Isaac și au mers mai departe, consilierul veteran abia reușind să țină pasul cu bărbatul mai tânăr.

— Și familia? Ai mai vorbit cu tatăl tău?

— Acum câteva săptămâni.

— Și mama?

— Când și când, știi și tu cum e.

Isaac știa și mai știa și că nu e cazul să insiste, așa că a trecut la alt subiect.

— Și NA? Sper că te mai duci de două ori pe săptămână.

— Cu religiozitate.

Isaac Green a ridicat privirea spre el, simțind o urmă de sarcasm. Însă Russell i-a alungat repede temerile.

— Sincer, n-am sărit nicio ședință. Îmi face bine și, de fapt, a ajuns să-mi și placă.

— Ți s-a schimbat atitudinea.

— Păi, există un motiv...

Russell s-a oprit și s-a întors spre consilier, care a încetinit și el, aparent bucurându-se că-și poate trage sufletul.

— Am cunoscut pe cineva.

— O fată?

— Daaa. Nu-s ca ăia ai tăi din Londra, a replicat Russell râzând și lăsând să se simtă accentul lui ușor de Bedfordshire.

— De cât timp durează?

— Doar de vreo săptămână–două. Dar sper că o să iasă ceva.

— Are și un nume?

— Amber. Un copil bun, s-a născut în Brighton. A tras mult cu heroina și cocaina, dar acum e pe calea cea dreaptă. A obținut un stagiu ca designer grafic începător, stă în East Croydon, așa că-i doar la o aruncătură de băț de mine.

— Cât de bine o cunoști?

— Nu prea, dar e mișto.

— Și crezi că e înțelept?

Russell s-a încruntat.

— Poftim?

— Știi ce vreau să zic. Ținând cont de trecutul tău, crezi că e înțelept să lași pe cineva să se apropie de tine?

— Nu-s vreun amărât de călugăr, Isaac. Dacă-mi place cineva, îmi place.

— Înțeleg, dar chiar și așa...

— Care-i problema? Crezi că o să mă apuc *să mărturisesc*? O să uit cine sunt acum?

— Sigur că nu, ți-ai protejat totdeauna identitatea cu mare grijă.

— Și atunci?

Isaac l-a privit gânditor, ca și cum ar fi încercat să aleagă cuvintele potrivite. Russel s-a uitat la el atent, începând să-și dea încet seama.

— Ah, am înțeles. Crezi că sunt un pericol *pentru ea*?

— N-am zis asta.

— Zice fața ta afurisită.

— Zic doar că n-ai mai manifestat niciun interes pentru cineva, n-ai mai avut relații intime cu cineva *de ani întregi*. Habar n-ai cum o să reacționezi, ce sentimente ți-ar putea trezi...

— Știu *exact* cum mă simt și n-ai dreptate. Îmi face bine. E ultima piesă din puzzle. Spui tot timpul că sunt apt să duc o viață normală, ei bine, asta-i o viață normală, cu serviciu, ceva bani și o fată drăguță la braț.

— OK, OK, a acceptat Isaac, ridicând mâna în semn de capitulare. Asta înțeleg și ai dreptate, sigur că ai dreptate.

— Dar?

— Dar... ia-o încet.

— Pentru ea sau pentru mine?

— Pentru amândoi, ca să fiu sincer.

— Ei, o să-ncerc, dar nu promit nimic. Am așteptat multă vreme și, mama mă-sii, merit și eu un pic de fericire, nu?

Isaac a încuviințat, dar n-a spus nimic. Au pornit mai departe, într-o tăcere stânjenită, și s-au

amestecat cu mulțimile de dimineață, după care au dispărut încet.

Capitolul 19

— Ce se-ntâmplă, Jack? De ce nu ești gata?

Adolescentul stătea în picioare în bucătărie, doar cu boxerii pe el, jenat și expus. Conștient că o făcuse de oaie, evita să se uite la Olivia, care sărise cu gura pe el.

— E prima zi de muncă, nu poți să-ntârzii.

— Îmi pare rău, nu m-am trezit. Probabil că eram mai frânt decât credeam.

— Ți-ai pus alarma?

— Așa credeam.

— Jack, am discutat deja. Fericirea ta, progresul, viitorul tău sunt responsabilitatea *ta*, da? Așa că dacă eu zic că trebuie să te trezești și să te pregătești la prima oră, atunci trebuie să te trezești și să te pregătești. Lumea n-o să se dea peste cap să-ți facă loc, *tu* trebuie să te dai după ea.

— Îmi pare rău. N-am putut să adorm aseară.

— Care-a fost problema? Emoțiile din prima noapte? Patul e în regulă, da? a întrebat ea îngrijorată.

— Da, toate-s bune. Doar că nu m-am simțit prea bine. M-a durut stomacul. Ca să fiu sincer, nici acum nu mă simt prea bine...

— Nu, nu, nu. Poate că reușeai să-i duci de nas la centru, Jack, dar eu n-am venit cu pluta. Nu vinde castraveți grădinarului.

— Pe cuvântul meu, am avut crampe, m-a durut rău...

— Și eu sunt Albă-ca-Zăpada.

Jack s-a încruntat și s-a întors, însă Olivia a continuat neabătută.

— Înțeleg foarte bine. Azi e o zi importantă, un pas enorm pentru tine. Ieși în lumea reală, ai de-a face cu oameni adevărați, cu situații reale. E firesc să-ți fie teamă, dar răspunsul *nu* e să fugi de toate. Hai să trecem de ziua de azi și mâine o să fie mult mai ușor, pe cuvânt.

Băiatul s-a uitat la ea sceptic, fără să spună nimic. Olivia s-a dus spre chiuvetă, a luat un pahar și a dat drumul la robinet, continuând:

— Acuma, ții minte unde mergi?

— Oak House, Enfield.

— Așa e. George Simmons, maistrul, te așteaptă. E dur, dar corect. Nu-l lăsa să te domine și o să fii în regulă. Taxiul trebuie să ajungă în fix cinci minute, așa că dacă te grăbești, poți să te speli rapid înainte să te îmbraci. Pot să-ți fac eu un sendviș, să-l iei cu tine. E OK cu brânză?

Jack a dat din cap obosit, dar n-a făcut nicio încercare să se pună în mișcare.

— Haide, dă-i bice, mă uit eu după taxi.

Olivia și-a umplut paharul și a sorbit cu poftă din el, bucurându-se de apa rece ca gheața.

— *Tu* ești bine?

Întrebarea a luat-o prin surprindere, iar reacția ei a fost rapidă și neconvingătoare.

— Excepțional. De ce să nu fiu bine?

— Păi, pari cam palidă. Și, fără supărare sau mai știu eu ce, dar ești transpirată toată.

Nedumerită, Olivia și-a trecut palma peste frunte și și-a șters broboanele de sudoare, observând cu ocazia asta cât de încinsă și umedă era la subraț. Mai rău, simțea cum o trece încă un val de greață.

— E ceva în neregulă? a întrebat Jack, făcând un pas spre ea. Ai nevoie să te așezi?

A mai făcut un pas, iar Olivia a ridicat mâna să-l oprească, dându-și seama cât de nepotrivit era

să stea așa de aproape de tânărul ăsta pe jumătate despuiat.

— Sunt în regulă.

— Nu, nu ești... ești albă ca varul.

— Am zis că sunt *în regulă*.

A rostit cuvintele cu asprime, furioasă și neliniștită. Însă el părea cu totul netulburat de stânjeneala ei și o privea fix. Îi trecură prin cap gânduri nebunești. Să fie posibil să *știe*? Să-și dea seama că e însărcinată? Olivia a alungat năzăririle din minte și s-a îndreptat, dominându-l din nou pe adolescentul firav.

— Iar *tu* ești în întârziere. Așa că fuguța! Vreau să te întorci și să fii pregătit de plecare în două minute.

Jack a privit-o o clipă intrigat, apoi s-a întors încet și a ieșit din încăpere. Olivia a expirat și a încercat să se adune, să-și controleze greața tot mai puternică. S-a întors, și-a umplut din nou paharul cu apă, mustrându-se că este slabă și toantă, impunându-și să-și recapete calmul. Dar era mai ușor de zis decât de făcut și, când a ridicat paharul spre gură, a constatat cu surprindere că-i tremurau mâinile.

Capitolul 20

Chandra Dabral își simțea stomacul făcând tumbe în timp ce se îndrepta spre centrul încăperii. Era cea mai importantă investigație pe care o coordonase vreodată, cea mai amplă operațiune care fusese repartizată vreodată echipei sale și toate privirile erau îndreptate spre ea, și în centrul de comandă, și în afara lui. Dacă o încheia cu succes, putea încă să viseze la o nouă promovare. Un eșec i-ar fi spulberat pentru totdeauna aceste speranțe.

— Presupun că până acum știți toți cu ce avem de-a face, a zis ea dominând sala și păstrându-și vocea puternică și calmă.

Și 20 de chipuri în așteptare încuviințară, pentru că circuitul zvonurilor își făcuse deja treaba.

— Abuz în funcție. E o infracțiune foarte gravă, de care s-au făcut vinovați câțiva dintre foștii voștri colegi în ultimii câțiva ani, astfel că ancheta noastră, metodele noastre, comportamentul nostru trebuie să fie *impecabile* de data asta. Trebuie să lucrăm calm, profesional și hotărât, până când făptașul este arestat și pus sub acuzare. Ținând cont de gravitatea infracțiunii, știu că n-o să fie nicio problemă pentru voi.

Chandra s-a oprit, mulțumită să vadă multe reacții decise din partea grupului. Echipa părea plină de energie, hotărâtă, loială, dar cum ar fi putut să fie sigură? Îi moștenise pe cei mai mulți dintre ei de la predecesorul său și habar n-avea cum o să reacționeze văzându-se incluși într-o asemenea anchetă de interes pentru presă. Putea

să aibă încredere în ei că vor fi discreți? Sau ar putea fi tentat vreunul să intre în cârdășie cu un ziarist ambițios, să profite de oportunitățile financiare pe care i le garanta un astfel de caz?

— Confidențialitatea e capitală într-o astfel de anchetă, așa că nu dăm din casă — nici partenerilor, nici prietenilor, nici presei. Ce se discută în încăperea asta rămâne aici.

Chandra s-a oprit din nou, lăsându-și privirea să treacă peste fiecare chip, până s-a asigurat că mesajul ei a fost recepționat. Apoi s-a dus la panoul cu datele crimei.

— Așa, acum o lună și jumătate, pe 7 noiembrie, la ora 10:15, a fost trimis un mesaj din Londra, de pe un telefon Samsung Galaxy. Localizarea în rețeaua celulară arată că telefonul se afla undeva în apropiere de Shepherds' Bush. Acolo sunt multe proprietăți rezidențiale și magazine, dar și un centru de conferințe, la care o să mă întorc imediat...

A arătat pe hartă o zonă încercuită din vestul Londrei, după care a continuat:

— Telefonul și SIM-ul nu au un proprietar înregistrat, dar avem numărul de serie al telefonului, care s-ar putea dovedi util când o să reținem un suspect. Mesajul i-a fost trimis lui Steven Bridge, care locuiește în Hartlepool, și spunea „Mark Willis locuiește, sub numele Liam Sullivan, în apartamentul nr. 2, York Tower, în Rumworth Estate, Bolton". Scurt, dar foarte drăguț, din punctul de vedere al domnului Bridge. Așa cum știți, când avea doar 12 ani, Mark Willis a violat-o și ucis-o pe Valerie Bridge, o văduvă în vârstă de 78 de ani. A făcut șapte ani într-un centru pentru infractori minori, după care a fost declarat apt pentru eliberare condiționată, moment în care s-a mutat la Bolton, unde a

primit o identitate nouă și o a doua șansă în viață. Familia lui Valerie Bridge nu a fost încântată și nu e greu de înțeles de ce...

Chandra a tras aer în piept, apoi a adăugat:

— Valerie s-a chinuit multă vreme, iar rănile au fost grave. Fractură craniană, ambele brațe rupte, ca să nu mai vorbim de intestinul perforat, din cauza brutalității agresiunii sexuale.

Chandra a văzut un agent începător cum întoarce privirea, dar a continuat:

— Cei trei băieți ai ei, Steven, Vince și Mick, au declarat de multe ori că l-ar sfâșia pe Willis dacă ar pune mâna pe el, trâmbițându-și intențiile pe Twitter, Instagram și așa mai departe, în ciuda unor avertismente repetate din partea poliției. Ieri-dimineață, la prima oră, au avut ocazia pe care o așteptau și l-au prins într-o ambuscadă pe Willis, când se întorcea de la pub. Nu-i treaba noastră să-i aducem pe frații Bridge în fața justiției, de asta se ocupă Departamentul de Investigații Criminale din Bolton. Treaba *noastră* e să aflăm cine le-a dat informații confidențiale despre locul unde se află Willis, instigând astfel atacul.

— Suntem siguri că a fost o scurgere de informații?

Era detectivul-sergent Buckland, un ofițer cu experiență, foarte direct. Teoretic adjunctul ei, însă Chandrei încă nu i se părea de încredere, ținând cont că-n ultimele săptămâni spusese în stânga și-n dreapta că *el* ar fi trebuit să fie promovat detectiv-inspector, nu ea.

— Asta-i teoria de lucru.

— Dar trebuie să existe și alte posibile explicații. Poate că l-a văzut cineva în complex și l-a recunoscut. Poza de la arestare apare des în tabloide, deci ar trebui să fie posibil, nu?

Chandra se întreba de ce își dorește agenta Reeves, una dintre polițistele mai noi din echipă, să nu fie vorba de o scurgere de informații, dar n-a făcut niciun comentariu și i-a răspuns:

— E posibil, dar au trecut 11 ani. Liam Sullivan, de 23 de ani, arată foarte diferit de Mark Willis, la 12 ani. Atunci era un băiat durduliu și rumen la față, în timp ce mai târziu... în fine, uitați-vă și voi...

A arătat spre fotografia victimei.

— Numai piele și os, neras, păr decolorat, cercei, tatuaje. Nu sunt sigură că *eu* l-aș recunoaște.

— Parc-ar fi Phil Foden în mizerie, remarcă agenta Lucy Drummond, spre amuzamentul general.

— În plus, n-a existat niciun fel de comunicare despre Mark Willis pe forumurile justițiarilor înainte de atac, a adăugat sergentul Buckland, ca să nu-i lase să divagheze de la subiect. De-a lungul anilor, au fost niște așa-zise localizări ale lui, dar de câteva luni bune era liniște pe tema asta.

— Exact, și ținând cont că Willis n-a exprimat niciun fel de îngrijorare concretă și a fost văzut de mai mulți martori bând și stând la palavre la Butcher's Arms în seara aceea, aparent fără nicio grijă, cred că putem presupune că demascarea a fost un șoc total și pentru el, și pentru echipa MAPPA. Și apropo de asta...

S-a întors din nou, îndreptând atenția tuturor spre șase fotografii prinse pe panou.

— Eșaloanele superioare de la Serviciul de Probațiune știau, evident, unde se află Willis, dar supravegherea de zi cu zi, activitatea personală, era asigurată de cei șase membri ai echipei MAPPA din Bolton. Așa cum știți, o înțelegere între câteva agenții de protecție publică implică mai multe organizații, ceea ce, în cazul ăsta, se reduce la

acest grup mic de șase persoane. E format dintr-un ofițer superior de poliție, un consilier superior de probațiune și reprezentanți ai serviciilor sociale și ai consiliului local. Era treaba *lor* să se asigure că Willis respecta regulile, se comporta responsabil, avea o contribuție în societate și în general era în siguranță. În ultimă instanță, viața lui era în mâinile lor.

— Și atunci, considerăm că este unul dintre ei? a întrebat agentul Cooke intrigat.

— Asta trebuie să aflăm. Găsiți numele lor și toate detaliile în dosarul de informare și vreau să-i investigăm pe *toți* — istoricul comunicațiilor, situația financiară, orientarea politică, situația familială, statutul profesional, tot. Dar vreau să-i acordăm o atenție deosebită acestui bărbat...

A arătat spre un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochi întunecați, triști și o mustață încărunțită.

— Detectivul-inspector Martin Coates, membru cu state vechi în poliția din Bolton, care mai are cam un an până la pensie. E singurul membru din echipa MAPPA care era în Londra în ziua în care a fost trimis mesajul către Steven Bridge. De fapt, era la o conferință organizată de Poliția Metropolitană și Ministerul Justiției, la Excel Centre din Shepherd's Bush.

A bătut cu degetul pe zona încercuită pe hartă a celulei de telefonie mobilă.

— L-am chemat la secție în dimineața asta și am de gând să-l interoghez imediat. Poate că e nevinovat, dar coincidența localizării lui în ziua aceea merită cercetată. Așa că aduceți-mi informații despre el, orice ar putea face legătura între Martin Coates și scurgerea de informații.

— Asta-i o decizie importantă, a intervenit sergentul Buckland. Să suspectezi un polițist în funcție.

— S-au mai întâlnit cazuri în care polițiștii în funcție au încălcat legea, sergent, și nu facem decât să mergem pe urma dovezilor. Deci aș sugera să lăsăm deoparte orice preocupări politice și să trecem la treabă.

Unii dintre polițiști erau deja în picioare, însă Chandra a ridicat mâna să-i oprească.

— Încă ceva. O să fie fără îndoială o anchetă dificilă, nu în ultimul rând pentru că un procent semnificativ din opinia publică o *să aplaude* ce-au făcut Steven și frații lui. Eu nu, și sunt sigură că nici vreunul dintre cei de față. A fost comisă o crimă — de fapt, două crime — și este treaba noastră să ne asigurăm că oricine a pus în mișcare acest șir tragic de evenimente este reținut și judecat conform legii. Orice am crede noi despre Mark Willis, oricât de dezgustați am fi de crima lui, trebuie să ținem minte că are părinți, frați și prieteni care sunt acum îndurerați. Merită dreptate. Merită să știe cine l-a condamnat la moarte. Deci pentru ei, pentru binele nostru, *al tuturor,* hai să-l găsim pe șobolanul care s-a jucat de-a Dumnezeu cu viața altcuiva.

Capitolul 21

— Doar că nu-s sigură că asta trebuie făcut.

A ezitat, aruncând o privire spre soțul ei, după care a continuat:

— Adică discutăm de mulți ani, însă e foarte scump. Și cum vine Crăciunul, sunt îngrijorată de cât o să fie factura până la urmă.

Doctorița de vârstă mijlocie s-a întors către el, sperând să-i spună ceva liniștitor, poate ceva despre o reducere. În mod normal, Mike ar fi profitat de ocazie, sesizând că ușa era întredeschisă, dar azi cuvintele trecuseră pe lângă el și abia le înregistrase. Iritat, soțul ei a preluat inițiativa.

— Dar gândește-te la ce economii o să facem la costurile de energie. În timp, geamurile astea o să-și scoată banii. Nu-i așa, amice?

— Categoric, a răspuns Mike, dând din cap absent.

— Nu știu ce să zic, a replicat doctorița. N-am putea să luăm o broșură și să ne mai gândim?

— Sigur, sunt la recepție, a zis Mike îndatoritor. Luați una în drum spre ieșire.

Consternați, cei doi au plecat, soțul aruncând priviri furioase către Mike, iritat de lipsa lui de implicare și de rezultatul nesatisfăcător al vizitei. Mike i-a alungat din minte, cu gândul în altă parte, însă când s-a întors a dat de Simon, energicul lui șef.

— Care-i treaba, frate? Ți-ai ieșit din mână?

Pusese întrebarea cu zâmbetul pe buze — ca și cum ar fi fost doar o bârfă de birou —, dar tonul tăios era greu de ignorat.

— Vânzarea aia aproape că se făcea singură. În mod normal, până acum ar fi fost încheiat și semnat contractul.

Dincolo de bunăvoință, se citea o nedumerire autentică, poate chiar îngrijorare.

— Ea nu era încă pregătită, a răspuns Mike încercând să pară competent. O s-o convingă el și se întorc după Anul Nou, ascultă la mine.

— Să sperăm, pentru că obiectivele alea de vânzări nu se realizează singure, Mike, și de la sediul central mă presează să fac reduceri pentru eficiență...

Mike era tentat să-i spună unde să se ducă — avea 15 ani mai mult decât amărâtul ăsta de David Brent —, dar a zâmbit și a răspuns:

— Atunci mai bine trec la treabă.

Și-a luat haina de la costum și cheile de la mașină.

— Unde te duci? l-a întrebat Simon. Credeam că ai clienți programați în cursul dimineții.

— Următorul e vizită la domiciliu, a mințit Mike. O bătrână care nu poate să iasă din casă. Am zis că trec eu pe la ea.

— N-am văzut-o în programare.

— A sunat dimineață, la prima oră și mi s-a făcut milă de ea. Ar putea fi o vânzare mare, pare puțin cam disperată și știi și tu cum sunt eu, suflet bun...

— Păi, grăbește-te, o să fim aglomerați azi.

— Mă-ntorc înainte să-ți dai seama că am lipsit.

Mike i-a făcut cu ochiul și a ieșit în grabă. Vedea în reflexia din vitrină că Simon nu-și desprindea privirea de el, convins că e ceva „aiurea" în comportamentul lui, dar nu-i păsa. De când primise mesajul anonim azi-dimineață, nu se mai putuse gândi la nimic altceva și avea în minte doar imagini cu Courtney Turner ducând o viață

fericită și fără griji în Colchester. Cum arăta acum? Ce punea la cale? Mai avusese probleme cu poliția? Părea foarte probabil, pentru că întotdeauna fusese cea dominantă, cea mai sadică dintre cele două fete, forța motrice din spatele uciderii fără rost a Jessicăi, însă simțea dintr-odată că *trebuia* să afle. Știa că e riscant, că s-ar putea să nu se aleagă cu nimic, dar n-avea cum să ignore mesajul. Și de-asta, cu toate că șeful lui își dăduse clar seama de minciuna lui străvezie, n-a dat înapoi, ieșind cu pas grăbit din showroom. N-avea niciun rost să ezite, n-avea niciun rost să amâne.

Avea întâlnire cu o ucigașă.

Capitolul 22

— Nu-mi pasă ce-ai făcut sau ce n-ai făcut. Aici dau o șansă corectă oricui.

Maistrul solid îl domina pe Jack, străpungându-l cu privirea.

— În schimb, mă aștept la punctualitate, profesionalism și muncă pe brânci, ne-am înțeles?

Jack a încuviințat, dar n-a spus nimic, de parcă-și înghițise limba.

— Ăsta-i un nou proiect imobiliar important, sunt câteva luni de muncă, așa că dacă-ți joci bine cartea, ar putea să-ți meargă bine. Ai calificare de zidar, nu?

— Aham, a reușit să îngaime Jack, cu glas încordat și pițigăiat.

— Bun, atunci începi la bungalow-uri. Am o gașcă bunicică de băieți care lucrează acolo, ar trebui să te acomodezi numai bine.

Maistrul a arătat spre colțul șantierului. Jack a ezitat, agitat, apoi a făcut un pas șovăielnic, însă George Simmons a întins mâna și l-a oprit, asigurându-l pe ton scăzut:

— N-ai de ce să-ți faci griji, băiete. Toți am călcat greșit la un moment dat în viață.

Vorbise pe un ton de cunoscător, în spiritul solidarității.

— Pune mâna și muncește și o să fie totul bine. Asta-i prima zi din restul vieții tale.

L-a bătut hotărât pe spate și l-a trimis la treabă. Îndemnul fusese energic, optimist, vesel, dar Jack nu se simțea deloc așa. Era dezorientat și nesigur, văzând totul parcă de la distanță, privind de undeva de sus această scenă curioasă. Tot ce se

întâmplase azi fusese neliniștitor și nefamiliar, nu în ultimul rând faptul că fusese sculat din pat de consiliera lui de probațiune iritată. Drumul până la șantier fusese la fel de derutant și se uitase pe geam la lumea care trecea pe lângă el. Navetiști care se grăbeau să ajungă la serviciu, părinți care împingeau cărucioare, copii în uniforme elegante — scene de fiecare zi, și totuși se simțea detașat de toate, ca și cum îndeletnicirile unei zile de muncă erau pentru toată lumea, mai puțin pentru el.

Când a ajuns la șantier, a fost un pic mai bine, pentru că șoferul de taxi l-a lăsat acolo și a plecat fără niciun cuvânt. Fusese nevoit să se orienteze singur și greșise drumul de câteva ori până să găsească punctul de contact. George Simmons fusese prietenos, dar repezit, și de aceea Jack s-a trezit mergând prin centrul unui șantier de construcții zgomotos. Nu mai fusese niciodată la serviciu, fiindcă își petrecuse cei 19 ani de viață într-o casă unde suferise abuzuri, o celulă de închisoare și un centru păzit. Cum funcționa? Care erau regulile? Cum te porți fără să enervezi pe cineva sau să atragi o atenție nedorită? N-avusese niciodată un tată care să-l ducă la un meci de fotbal, să-l învețe cum să socializeze, cum să facă față altor oameni, mizerii de-astea. Ce-ar fi trebuit *să facă?*

— Ia uite, băieți, avem prospături...

Jenat, Jack și-a dat seama că muncitorul solid se referea la el. Alți câțiva au ridicat privirea, curioși de sosirea lui.

— Nu-i mare lucru de capul lui, dar ne prinde bine oricând un zidar în plus. Cum te cheamă, frumosule?

— Jack.

— Jack frumușelu'?

— Cred că da.

— Nu mai fi așa speriat, băiete. Nu te mănânc. Vino lângă Jez și arată-ne ce știi...

Jack s-a conformat, conștient că restul echipei schimba priviri de cunoscător. S-a așezat lângă Jez, un băiat deșirat cu păr ca focul, și a luat o cărămidă și o mistrie, urmând exemplul colegului său.

— Și de unde ești, Jack? a întrebat Jez prietenos.

— Epping, a mormăit Jack, concentrându-se să întindă uniform mortarul.

— Pădurean, ai? Te ocupași cu ciudățenii, Jacky, băiete?

— Nu prea cred, a îngăimat el.

— Nu prea pari convins, a râs el, mai aruncând niște mortar. Și-atunci care-i șpilul? Fotbal? Păsări? Iarbă?

— Fotbal, aș zice.

— Ce echipă?

Jack a ezitat o clipă, apoi a răspuns:

— West Ham.

Jez a pufnit dezgustat.

— Doamne, Dumnezeule! Băieți, ne-am ales cu un nenorocit de suporter West Ham...

Spre Jack s-a îndreptat un val de insulte, apoi fiecare și-a văzut de muncă, iar interesul pentru noutatea venirii lui s-a diminuat.

— Ai văzut pozele alea pe Twitter? a întrebat Jez entuziasmat.

— Ce?

— Știi tu, ăla din Bolton. Un grup pe internet — justițiari, ceva — le-a postat. Pozele n-au rămas mult, dar erau aiurea, omule. Se vedea țeasta crăpată, sânge peste tot.

Jack a încremenit, cu cărămida ridicată în mână. Habar n-avea despre ce vorbea Jez, dar nu-i plăcea.

— Și el cine era?

— Mark Willis. Tipul care a fript-o la proțap pe capra aia bătrână și după aia i-a crăpat capul când era copilaș de țâță. L-au prins unii aseară, l-au fugărit printr-un complex de locuințe. Cică ar fi sărit de pe un pod vreo zece metri, doar să scape de ei. A căzut pe centură, în mijlocul traficului. A plesnit tot, ca o budincă cu gem.

Jack auzea un zgomot tot mai puternic. Chiar era *adevărat*?

— Tot a fost prea bine pentru el, s-a băgat alt muncitor. Pun pariu că băieții ăia sunt ofticați ca naiba că n-au pus mâna pe el, să-și ia adio *corespunzător*.

— L-ar fi făcut bucățele.

— Așa să știi. Violezi babe băgăcioase, la ce te-aștepți? Ăla era un animal...

Jack a încercat să nu mai asculte vocile, să se concentreze, însă i se încețoșa privirea și se simțea amețit.

— Dacă-mi spune mie cineva unde e unul din descreierații ăia, m-aș înființa imediat. Îl spintec cu o amărâtă de mistrie, a intervenit alt zidar.

— Mistrie? Un tăietor de buloane vrei să ai la tine. Să-i tai coaiele...

— Chiar așa. I-aș curăța pe toți, unul câte unul. Să-i fac să sufere. Ăia care abuzează de copii, violatori, toți.

Declarația se bucură de aprobarea generală, după care se auzi vocea lui Jez.

— Și tu, căpitane Jack? Vrei să faci parte din echipa de linșaj?

Jack nu putea vorbi. Simțea o apăsare în piept, picioarele nesigure și mâna îi tremura lăsând să cadă mortar de pe mistrie.

— Sigur, a răspuns el tare, mimând un zâmbet. Contați pe mine.

— Asta-i ideea! Avem un afurisit de lichidator aici, băieți!

Muncitorii au reluat râzând tema, descriind violențele rituale pe care le-ar aplica dacă ar pune mâna pe cei care întrec măsura. Furia lor, setea lor de sânge îi umplea gândurile și-i era imposibil să se mai concentreze la ce făcea, iar cărămizile aterizau neuniform una peste alta în timp ce întindea maniacal mortarul.

Voia să șteargă ura lor, să evadeze într-un loc mai fericit, dar era înconjurat din toate părțile de iritare și invective. Îi venea să fugă, s-o șteargă de pe șantier și să nu se mai oprească, deși nu se punea problema să atragă atenția asupra lui. Deci a rămas tăcut, punând cărămidă peste cărămidă, tulburat și speriat, rugându-se ca tinerii ăștia furioși să nu observe diavolul din mijlocul lor.

Capitolul 23

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu chiar vrei să mă lase nervii?

Olivia știa că n-avea niciun rost să-și iasă din minți în halul ăsta, dar era frustrată peste poate. Țintuindu-l cu privirea pe fostul spărgător recalcitrant care stătea în fotoliul din fața ei, a continuat:

— De câtă vreme faci asta, Eric? Sigur ai învățat până acum regulile.

— Sigur că le-am învățat, a replicat bărbatul eliberat condiționat, scărpinându-se pe burtă. Dar e o tâmpenie. De-acuma nu mai îs o amenințare pentru societate, așa că de ce să mă dau peste cap? Nu mi-s câine de circ.

— Aș vrea să fi fost, naibii, ai fi fost mai ușor de dresat.

Olivia voia să-l pună la punct, enervată că bădăranul, care nici măcar nu era pe lista ei de monitorizare, era atât de recalcitrant. Dar spre enervarea ei, Eric a izbucnit în râs.

— Asta-i bună, îmi place. Poate c-ar trebui să vii mai des tu în locul ăluilalt. E gras ca untul și duhnește a...

— Nu și dacă pot să evit, l-a întrerupt Olivia. Dacă Charlie nu se întoarce la muncă până luni, o să trec eu pe la el, să-l scot la lumină.

Alte râsete, care n-au făcut decât s-o scoată din sărite și mai tare.

— Cum știi, trebuie să efectuezi în fiecare săptămână trei activități semnificative ca să pot să fac raportul, a spus ea, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Ce să scriu în formular?

Tăcere, fostul deținut corpolent privea gânditor în tavanul pătat.

— Ai fost la întâlnirea AA?

— Am pierdut-o săptămâna asta.

— Dar programul comunitar de reconstrucție?

— Tot schimbă orele...

Olivia își pierdea energia, dar a insistat mai departe.

— Și instruirea, atunci? Făceai un curs de... de tâmplărie, nu?

— De pus faianță, de fapt.

— OK, e bine, a răspuns Olivia și a ridicat pixul ca să bifeze căsuța.

— Doar că flăcăul a fost bolnav săptămâna asta.

Învinsă, Olivia a ridicat pixul.

— Dar ce *ai* făcut? Ai făcut ceva productiv săptămâna asta?

O tăcere prelungită înainte să primească în sfârșit un răspuns.

— Păi, am făcut curat în bucătărie.

Olivia a ezitat. Nu era nici pe departe suficient, dar trebuia să se descurce. A bifat căsuța și a zis:

— Bun, una e rezolvată. Hai să vedem dacă reușim să mai adunăm încă două până vineri, OK?

Când se întorcea la mașină, se simțea mai extenuată ca oricând. Toți eliberații de pe lista ei, de la spărgătorul inofensiv la ucigașul de copii, erau varză — șleampeți, neglijenți, disperați, panicați, cu porniri sinucigașe sau puturoși de-a dreptul. Nu putea chiar niciunul dintre ei să-i facă o surpriză? Să-i facă ziua un pic mai ușoară? Lucrurile începuseră prost și mergeau din rău în mai rău. Greața dispăruse, dar fusese înlocuită de o oboseală zdrobitoare și o migrenă crâncenă. În trecut, Olivia depășise momentele astea proaste frecvente cu cafea, alcool și țigări, acestea din urmă oferindu-i motivația necesară ca să ducă la

bun sfârșit ziua de muncă. Doamne, ce mai tânjea acum după o țigară — să-i dea imboldul necesar, să-i alunge durerea de cap —, dar încerca să se lase, se rezuma de săptămâni întregi la o singură țigară pe zi...

Ochii i-au căzut pe chioșcul de ziare de vizavi.

— Fir-ar al naibii! a mormăit ea, după care a traversat și a intrat.

Când se îndrepta spre tejghea, a fost salutată de proprietar, un est-european cu bluză Paris St Germain, însă n-a băgat în seamă vorbăria lui, trecând direct la subiect:

— Douăzeci de Marlboro Red, te rog.

El s-a conformat, deschizând dulapul discret din spatele lui și scotocind prin el. În timpul ăsta, Olivia s-a uitat la teancurile de ziare întinse în fața ei. A uitat pe loc de țigări, pentru că privirile i-au fost atrase de prima pagină. Toate titlurile făceau trimitere la știrea despre moartea lui Mark Willis, iar chipul lui din poza înfiorătoare de la arestare, de-acum 12 ani, se holba la cititor. Olivia știa că ziarele vor dedica nenumărate pagini evenimentelor de ieri și vor publica detalii senzaționale despre moartea fostului deținut, profitând de ocazie ca să se delecteze încă o dată cu infracțiunile lui șocante. Răsfoi *Mirror,* care avea o mulțime de fotografii neclare de la locul crimei, după care trecu la *Daily Mail.* Și acesta miza pe aspectele senzaționale ale uciderii lui Willis, însă tot editorialul era dedicat unui atac nimicitor la adresa Serviciului de Probațiune, acordându-i o atenție specială lui Jeremy Firth, directorul său asediat din toate părțile. Încântat să pună gaz pe foc, tabloidul părea hotărât să facă situația insuportabilă pentru toți cei implicați.

— Îngrozitor, nu-i așa?

Olivia a ridicat privirea și l-a văzut pe vânzător uitându-se la titluri.

— Și cine are de câștigat din toate astea? Nimeni...

Când a luat țigările, Olivia n-a zis nimic, dar a mai trecut o ultimă dată cu privirea peste titluri. Poate că vânzătorul avea dreptate — cu siguranță erau multe editoriale aici care mergeau pe ideea asta. Însă ea bănuia că opinia publică o să aibă alt punct de vedere, ar putea considera că s-a făcut în sfârșit dreptate. Câteva dintre tabloide adoptaseră acest raționament, însă *Mirror* rezumase cel mai bine acest sentiment, cu un titlu scurt, dar frapant:

OCHI PENTRU OCHI

Capitolul 24

— Ai văzut ziarele?

Jeremy Firth pusese întrebarea degajat, chiar blazat, dar Christopher Parkes își dădea seama că șeful lui era cât se poate de interesat de reacția sa.

— În trecere, dar n-am digerat complet încă știrile, a răspuns Christopher cu ton măsurat.

Nu era adevărat. De dimineață, citise cu atenție la el în birou toate ziarele și fluxurile de știri importante și, deși nu fusese surprins de criticile la adresa Serviciului, nivelul de venin îndreptat împotriva directorului lor veteran era de-a dreptul uluitor.

— N-am văzut nimic care ar trebui să ne alarmeze în mod deosebit, a continuat el vesel. Deși evident că o s-avem parte de o mare cantitate de critici pentru moartea lui Willis. Oricum am încerca s-o prezentăm, *a fost* o rasoleală de zile mari.

— Nu a noastră, a replicat imediat Firth. Echipa MAPPA din Bolton avea autoritatea și responsabilitatea deplină pentru Mark Willis. A fost greșeala lui Alice Dunne și a nimănui altcuiva.

— Deci asta-i linia oficială? a întrebat Christopher, ridicând privirea dinspre ziarele întinse pe masa de ședințe.

— Ăsta-i adevărul. Doar dacă nu crezi că mai e cineva care ar trebui să tragă ponoasele pentru dezastrul ăsta.

Era încă un test, încă o provocare, căreia Christopher nu era pregătit să-i facă față.

— Deci spunem că a fost o problemă locală?

— Categoric. Și e esențial să priceapă *toată lumea*. O să apară tot felul de teorii ale conspirației câteva săptămâni de-acum încolo. Ziariști, comentatori, miniștri, toți o să profite de povestea asta, așa că e esențial să părem credibili, neclintiți și uniți. Nu ne permitem nicio deviere de la mesajul de bază. Orice semn de slăbiciune sau divizare, și o să ne sfâșie bucățică cu bucățică, o să distrugă toată munca noastră din ultimii 15 ani...

Exact perioada petrecută de Firth ca director, a observat Christopher, deși n-a zis nimic.

— Solidaritatea e cheia, acum mai mult ca niciodată, a adăugat Firth. Să înțeleg că pot să mă bazez pe tine că mesajul ajunge și la restul echipei de conducere?

Firth îl privea pe Christopher în ochi de parcă ar fi încercat să-i citească sufletul. Cei doi nu fuseseră niciodată apropiați, iar Firth avusese dintotdeauna bănuieli în legătură cu ambițiile lui Parkes. Iar azi, mai mult ca oricând.

— Poți conta pe mine, Jeremy, a răspuns el cu căldură și cu un zâmbet pe buze. O să mă asigur că înțelege toată lumea gravitatea situației și sunt dispuși toți să-și joace rolul.

— Mă bucur să aud, a răspuns Firth hotărât, bătându-l pe Christopher pe umăr. Loialitatea e foarte importantă aici. Dacă vrei să avansezi...

— Nici c-aș putea fi mai mult de-acord, a replicat Christopher tot zâmbind.

— Mă bucur că ne înțelegem.

Privirea i-a rămas ațintită asupra lui Christopher, care nu era sigur dacă voia să cimenteze relația sau să elimine lipsa de loialitate. Dar n-a trădat nimic și a menținut contactul vizual până când Firth și-a mutat privirea.

— Ei bine, înapoi în mină, a spus directorul vioi, ieșind din sala de ședințe și pornind relaxat pe

coridor.

Christopher a așteptat până nu l-a mai văzut, după care s-a uitat spre măcelul de pe masă. Privirile i-au trecut peste titlurile acuzatoare, apoi s-au oprit la un comentariu din *Daily Mail*, care îl critica dur pe Firth. Directorul adjunct a citit cu atenție textul, bucurându-se de tonul nimicitor, după care s-a uitat la semnătura ziaristei, sub care erau afișate datele de contact și recomandarea să ia legătura cu ea dacă au vreo știre.

Madeleine Barker: madeleinebarker@dailymail.com

Christopher a rămas pe gânduri, fixând adresa de e-mail. Apoi, verificând dacă nu-l vede cineva, a luat ziarul și, dosindu-l în servietă, a ieșit în grabă din încăpere.

Capitolul 25

— Și de ce anume mă acuzi?

Detectivul-inspector Martin Coates o privea încruntat pe Chandra Dabral peste masă, cu ostilitate vizibilă. Interogarea unui alt polițist e o treabă riscantă, iar Chandra încercase să fie politicoasă și diplomată, însă Coates se dovedise încă de la început nerăbdător, iritabil și agresiv. Acum părea să-și piardă cu totul controlul.

— Încerc doar să stabilesc dacă ne poți ajuta în anchetă, a răspuns Chandra calm. Aș vrea să lămuresc lucrurile cât mai repede cu putință și sunt convinsă că și *tu* vrei același lucru.

— Fix așa! Ar trebui să fiu în Bolton, la secția mea, în loc să stau aici și să am de-a face cu fanteziile tale aiurite, a replicat el.

Chandra a ridicat dintr-o sprânceană, deloc impresionată de atacul evident la adresa autorității ei.

— Inspectore Coates, ești aici la cererea mea, și-ți mulțumesc. Dar nu-ți face iluzii. Indiferent de grad și statut, o să te arestez și o să te las să te răcorești în celulă dacă am senzația că încerci cu bună știință să obstrucționezi o anchetă în desfășurare. Ne-am înțeles?

El a privit-o încruntat și sfidător, însă n-a ripostat.

— Bun, hai s-o luăm de unde rămăseserăm. Pe 7 noiembrie, erai în Shepherd's Bush, la o conferință a Ministerului Justiției; ai ajuns cu trenul de 6:53 de la Manchester și te-ai întors acasă cu trenul de 21:53, de la Euston. Am dreptate până aici?

— Da, a răspuns Coates țâfnos.

— Ai trimis sau ai primit vreun mesaj cât ai fost în Londra?

— Sigur. Zeci.

— De pe ce dispozitive?

— De pe telefonul și laptopul meu, care se află ambele în posesia ta în momentul de față.

— De pe alte dispozitive?

— Nu! De câte ori vrei să-ți mai spun? N-am avut niciodată un Samsung Galaxy.

— Ești absolut *sigur*? Pentru că e ultima ta ocazie...

— De ce-aș face ce insinuezi tu? a întrerupt-o Coates abrupt. De ce să-mi risc cariera, să-mi trădez vocația, să pun în pericol viața cuiva care era în grija mea?

— Speram să-mi spui tu.

— Eram în echipa MAPPA care se ocupa de el, pentru numele lui Dumnezeu. Îl monitorizam pe Mark Willis de peste doi ani, verificam dacă e în siguranță, mă asiguram că-și refăcea viața. De ce să mă întorc dintr-odată împotriva lui, pentru un moment ieftin de răzbunare?

— Poate că aveai îndoieli legate de el? Poate că ți s-a părut că te ia de prost și se preface că respectă regulile, în timp ce, de fapt, comitea iar infracțiuni? Au *fost* niște incidente la începutul perioadei de probațiune, când au existat preocupări legate de comportamentul lui, nu?

— Asta a fost acum o mie de ani și a fost doar o neînțelegere. Mark Willis a fost foarte cuminte în ultima vreme.

— Atunci, poate ai crezut că n-a primit o pedeapsă suficientă de la bun început? Sunt mulți polițiști în zona ta care cred că doar câțiva ani într-un centru de securitate n-au însemnat mare dreptate pentru familia Bridge.

— Poate, dar n-am cunoscut niciodată pe cineva care să exprime părerea asta și cu siguranță n-aș fi tolerat-o.

Polițistul s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele, parcă îndreptând discuția spre un final firesc. Însă Chandra n-avea de gând să tolereze așa ceva.

— Povestește-mi despre Ian Blackwell.

Acum a văzut o reacție. Coates și-a revenit rapid, dar Chandra a văzut clar un moment de nesiguranță, ba chiar de teamă.

— E vărul meu, a explicat Coates, înainte să adauge repede: Dar nu suntem apropiați.

— A fost dat afară acum doi ani, pentru abateri.

Chandra a lăsat cuvintele să plutească între ei.

— Un incident neplăcut, nu-i așa? Blackwell a transmis informații confidențiale cât era polițist. A incitat opinia publică să atace un suspect de pedofilie care stătea în zona Burnley. Așa e?

— Da.

— Și nu e adevărat și că el e creierul din spatele grupului Justiția Nu Doarme Niciodată, un grup online de justițiari care se specializează în demascarea așa-ziselor „pericole pentru societate“? Un grup care a părut să fie cu un pas înaintea tuturor în privința uciderii neașteptate a lui Mark Willis și a postat fotografii cu cadavrul lui la o oră după deces. Au fost cu mult înaintea marilor rețele de televiziune, a rețelelor sociale…

— Și-atunci, ai adunat doi și cu doi și ai ajuns la concluzia că eu m-am sinucis profesional ca să-i ajut pe Ian și adunătura lui de cetățeni vigilenți?

Chandra n-a spus nimic, privindu-l pătrunzător.

— Doamne, Dumnezeule, asta-i o sminteală! s-a răstit Coates, pierzându-și cumpătul. N-am nicio urmă de respect pentru Ian și cu certitudine nu l-

aș ajuta în niciun fel. S-a trădat pe sine, și-a trădat vocația, ca să nu mai zic de familie, când a luat-o razna. Ideea că l-aș putea ajuta întrece orice imaginație.

— Deci nu țineți legătura?

— Sigur că nu, e un nenorocit de paria! Și în poliție, și în familie.

— Curios, pentru că ți-am verificat istoricul convorbirilor — de pe telefonul pe care recunoști că-l deții — și arată că ai vorbit cu el destul de des în ultimele câteva săptămâni.

Încă o reacție vizibilă; Coates prins din nou în corzi. Chandra a scos două coli de hârtie din dosar și le-a întors, ca să le vadă și el.

— O dată pe 2 decembrie, o dată pe 12 decembrie, apoi pe 14 decembrie.

— El m-a sunat.

— Deci ați vorbit? Recunoști?

— Da, dar…

— Despre ce-ați vorbit?

Coates a ezitat, căutând cuvintele potrivite.

— Uite ce-i, recunosc că încerca să mă aducă de partea lui și mă presa să-i dau firimituri de informație, orice ar fi putut folosi ca să-și scoată grupul în față.

— Am înțeles.

— Dar i-am zis unde să se ducă. I-am zis că pune în pericol și cariera mea, și libertatea lui.

— Deci ai spus nu și ai închis?

— Da!

— Dar conversația de pe 2 decembrie a durat aproape zece minute. Și următoarea, puțin sub cinci. Mie mi se pare destul de mult timp, dacă n-ai făcut decât să-l trimiți la plimbare.

Coates transpira, foindu-se stingherit pe scaun.

— Uite ce-i, prima dată a făcut frumos un pic, până s-a dat pe față și mi-a zis ce vrea. A doua oară

s-a scuzat, apoi m-a presat, a insinuat că toată familia e de partea lui, că sunt convinși că a făcut ce trebuia, ceea ce clar nu-i adevărat.

— Și tu ai ascultat politicos? Foarte frumos din partea ta.

— N-a fost așa. Îl detest pe nemernicul ăla egoist; detest tot ce reprezintă el. N-aș conspira niciodată cu el... e absurd.

— Ei bine, eu nu te cred.

Coates s-a uitat fix la ea, șocat că respingerea lui stăruitoare n-a avut niciun efect.

— Tu ești legătura evidentă între Mark Willis, scurgerea de informații *și* grupul Justiția Nu Doarme Niciodată. Știai unde stă Mark Willis, care îi erau obiceiurile, unde-i plăcea să bea și, din motive pe care nici nu mi le pot imagina, ai hotărât să-l trădezi și să-i aduci sfârșitul. Singurele întrebări care mi-au mai rămas sunt când ai clocit planul ăsta și de ce te-ai simțit obligat să-l duci la sfârșit.

— Nu!

Cuvântul i-a țâșnit gură, dur și percutant.

— *Nu* o să-mi pui mie în cârcă povestea asta! Știu genul tău — ambițioasă, nerăbdătoare, dornică să-ți faci un nume. Poate crezi că asta-i calea ta rapidă spre promovare, cazul cu vizibilitate care o să te facă celebră, dar ține minte ce-ți spun, inspectore Dabral...

Vorbea pe un ton încărcat de dispreț și sfidare și o țintuia cu privirea.

— ...n-o să te cațări în ierarhie scoțându-mă *pe mine* țap ispășitor.

Capitolul 26

A rămas încremenit, cu privirea ațintită pe ușa din față. Mike Burnham avusese nevoie de mai mult de-o oră să ajungă în Colchester, făcând prăpăd prin oraș în drum spre Meadow Lane. După ce s-a asigurat că are numărul corect, a parcat puțin mai departe, pe cealaltă parte a străzii. Conștient că l-ar vedea oricine trece pe strada rezidențială adormită, s-a dat jos și a ridicat capota. Spera că lumea n-o să bage în seamă pe cineva care meșterește la motor, ceea ce o să-i asigure suficient timp să supravegheze una dintre casele înșiruite de peste drum. Se ruga doar să nu-l întrebe cineva ce e *în neregulă* cu mașina, pentru că nu știa absolut nimic despre motoare.

Au trecut câteva minute, apoi o oră, apoi încă una. Și tot niciun semn de viață în casa decrepită de vizavi. Să fi fost trimis după cai verzi pe pereți? Să fie o farsă? O parte din el spera că așa e, că toată escapada asta o să se dovedească o greșeală prostească, iar el o să se poată întoarce la viața lui monotonă de letargie și disperare. Dar cât mai exista o urmă de îndoială, cât era posibil ca Turner să stea aici, trebuia să suporte. Totuși, îi era tot mai greu să găsească ceva cu care să-și facă de lucru sub capotă, simțindu-se tot mai mult ca un impostor. Ce-ar fi făcut dacă venea cineva și-l provoca? Vreun băgăcios din zonă sau, mai rău, vreun polițist? Cum și-ar fi justificat prezența?

Neliniștit, Mike s-a uitat la telefon ca să vadă cât e ceasul. Era aici de două ore. Chiar dacă pleca acum, tot trebuia să-i explice lui Simon de ce a dispărut câteva ceasuri și a ratat mai multe

întâlniri. Simțea cum se dezumflă ușor-ușor și-l cuprinde un val de disperare. Poate că *era* o nebunie să vină aici pe baza unui mesaj oarecare.

Un bubuit puternic l-a făcut să ridice privirea. Cineva ieșise din casă, trântind ușa în urmă. O siluetă feminină, cu colanți și un hanorac, care mergea grăbit pe stradă. Să fi fost Turner? O ratase? Panicat, a lăsat jos capota și a închis-o bine, după care a încuiat mașina. A așteptat până silueta grăbită a ajuns în capătul străzii, apoi a pornit în urmărire.

Femeia a țâșnit pe după colț, intrând în viteză pe strada principală și aruncând priviri neliniștite la ceas. La vreo 100 de metri în urma ei, cu telefonul lipit de ureche într-un simulacru de convorbire, Mike se străduia s-o vadă bine, dar era imposibil. Femeia avea gluga pe cap, era cu spatele și, în plus, el n-avea nicio idee cât de înaltă era acum, dacă era grasă sau slabă, pentru că ultima oară o văzuse când era o fetiță de 11 ani. Nu-i putea vedea nici măcar culoarea părului, ceea ce însemna că e foarte posibil să urmărească o străină nevinovată. Însă tot n-a renunțat.

Silueta își continua drumul, mărind viteza. A țâșnit pe o stradă, apoi a părut să încetinească și s-a îndreptat brusc în direcția opusă. Să fi speriat-o ceva? Știa că e urmărită? Mike a mers mai departe, ținându-se după ea, atât de aproape, că acum simțea mirosul floral greu al parfumului pe care-l lăsa în urmă. Asta ar putea fi singura lui ocazie să vadă dacă interlocutorul lui anonim spunea adevărul. Acum femeia grăbea din nou pasul, pornind într-o alergare ușoară și aruncând încă o privire la ceas. Ceea ce l-a înveselit pe Mike. Probabil că întârzia undeva, îndreptându-se către o casă sau un restaurant nefamiliar, fără să-și dea seama că o urmărește cineva.

Spre ușurarea lui, femeia a încetinit în apropierea unui pub. Rat's Castle nu părea cine știe ce, cu geamurile jegoase și ușa batantă uzată, dar ea n-a ezitat și a dispărut înăuntru. Mike a încetinit pasul și s-a asigurat că trec două minute până să tragă adânc aer în piept și să intre și el.

Interiorul era ponosit și degradat, domeniul chiulangiilor, bețivilor și studenților. Stingherit, în costumul lui elegant și cămașa apretată, Mike s-a îndreptat în grabă către bar și i-a făcut semn barmaniței, care s-a desprins fără tragere de inimă de telefon.

— Ce să-ți dau? a întrebat ea plictisită.

Mike a cercetat din priviri rapid drafturile și a ales Carlsberg, deși nu bea niciodată bere blondă.

— Două lire jumate, amice.

A plătit în grabă, iar monedele i-au zornăit în mâna care tremura. Barmanița l-a privit curioasă, dar a luat banii și s-a dus spre tejghea. După câteva clipe, era din nou absorbită de telefon, ignorându-l complet.

Mike a sorbit de câteva ori din pahar, aducându-și aminte cât de mult detesta berea fără gust și acidulată, apoi s-a întors ca să vadă mai bine interiorul. Pentru un local așa de ponosit, era surprinzător de aglomerat, însă tot își putea zări prada, care stătea cu un grup de amici în colțul cel mai îndepărtat. Era cu spatele la el, așa că i-a examinat o clipă pe însoțitorii ei. Erau băutori de rom, toți în jur de 20 de ani, îmbrăcați cu haine la modă ieftine, împodobite cu o mulțime de accesorii lucioase. Șepci de baseball, cercei, capete rase cu model; păreau să se dea drept membri ai unei bande din LA într-un pub jigărit din Essex. În gurile câtorva băieți atârnau țigări rulate neaprinse, indicând disperarea de-a face o plimbare în curtea pentru fumători.

Mike a mai luat câteva înghițituri de bere, surprins să constate că aproape o terminase. Era agitat, se simțea ciudat de vulnerabil în bomba asta nefamiliară, dar și-a impus să rămână calm, să rămână vigilent. Venise aici cu un singur motiv. Odată ce-și dădea seama dacă e sau nu o farsă, putea să se ducă acasă. Nu era niciun motiv să pățească ceva. Cel puțin așa-și tot spunea.

A ridicat brusc privirea. În partea din spate a pubului era vânzoleală. Fumătorii se puseseră în mișcare, îndreptându-se spre ieșirea din spate. Prada lui rămăsese însă pe loc, dar acum s-a foit pe scaun și a ridicat mâna ca să-și dea jos gluga. Mike și-a ținut răsuflarea, uitându-se atent când a ieșit la iveală o claie de păr negru. Negru, negru ca pana corbului, aceeași culoare ca a ucigașei fiicăsii.

Chiar ar putea fi ea? Ca la un semn, fata s-a întors spre prietena ei, lăsându-l pe Mike să-i vadă profilul. Timpul a părut să stea în loc, mișcările și gesturile ei încetineau pe măsură ce au dat năvală amintirile amare, pline de ură. Ea *era*, fără nicio îndoială. Era Courtney Turner. Acum râdea, cu râsul ei grețos, pițigăiat, pe care-l auzise de atâtea ori în timpul procesului, când glumea cu Kaylee Jones. Din senin, l-a lovit pe Mike ca un val seismic, copleșindu-l, devorându-l.

Ură. Ură curată, concentrată.

Capitolul 27

Emily a zâmbit de una singură. Când plecase, după discuția iritantă cu Paul, hotărâse să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată în toți anii de când lucra. Avea să chiulească de la serviciu.

În mod normal, n-ar fi fost niciodată de acord cu asta. Avea opinii ferme despre responsabilitatea personală și importanța rolului de lider, dar știa că n-o să-i folosească la nimic azi. Uciderea lui Mark Willis, dezvăluirea lui Sam despre orientarea lui sexuală, teama din ochii lui Paul se adunaseră toate și o lăsaseră distrasă și cu nervii întinși. N-avea cum să fie în stare să se concentreze la treabă azi, nici nu se punea problema să interacționeze semnificativ cu colegii, cu clienții, cu șeful ei răutăcios. Dă-o-ncolo, noua ei adjunctă era o contabilă decentă, care o să se descurce — putea *și ea* să se ocupe de tot azi.

Emily sunase la serviciu și spusese că e bolnavă, bucurându-se trecător de senzația plăcută a acestui comportament necaracteristic, apoi începuse să facă planuri. În timp ce mergea cu mașina spre casă pe A415, și-a schițat programul pentru restul zilei. O să se ducă acasă să bea o cafea, o să-și schimbe ținuta de serviciu, apoi o să se îndrepte spre centrul din Reading. O să cumpere niște haine, o să treacă pe la o prietenă, după care o să sune la M&S Food pentru niște bunătăți. Ultimele 24 de ore fuseseră dificile și tulburătoare, iar ea era hotărâtă să-l răsfețe pe Sam diseară, să readucă pe linia de plutire relația lor, să-i arate cât de mult îl iubește.

Înveselită, fredona melodia de la radio, bucurându-se de ritmul de la *Rocking Around the Christmas Tree*. Îi plăcuse dintotdeauna perioada asta a anului, în care exagera cu toate, cum sunt înclinați să facă părinții singuri. Știa că e ridicol, extravagant, dar pentru că în copilărie n-avusese niciodată un Crăciun cum se cuvine, simțea că i se datorează puțină indulgență. Sam, întotdeauna foarte atent, se asigura că-i cumpără un cadou frumos, ceea ce o emoționa profund întotdeauna. Deschiderea cadoului, în timp ce el privea nerăbdător, era cel mai important moment al anului.

Entuziasmată, Emily bătea cu degetele în volan, dorindu-și să se mai descongestioneze traficul, ca să poată să ajungă acasă. Dacă hotărâse că o să aibă o zi de relaxare, era dornică să profite cât mai mult. Din fericire, traficul a început să se deblocheze și drumul s-a eliberat. Emily a accelerat, a trecut pe prima bandă și, profitând de un spațiu neașteptat, a ieșit de pe centură chiar când semaforul trecea de pe galben pe roșu. Mulțumită, a apăsat pe accelerație și s-a îndepărtat în viteză. Știa toate drumurile lăturalnice; o să ajungă acasă în mai puțin de zece minute.

Totuși, în timp ce gonea, a observat ceva. Un sedan Audi cenușiu în oglinda retrovizoare. Era la ceva mai mult de zece metri în spatele ei și păstra viteza constantă, dar cum ajunsese acolo? Probabil că trecuse pe roșu, însă care era urgența? Iar acum, când cerceta mașina în oglindă, a simțit un fior de alarmă, senzația că o recunoaște. I se năzărise sau văzuse același Audi de dimineață, când se ducea să se vadă cu Paul? Sigur, sedanurile Audi cenușii erau destul de comune, dar recunoștea ceva din numărul de înmatriculare, OV23 la început, care

arăta că e o mașină nouă. Oare chiar o văzuse mai devreme sau mintea îi juca feste?

Ce să facă acum? Să accelereze și să vadă dacă într-adevăr o urmărea? Sau să încetinească, să încerce să vadă cine e la volan? Soarele era jos azi și se reflecta din parbrizul Audi-ului, așa că Emily a optat pentru prima variantă și a apăsat pe accelerație. Mergea cu 60, acum cu 70 de kilometri pe oră într-o zonă cu restricție de 45, dar nu-i păsa, pentru că, brusc, era speriată. Și mașina din spate părea să fi accelerat, ținându-se după ea, iar Emily era tot mai neliniștită cu fiecare clipă. Dacă *era* urmărită, cine o urmărea? A luat o decizie impulsivă și a apăsat accelerația la podea, iar mașina din spate a urmat-o, după care Emily a virat brusc la dreapta și s-a oprit derapând pe banda pentru autobuze. Frâna a smucit-o în față și centura i-a mușcat din piept, după care a revenit pe spătarul scaunului. Audi-ul a trecut pe lângă ea, oprind brusc la intersecția din față, după care a virat la stânga pe Chequer Street și a mers mai departe.

Emily l-a privit cum se îndepărtează, simțind cum i se prelinge transpirația pe șira spinării. Ce-a fost asta? Era paranoică? Calmându-și respirația, a privit pe ceas cum trec câteva minute, apoi a pornit, făcând dreapta la intersecție și îndepărtându-se în viteză. În timp ce conducea, se uita cu atenție în retrovizoare, însă, din fericire, Audi-ul nu se mai vedea. Curând ajunsese înapoi în Woodley, cartierul pe care-l considerase cămin aproape 20 de ani. Era întotdeauna simplu de găsit loc de parcare pe strada ei și de obicei lăsa mașina chiar în fața căsuței ei modeste. Totuși, azi a hotărât să facă altfel, a dat de două ori ocol zonei, după care a parcat la vreo 100 de metri de casă. Știa că probabil exagerează, dar ținând cont

de tot ce se petrecea, nu era dispusă să riște. Mai bine să-și ia măsuri de siguranță decât să regrete mai târziu.

Capitolul 28

— Care-i problema? E totul în regulă?

Russel a zâmbit, amuzat de nedumerirea și neliniștea lui Amber.

— Nu-i nimic în neregulă. De ce-ar fi? a replicat el evaziv.

— Păi, ai zis că trebuie să mă vezi urgent și e miezul zilei, așa că...

— Așa că ai presupus că mă umflam cu cocaină și ți-am trimis un SOS?

— Nu chiar, a râs Amber ușurată. Dar m-am întrebat dacă n-ai nevoie să discuți despre asta sau despre chestii de familie sau ce-o fi...

— Nu, totul e în regulă.

Amber a zâmbit liniștită, dar tot părea nedumerită. Erau într-un Pret aglomerat de lângă serviciul ei, ticsit de angajați veniți să-și ia în grabă un sendviș.

— Deci...

— Deci de ce te-am chemat aici? În timpul programului? i-a continuat Russell întrebarea, prefăcându-se revoltat în locul ei.

— Mda, cam așa.

— Voiam să te văd.

— Păi, e foarte drăguț din partea ta, dar...

— Și trebuia să se întâmple *acum*.

N-a mai adăugat nimic, bucurându-se de deruta ei.

— Russell, ce se-ntâmplă? De ce te porți așa ciudat?

— OK, o să mărturisesc tot. Vreau să pleci devreme de la serviciu azi.

— Sigur...

— De fapt, ar fi mai bine dacă nu te-ai mai întoarce deloc.

— Pentru că?

— Pentru că am făcut planuri, dar asta înseamnă să plecăm devreme. Poți să te întorci la birou, să mai lucrezi câteva ore până la sfârșitul programului, să fii fată cuminte... dar ar fi mai distractiv dacă nu te-ai întoarce.

Acum Amber a părut să se relaxeze.

— Ce-i?

— Nu, nu, nu. Întâi am nevoie de un răspuns. Ești dispusă să pleci de la serviciu și să-ți petreci restul zilei cu mine? Da sau nu?

Amber l-a privit fix, clătinând din cap la obrăznicia lui, apoi a zâmbit.

— Păi, am niște zile libere și am mai stat târziu și luni...

— Bravo!

— O să zic că lucrez de-acasă și n-o să afle nimeni.

— Foarte bine, a spus Russell și s-a ridicat. La treabă!

Surprinsă, Amber s-a ridicat și ea, luându-și geanta și telefonul.

— Pot măcar să știu ce facem? Unde mergem?

Russell s-a prefăcut că se gândește, după care a zâmbit timid.

— Categoric nu. Am o mică surpriză pentru *tine*.

Capitolul 29

— *You're just too good to be true. Can't take my eyes off of you...*

Cântecul bubuia la radio, iar muncitorii se distrau cântând și ei. Jez, în mod special, se lăsa dus de val, folosind mistria pe post de microfon și legănându-și provocator șoldurile în timp ce răcnea cuvintele. Jack încerca să-l ignore și să se concentreze la ce avea de făcut, însă prin cap i se tot învârteau gânduri despre Mark Willis, gloate puse pe linșaj și chiar mai rău de-atât. Își dorea cu disperare să nu atragă atenția și să rămână atent la ce face, însă Jez părea hotărât să-l distragă, iar acum trecea pe lângă el, cântând insinuant și trăgându-i o palmă zdravănă peste fund. Jack nu se așteptase și a tresărit, scăpând speriat din mână mistria.

— Lasă-l în pace, asta-i hărțuire sexuală! a strigat unul dintre amicii lui Jez.

— Nu și în lumea mea. Uite la el cum o *cere*, a răspuns Jez vesel, după care și-a îndreptat atenția spre altă victimă.

Jenat și simțind încă usturimea, Jack și-a ridicat de jos mistria și a continuat să lucreze. Știa că unii dintre băieți îl priveau strâmb, curioși să afle de ce rămânea mut în prezența lor, hotărât să *nu* ia parte la distracție. Știa că ar trebui să se bage și el, să fie unul dintre ei, dar nu era în stare. Vestea despre uciderea lui Mark Willis îl dăduse peste cap și simțea că n-are grai și transpiră. În plus, ce-ar fi trebuit să spună? Ce avea el în comun cu ei, cu viețile lor simple, necomplicate? Temându-se că s-ar putea să rămână fără voce sau, mai rău, că ar

putea începe să vorbească vrute și nevrute și să facă vreo greșeală în privința poveștii de acoperire, Jack s-a hotărât să nu spună nimic, sperând să pară un muncitor sârguincios. Totuși, știa că pare ciudat și distras, ceea ce i-a sporit și mai mult neliniștea.

A încercat să se cufunde iar în muncă, dar a auzit din nou pași care se apropiau de el.

— Te rog, Jez, încerc să muncesc! a zis el și s-a întors spre glumeț.

Dar nu era Jez. Era maistrul, George, care nu părea mulțumit.

— Ce dracu' faci, Jack?

— Cum adică? Mi-ai zis să vin la bungalow-uri și Jez m-a pus să încep să lucrez la zidul scurt...

— Așa-i zici tu? Văd *din capul ălălalt al șantierului* că-i așezat prost.

Jack s-a tras în spate și i-a stat inima când a văzut zidul inegal.

— Cărămizile tale nu-s aliniate și rosturile se duc în toate părțile. Un pic de presiune acolo se duce naibii.

Ca să-și demonstreze afirmația, George a făcut un pas înainte și a lovit cu pumnul în zidărie, care s-a prăbușit imediat.

— Ce dracu' te-a apucat?

Jack a sărit la George înainte să-și dea seama ce face.

— Am muncit toată dimineața!

Dacă maistrul a fost surprins de agresivitatea lui neașteptată, n-a dat niciun semn, dar l-a prins îndemânatic de guler și l-a tras spre el. Era rândul *lui* să se afirme, trăgându-l pe Jack spre el până când aproape că li se atingeau nasurile.

— Și o să muncești toată după-masa ca să-l faci din nou. Ne-am înțeles?

S-a încruntat la Jack, provocându-l să riposteze.

— Vreau să-l refaci de la zero. Și vreau să fie făcut ca lumea. Ai vreo problemă? Atunci poți s-o ștergi, amice. Nu ducem pe *nimeni* în spate aici.

Lui Jack îi venea să-i tragă un cap în gură, să-i scuipe în față, să-i spună exact unde să se ducă, dar era ceva oțelit în privirea maistrului, o notă de amenințare în vocea lui, care sugerau că ar fi o mișcare *neinspirată*. Așa că, deși erau priviți de mulțime, deși trebuia să dea înapoi în fața tuturor, și-a plecat privirea și a dat în cap în semn de supunere.

— Mai bine, a zis George și i-a dat drumul. Mă întorc într-o oră să văd ce-ai făcut.

S-a întors și a plecat, iar Jez l-a salutat cu pumnul strâns, în timp ce mulți i-au aruncat priviri aprobatoare. Umilit, Jack s-a întors să-și facă treaba, smulgând de jos găleata. Își dădea seama că toți ceilalți îl urmăreau și și-a impus să se controleze. Aproape că o dăduse în bară în prima zi de lucru, lăsându-și furia și anxietatea să-l copleșească. Ce dracu' era în capul lui? Ar fi trebuit să fie un fost cărăuș de droguri neînsemnat, o victimă exploatată a împărțirii teritoriale, nu vreun huligan violent și imposibil de controlat.

Dintr-odată, se simțea nepotrivit pentru misiunea lui, dezorientat într-o lume care se umpluse brusc de capcane și pericole. Mark Willis fusese ucis, *demascat și ucis*, și totuși nimeni nu considerase de cuviință să-i spună și lui. În schimb, Olivia îl trimisese aici, luându-și rămas-bun cu un zâmbet vesel, ca să muncească din greu cu o gașcă de bădărani fără minte care păreau hotărâți să-l persecute. Chiar acum râdeau de el, își băteau joc, îl insultau pe la spate. Mai fusese și înainte jucăria cuiva, țapul ispășitor al cuiva, *victima* cuiva. Nu-i plăcuse atunci și nu-i plăcea

nici acum. Așa încât, chiar dacă încă era cuprins de teamă și chinuit de anxietate, a început să se ivească în el și o altă emoție, în timp ce așeza o cărămidă peste alta.

O furie întunecată, mocnită.

Capitolul 30

O privea, cuprins de furie. Mike se străduia să creadă, dar dovada era chiar în fața lui. Iat-o pe Courtney Turner, fata care-i măcelărise fiica, mare acum, înfloritoare, distrându-se. Ideea în sine era cumplită, imorală, obscenă. Mizerabila ar fi trebuit să ardă în iad, nu să stea aici râzând, glumind și bând. Chiar în clipa asta flirta cu un tip plin de mușchi care stătea lângă ea, și-și trecea degetul peste bicepsul lui. Imaginea îi întorcea stomacul pe dos. Ce drept avea *ea* să-și trăiască viața, să se bucure de ea, când fetița lui zăcea la un metru și jumătate sub pământ?

Mike s-a întors cu spatele și și-a ațintit privirea în halba goală. Îi clocotea sângele, îi venea să urle de furie, să trâmbițeze nedreptatea acestei lumi, dar îi rămăsese o urmă de bun-simț care-l sfătuia să fie prudent. Și-a încleștat mâna de marginea barului, strângând lemnul lipicios închis la culoare până au început să-l doară degetele, și s-a străduit să-și recapete controlul.

Dar era greu. Foarte greu. De asta se temuse cel mai tare. Încă de când fuseseră condamnate, viețile celor două fete care o uciseseră pe Jessica fuseseră învăluite în secret, poliția și Serviciul de Probațiune dându-se peste cap să le protejeze. Cu toate astea, câte un crâmpei de informație tot ajunsese în presa de mare tiraj, dezvăluind cum Courtney Turner dusese o viață confortabilă într-un centru de lux pentru infractori minori, răsfățată, alintată, primind tot ce-și dorea. Această situație era mai bună decât ce avusese acasă, iar criminala condamnată trebuie să-și fi zis că a dat

lovitura, profitând de naivitatea și generozitatea celorlalți. Nu fusese pedepsită pentru crima ei, fusese *răsplătită*, învățată că, atunci când comiți un act de o cruzime barbară, cumva ajungi să prosperi de pe urma lui. Ce om cu mintea întreagă putea crede că așa trebuiau tratate golancele astea? Ar fi trebuit obligate să facă față nelegiuirii lor, să înțeleagă tragediile îngrozitoare pe care le-au produs, dar în loc de asta, culegeau dividende, râzând în fața justiției.

Ca la un semn, s-a auzit din nou. Râsul ăla dezgustător, disprețuitor. Îl auzise de nenumărate ori în coșmaruri, când revedea scenele nemiloase de la tribunal, unde Courtney chicotise și glumise cu Kaylee, complicea ei mai mică, chiar în timp ce juraților șocați li se împărtășeau detaliile cruzimii ei înfiorătoare. Mike a strâns și mai tare de marginea barului, cu o durere chinuitoare în degete, în timp ce-și amintea dezinteresul, amuzamentul ei egoist când cei prezenți erau siliți să urmărească înregistrarea atacului făcută cu telefonul mobil; Kaylee o filmase pe complicea ei în timp ce aceasta o batjocorea și o umilea pe Jessica, aflată pe jos, plângând și cerșind îndurare. Auzea și acum sunetul făcut de Courtney când o scuipa, jignind-o pe fiica lui în cei mai ordinari termeni și povestind exact ce urma să i se întâmple. Își aducea aminte la fel de limpede chicotitul nervos din spatele camerei, protestele timide ale lui Kaylee înainte ca Turner s-o pună la punct și să ridice o piatră cu care a început s-o lovească pe victima lor neajutorată. Însă ce-l ucidea, ce îl împiedicase să mai aibă vreun moment de liniște de-atunci era râsul plin de cruzime al lui Courtney când își ataca victima căzută la pământ, fiecare piatră care cădea peste ea trezind un fior de furie curată în el...

Se auzi din nou un hohot de râs nazal, când Courtney își dădu capul pe spate, și de data asta Mike era deja în mișcare. A aruncat scaunul de bar într-o parte și a pornit direct spre ea, străbătând sala cu pași mari. Capul îi bubuia de furie, abia dacă vedea ceva, dar știa exact ce o să facă. S-o tragă de părul ăla ca pana corbului, s-o țintuiască la pământ, apoi să-i tragă pumni în fața aia dezgustătoare și urlătoare până nu mai rămânea decât...

— Ai grijă, amice!

Avertismentul a venit prea târziu, iar Mike a intrat într-un bărbat solid care ducea patru halbe de bere. Coliziunea a fost atât de violentă, încât una dintre halbe a căzut pe jos și s-a spart, în timp ce restul berii s-a revărsat peste cămașa albă a lui Mike. Oprit brusc, a rămas pe loc șocat, furia fiind topită în lichidul rece ca gheața care i se scurgea pe piept.

— Și uite-așa s-au dus patru halbe, la naiba!

Mike s-a uitat la el, surprins că omul poate fi așa de agitat din cauza câtorva băuturi. Însă și-a dat seama că nu era singurul interesat de incident, alți băutori întorcându-se și ei să vadă ce-i cu scandalul. Revenindu-și, Mike și-a scos portofelul și i-a îndesat o bancnotă de 20 de lire în mână.

— Ia-ți altele. Îmi pare foarte rău.

S-a întors și a plecat în grabă, fără să ia în seamă insultele grosolane care-l urmăreau. După ce fusese pe punctul să comită o infracțiune gravă în fața unei mulțimi de martori, trebuia să se retragă, să-și lingă rănile și să încerce să-și recâștige o brumă de echilibru. Murise de curiozitate să știe dacă într-adevăr Courtney era aici, dacă ducea o viață confortabilă în Essex, dar acum, că avea răspunsul, nu voia decât să fie departe. Fusese o greșeală să vină aici și a plecat în

grabă, trăgând de ușa pubului ca să scape de-acolo.

Ca de obicei, Courtney Turner avea ultimul cuvânt, așa cum făcuse și-n viața reală și făcea și-n coșmaruri, pentru că în momentul în care ieși în aerul înghețat al serii, îl auzi din nou.

Râsul ăla îngrozitor, batjocoritor.

Capitolul 31

Amber râdea în hohote în caruselul care se învârtea. Agățat de el ca și cum viața îi depindea de asta, Russell se bucura de fiecare clipă, observându-i abandonul, bucuria, felul în care se bucura și ea de fiecare clipă. În mod normal, nu era genul care să aprecieze vizitele la bâlci, dar Amber le adora, iar entuziasmul ei dezlănțuit că e din nou la Brighton Pier era suficient ca să-l convingă să treacă peste îndoieli. În mod obișnuit, s-ar fi rugat ca experiența provocatoare de greață să se termine cât mai repede. În seara asta totuși nu voia să se mai termine.

Totul mersese perfect. Refuzase să-i spună unde merg, îi zisese doar că trebuie să ia trenul. Însă când au ajuns la Blackfriars, Amber a văzut pe panou trenul spre Brighton și a știut exact încotro se îndreaptă. Spre surprinderea lui, ei i-au dat lacrimile, pentru că nu-i venea să creadă că a fost atât de atent, atât de bun să pună la cale această excursie nostalgică. Russell a detectat însă și o notă de tristețe; sentimentul că într-o lume ideală ar fi cu familia ei, ceea ce nu i-a diminuat în niciun fel entuziasmul în fața perspectivei de-a avea parte de-o distracție de sărbători.

Mâncaseră vată de zahăr, se dăduseră în montagne russes, încercaseră fără succes să câștige jucării de pluș, ba chiar făcuseră și o tentativă eșuată să danseze lent în capătul cheiului, o întreprindere care durase doar câteva secunde înainte să se piardă în crize de chicotit. Iar acum erau în carusel, înconjurați de râsetele și țipetele celor câteva zeci de petrecăreți care-i înconjurau,

în timp ce o interpretare computerizată a colindului *Frosty the Snowman* se auzea și apoi se pierdea în timp ce se învârteau. Amber era în elementul ei, se distra de minune, dar acum zâmbetul începea să-i piară pe măsură ce încetineau călușeii.

— Auuuu! a gemut ea teatral, cu voce de copil bosumflat. Putem să mai mergem o dată, tati?

— Nici în ruptul capului, a răspuns râzând Russell. O dată a fost mai mult decât suficient.

— Acritură ce ești! a ripostat Amber, lovindu-l cu pumnul în braț.

Călușeii au încetinit până s-au oprit, iar brațul metalic ruginit care-i susținea s-a ridicat. Amber a fost prima care a coborât, sărind și luând-o la fugă spre o tarabă cu băuturi calde.

— Ciocolată caldă și bezele? a strigat peste umăr, în timp ce țâșnea în fața cozii, chiar înaintea unei familii numeroase.

— Nici gând. Nu mai mănânc și nu mai beau niciodată. Mi-e rău de mor.

Râzând, Amber a dat comanda și după câteva clipe mergeau spre capătul cheiului, îndepărtându-se pentru prima dată de îmbulzeală.

— Mulțumesc, Russell, a spus ea încet, strecurându-și brațul pe după al lui. Înseamnă mult pentru mine.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, a răspuns el repede. Asta am vrut să fac. Sper doar că e la fel de distractiv și plăcut cum îți aminteai.

— E chiar mai bine, a gângurit ea, lipindu-se de el.

Au mers în tăcere până în capătul cheiului, Russell fiind încântat de atingerea ei. Cu câțiva ani în urmă, un astfel de rezultat ar fi părut imposibil, când numele lui încă era întruchiparea depravării, și totuși iată-l acum plimbându-se cu

femeia asta frumoasă și atrăgând priviri admirative din partea trecătorilor. Mulți ani fusese respins ca malefic, abject, și totuși iată-l arătându-și disprețul pentru toți. Avea la braț o fată sexy care-l plăcea, care-l *dorea*. Se opri la balustradă și se întoarse să se uite la mulțimea care petrecea, dându-și seama că acum erau perfect încadrați de roata mare, luminată, din spate.

— Selfie scurt.

Și-a scos telefonul, s-a aplecat spre ea și a tras vreo cinci–șase cadre.

— Lasă-mă să văd, i-a cerut Amber. Probabil că am părul peste față sau ochii închiși…

Dar nu era așa. Arăta al naibii de bine, cu luminile roții aruncând o strălucire festivă asupra trăsăturilor ei. Era imaginea perfectă, poate cea mai bună poză pe care o făcuse el vreodată și era foarte încântat că o surprinsese. Russel nu știuse cum o să se desfășoare seara, dacă Amber o să intre în joc, însă trupul cald, suplu, lipit de el îi alunga toate îndoielile.

Mergea totul conform planului.

Capitolul 32

— Mersi, mamă, a fost minunat. *Mai mult* decât minunat.

Sam și-a împins castronul și s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Ești sigur că nu mai vrei o porție? a întrebat Emily. Mai e o grămadă.

— Glumești? Am sport mâine. N-ar fi trebuit să mănânc nici măcar o porție, darămite două.

— Păi, treaba ta... mâine n-o să mai fie așa bun.

Sam a zâmbit și a ridicat mâinile ca și cum s-ar fi predat, iar Emily a cedat și a strâns resturile de budincă din pâine și unt, pe care le-a dus la insulă.

— Auzi, mamă...

Emily s-a întors, întrebându-se ce și-ar mai putea dori fiul ei.

— Stai jos, a continuat el și s-a ridicat de pe scaun. Spăl eu vasele.

— Nu-i nevoie.

— Măcar atât pot să fac după masa *asta*.

Emily a acceptat și i-a întins castronul, privind mândră cum băiatul ei, băiatul ei drag, se apucă să spele vasele. Îl privea și se minuna de maturitatea, de bunătatea, de sensibilitatea lui, întrebându-se ce-a făcut ca să merite o asemenea binecuvântare. Ce prostești i se păreau acum durerea și spaima de ieri! Fusese dezamăgită că Sam chiulise și șocată de motivele lui, dar din cauza *ei* ieșise totul așa de jenant și încordat. Sam încercase doar să fie cinstit în legătură cu situația în care se afla, iar ea deformase lucrurile, complicându-le cu propriul bagaj emoțional, cu propriile complexe. Fiul ei era

doar un adolescent obișnuit, care-și croia drum prin lume. Nu, era mai bun decât majoritatea adolescenților, pentru că avea o înțelepciune, un spirit generos, o atenție care le lipsea celor mai mulți băieți de vârsta lui. Trebuia să-și aducă aminte asta, să-l lase să-și găsească singur calea, să-i lase spațiu să respire, fără să-și lase propriile probleme să împovăreze situația.

A luat farfuriile și a traversat bucătăria spre mașina de spălat vase.

— Ți-am zis să stai jos! a protestat Sam râzând. O clipă nu poți să stai locului!

— Știi că nu mă pricep. Îmi place să am tot timpul ceva de făcut.

— Ia-ți o seară liberă, desfă o sticlă de vin, oferă-ți și tu o recompensă, măcar o dată.

Cu asta a atins un punct sensibil. Poate că merita o recompensă. Își petrecuse toată după-masa făcând o tartă cu vită și bere, budinca de pâine cu unt, cumpărând un voucher pentru Xbox ca să-i alimenteze contul, asigurându-se că e totul gata până se întorcea el. Băiatul venise acasă într-o dispoziție gânditoare, dar când văzuse efortul pe care-l făcuse maică-sa, reacționase cu entuziasm real. Primise timp suplimentar pe Xbox, stătuse puțin să schimbe mesaje cu prietenii, apoi se bucurase de o cină cu mama lui, în timpul căreia stătuseră de vorbă, stătuseră cu adevărat de vorbă, despre toate. Totul mersese conform planului, fusese un succes, iar un pahar rece de pinot grigio suna bine... dar vechile obiceiuri dispar greu.

— Stai să-ți pregătesc echipamentul de sport și după aia poate beau ceva...

— Ești o cauză pierdută, a răspuns Sam, clătinând din cap vesel.

Fără să ia în seamă mustrarea lui blândă, Emily a ieșit din cameră și a urcat până la etaj. Uscătoarele erau în camera de oaspeți și curând s-a trezit strângând lucruri de pe ele, adunând șorturi, maiouri și șosete. Știa că mulți părinți consideră monotonă corvoada plictisitoare a spălatului rufelor, ba chiar anostă, dar ea nu avusese niciodată senzația asta, întotdeauna simțind un fior blând, plin de căldură când îi oferea haine curate fiului ei. Era aceeași senzație pe care-o avea când pregătea masa, cosea etichete sau îl lua de-acasă de la vreun prieten. Însemna că e un părinte bun, o mamă bună. Ceea ce era important pentru ea.

A auzit un zgomot și când a ridicat privirea l-a văzut pe Sam traversând palierul spre dormitorul lui, iar în drum și-a scos tricoul și l-a aruncat în coșul de rufe.

— Cred că o să fac un duș înainte de culcare, dacă e în regulă, a zis el întorcându-se către ea.

— Sigur. Numai să nu lași prosoapele pe jos.

— De parc-aș face eu așa ceva!

I-a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre baie. Emily s-a uitat cum se îndepărta, iar privirile i-au căzut pe cicatricea ștearsă care se ițea de deasupra beteliei pantalonilor, rezultatul unei apendicite pe care-o făcuse la 11 ani. Atunci fusese îngrozitor de tulburător și înspăimântător — micul ei Sammy suferind de durere adevărată și spaimă —, dar acum amintirea o înveselea. Deși suferise un disconfort considerabil, nu existase niciun moment un pericol real și categoric avusese parte de niște beneficii colaterale, Emily delectându-se cu timpul pe care-l petrecuse îngrijindu-l până se însănătoșise și-l răsfățase cât cuprinde. Dacă acel incident neplăcut era cel mai rău lucru care i se întâmplase lui Sam în primii 14 ani de viață,

însemna că Emily făcea bine ce făcea. Copilăria ei fusese foarte diferită, înecată în violență, sărăcie și abandon, care lăsaseră urme. Fusese foarte afectată de felul cum fusese crescută, mintea, sentimentele și sufletul ei deformate de abuzuri împingând-o spre niște decizii foarte proaste și niște fapte foarte rele, dar n-o distruseseră. Făcuse multe rele în viața ei, făcuse multe greșeli, dar Sam — Sam cel grijuliu și iubitor — nu se număra printre ele.

Era singurul lucru pe care-l făcuse exact cum trebuie.

Capitolul 33

Își făcuse alegerea în viață. Acum trebuia s-o și aplice.

Oriunde mergea, Ian Blackwell părea să fie înconjurat de oameni care mai credeau că fericirea era posibilă, care se agățau de ideea demodată că o căsnicie, copii, acces la bunuri de larg consum și un abonament la Netflix însemnau o viață satisfăcătoare și un succes. O vedea pe chipurile oamenilor ieșiți la cumpărături de Crăciun pe străzile aglomerate, în expresiile amorezate ale cuplurilor tinere care-și târau brazii de Crăciun acasă. La dracu', o vedea chiar și pe chipurile celorlalți clienți din internet café-ul ponosit, imigranți care le scriau celor dragi de-acasă, spunându-le că o să trimită bani la timp pentru sărbători, că aventura lor în Marea Britanie dădea roade. Cândva, Blackwell s-ar fi bucurat pentru ei, le-ar fi împărtășit entuziasmul. Acum, credea că sunt induși în eroare.

Și-a tras mai bine șapca de baseball pe frunte și s-a întors dinspre vecina lui, o filipineză volubilă, ca să privească în monitor. Cafeneaua era o bombă cu calculatoare care abia se mișcau, dar corespundea scopurilor lui. Nimeni nu te-ntreba de sănătate și nici nu arăta nici cel mai vag interes pentru ce făceai, ceea ce-i permitea fostului polițist să lucreze nestingherit, cu riscuri minime să fie depistat. Chiar dacă poliția reușea să-i prindă urma până la această cafenea ascunsă într-un colț izolat din Brixton, ar obține foarte puține informații de la proprietarul turc corpolent, care părea mult mai interesat să se uite la filmulețe

porno decât să-și verifice clienții. Deocamdată, bomba asta izolată era cartierul general perfect pentru operațiunile lui Blackwell și avea de gând să profite cât mai mult de ea.

A introdus stickul de date în port și a deschis serverul. După câteva secunde, era pe site-ul Justiția Nu Doarme Niciodată și se loga în secțiunea de administrare. S-a pus pe treabă, încărcând rapid două fotografii noi cu cadavrul lui Willis. Spre deosebire de pozele dinainte, făcute de șoferii aflați în trecere, acestea două fuseseră făcute de una dintre polițistele ajunse la fața locului — care se număra printre cei care-l urmăreau pe social media și era o credincioasă adevărată — și erau superbe prin claritate și detalii. Dacă lumea se bucurase de primele instantanee, o să înnebunească de-a binelea după ce le vedea pe astea.

Un zgomot puternic l-a făcut să ridice privirea. Se deschisese ușa, lăsând să dea năvală peste clienții nemulțumiți un val de aer rece, în urma căruia intrară doi adolescenți, râzând și pălăvrăgind. Oricât de nevinovată era întreruperea, era o aducere-aminte să nu zăbovească, așa că a intrat pe forumul privat de discuții al site-ului. A fost uimit să găsească zece mesaje noi, toate despre potențiale localizări ale unor interlopi din toată țara. Le-a răsfoit, a dat deoparte câteva dintre ele, considerând că sunt opera unor pierde-vară și închipuiți, dar a marcat trei care păreau promițătoare: un violator care încălcase eliberarea condiționată la Glasgow, un fost lider de cercetași căzut în dizgrație care fusese zărit în Blackpool și o mamă în vârstă de 18 ani care-și omorâse în bătaie bebelușul, văzută bând la un Wetherspoons din Plymouth. Toate meritau să fie investigate când o să aibă timp.

A ieșit de pe server și a redeschis site-ul, de data asta ca utilizator obișnuit. Și a rămas cu gura căscată. Numărul aprecierilor și al comentariilor pozitive creștea cu fiecare secundă; sute, ba nu, mii de oameni obișnuiți reacționau la postările lui, răspundeau la apelul său răsunător pentru dreptate. Blackwell știuse că moartea lui Willis avea să fie un succes, dar nivelul de implicare tot îl lăsa fără suflare. Era mai mult decât se așteptase — mult mai mult — și-l încânta profund. Toate sacrificiile, toate jignirile din partea colegilor, prietenilor și familiei meritaseră. Râseseră de misiunea lui, îi ridiculizaseră ambiția, dar acum rolurile se schimbaseră. Își dorea doar să fi fost aici fosta lui soție, ca să-și dea seama cât de greșit îl judecase. Avea succes, schimba situația, câștiga războiul.

Se complăcuse prea mult în superficialități, fusese prea prudent, prea conservator, dar acum Ian Blackwell era în liga mare. Mark Willis a fost prima lui pradă mare, dar n-o să fie și ultima. Și cu fiecare demascare, cu fiecare victorie, numărul celor care-l urmăreau o să crească, până când elanul va fi de neoprit. Moartea lui Willis activase hârtia de turnesol care avea să pună în mișcare această revoluție populară. Blackwell detesta orice criminal care credea că poate să prostească sistemul, să comită crime și să scape basma curată, dar le rezerva o formă specială de ură celor care comiseseră delicte sexuale. Erau cei mai mizerabili dintre mizerabili, animale ca Mark Willis sau Kyle Peters, eliberat și el de curând, care profitau de bătrâne și copii vulnerabili. Acești violatori și pedofili care-și bătuseră joc de justiție prea mult timp erau acum și ei în bătaia puștii datorită *lui*. O să aibă grijă să fie pedepsiți pentru crimele lor, să simtă groaza pe care le-o provocaseră victimelor

lor. O să trăiască teroarea, agonia, *spaima* care li se cuveneau.

Pentru animalele astea, moartea, când avea să vină, va fi o dulce eliberare.

Capitolul 34

— De ce nu mi-ai spus? Ar fi trebuit să-mi spui...

Jack arunca vorbe spre Olivia supărat și furios.

— Uciderea lui Mark Willis n-are nicio legătură cu tine. E o problemă locală, o gafă în Bolton, n-are *nicio relevanță,* a răspuns Olivia ferm, străduindu-se să-l calmeze.

— Nicio relevanță? Au aflat cine era și l-au urmărit. Trei nemernici cu măști de porc și răngi. Am văzut înregistrarea...a ripostat el.

— Cum?

— Cum adică, „cum“? Toți băieții de pe șantier se uitau la ea pe telefon. Le plăcea, râdeau...

Acum teama, anxietatea lui au răzbit până la ea și Olivia a reacționat, răspunzând cu blândețe:

— Uite ce-i, îmi pare rău, Jack. Poate că *ar fi trebuit* să-ți spun, dar nu voiam să te sperii în prima zi de lucru și, sincer, nu afectează în niciun fel situația ta. Ești în deplină siguranță aici.

— Așa să fie?

— Da, a insistat ea. Evident că o să ne revizuim toate procedurile de securitate după asta, dar sunt convinsă că, atunci când o să lămurim lucrurile, o să descoperim că a dat-o în bară cineva din echipa MAPPA sau Willis a devenit delăsător și s-a trădat. Și de-asta e atât de important să fii calm, să te porți normal și să îți asumi noua ta identitate. Cum ți-a mers azi?

Jack a coborât privirea, uitându-se furios în podea.

— Prost. Maistrul a zis că lucrez ca dracu' și toți ăilalți o țineau întruna cu ce i-ar fi făcut *ei* lui

Willis dacă puneau mâna pe el. A... a fost al naibii de nasol.

— Trebuie să fi fost foarte dur, a răspuns Olivia compătimitor, punându-i o mână liniștitoare pe braț. Dar a fost doar un moment prost, atât. Povestea de la Bolton o să se potolească, o să prinzi rostul lucrurilor și totul o să fie bine până la urmă, serios. Ai luat note maxime la examenul de calificare în meserie, ești bun la ce faci, ai putea să ai o carieră.

— Ce să spun... Aș avea noroc dacă rezist până la sfârșitul lunii, la cum merg lucrurile.

— Astea-s aiureli, Jack. Nu ești în niciun pericol, pe cuvânt. Cel mai bine ar fi să ai o seară liniștită, să dormi bine și apoi s-o iei de la capăt dimineață.

— Ție ți-e ușor să spui. Tu ești la curent. Mie nu mi se spune *nimic*.

— Îți spun acum.

— Cineva ar putea să-mi dea pe internet *chiar acum* noua identitate, adresa. Dar eu de unde să știu? Pe mine mă ții în beznă.

— Întreabă-mă orice vrei. Sunt aici ca să...

— Aș fi în regulă dac-aș avea un telefon, a întrerupt-o Jack. Sau o tabletă. Ceva cu care să pot să arunc un ochi la știri...

— Îmi pare rău, Jack, nu mă prinzi cu asta.

O străfulgerare de furie în privirile băiatului.

— Dacă vrei știri, poți să te uiți la televizor sau să asculți la radio.

— Nu acolo afli ce contează, a răspuns Jack, începând să se enerveze. Vrei să știi ce se întâmplă cu adevărat, ai nevoie de social media. E grupul ăla, Justiția Nu Doarme Niciodată...

— Știi că nu ți se permite niciun fel de acces la social media, a intervenit ferm Olivia, întrerupându-l. Așa că nici nu încerca.

Jack s-a încruntat la ea, fără nicio remușcare, copleșit de teamă și frustrare, însă Olivia refuza să se lase manipulată. Era prea bătrână pentru așa ceva.

— Uite ce-i, știu că e greu, a insistat ea. Dar îți cer să ai încredere în mine. E datoria mea să mă asigur că ești în siguranță, să te ajut să evoluezi în situația asta nouă, așa că dacă există fie și cel mai mic risc să fii în pericol, o să intervin. O să te mut, o să-ți obțin o nouă identitate, orice o să fie nevoie. Sunt de partea ta, Jack, dar trebuie să cooperezi. Mai mult decât atât, am nevoie să ai încredere în mine. Poți?

— Sunt foarte izolat aici. Mă sperie de moarte.

— Știu că e greu să fii singur. Tu ești obișnuit să fii înconjurat de oameni și...

— Cum pot să mă apăr dacă sunt doar eu?

— Nu ai *nevoie* să te aperi. Nimeni nu știe că ești aici.

— Dar dacă află? Dacă vin aici? Cine-o să mă apere? *Tu?*

— Dacă trebuie, da. Dar n-o să fie cazul.

Jack și-a umflat obrajii și s-a îndepărtat de ea, deloc convins.

— Sincer, Jack. Ești 100% în siguranță aici, deci încearcă să nu-ți faci griji. Ai în frigider un curry la microunde, cu *poppadom* alături și niște iaurturi cu ciocolată. Mănâncă, uită-te un pic la televizor, relaxează-te și după aia odihnește-te. Știu că astă-seară lucrurile arată rău, dar, sincer, ești la începutul unei mari aventuri, Jack. Sunt convinsă că o să dai lovitura.

Tăcere, apoi o încuviințare scurtă, posomorâtă. Aruncând o privire la ceas, Olivia a adăugat:

— Uite ce-i, mai bine fug acum, dar mă întorc mâine-dimineață, la prima oră. Orice probleme,

orice preocupări ai, știi numărul meu de telefon. Poți să mă suni la orice oră.

Încă o încuviințare posacă. Nu era mare lucru, dar nici nu se putea aștepta la mai mult.

— Pe mâine, atunci.

A plecat, închizând ușa livingului. Jack s-a dus la geam și a întredeschis draperiile, privind-o cum se îndepărtează în grabă. A rămas cu privirea în stradă, încordat și nefericit, apoi a lăsat să cadă la loc draperiile și a revenit la geanta lui. O clipă, a rămas acolo, înconjurat de liniștea de mormânt a casei goale, apoi a deschis calm fermoarul. Înăuntru erau opt cutii de cidru cu maximum de alcool. Încerca să fie cuminte, să facă ce i se spunea, dar în seara asta *avea nevoie* să uite.

Capitolul 35

— Ai întârziat.

Alison, fosta soție a lui Mike, nu era genul care s-o ia pe ocolite și nici măcar nu și-a bătut capul să-l salute înainte să-l apostrofeze. Așa era de la divorț, o ruptură amară și neplăcută care avusese loc la mai puțin de un an după uciderea Jessicăi. Înainte de asta, avuseseră mulți ani buni împreună, dar amintirea acelei epoci de aur era tot mai greu accesat, mai ales în contrast cu ostilitatea directă a lui Alison.

— Îmi pare rău, am multe pe cap la serviciu, a mințit Mike. Dar am ajuns. E gata?

— E gata de aproape o oră. Sincer, Mike, dacă e s-o vezi în continuare pe Rachel, trebuie să fii mai serios. Toți avem vieți ocupate, mai ales în perioada asta a anului. Nu pot... Nu putem să pierdem vremea așteptându-te pe tine.

— Trebuie să ajungeți într-un loc frumos, nu? Tu și Dave? a replicat el cu aversiune.

— E treaba mea. Tu nu trebuie decât să respecți partea ta de înțelegere.

— Ia uite-o! a exclamat Mike vesel întorcându-i spatele fostei soții ca să se îndrepte spre Rachel, care cobora scările.

Fiica lui în vârstă de 16 ani îi zâmbea timid în timp ce se apropia de ei, în hol.

— Toate bune, puștoaico?

Încă un zâmbet scurt, fugar. Îi plăcea, dar era o priveliște care-l făcea praf, pentru că zâmbetul lui Rachel era copia fidelă a zâmbetului larg al Jessicăi.

— Ești bine, tată?

— Mai bine ca niciodată.

O spusese cu toată convingerea pe care reușise s-o adune, însă în realitate se simțea îngrozitor. Excursia la Colchester îl marcase; râsul lui Courtney, zâmbetul, până și mirosul ei păreau să se fi lipit de el. Nu se putea gândi decât la ea și totuși, cumva, se silise să se concentreze. Și așa timpul lui cu Rachel era limitat, nu îndrăznea s-o dea în bară cu vizita asta, care era ceva așa de rar.

— Dar hai să-ți spun ceva — mor de foame. Îi dăm bice?

Fata nu avea nevoie de altă invitație, pentru că atmosfera era încordată și apăsătoare între ei trei. Nu după mult timp, erau doar ei doi, ținându-se de mână pe stradă. Mike făcea conversație ușoară, comentând unele dintre cele mai absurde decoruri luminoase din camerele din față ale caselor. Atmosfera s-a relaxat încet-încet, Rachel s-a mai dezghețat, iar el a fost ușurat când a văzut Mac's All Night Diner. Era unul dintre preferatele lui Rachel și se bucura întotdeauna de vizitele lor aici.

Odată instalați în siguranță în separeul lor, au atacat meniurile. După câteva minute, fuseseră comandați burgeri, fuseseră hotărâte garniturile și amândoi aveau câte un milkshake mare cu căpșuni în față.

— Și cum e la școală? Cum sunt repetițiile pentru spectacolul de Crăciun?

— Toate bune. Am primit un rol decent anul ăsta, ceea ce înseamnă că am o grămadă de replici de învățat.

— O să te descurci foarte bine. Întotdeauna te descurci.

— Vii și tu, nu? a întrebat ea, dintr-odată nesigură.

— Sigur că da, puștoaico. N-aș rata așa ceva.

Chiar avea de gând, deși, în realitate, întotdeauna i se păruseră greu de îndurat evenimentele astea. Nu suporta privirile nesfârșite de compasiune, nici să vadă cupluri fericite cu progeniturile lor sănătoase și iubitoare. Toată povestea îl făcea să se simtă în conflict cu Crăciunul, chiar cu viața.

— Despre ce-i vorba anul ăsta?

— Păi, e povestea Nativității, dar desfășurată într-o tabără de refugiați din Calais.

— Diferit.

— De fapt, e în regulă. Are muzică, un pic de dans. Și eu am duetul ăsta cu Charlie. Am repetat de o grămadă de ori, dar mișcările sunt, gen, complicate și trebuie să facem totul în timp ce cântăm și ne jucăm rolurile. O să fie o minune dacă reușim cum trebuie. Evident, toată lumea se uită și e *mult* mai rău...

Rachel era pe val, trăncănind veselă despre greutățile vieții de adolescent. Mike a lăsat-o să vorbească, pierzându-se în însuflețirea și entuziasmul ei, fericit că *ea* era fericită. Îi plăcea energia, simpla cantitate de evenimente și informații despre care era capabilă să flecărească. În viața lui se întâmplau atât de puține, că era o plăcere să asculte pe cineva a cărui viață părea să fie un vârtej nesfârșit de suișuri și coborâșuri, triumfuri și dezastre. Îi plăcea s-o privească în timp ce vorbea, chiar dacă uneori abia înțelegea cuvintele, dar se bucura de mișcările rapide ale gurii ei, de sclipirea din ochi, de gropițele care apăreau când zâmbea sau râdea. Acum o sorbea din priviri în timp ce cuvintele zburau spre el, se uita atent la ea, pierzându-se în entuziasmul ei. Lumea exterioară, chelnerițele și clienții păreau să se estompeze, toată atenția fiindu-i îndreptată spre fiica lui. Însă în timp ce Rachel continua să-și

povestească aventurile, s-a întâmplat ceva ciudat. Fața ei a început să se schimbe, încet la început, apoi tot mai rapid, iar trăsăturile Jessicăi le-au înlocuit pe cele ale surorii ei. Mike a clipit, încercând să se opună transformării, însă n-o putea opri.

— Și ea crede că ar trebui să cer un solo, dar, sincer, n-aș avea tupeu...

Mike și-a mutat privirea și-a strâns pleoapele ca să alunge coșmarul pe care-l avea cu ochii deschiși, dar când s-a uitat din nou, Jessica era cea care-i vorbea, cu ochii ei de la 16 ani strălucind de entuziasm și fericire.

— Știi cum e când ești în lumina reflectoarelor, când se uită toată lumea. Jumătate din timp îmi vine s-o iau razna, jumătate din timp vreau să dansez și să cânt și să mă port nebunește...

Jessica râdea când vorbea, aruncându-și capul pe spate și dezlănțuind zâmbetul ei magic. Mike a simțit cum i se umezesc ochii. Uite-o, fata lui frumoasă, care s-a făcut mare.

— Sincer, nu știu de unde mi s-a tras. Mama ar fugi ca dracu' de tămâie, și nici pe tine nu te văd pe scenă...

Mike a simțit cum i se ridică un suspin în piept. Îi venea s-o ia în brațe pe fetița lui, s-o țină strâns, să plângă pe umărul ei.

— Tată?

Mike a simțit cum i se prelinge o lacrimă pe obraz, apoi încă una.

— Tată, te simți bine?

Dintr-odată, chipul Jessicăi a dispărut și a fost înlocuit din nou de fața lui Rachel. Părea profund stingherită și, mai rău, supărată.

— Scuze, da, mă simt foarte bine, a răspuns el, ștergându-și lacrimile. Doar c-a fost o zi lungă, atâta tot. Oricum, nu te opri, vreau să mai aud.

— Ai auzit măcar un cuvânt din ce-am zis? a întrebat ea furioasă.

— Da, bineînțeles, vorbeai despre cum cânți și...

Glasul i s-a frânt și n-a putut continua, copleșit de emoție.

— Cred că ar trebui să mergem, a zis Rachel, acum având *ea* lacrimi în ochi.

— Nu fi prostuță, a protestat Mike. Vin burgerii imediat.

— *Vreau să plec.*

Spus cu o finalitate care l-a zdrobit. Înăbușindu-și lacrimile, Rachel s-a ridicat, și-a luat geanta și s-a îndreptat în grabă spre ieșire. Întristat, Mike și-a scos portofelul și, fără să ia în seamă întrebările chelneriței, a trântit 30 de lire pe masă, după care a plecat în grabă. Până să iasă el din bistro, Rachel era deja la jumătatea străzii, gonind spre casă.

Seara era distrusă, petrecerea se terminase și n-avea ce să facă, trebuia să alerge după ea, simțindu-se mai mult ca oricând un părinte ratat.

Capitolul 36

Chandra s-a strecurat pe palier, vorbind încet în telefon.

— Neagă în continuare totul, domnule, dar cred sincer că suntem pe calea cea bună.

S-a întrerupt puțin, aruncând un ochi în dormitorul copiilor. Gemenele Diya și Pari dormeau fericite, o imagine care îi topea întotdeauna inima, dar alungând vinovăția maternă că n-a fost de față la ora de culcare, Chandra s-a îndepărtat de cameră, având grijă să evite scândura din podea din mijlocul palierului, care scârțâia.

— Ce ne trebuie acum e mai mult timp, a continuat ea. Trebuie să găsim o conexiune concretă între Martin Coates și Ian Blackwell. Sunt convinsă că Justiția Nu Doarme Niciodată are o legătură cu persoana care a lăsat să se scurgă informațiile confidențiale, ținând cont de cât de repede au găsit știrea. Până acum, avem convorbiri telefonice repetate între Coates și Blackwell în zilele dinaintea atacului, ceea ce evident că e util, dar nu avem și *conținutul,* deci poate fi susținut la tribunal în ambele sensuri. Ar fi de ajutor o comunicare digitală clară între veri, ceva care *dovedește* că Martin Coates era hotărât să ofere informații strict confidențiale, cu scopul declarat de a-l demasca și de a-i face rău lui Willis.

Ajunsese în dreptul dormitorului. A intrat, și-a aruncat pantofii din picioare și i-a zâmbit în semn de scuză soțului ei, Nimesh, care era întins în pat și citea un roman de Ian Rankin.

— Și ești convinsă că putem să găsim așa ceva? a întrebat tăios subcomisarul Draper.

— Am speranțe, domnule. Am pus echipa de la Tehnic să-i cerceteze cu minuțiozitate laptopul, telefonul, computerul și, în plus, am transmis detaliile lui Blackwell la toate secțiile din Londra. Credem că Blackwell operează în prezent în capitală și evident că arestarea lui ar duce la încheierea rapidă a întregului caz.

— Atunci te las să te ocupi. Sună-mă în secunda în care afli ceva.

A închis brusc, lăsând-o în aer pe Chandra, care a expirat, și-a pus telefonul în buzunar, apoi s-a prăbușit pe pat. Se simțea stoarsă, incredibil de extenuată. Și era abia prima zi din ceva ce promitea să devină o anchetă istovitoare.

— „Poți să-mi spui ce se-ntâmplă?" a întrebat Nimesh, imitând-o nu prea reușit pe Nessa[3].

În ciuda încordării, prosteala lui i-a smuls un zâmbet. Indiferent prin ce trecea Chandra, soțul ei iubitor, loial, trăsnit reușea întotdeauna s-o înveselească.

— Nu... deși dacă te-ai fi uitat vreun pic la știri azi, probabil că poți ghici cu ce are legătură.

— Ceea ce înseamnă că *trebuie* să fi fost o scurgere de informații. Dacă ești tu implicată, vreau să zic.

— Nu pot să confirm și tu n-o să speculezi, om nebunatic ce ești!

Nimesh a mimat că-și trage fermoarul peste buze, primind în schimb încă un zâmbet.

— Ai mâncat? a întrebat-o el. Ți-am păstrat câte ceva, pot să încălzesc, dacă vrei...

— Ești un dulce, a răspuns ea, întinzându-se și prinzându-i mâna între palme. Dar, sincer, nu pot să bag nimic în gură.

— Dacă te înfometezi, n-o să te ajute. Trebuie să mănânci.

— Știu, dar mi-e rău de nu mai pot.

— Nu ești însărcinată, nu? s-a interesat el mimând groaza. Pentru că dacă ești, o să-l omor pe nemernicul care...

Râzând, Chandra a aruncat în el cu o pernă, de care Nimesh s-a ferit cu îndemânare.

— De ce ești întotdeauna așa de fericit? a întrebat ea uluită.

— De ce ești întotdeauna așa de stresată?

Zâmbetul i s-a șters de pe buze. Era un refren familiar în relația lor, deși pe ea n-o supăra niciodată cu adevărat insinuarea, fiindcă știa că soțul ei are dreptate.

— Pentru că tocmai mi s-a înmânat celebrul potir otrăvit.

— Minunat...

— Și sunt destul de sigură că viitorul meu depinde de obținerea rezultatului corect, și încă *repede*.

— O să reușești. Reușești întotdeauna.

— De data asta e altceva, a răspuns Chandra, clătinând neliniștită din cap. O să trebuiască să răscolesc multe găuri de șarpe, să tulbur apele și, chiar și așa, s-ar putea să nu obținem o condamnare. Draper o să-mi urmărească fiecare mișcare, ca și presa, de altfel, ceea ce înseamnă că o să-mi ies din minți în tăcere, o să lucrez zi-lumină și ceva în plus, în timp ce tu și fetele trebuie să vă purtați singuri de grijă.

— O să fim în regulă. O să ne fie dor de tine, dar o să ne descurcăm. Nu-s chiar novice.

— Știu, dar e prea mult să-ți cer așa ceva; sunt foarte mici.

— Sunt mai rezistente decât crezi tu. Putem să ne descurcăm puțin fără tine.

— Dar nu vreau să fie nevoie. Vreau să fiu aici, cu voi.

— Și o să fii curând, dar *trebuie* să te ocupi de povestea asta.

Chandra n-a reacționat; știa că soțul ei are dreptate. Ideea absurdă că ar putea cumva să evite capcana care-i fusese întinsă era născută în parte din dorința de a-și petrece timpul cu tânăra ei familie, dar în parte se datora fricii.

— Și dacă o dau în bară, Nims?

— Nu te prosti!

— Vorbesc serios. Eu am insistat. Dumnezeu știe că am spulberat ușa bătând și cerând să primesc ceva important, ceva vizibil. Dar nu m-am așteptat niciodată la *asta*.

A ridicat privirea spre soțul ei, iar în priviri i se citea acum teama adevărată.

— Dacă nu sunt în stare?

---

3 Personaj din serialul britanic de comedie *Gavin & Stacey*, cu un accent puternic specific Țării Galilor.

Capitolul 37

— Trebuie să accepte o parte din vină, o parte din responsabilitate, și totuși pare hotărât să se spele pe mâini de toate.

Cuvintele lui Christopher Parkes musteau de dispreț, în timp ce-și privea șeful aflat în cealaltă parte a încăperii. Jeremy Firth părea ciudat de binedispus în seara asta, perorând în fața colegilor, glumind chiar. Programul pentru petrecerea de Crăciun a Serviciului nu fusese modificat, în pofida situației din Bolton, deși cei prezenți presupuseseră că urma ceva sumbru. Se părea că Firth nu fusese informat.

— Și poți să-l acuzi? a replicat Olivia sarcastic. Mai are cât? — un an până se retrage. Ultimul lucru pe care și-l dorește e un scandal major care să-i amenințe pensionarea.

— Chiar și-așa, e în Țara basmelor, a răspuns Christopher, umflându-și obrajii. Pare hotărât să arunce totul în cârca lui Alice Dunne, deși până la urmă fiecare membru al Serviciului este efectiv responsabilitatea *lui*. Dacă o dă cineva în bară, atunci e vina lui. E în vârf, pentru numele lui Dumnezeu.

— Și cum crezi că a rămas atât timp acolo? Asigurându-se că nu se lipește nimic de el. Toate succesele au fost obținute la îndemnul lui, toate gafele au fost o aberație a altcuiva.

— Chiar și-așa, ar trebui să-l auzi, a adăugat Christopher scurt. E conștient de rahatul care se îndreaptă spre noi și pare mult mai interesat să se apere pe sine decât să clarifice ce s-a întâmplat de fapt. În ședința de-aseară, jumătate din timp am

discutat dacă putem conta pe Dunne să plece în liniște sau dacă o să facă scandal.

— Poate că încearcă doar să protejeze reputația Serviciului.

— Nu încearcă să protejeze decât un singur lucru: funcția lui. Ceea ce a făcut foarte eficient în ultimii 15 ani. Doamne, câte scandaluri au fost în timpul mandatului lui? Multe gafe operaționale, ca să numai vorbim despre chestia aia neplăcută cu asistenta lui personală, și totuși *încă* rezistă, deși este de-a dreptul desincronizat de lumea modernă, fără niciun interes pentru inovație, bune practici sau imaginea publică a locului ăstuia. A trădat complet orice consilier decent și muncitor de-aici și trebuie înlocuit.

Christopher șuierase cuvintele, fiecare silabă încărcată cu ambiție frustrată.

— O să-ți vină și ție vremea.

— Poate mai curând decât crezi.

— Ce vrei să spui? Ce pui la cale? a întrebat Olivia, brusc intrigată.

A zâmbit și era cât pe ce să-l mângâie pe braț, ca să-i smulgă informația, când a zărit-o brusc pe soția lui în cealaltă parte a încăperii. Deși cufundată într-o discuție cu Firth, era clar că era cu ochii pe ei. Zâmbind larg, Olivia a ridicat paharul de vin într-un gest amical căruia doamna Parkes i-a răspuns.

— Nevastă-ta se uită la noi, a șoptit ea, cu același surâs pe buze.

— Atunci poartă-te firesc. Suntem doar doi colegi care discută evenimentele recente. Apropo de asta, cum e omul tău? Crezi că-l poți ține pe linia de plutire?

— Habar n-am, a luat-o complet razna, a răspuns ea îndârjită. Și nu schimba subiectul, vorbeam despre tine și nevastă-ta.

— Olivia...

Avea în glas o notă de avertizare, fostul ei iubit fiind evident îngrijorat că era pe punctul să facă o scenă. Dar Olivia avusese o zi de rahat și n-avea chef să se lase intimidată.

— Faceți planuri pentru un Crăciun frumos în familie, nu?

— Chiar trebuie? a replicat el, dintr-odată deconcertat.

— Apropo, cum mai sunt băieții?

— OK, ai demonstrat ce aveai de demonstrat.

— Și ce era de demonstrat, Christopher? Ah, vrei să zici cum m-ai lăsat gravidă, dar mă lași singură de Crăciun, în timp ce tu-l petreci cu familia ta nucleară perfectă?

Christopher a verificat că nevastă-sa nu se uită și a prins-o pe Olivia de braț, ducând-o într-un colț discret al încăperii, lângă bar.

— Perfect. Mă ascunzi, ochii care nu se văd se uită.

— Nu-i așa, Olivia.

— Ba *exact* așa e. Ți-ai dori să dispară totul, nu? Măturat sub covor, ca să te întorci la drăgălașa de Penny, despre care, întâmplător, ai zis că ți se pare plicticoasă și sufocantă...

— Am discutat despre asta, am fost de acord că ar fi mai bine pentru toată lumea...

— Nu, *tu* ai vorbit și *tu* ai fost de acord. Dar ghici ce. Poate că nu vreau să fac avort.

— Nu-mi pune mie în cârcă asta, am spus foarte clar că trebuie să fim atenți, a ripostat Christopher rapid.

— Se mai întâmplă și accidente.

— N-a fost un accident și știi foarte bine, a replicat el iritat.

Olivia l-a privit consternată.

— Crezi că am rămas intenționat însărcinată? Că încerc să te prind în *capcană*?

El i-a evitat privirea, însă tăcerea lui a confirmat.

— Du-te dracului, Christopher!

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet!

— Ești absolut incredibil. Cu tine nu există replică, nu? Doar sus și tot mai sus, fără nicio privire la oamenii pe care-i lași în urmă.

— Nu-i așa și știi foarte bine. Am ținut... țin la tine, doar că nu pot s-o fac. N-ai decât să mă disprețuiești, dacă vrei, dar nu pot să-i frâng inima lui Penny, nu pot să-i distrug pe băieți părăsindu-mi familia. Știu că am dat-o în bară și-mi pare rău. Vreau mai mult decât orice să încerc să îndrept lucrurile între noi. O să-mi dai ocazia, Olivia? O să îndrept lucrurile, *promit*.

Îi venea să țipe la el, să-i reproșeze egoismul, aroganța, dar iubitul ei era vizibil supărat, iar expresia lui era sfâșiată de tristețe și regret. Olivia a simțit brusc cum îi piere cheful de ceartă și nu mai rămâne decât cu un sentiment profund de gol și pierdere.

— Cum, Christopher? Cum?

El i-a susținut privirea o clipă, căutând un răspuns potrivit, apoi a plecat brusc, îndreptându-se către soția lui. Pustiită, distrusă, Oliviei îi venea să cedeze chiar acolo, să plângă până nu mai poate în fața tuturor din încăperea aia nenorocită, dar îi mai rămăsese o urmă de bun-simț, de demnitate, așa că s-a dus la bar.

— O vodcă dublă, te rog. De fapt, dă-mi două...

A aruncat o privire în jur, căutându-și „partenerul de nelegiuiri". Sala era plină de funcționari publici prost îmbrăcați și consilieri de probațiune disperați să uite de prezentul amar, să

pretindă că nesfârșitul carusel de reduceri bugetare și dezastrele rezultate de-aici erau doar un vis urât din care o să se trezească într-o bună zi. Olivia nu voia să ia parte la halucinația lor — în seara asta voia să bea cu cineva la fel de sarcastic și plin de resentimente. Puteai să te bazezi pe Isaac Green că o să bea bine la evenimente de-astea, după care să-și insulte colegii sau, dacă era o seară deosebit de bună, chiar superiorii. Dar oricât de atent a căutat prin marea de chipuri familiare, n-a reușit să-l găsească. Nedumerită, s-a încruntat. Nu era genul lui Isaac să nu apară când era rost de băutură gratis. Unde dracu' era?

Capitolul 38

A mers târându-și picioarele în liniște pe coridor, ascultând atent, să audă orice semn de viață. Era destul de sigur că tot departamentul plecase din clădire, îndreptându-se către un bar cu prețuri prea mari din Westminster pentru petrecerea anuală, care era la fel de inutilă pe cât era și de forțată, dar nu merita să riște nimic. Nu în seara asta.

Când a ajuns în capătul coridorului, Isaac Green a apăsat butonul de acces în birou, deschizând prudent ușa și uitându-se înăuntru. Spre ușurarea lui, zona deschisă de birouri părea pustie, un spațiu întunecat, lipsit de viață, luminat de câteva monitoare aprinse. A închis cu grijă ușa în urma lui și n-a mai pierdut timpul, pășind încet, sprijinit în baston, pe covorul uzat și îndreptându-se către birourile private ale conducerii superioare. Personalul de securitate patrula prin clădire și avea să bage capul și aici la un moment dat, așa că nu trebuia să piardă vremea. Cu cât intra și ieșea mai repede, cu atât mai bine, mai ales dacă voia să apară și la petrecere, ceea ce era o măsură de precauție de bun-simț.

— Ei, rar te mai vede omul!

Isaac a încremenit, șocat de glasul venit pe neașteptate din beznă. S-a întors cu iuțeală și l-a zărit pe Saul Behr cocoșat în fața monitorului și zâmbind spre el.

— Ce dracu', Saul? Mi-a sărit inima!

— Scuze, amice, a răspuns Saul râzând. Doar mă bucur că te văd. Sunt singur-singurel aici de mai

bine de două ore...

— Și ce cauți aici așa târziu, mă rog? a întrebat Isaac, iar în ton i se simțea iritarea.

— Ah, mă ocup de niște e-mailuri. Am rămas rău în urmă cu tot ce se-ntâmplă. Și vreau foarte tare să nu pierd controlul.

Isaac l-a privit insistent, uluit că experiența de pe teren n-a distrus încă idealismul și entuziasmul tânărului. Să mai fi *existat* în departament oameni care credeau? Apoi, adunându-se, a întrebat:

— Și atunci, nu mergi la petrecere?

— Nu-i chiar genul meu, ca să fiu sincer. Așa că am întârziat cât am putut. Presupun că ar trebui poate să-mi fac apariția...

— N-ai nicio șansă de promovare dacă nu te duci. Asta-i lecția numărul unu, amice.

Asta a părut să-l convingă pe tânărul ambițios, care s-a ridicat și și-a luat haina.

— Vii și tu? Pot să te aștept în hol, dacă...

— Nu, du-te, a răspuns repede Isaac. Trebuie să-mi verific vreo doi mușterii, așa că s-ar putea să dureze. Ne vedem mai încolo?

— Nu fi prea sigur. Un pahar, apoi acasă, în pat, cu Netflix.

Saul a făcut o mutră caraghioasă și a plecat. Încordat, Isaac s-a uitat după el, abia mișcând un mușchi până n-a auzit ușa închizându-se și pașii îndepărtându-se. După aceea a pornit din nou șchiopătând până la biroul lui Christopher Parkes. A încercat clanța, care s-a deschis ușor, iar dincolo de ușă a văzut domeniul privat al directorului adjunct. În pofida anxietății sâcâitoare, Isaac a simțit un val de adrenalină, entuziasmat că se poate mișca din nou liber aici. A aruncat o privire peste umăr, a tras adânc aer în piept, după care s-a strecurat în biroul tăcut, închizând fără zgomot ușa și trăgând ușor jaluzelele.

Capitolul 39

Asta era. Asta era ocazia lui.

Russell nu se reținuse pe drumul înapoi spre Londra. Ascuns cu Amber într-o cușetă de două locuri în fundul vagonului, dăduse frâu liber dorinței, sărutând-o pasional, în timp ce-și lăsa mâinile să cutreiere pe trupul ei suplu. De la Gara East Croydon, a urmat un drum pe jos în ritm alert până la apartamentul lui, iar acum stăteau în prag, într-o tăcere încărcată de așteptări. Hotărât și plin de dorință, Russell a profitat de avantaj.

— Te-aș invita înăuntru, dar știu că nu ești genul ăsta de fată, a tachinat-o el.

— Pot fi convinsă, a răspuns ea curajoasă.

Russel s-a aplecat și a sărutat-o lung, stăruitor, înainte să se desprindă, fără suflare, fremătând tot.

— După tine, a șoptit Amber.

Russell a deschis ușa și a condus-o înăuntru.

Odată ajunși în apartament, situația a evoluat rapid. S-au lipsit de trucul cu paharul de dinainte de culcare, Russell lipind-o pe Amber de ușa din față în timp ce se sărutau. După câteva clipe, erau în sufragerie, Amber își arunca geanta pe podea și se trântea pe canapea, invitându-l pe Russell deasupra ei. Iar el n-a avut nevoie să-i spună de două ori. Și-a smuls cămașa, i-a descheiat bluza și i-a scos la iveală trupul lucrat la sală. S-a aplecat și a sărutat-o pe sâni, privind cum i se face pielea de găină. Acum alunecau pe podea, încolăciți unul de celălalt. Limba ei o căuta pe-a lui, între ei trecând un impuls electric. O adusese pe podea și o mușca de urechi și de gât, înainte să-i tragă sutienul deoparte și să-i atace cu limba sfârcurile.

Era extaziat și tare ca piatra. Trecuse multă vreme de când avusese relații intime cu o femeie și tânjea să-i sfâșie blugii și să i-o tragă chiar în clipa asta, pe podeaua de lemn tare. Dar când bâjbâia cu mâna spre cureaua ei, Amber l-a oprit.

— Mai încet! N-avem de ce să ne grăbim.

Russell a ridicat privirea spre ea iritat. Dar ea a zâmbit și a adăugat:

— Avem toată noaptea...

S-a desprins de el și s-a ridicat în genunchi. El s-a aplecat, dornic s-o sărute, însă Amber i-a pus o mână pe piept.

— Eu prima.

Era tentat să n-o bage în seamă, să forțeze, dar l-a reținut ceva. Poate că avea dreptate, poate că *ar fi* mai bine dacă nu se grăbea.

— Închide ochii! l-a îndemnat Amber.

— Poftim?

— Închide ochii... am o mică surpriză pentru tine.

Russell s-a conformat nerăbdător. Amber s-a apropiat, și-a trecut degetul prin părul lui, prinzându-l de buclele dese, în timp ce băga mâna liberă în geantă. Russell respira întretăiat, avea gura lipicioasă, excitarea devenea febrilă. Amber l-a privit zâmbind, apoi, dându-și capul brusc pe spate, i-a trecut un cuțit de bucătărie peste gâtul expus. Lama a intrat adânc într-o arteră, iar sângele a țâșnit cu o boltă înaltă urâtă. Russel s-a prăbușit pe podea icnind. Nu putea respira, vederea i se încețoșase, inima îi bubuia. Întins pe jos, cu sângele băltind în jurul lui, a întins mâna spre Amber, cerând ajutor, însă ea s-a ridicat, cu cuțitul în mână și o expresie de ură absolută pe chip.

— Nu ți se pare că-ți sunt cunoscută, *Andrew*? a întrebat ea.

Când și-a auzit numele adevărat, a fost șocat până în măduva oaselor; acum, chiar și în starea lui chinuitoare, a început să remarce ceva familiar în trăsăturile ei diabolice, o urmă de recunoaștere. Înainte să ducă până la capăt gândul, Amber a lovit cu putere, lăsându-se în genunchi și înfigându-i cuțitul în orbita dreaptă.

Capitolul 40

A trântit ușa din față și a pus lanțul, după care s-a aplecat să ia corespondența de pe jos. S-a îndreptat prea repede și s-a simțit brusc amețită și nesigură pe picioare. Peste măsură de obosită, Olivia băuse prea mult la petrecere, într-o încercare zadarnică să-și înece necazurile, iar acum regreta. Era deja deprimată, extenuată și singură. Cât de rău o să se simtă mâine, cu o mahmureală de zile mari?

Și-a lăsat geanta pe podea și s-a uitat printre plicuri. Grămezi de corespondență nesolicitată care făcea reclamă la orice, de la pizza la meșteri, însă printre lucrurile inutile erau și câteva felicitări de Crăciun. Înveselită pe moment, Olivia a deschis primul plic, dar l-a aruncat rapid când și-a dat seama că era o felicitare generică de la un magazin local de mobilă. A trecut la al doilea, care părea mai promițător, și s-a grăbit să citească, nerăbdătoare să vadă de la cine e. Mesajul era scurt și la obiect.

„Crăciun fericit din partea mamei."

Olivia a chicotit sumbru; ce-al naibii de tipic! Fără consum de energie, fără afecțiune transmisă și categoric fără să pomenească de iubire. Iubirea nu fusese pomenită niciodată, maică-sa lăsând să se înțeleagă de multe ori de-a lungul anilor ce dezamăgită era că nu avusese un băiat. Olivia a clătinat din cap și a întors felicitarea ca să vadă modelul, izbucnind imediat într-un râs răgușit. Era o imagine cu Madona și pruncul, o poză angelică a dragostei materne desăvârșite. Era hilar, dincolo de perfecțiune, ținând cont de situația

Oliviei, care s-a trezit brusc râzând în hohote în fața nebuniei totale a situației. I se părea incredibil — incredibil de amuzant — că mama ei, mama ei jalnică, lipsită de dragoste, a ales tocmai felicitarea asta nenorocită să i-o trimită de Crăciun. Ce lua? N-avea niciun fel de amintire? Sau conștiință?

Olivia s-a sprijinit cu toată greutatea de perete, sufocată de râs, de un râs sălbatic, nebunesc, cu tot trupul cuprins de veselie. Ce glumă! Ce glumă era *viața* ei! O glumă tristă, amărâtă. Și acum, încet, dar sigur, hohotele de râs au început să se stingă și le-au luat locul suspine profunde, icnite. Într-o clipă, amuzamentul maniacal s-a prefăcut în suferință, iar Olivia a strâns în mână felicitarea jignitoare în timp ce aluneca pe lângă perete și se așeza pe covor, plângând în hohote.

Ziua a treia

Capitolul 41

A strecurat cheia în broască, ascultând atent în timp ce deschidea ușa din față. Mulțumită că venirea ei n-a fost detectată, Olivia, obosită-moartă, s-a strecurat înăuntru și a închis ușa în urma ei. În casă domnea o tăcere de mormânt. Pe de o parte, asta era liniștitor. Dacă Jack nu-și dădea seama că a intrat în casă, atunci n-avea timp să ascundă niciun fel de substanțe interzise, dispozitive neaprobate sau alte dovezi de încălcare a regulilor. Pe de altă parte, tăcerea apăsătoare din casă însemna probabil că e încă în pat și că iar risca să întârzie la muncă. Olivia a clătinat descurajată din cap, care o durea rău, și s-a îndreptat spre dormitor. De câte ori trebuia să i se spună?

A deschis ușa și a intrat. Imediat, silueta adormită, pe jumătate ascunsă sub o pilotă cu Arsenal, a sărit surprinsă.

— Ce dracu'...? a întrebat Jack furios, când și-a dat seama cine era intrusul.

A luat un prosop și l-a înfășurat pe el, ca să-și ascundă șortul sumar.

— Ăsta-i dormitorul meu... nu poți să dai buzna neanunțată.

— Ba pot. Ți-am zis că o să aibă loc teste aleatorii pentru droguri și alcool, iar azi e ziua ta norocoasă.

— Hai, frate...

— În plus, întârzii la serviciu. Taxiul ajunge în zece minute și tu nu ești nici pe departe gata. Pune ceva pe tine, hai să facem testele și după aia poți să pleci.

Jack s-a holbat la ea, ostil și recalcitrant.

— Hai, fuguța! l-a mustrat ea.

— Atunci, ieși!

— Îmi pare rău, nu se poate, regulile sunt reguli.

Jack a mormăit și și-a pus restul hainelor, după care s-a dat cu o cantitate obscenă de Lynx Africa. Sufocându-se, Olivia l-a scos din cameră.

— Pot să mă spăl pe dinți întâi? Pot să mănânc pe șantier.

— Sigur că poți, numai că o să trebuiască să vin cu tine la baie și, oricum, n-o să folosească la nimic. Dormitorul tău miroase ca o nenorocită de berărie și pot să-mi imaginez de ce. Așa că poate mai bine mănânci ceva și după aia te speli pe dinți?

Jack s-a strâmbat și a trecut pe lângă ea spre bucătărie, unde și-a umplut un pahar cu apă rece ca gheața.

— Ce-ai băut? a întrebat ea supărată, venind în urma lui.

— Ești dusă cu capul. Am avut o seară liniștită, cum ai zis tu.

— Atunci n-o să te deranjeze dacă vorbesc mai tare, a spus ea, crescând volumul până aproape că țipa.

— Bine, bine, las-o baltă, ce zici?

— Ce-ai băut?

— Doar câteva doze de cidru, atâta tot. Ca să mă relaxez...

— Asta-i tot?

— Sigur.

— Droguri?

Jack a clătinat din cap, evitând să se uite la ea.

— Uită-te la mine, Jack!

— Jur, asta-i tot, doar un pic de băutură, nimic special.

— Crezi că nu-i *nimic special* că încalci regulile? Pot să te trimit înapoi pentru genul ăsta de încălcare. Ți-ar plăcea, nu?

— Nu te supăra.

— Atunci *respectă regulile*. Ține minte că ai ieșit condiționat. Și să nu îndrăznești să-ți mai treacă vreodată prin cap să mă minți. N-am nici timp, nici răbdare.

— Dar mă încurajezi să mint, a protestat Jack înfuriat. Îmi spui să mint în fiecare zi — despre cine sunt, de unde sunt. De unde să știu când să încep și când să mă opresc?

— Le spui povestea de acoperire tuturor celorlalți, a răspuns ferm Olivia. Dar ești întotdeauna sincer și onest cu mine. Așa funcționează.

Jack a ridicat din umeri și s-a prăbușit într-un scaun, ciugulind dintr-o felie de pâine albă, din care rupea bucățele ca să le mănânce.

— Uite ce-i, înțeleg cât e de greu, a adăugat Olivia, încercând să-și îmblânzească tonul. Să fii nevoit să joci un rol toată ziua. Dar o să fie mai ușor cu timpul, atât de firesc, încât nici n-o să-ți mai dai seama că o faci.

— Ție ți-e ușor să vorbești, dar eu fac pe mine toată ziua și după aia mă întorc aici și sunt singur toată noaptea. Îmi... îmi ies din minți. N-am nimic de făcut, pe nimeni cu care să vorbesc. Urăsc asta ca naiba, nu *suport* să fiu singur...

O străfulgerare de ură de sine, de singurătate mizerabilă, ascunsă rapid când Jack s-a ridicat să-și umple din nou paharul cu apă. Olivia l-a privit atentă, înainte să răspundă cu blândețe:

— Știu și te compătimesc, dar astea-s cărțile cu care joci. Și, sincer, e cea mai bună mână pe care o s-o primești vreodată, așa că trebuie să încerci și să faci lucrurile să meargă. *Nu* există alternativă.

Jack n-a spus nimic, rămânând cu privirea ațintită în chiuvetă.

— Ținând cont de evenimentele recente, e chiar și mai important să respecți regulile pe care le-am stabilit. Cea mai bună apărare a ta, cel mai bun pariu în viață este *să devii* Jack Walker. Dacă reușești, atunci îți promit că totul o să fie în regulă. Te rog, Jack, pentru sănătatea ta mintală și pentru a mea, fă ce trebuie, devino omul care știu că poți să fii.

Se străduia din greu să pară optimistă și, în cele din urmă, a primit o ridicare din umeri în semn de acceptare. Și destul de târziu, pentru că știa că taxiul poate să ajungă din clipă în clipă.

— Acum hai să facem testele alea și să pleci la serviciu, ce zici?

Jack a acceptat fără tragere de inimă să sufle în fiolă — aproape, dar, din fericire, nu peste limită — și i-a dat o mostră de urină, protestând tot timpul că era supravegheat. După ce a încheiat formalitățile, Olivia l-a trimis la baie să se spele pe dinți, după care s-a dus în bucătărie, și-a scos mănușile de latex și le-a aruncat în găleata de gunoi. Unde, cuibărite în plasticul negru lipicios, erau opt doze goale de Diamond White. A apucat sacul, l-a scos din găleată și s-a dus spre ușa din spate, îngrozită de slăbiciunea și prostia lui Jack. Ținuse de zeci de ori discursul, reamintindu-le celor aflați în grija ei responsabilitățile pe care le aveau, dar oare chiar fusese înțeleasă vreodată? Pricepuseră cât de precară era poziția lor? Apreciaseră ocazia extraordinară care li se dăduse? Oricât de improbabil, acestor infractori li se puseseră pe tavă mântuirea, fericirea, speranța, și totuși Jack, ca mulți alții înaintea lui, părea hotărât să-și saboteze calea de salvare, să arunce la gunoi ultima lui șansă. Era pe cât de deprimant,

pe atât de previzibil. Olivia a smucit ușa din spate și s-a dus spre tomberoane într-o dispoziție neagră.

Uneori era convinsă că oamenii ăștia chiar *voiau* să fie uciși.

Capitolul 42

— Nu-i o priveliște prea frumoasă, nu?

Chandra Dabral s-a întors dinspre cadavru și a văzut apropiindu-se un bărbat într-un costum șleampăt. I-a întins o mână transpirată și s-a prezentat:

— Bill Jones. Sunt ofițerul superior la locul faptei.

Și-a umflat pieptul în timp ce rostea cuvintele, mulțumit că a nimerit o crimă așa de vizibilă.

— În mod normal, n-aș lăsa alt polițist să-mi pună piciorul la locul crimei...

Chandra a remarcat cum a folosit „să-mi", dar n-a reacționat.

— ...dar superiorii mi-au spus că ai un interes legat de crima asta, așa că iată...

Primirea n-ar fi putut fi mai mitocănească. Poate că n-o plăcea fiindcă avansase rapid în ierarhie. Poate că-i displăcea fiindcă era femeie sau asiatică, sau ambele. Oricum, nu-i păsa, singura preocupare era evoluția șocantă a anchetei *ei*.

— Cine l-a găsit? a întrebat ea, trecând la subiect.

— Consilierul lui de probațiune, Isaac Green, a răspuns Jones, pufnind zgomotos. N-ai decât să vorbești cu el după ce termină declarația oficială, dar practic a venit azi-dimineață devreme să-l verifice și l-a găsit așa.

Chandra s-a pregătit și s-a întors din nou spre cadavru. Dezbrăcat și profanat, trupul bărbatului în vârstă de 35 de ani zăcea într-un cerc mare de sânge închegat. Ochiul drept îi fusese distrus cu o lovitură sălbatică, obrazul drept era o orgie de vânătăi și sânge împroșcat, în timp ce gâtul era

despicat, iar fâșia de piele care atârna dădea la iveală traheea tăiată.

— Numele lui adevărat era Andrew Baynes, deși a locuit aici ca Russell Morgan în ultimii 18 ani. Presupun că-i adevărat că răzbunarea e mai dulce dacă aștepți o vreme.

— În locul tău, aș menține la minimum nivelul speculațiilor de genul ăsta, a replicat tăios Chandra. Deocamdată, nu există nicio legătură concretă între acest atac și ce s-a întâmplat în Bolton.

— Dar e o oarecare coincidență, nu? a rânjit Jones cu aer de cunoscător. Ținând cont de trecutul tipului. Ucigașul canibal...

I s-a umplut gura când a pronunțat cuvintele, bucurându-se de momentul dramatic. Chandra era tentată să-l ia la trei păzește — ideea că ai putea găsi ceva care să-ți facă plăcere în această crimă brutală era obscenă —, însă și-a ținut gura. Jones se ambala pe subiect, povestind fărădelegile lui Baynes, dar Chandra n-avea nevoie să-i aducă aminte. Uciderea lui Alice Rose, care n-avea decât 14 ani, fusese știre la nivel național. În vârstă de 15 ani, adolescentul dependent de droguri și obsedat de ocultism o ademenise pe fata pe care și-o dorea ca iubită într-o pădure izolată din Bedfordshire, unde-i tăiase beregata, apoi o înjunghiase de 43 de ori, după care-i băuse sângele și încercase s-o mănânce. Ca și în cazul lui Kyle Peters, eliberarea ulterioară a lui Andrew Baynes provocase o revoltă mediatică, însă de-a lungul anilor cazul lui dispăruse ușor-ușor din conștiința publicului. Totuși, acum avea să se întindă iar pe prima pagină a ziarelor, legat clar de crima recentă din Bolton. Făptașii au fost fără îndoială alții, probabil fără nicio legătură între ei, însă calea fusese aceeași. Cumva, din motive

necunoscute, acești foști infractori erau demascați și trădați ca să fie uciși. Concluzia, orice-ar fi spus Chandra, era inevitabilă, ceea ce însemna că viața ei și a echipei sale tocmai devenise mult mai dificilă.

— Mda, o să fie o bombă, a adăugat Jones, oglindindu-i gândurile. Genul care apare o dată la zece ani, așa că ar trebui să mă apuc de treabă. Pentru claritatea situației, ar fi mai bine dacă implicarea ta ar rămâne discretă. Nu vrem să creăm confuzie în rândul opiniei publice când avem de-a face cu o anchetă majoră de crimă, așa că poate ai putea să ieși pe ușa din spate când termini.

Jones se îndrepta deja spre ușă, probabil pregătindu-se pentru prima apariție în media, dar Chandra l-a lăsat să plece fără niciun comentariu, atentă doar la cadavru. Nu-l crezuse pe sergentul Buckland când o sunase de dimineață ca să-i dea vestea despre uciderea lui Andrew Baynes, nu putuse să înțeleagă viteza cu care se desfășurau evenimentele, însă acum nu mai putea să nege ce se petrecea. Ceea ce păruse inițial un incident izolat de demascare și răzbunare în Bolton devenea rapid o criză națională, o conspirație care amenința credibilitatea întregului sistem penal, fără a mai vorbi de menținerea legii și ordinii în sine. Cauza de bază a acestor breșe de securitate catastrofale rămânea necunoscută, însă atacurile propriu-zise aveau evident motivații personale, un act de răzbunare dezlănțuit și țintit. Ucigașul lui Baynes petrecuse în mod evident mult timp alături de cadavru, provocând nenumărate răni de cuțit în torsul lui distrus, într-un atac susținut și hotărât. Pentru Chandra, mesajul transmis era limpede.

Andrew Baynes plătise în cele din urmă pentru trecutul lui.

Capitolul 43

Emily mergea cu pași mari pe stradă, într-o dispoziție tot mai bună. Încă se bucura de senzația luminoasă a serii minunate petrecute cu Sam, copleșită de recunoștință pentru norocul ei. Ultimele câteva zile fuseseră tulburătoare și neliniștitoare, însă acum viața părea să fi revenit pe făgașul bun. Amintirea vizitei la Bridgend începea să se șteargă, în cazul tragic de la Bolton nu mai apăruse nimic și, cel mai important, ea și Sam se împăcaseră. Ce prostească părea cearta lor acum, ce stângace încercările ei de a-l îndepărta de identitatea și sexualitatea lui! Poate că ea fusese un copil cu probleme, fără limite, moralitate sau vreo idee de valoare personală, însă băiatul ei nu era așa. Când îl privise dimineață plecând spre școală, vorbind și glumind cu prietenii lui, Emily simțise un adevărat val de mândrie și speranță.

Totuși, viața îi permitea rareori să se răsfețe cu astfel de momente de fericire. Își găsise întotdeauna de lucru, preluând responsabilități suplimentare și roluri de conducere la firma modestă de contabilitate unde fusese angajată în ultimii zece ani, asigurându-se că nu pierde nicio secundă, că are întotdeauna o contribuție, ajutând compania într-o grămadă de moduri imperceptibile. Nu fusese niciodată plătită îndeajuns pentru sârguința și dedicarea ei, dar asta n-o deranjase niciodată — se bucura să dea înapoi, să-i ajute pe alții, să se aleagă cu o satisfacție reală doar pentru că se asigura că biroul funcționează fără piedici și eficient, zi după zi.

probațiune? Nu, părea ceva prea alarmist, extrem de-a dreptul, când era foarte posibil să greșească ea, după ce evenimentele recente îi tulburaseră echilibrul. Și atunci? Când a ajuns la mașină, a dus mâna la breloc, pregătită să dispară, să se ascundă de urmăritorul misterios. Însă când deschidea ușa șoferului, ceva a făcut-o să se oprească. Era o nebunie să fugă de un șofer-fantomă, fără să aibă habar cine era la volan, ce voia sau dacă avea vreo idee cine e ea cu adevărat. Din senin, Emily a simțit cum o cuprinde sfidarea, furia. Nu-și petrecuse două decenii reclădindu-și viața doar ca să fugă înspăimântată acum. Nu, era mai bine să-și înfrunte temerile, să dea ochii cu această prezență bizară, decât să-și petreacă restul zilei făcând tot felul de scenarii înspăimântătoare. Și-a aruncat sacoșele pe locul pasagerului, apoi s-a întors brusc și a pornit spre carosabil, îndreptându-se direct către sedanul cu motorul la ralanti.

Șoferul a reacționat imediat, încetinind și oprind, deși pe drum nu era deloc trafic. Bănuitoare, Emily s-a apropiat, ajungând la mai puțin de 15 metri de mașină. Tot nu putea vedea nimic prin parbriz, din cauza strălucirii soarelui, așa că a mers cu pas grăbit pe lângă mașinile parcate, nerăbdătoare să arunce o privire prin geamul șoferului. Se apropia de pradă, la zece metri, acum la cinci...

Mașina a făcut un salt neașteptat înainte și a trecut în trombă pe lângă ea, aruncând-o într-un vehicul parcat. Șocată, și-a întins gâtul ca să vadă prin geam, hotărâtă să-l demaște pe urmăritor.

Și acum l-a văzut. A fost doar o străfulgerare, cel mult o fracțiune de secundă, dar imaginea i-a înghețat sângele în vine, recunoașterea fiind instantanee și înfiorătoare.

Era un chip pe care nu-l mai văzuse în realitate de aproape 30 de ani. Fratele ei mai mare, Robert.

Capitolul 44

L-a observat atent pe tânărul care se apropia de casă. Mike stătea în mașină de la ora 9, răsfoind un exemplar din *Daily Mail*, în timp ce urmărea venirile și plecările de la Meadow Lane numărul 24. Vremea-i trecuse mai ușor cu ziarul, exclusivitatea de azi ocupându-se de Jeremy Firth, directorul foarte criticat al Serviciului de Probațiune, care fusese fotografiat aseară mergând clătinat pe o stradă din apropiere de Parcul St James, beat și nesigur pe picioare după petrecerea de Crăciun de la serviciu. Mike era prea amărât ca să se enerveze din cauza asta, articolul mai degrabă confirma tot ce credea el despre Serviciul de Probațiune, și trecuse rapid la subiectele mai frivole. Măcar îi ținuse mintea activă în timp ce urmărea cine vine și cine pleacă pe strada liniștită de suburbie, ridicând din când în când privirile din ziar, când sesiza vreo activitate.

Poștașul apăruse la 9:30, sunase și bătuse la ușă fără succes, după care plecase mai departe, punând nemulțumit la loc în geantă un pachet voluminos. După 40 de minute, venise un curier, strecurându-se cu un Movano jerpelit peste bordură, și se dusese în fugă la ușă. Au urmat 30 de secunde de sunat la ușă, după care a renunțat și el și a făcut o poză a coletului înainte să-l arunce în spatele tomberoanelor. Acum se îndrepta înapoi spre mașină, cu mintea deja la următoarea livrare. Însă atenția lui Mike era îndreptată asupra casei înșiruite — o casă unde era convins acum că nu se află nimeni.

A așteptat până când curierul a plecat în viteză, apoi s-a uitat în lungul străzii. Aglomerația de dimineață se terminase, părinții și muncitorii plecând deja pentru restul zilei, astfel că drumul era pustiu. Mike a întins mâna spre bancheta din spate, a luat o geantă și era pe punctul să deschidă ușa, când telefonul de pe bord a vibrat puternic, făcându-l să tresară. S-a oprit, s-a uitat la numele celui care-l apela și i-a stat inima. Simon, din nou. Șeful lui îi lăsase deja un mesaj tăios, întrebând când *avea de gând* să apară; de data asta, Mike își imagina că o să fie considerabil mai puțin politicos. L-a lăsat să sune. Trebuia să inventeze o scuză la momentul potrivit — o vizită la urgențe, o rudă bolnavă —, dar de asta avea să se ocupe mai târziu. Acum avea o treabă de făcut.

A coborât din mașină și a traversat în grabă strada, încetinind abia când a intrat în curtea din față a lui Courtney Turner, după care a cotit brusc la dreapta, ca să se ghemuiască pe aleea laterală. Poarta de metal care blocase cândva accesul era ruginită și părăginită, legănându-se în balamalele stricate, iar Mike a trecut de ea și a dispărut din vedere. Purta o haină cumpărată de la un magazin de caritate și o șapcă de baseball trasă pe față, dar tot nu voia să zăbovească.

A străbătut în grabă aleea, rămânând aplecat și căutând potențiale puncte de intrare. Nu exista nicio ușă laterală, ceea ce era dezamăgitor, dar la jumătatea zidului a găsit un geam jivrat, care probabil ascundea o toaletă sau o baie de la parter. S-a oprit lângă el și și-a trecut mâna înmănușată de-a lungul ramei galbene uzate. Fără îndoială că geamul dublu fusese cândva ultimul strigăt în materie, lăudat pentru durabilitate și securitate, însă acum era vechi și neglijat, izolația de cauciuc era mâncată, iar balamalele de plastic erau lărgite.

Mike a zâmbit, a deschis fără zgomot fermoarul genții și a scos un ciocan și o daltă. A strecurat lama pe sub izolație, chiar dedesubtul mecanismului de închidere, a potrivit ciocanul și a lovit cu putere, iar dalta a alunecat fără probleme în față. Mike a zâmbit din nou — zece ani ca montator de geamuri își lăsaseră amprenta. Încă putea să instaleze sau să deschidă geamuri și în somn. A strecurat ciocanul în buzunar și a început să împingă și să tragă dalta, o dată, de două ori, de trei ori. Când a tras a treia oară, a forțat un pic mai mult, iar încuietoarea a făcut supusă *clic* și fereastra s-a întredeschis. S-a prins de margine și a tras cu putere, iar fereastra îmbătrânită a gemut ușor când s-a deschis larg. Era clar că nu mai fusese folosită de mulți ani, ceea ce-i convenea de minune. Odată intrat, putea s-o închidă bine, să îndese la loc mecanismul de închidere și să se asigure că arată ca și cum n-ar fi fost deschisă. Dacă era isteț, dacă era atent, n-o să știe nimeni că a fost vreodată în casa asta.

S-a prins de ramă, a pus un picior pe o priză de exterior și s-a împins. Întâi a lăsat jos un picior, apoi și pe celălalt și, în câteva secunde, cobora fără zgomot într-un duș înghesuit aflat la parterul casei. S-a oprit imediat și a ascultat atent, să prindă orice semn de viață, simțind pentru prima dată o ușoară nervozitate. Se gândise mult și intens dacă să vină, dar ce altă variantă avea? Acum, când știa că Turner stă aici, nu se mai punea problema să stea deoparte, să se poarte ca de obicei. Și deși capul îi zvâcnea și stomacul i se întorcea pe dos, și-a strecurat sculele înapoi în geantă și a întredeschis ușa băii, după care a tras aer în piept și a dispărut în casă.

Capitolul 45

— Îmi pare rău.

Olivia a ridicat privirea din găleata de gunoi de la bucătărie și l-a văzut pe Jack, spăsit, în pragul ușii. După ce a terminat de pus sacul nou, s-a îndreptat.

— Putem să discutăm mai târziu. Te așteaptă taxiul, deci...

I-a făcut semn să plece, însă Jack tot ezita.

— N-am *vrut* să încalc regulile, în niciun caz din prima zi. Dar mă simțeam nasol rău, știi tu. E și locul ăsta, e așa de tăcut, de mort... Mă apasă.

— Știu și m-am tot gândit. Hai să văd dacă pot găsi ceva care să te țină la adăpost de necazuri. Sunt câteva console de jocuri la mâna a doua pe la diferite case. Dacă reușesc să-ți fac rost de una de-asta, e destul?

Dacă se aștepta la încântare sau entuziasm, a fost profund dezamăgită. Jack abia dacă a reacționat, cu privirea tot în pământ.

— Uite ce-i, chiar cred că ar trebui să discutăm mai târziu. Riști să întârzii la...

— Vreau să-l văd pe Danny.

— Poftim?

Olivia nu era sigură că l-a auzit bine.

— Vreau să-l văd pe frățiorul meu.

— Exclus.

— De ce? E Crăciunul, nu? Și el *e* familia mea...

— Faci mișto, Jack? Abia ai ajuns aici, abia ai început să faci primii pași timizi în noua viață — de ce-ai vrea să riști totul luând legătura cu familia ta?

— Pentru că ei sunt tot ce am.

Vorbise cu o hotărâre care o luase prin surprindere pe Olivia. Știa că Danny era singurul membru al familiei despre care Jack spusese vreodată o vorbă bună, dar chiar și așa, această etalare de sentimente o prinsese pe picior greșit.

— Și mi-e dor de ei, a adăugat Jack cu sinceritate. Tu ai familie, nu? Trebuie să știi prin ce trec.

Olivia a evitat invitația de a împărtăși informații personale, răspunzând:

— Uite ce-i, înțeleg ce greu e, mai ales în perioada asta a anului, însă familia ta... în fine, aparține de vechiul tău eu, nu? Dacă-i vezi din nou, dacă deschizi cutia Pandorei, mă rog, nu poate decât să te necăjească și ar putea, în condiții nefericite, să te pună în pericol.

— Nu zic să mă întorc în Southend. Nu-s așa prost. Putem să ne vedem undeva în Londra, am fi destul de în siguranță acolo.

— Dar de ce, Jack? De ce vrei să-l vezi pe Danny?

— Pentru că-l iubesc. Pentru că e frățiorul meu mai mic. Ceilalți... mă rog, știi tu cum erau, dar Danny a avut întotdeauna grijă de mine, eram *tovarăși*. El ar veni să mă vadă, știu sigur.

— Dar ce-ai obține dacă te-ai întâlni cu el?

— M-ar ajuta să mă simt un pic mai puțin singur. Ca și cum ar exista *un* om în tot universul care nu crede că-s un rahat...

Olivia n-a zis nimic, șocată de înflăcărarea lui. Era furie, dar era și o vulnerabilitate autentică. Era o combinație pe care era greu să n-o iei în seamă.

— Îmi spui că trebuie să fac cumva să meargă treaba asta, a continuat el, că asta-i cea mai bună șansă a mea, dar eu nu pot. În niciun caz singur. Oamenii de-acolo...

A făcut un semn spre fereastră, arătând spre lumea crudă de-afară.

— ...nu dau doi bani pe mine și aici, în fine, aici singura mea companie sunt eu. Și în general asta nu merge prea bine...

Olivia era alarmată de tonul lui amar, întunecat, dar n-a zis nimic.

— O să înnebunesc singur aici. Am nevoie de cineva cu care să stau de vorbă...

Olivia a ezitat, nesigură cum să reacționeze la acest apel din inimă. Nu-i venea să creadă că se gândește măcar, ținând cont de toate câte se întâmplau, însă Jack părea aproape de limită și ea nu era pe deplin sigură care-ar fi rezultatul dacă l-ar *refuza*. Simțindu-i ezitarea, Jack a profitat de avantaj.

— Jumătate de oră. Atâta tot. Pot să mă întâlnesc cu el în pauza de masă, într-un pub sau într-un parc.

— În niciun caz într-un parc.

— Un pub, atunci. N-o să fie nimeni acolo în miezul zilei. Poți să vii și tu, dacă vrei. Să te asiguri că nu calc strâmb.

— N-am timp să umblu brambura prin Londra după tine. Sau poate pe asta te bazezi?

— Du-te naibii! a ripostat Jack furios. Eu am făcut oferta, dacă ești prea ocupată, treaba ta.

— N-ai decât, eu tot cred că e o idee foarte proastă, a răspuns Olivia ferm, și te-aș sfătui foarte serios să...

— Totuși, nu mă poți împiedica, nu?

Jack era enervat și îi arunca priviri întunecate. Greșise să-l acuze că încearcă s-o ducă de nas și pierduse și ce influență avusese până acum asupra lui.

— Păi nu, dar...

— Nu există nimic *legal* care să mă împiedice să iau legătura și să mă întâlnesc cu fratele meu, dacă suntem la distanță de Southend?

Jack o prinsese și știa.

— E ceva descurajat în mod activ, dar nu, nu te pot împiedica să te întâlnești cu fratele tău, a recunoscut Olivia.

— Asta e, atunci.

— Dar îți pot restrânge privilegiile, pot să-ți modific condițiile eliberării, pot să fac tot ce-mi stă în putere să-ți fac viața neplăcută.

— Ce mama dracului?

Era pe punctul să explodeze, dar Olivia a ridicat un deget, reducându-l la tăcere.

— Deci dacă e *să fie*, facem cum zic eu.

Surprins și domolit, Jack a dat pe loc înapoi.

— Orice zici. Tu ești șefa.

— Așa să știi. Deci uite cum stă treaba. O să fie într-un loc pe care-l aleg eu, undeva în Londra. O să mă suni înainte și imediat după întâlnire, care n-o să dureze mai mult de 30 de minute. N-o să bei, n-o să iei droguri, n-o să cumperi nimic și n-o să faci *niciun* schimb. O să te duci direct la serviciu după aia, n-o să interacționezi cu nimeni altcineva și, cel mai important, o să fii *al naibii de discret*. Ne-am înțeles?

Olivia exagera și-l pedepsea, dar în realitate era neliniștită și îngrijorată. Planul ăsta era o nebunie, însă avea sentimentul că, dacă refuza, el oricum ar fi mers mai departe, poate chiar s-ar fi întors în Southend. Cea mai bună soluție era să aranjeze această întâlnire de familie cât de bine putea și să spere că frații nu aveau să mai fie apropiați, iar Jack să nu mai aibă chef să repete experiența.

— De acord?

— Absolut.

— În regulă atunci, a adăugat Olivia, aruncând o privire deprimată la ceas. Hai să dăm telefonul ăla.

Capitolul 46

Lovea violent în telefon, pocnind în butoane. Emily era cu un ochi la drum și cu celălalt la tastatură, rezultatul fiind că formase de două ori numărul greșit până să-l nimerească pe cel corect. A apăsat pe „Apel“ și s-a rugat să nu intre direct mesageria vocală.

După câteva clipe, a auzit apelul conectându-se, iar soneria s-a auzit în mașină.

— Te rog, răspunde, te rog, răspunde...

Încă suna. Ce se petrecea? De ce nu-i răspundea?

— Bună, Marianne Jeffries la telefon.

— Marianne, slavă Domnului. Sunt Emily. Emily Lawrence...

— Ești bine, Emily? a întrebat îngrijorată consiliera ei de probațiune. Ce se-ntâmplă?

— Tocmai l-am văzut pe Robert.

A urmat o pauză, apoi:

— Robert, adică...

— Robert, adică fratele meu mai mare, care m-ar sfâșia cum ar da cu ochii de mine. Robert *Slater*...

Îi tremura vocea și lacrimile amenințau să înceapă să-i curgă pe obraz.

— Cât de sigură ești?

— Sunt 100% sigură. L-am privit în ochi.

— Te-a abordat? a întrebat Marianne, acum îngrijorată serios.

— Nu, era într-o mașină, dar a trecut chiar pe lângă mine. El e, fără îndoială. M-a urmărit în ultimele două zile, sunt convinsă.

S-a lăsat o tăcere prelungită.

— Ce dracu' să fac, Marianne?

— Unde ești acum?

— Merg cu mașina la Sam la școală.

— Bun. Ia-l de-acolo. Inventează o urgență, îndrugă-i ceva. Doar scoate-l de-acolo. Mă duc la tine acasă, iau haine, cosmetice și alte chestii esențiale. Ne vedem la hotelul Marriott de la Heathrow, lângă intersecția 5 de pe M4, bine?

— Marriotul de la Heathrow, intersecția 5, a repetat conștiincioasă Emily.

— Și, Emily, dacă ai fost deconspirată, n-avem timp de pierdut. Mișcă-te în liniște, cu grijă, dar mișcă-te *acum*.

Capitolul 47

Avea nervii întinși și respirația superficială, dar tot a mers mai departe. Mike nu mai încălcase legea până acum, nu mai intrase ilegal pe proprietatea altcuiva, dar cumva trebuia să fie aici, trebuia să vadă ce fel de femeie devenise animalul ăsta.

Podeaua a scârțâit zgomotos când a pășit în hol, iar el a încremenit, cu sufletul la gură. Însă casa era tăcută ca un mormânt, iar intrarea lui nu fusese depistată. Expirând încet, Mike a făcut câțiva pași și a băgat capul în bucătărie. Era un dezastru, cu vase murdare care zăceau în chiuvetă, un castron de plastic cu porridge uscat lăsat pe blat, dar nu era nimic care să-l rețină aici, așa că a trecut mai departe.

Nici camera din față n-avea nimic interesant, așa că a urcat pe scări, având grijă să pășească pe marginea treptelor, ca să nu-și trâmbițeze prezența. Când a ajuns pe palier, s-a gândit încotro s-o ia. Erau patru uși, iar una dintre ele era întredeschisă și lăsa să se întrevadă o baie murdară. Fără s-o ia în seamă, s-a dus spre stânga și a împins prima ușă, care dădea spre un dormitor principal frumos, spațios, luminat de soare, cu o baie în partea din spate. Dacă proprietarul ar fi fost mai îngrijit, ar fi putut fi o cameră extraordinară — cu tavan înalt, aerisită, cu detalii victoriene frumoase —, dar, ca și bucătăria, și camera asta era o groapă de gunoi. Pe podea era înșirată lenjerie de damă, reviste, câte o pungă de chipsuri aruncată pe ici, pe colo, plus că mai erau și mai multe scrumiere care dădeau pe dinafară de

resturi de jointuri. Era scârbos, murdar, neglijent, și totuși, cu toată degradarea, erau și semne de bunăstare. O pereche de Nike Jordans stătea mândră pe comodă, lângă o cutie de bijuterii care dădea pe dinafară. Lângă ele era un ambalaj de iPhone 14 nou, împreună cu contractul. Mike l-a ridicat, a văzut rata considerabilă și a reținut numărul de telefon al lui Courtney. L-a pus la loc și a trecut mai departe, cercetând din priviri noptiera, pe care zăceau un baton Galaxy pe jumătate mâncat, un elastic de păr și o cutie cu prezervative.

Imaginea l-a scârbit; nimicurile de doi bani ale vieții de zi cu zi a femeii ăsteia. Mâncat, dormit, sex. L-a cuprins imediat furia — de ce să se bucure Courtney de aceste plăceri trupești, când Jessica nu va putea niciodată? A privit obiectele personale aruncate, înfuriindu-se tot mai rău cu fiecare clipă. Și-a spus că venise doar de curiozitate, să vadă ce fel de ființă era acum Courtney, dar mintea îi rătăcea deja spre locuri mai întunecate și-și imagina cum ar aștepta-o pe tânăra care nu bănuia nimic, speriind-o de moarte când avea să sară la ea, s-o înfrunte, s-o atace...

Mike s-a scuturat brusc din reveria lui întunecată. Auzise ceva, un zgomot la parter. S-a încordat și a ascultat atent, cu inima la gură, când a auzit ușa din față închizându-se și apoi niște glasuri. Două voci, una bărbătească, una de femeie, vorbind și râzând. Acum se auzea și mișcare, scândurile podelei care gemeau, scările scârțâind. Cineva urca în grabă scara, câte două trepte odată, și se apropia tot mai mult...

S-a trădat cumva? I-a fost detectată prezența? N-avea timp să stea să se gândească la asta acum, pentru că pașii se îndreptau direct spre dormitorul principal. Panicat, Mike s-a întors și a intrat în

grabă în baie, chiar când se deschidea ușa dormitorului. A pășit în spatele ușii și s-a lipit de plăcile de faianță reci, încercând să se ascundă cât mai bine. Și a rămas acolo, ținându-și respirația, știind că va fi descoperit în câteva secunde.

Capitolul 48

Părea atât de zguduit, de nefericit, încât Chandra nu era sigură că a auzit-o.

— Domnule Green? Te întrebam când l-ai văzut ultima dată pe Andrew Baynes.

Consilierul de probațiune veteran a revenit brusc la viață și s-a întors spre Chandra ca și cum o vedea pentru prima dată. Erau în Fordul ei Mondeo vechi, în fața secției de poliție din Croydon. Nu era spațiul ideal de interogatoriu, dar Chandra se gândise că Green ar putea fi mai relaxat într-un mediu informal și, în plus, nu voia ca Bill Jones să i se uite peste umăr. Timpul era esențial, trebuia să se descurce cu Fordul.

— Ieri, a mormăit Green clătinând cu tristețe din cap. Am fost la plimbare în parc.

— Cum părea?

— Sigur pe el, ca de obicei. Părea optimist, ba chiar fericit.

— N-a exprimat nicio îngrijorare pentru siguranța lui?

— Nu, deloc. Probabil că era mai relaxat decât l-am văzut vreodată.

— Ai observat *ceva* ciudat în timpul interacțiunii de ieri? Ceva care să ți se fi părut neobișnuit sau suspect?

— Nu prea.

— Și e ceva normal să-l verifici în *fiecare* zi?

Green a tăcut acum, neliniștit de întrebare, așa încât Chandra a continuat imediat:

— Adică, ați avut o discuție lungă ieri. Ce te-a făcut să vii la el la prima oră? Te îngrijora ceva?

— Nu, am...

Green a ezitat, ca și cum ar fi încercat să găsească formularea potrivită.

— În... în cursul discuției de ieri, a spus că a cunoscut pe cineva — o femeie — și că a început să țină la ea. Am fost surprins; era prima dată când pomenea de așa ceva de când îl cunosc.

— Deci *a fost* ceva neobișnuit în discuția de ieri?

— Cred că da, a recunoscut Green, foindu-se stânjenit pe scaun. Cu siguranță nu era o evoluție binevenită. Eram îngrijorat pentru el și pentru ea, ca să fiu sincer, și am vrut să continui discuția.

— Să-i spui să *nu* înceapă o relație cu ea?

— Eventual. Deși până la urmă, evident că e viața lui, așa că...

— Și de-asta erai la el acasă azi-dimineață? De-asta l-ai găsit?

Green a încuviințat, dar n-a spus nimic, privind descurajat prin parbriz.

— Pari zguduit de moartea lui, Isaac, a remarcat Chandra.

— Tu n-ai fi? L-ai văzut, nu?

— L-am văzut.

— Păi, atunci...

— Erai consilierul lui principal de probațiune.

— *Singurul* lui consilier de probațiune.

— Deci erați apropiați?

— N-aș zice. Era sub supravegherea mea. Dar de-a lungul timpului ajungi să cunoști pe cineva, relația capătă un ritm.

— Și atunci, îți *plăcea*?

— Plăcut e prea mult spus. Era important să nu uit niciodată, să nu bagatelizez ce-a făcut Andrew.

— Deci erai neliniștit de acțiunile lui din trecut?

— Bineînțeles. A ucis cu sânge-rece o fată, apoi i-a mutilat cadavrul. Ăsta era contextul relației noastre, motivul pentru care continuam să ne întâlnim.

— Și din câte ți se părea, aveai senzația că ar mai putea fi o amenințare?

— În munca mea, merită să fii prudent. Uite ce-i, care-i scopul? Am fost deja interogat de inspectorul Jones. Am fost de acord să stau de vorbă cu tine din politețe, dar chiar nu văd...

— Anchetez posibilitatea ca o persoană cu autoritate să scurgă deliberat informații despre localizarea și identitatea unor foști condamnați foarte cunoscuți.

— Și crezi că *eu* am vreo legătură?

— O să-i interogăm pe toți cei care aveau acces la informații confidențiale despre Andrew Baynes. Erai consilierul de probațiune cu cel mai mare rang din echipa lui MAPPA, singura persoană care se vedea cu regularitate cu el.

— E o nebunie. Îl *ajutam*.

Cuvintele se revărsau din Green, încărcate de furie și enervare.

— N-are nicio relevanță dacă-mi plăcea sau nu. Îmi făceam treaba și progresam. Andrew avea un serviciu bun, un apartament frumos, renunțase la droguri. Încerca să facă ceva cu viața lui și eu i-am fost alături la fiecare pas. N-ai niciun drept să mă acuzi.

— Îți pun doar niște întrebări foarte directe...

— Da, nu ți-ai găsit omul, a întrerupt-o Green scurt. Își vedea de viață și se bucura de ocazii noi.

— Cum e femeia asta? Noua iubită?

Green a ridicat din umeri sâcâit și s-a retras în el.

— Poți să mi-o descrii? a continuat Chandra calm.

— Blondă, înaltă. Niște țâțe pe cinste, se pare...

Acum o întărâta cu bună știință, încercând să provoace o reacție, însă Chandra nu l-a luat în seamă.

— Am aruncat o privire la amprenta digitală a lui Baynes, să vedem dacă a primit mesaje de la vreun interlocutor neobișnuit — amenințări, avertismente, ceva. N-am găsit nimic interesant, dar am găsit *asta*. E o poză făcută aseară în Brighton. E cu Baynes și o tânără, aparent la un fel de întâlnire. Ar putea fi noua lui iubită?

Green a luat telefonul Chandrei și a privit atent imaginea unui Baynes îndrăgostit, zâmbind alături de o blondă drăguță în fața roții mari de la Brighton. A reacționat pe loc: fața i s-a întunecat.

— Ce-i, Isaac? Ce-ai văzut?

— Ea e, cu siguranță.

Părea șocat, aproape rămăsese fără cuvinte:

— Mai mult, știu și cine e.

Capitolul 49

— Cine dracu' crezi că ești?

Jack s-a uitat la maistrul enervat, dar n-a zis nimic.

— Ce te face să crezi că poți să apari cu o oră întârziere și să nu pățești nimic? Faci mișto?

— A fost aglomerat, a mințit Jack.

— Vrăjeli. Toți ceilalți au ajuns la timp. Ai avut chef de-un pic de lenevează, nu?

Jack și-a coborât privirea în pământ, clocotind de furie. Ce dracu' ar fi trebuit să zică? Nu putea spune adevărul, dar nici nu reușea să se gândească destul de repede la o minciună. George l-a smuls din dezbaterea lui internă, împungându-l cu un deget dolofan în piept.

— În jocul ăsta, n-ai parte de lenevează, a spus el răspicat. N-ai parte de odihnă. Trebuie să muncești ca un câine, dimineața, la prânz și seara, să faci ce-ți spun eu, când îți spun eu. Pentru că dacă nu, primești un șut în cur. Ne-am înțeles?

Lui Jack îi venea să urle. De ce-i țineau oamenii întotdeauna predici? Însă n-a făcut decât să dea din cap.

— Atunci spune, i-a cerut maistrul. Spune „Da, George, am înțeles".

— Da, George, am înțeles, a mormăit Jack.

— Mă bucur să aud, a continuat George încântat. Pentru că trebuie să mă pot baza pe tine. Trebuie să pot să *am încredere* în tine. Și trebuie să-ți spun că ești departe de momentul ăla, amice.

Pe cine păcălea? Jack nu era amicul lui. N-avea să fie niciodată.

— Dar sunt un om corect. Sunt dispus să te las să-mi *câștigi* încrederea. Te scot de la zidărie azi, poți să fii cărăușul meu. Vezi grămada aia de bolțari…

A arătat un morman masiv de bolțari.

— …îmi trebuie toate în cealaltă parte a șantierului. Are nevoie Cooky de ele. Știi unde zic, nu?

Îl privea de sus deliberat, hotărât să-și umilească cel mai nou dintre recruți. Jack îi vedea pe ceilalți muncitori privind și bucurându-se de spectacol, și l-a cuprins din nou furia.

— Acuma, fii băiat cuminte și ia-o din loc. Bolțarii ăia n-o să se mute singuri.

George l-a bătut pe creștet chicotind, după care a plecat. Lui Jack îi venea să-l tragă înapoi, să-l pună la pământ, să-i spargă dinții și fața aia tâmpită și grăsană, dar și-a înfrânat mânia. Era la limită, nedreptățit, neliniștit, dar promisese să încerce să profite de situație, să-și adopte noua viață, așa că și-a înăbușit furia și a început să încarce bolțari într-o roabă ca vai de ea. Ardea de furie, gândurile i se învălmășeau în minte, dar putea să-și țină furia sub control. Deocamdată.

Capitolul 50

S-a uitat prin crăpătura ușii, tot mai neliniștit cu fiecare secundă care trecea. Ocupantul dormitorului lui Courtney era individul musculos cu care o văzuse flirtând la pub. Acum era întins pe patul nefăcut și se uita leneș prin telefon, aparent fără să știe de intrusul ascuns la câțiva metri.

Mike s-a întors și și-a șters transpirația de pe frunte, gândindu-se ce variante are. N-avea cum să iasă din dormitor fără să fie văzut. Să iasă, să se prezinte și să încerce să stea de vorbă? Dar ce dracu' ar putea să spună? Cum și-ar putea explica prezența aici? Și dacă individul încerca să-l oprească?

Respira agitat, avea mintea încețoșată, dar privirea îi căzu pe fereastra crăpată a băii. Putea oare să scape? Dacă întredeschidea geamul? Putea să urce pe pervaz fără să deranjeze nenumăratele sticle cu șampon? Putea să sară până jos fără să-și sucească glezna? Cu grijă, s-a dus spre fereastră, pas cu pas. Auzea în minte podeaua scârțâind zgomotos, urlând și dându-i în vileag prezența, chemând matahala de-alături să vină peste el. Dar, ca prin minune, a reușit să ajungă la fereastră fără să fie descoperit. O clipă, s-a binedispus, dar când a pus mâna pe glaful de sus și s-a pregătit să împingă, moralul i s-a prăbușit la loc. Fereastra murdară era acoperită cu vopsea și probabil că nu mai fusese deschisă de mulți ani.

Gândurile i se învârtejeau în cap. Ce să facă acum? Încă avea geanta în spate, avea unelte cu care putea să deschidă fereastra. Dar era ceva ce

dura cel puțin 20, 30 de minute și era prea zgomotos ca să nu fie băgat de seamă. Nu, era blocat în baia mică. Însă ce variante avea? Ce *dracu'* trebuia să facă?

Un sunet de-alături îl făcu să ridice privirea. lntrase altcineva în dormitor. S-a dus înapoi în ascunzătoarea de după ușă și a distins glasuI lui Courtney, care vorbea șoptit cu bărbatul ei. O discuție scurtă, râsete, apoi scârțâitul patului când s-a așezat lângă însoțitorul ei. Lui Mike nu-i venea să creadă; clătina din cap cu consternare tăcută. Cu fiecare minut, situația devenea tot mai alarmantă și suprarealistă. Courtney Turner era la doar câțiva pași de el, întinsă în pat, în brațele iubitului ei. Era în același timp nebunesc, periculos și derutant. Mai rău, era doar vina lui.

Tăcere în dormitor. Preț de-o clipă, Mike a îndrăznit să spere că adormiseră, dar acum auzea ceva care-i întorcea stomacul pe dos. Sărutări. Sărutări flămânde, umede. Închizând ochii, s-a întors cu spatele, vrând să blocheze totul. Însă mișcarea din dormitor devenea tot mai intensă, cearșafuri care foșneau, haine smulse de pe corp, sunetul unei curele care cădea pe covor. Acum era aruncată și pilota, care aluneca pe podea. Și apoi a auzit — un geamăt lent, senzual, de plăcere. A încercat să nu bage în seamă, dar n-avea cum să confunde sunetele de plăcere ale lui Courtney, care deveneau constant tot mai puternice cu fiecare clipă.

— Te rog, fă să se oprească, te rog, fă să se oprească...

A șoptit cuvintele, dar rugăciunea lui tăcută nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, pentru că acum răsuna un bocănit greu, ritmic, făcut de piciorul patului care se lovea zgomotos de perete. Individul vorbea, tăios și sigur pe el, ceea ce părea

să sporească plăcerea lui Courtney, care gemea de plăcere tot mai tare. O clipă, Mike a crezut că o să vomite, pentru că sunetul extazului ei era prea greţos, şi şi-a dus pumnul la gură într-o agonie în stare pură. Însă acum, din fericire, chinul lui s-a sfârşit brusc, când Courtney a ajuns la un orgasm zgomotos la doar câţiva paşi de el.

Mike a rămas nemişcat, în timp ce amanţii gâfâiau şi oftau. Trecuseră luni, ani, de când făcuse sex şi în alte condiţii poate că ar fi fost excitat de pasiunea altcuiva. Dar gălăgia bucuriei lui Courtney avea un efect opus asupra lui. În timp ce stătea tremurând în baie, Mike ar fi vrut să facă toată casa una cu pământul, să dea foc lumii întregi. Clocotea de furie şi resentimente, aproape incapabil să înţeleagă ce tocmai auzise. Era cumplit, era mai mult decât cumplit, părea să-i batjocorească durerea, agonia, pierderea. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să se simtă atât de bine?

Mintea îi zvâcnea, inima bubuia, copleşită de emoţie şi durere. Nu-i venea să creadă ce tocmai trăise, ce fusese nevoit să îndure, dar acum, spre groaza lui, şi-a dat seama că de fapt ce era mai rău abia urma. Pentru că, în timp ce stătea acolo, clocotind şi tremurând, a auzit mişcare când Courtney s-a dat jos din pat, a străbătut podeaua dezordonată şi a intrat direct în baie.

Capitolul 51

— Ce dracu' se-ntâmplă, mamă?

Sam o privea de parcă era nebună. Stăteau pe coridorul școlii, fiecare pe câte o parte, izolați, și totuși atrăgând atenția în liniștea de la jumătatea dimineții.

— Nu-i nimic rău, numai că trebuie să vii acum.

— Dar sunt în mijlocul orei. În plus, am clubul de fotbal la prânz...

— Nu-ți face griji. Am vorbit cu profesorii și clubul de fotbal o să fie tot aici când te întorci.

— Dar de ce trebuie să vin? Nu înțeleg...

Nedumerirea lui era tot mai încărcată de neliniște. Emily se simțea îngrozitor, necăjită de îngrijorarea lui evidentă în timp ce trecea în revistă diverse posibile urgențe.

— E ceva cu tata?

Emily l-a privit fără să spună nimic. Ar trebui să vorbească? Ar trebui să deschidă subiectul?

— A pățit ceva?

— Nimic rău, a mințit ea, simțindu-se ca o escroacă îngrozitoare. A avut un mic accident la serviciu. O să fie bine, e la spital, dar cred că ar fi bine să mergem și să-l vizităm chiar acum.

— Pot să-l sun? a întrebat Sam scoțându-și telefonul din ghiozdan.

— Nu încă. A zis că ne sună el imediat ce poate.

Emily i-a zâmbit curajoasă, simțindu-se apăsată de vinovăție. I se prelingea transpirația pe spate și simțea că-i zvâcnesc tâmplele.

Sam părea să simtă și a provocat-o:

— De ce nu-mi spui? De ce te porți așa ciudat?

— Nu mă port ciudat.

— Și atunci, de ce nu pot să-l sun pe tata? Nu înțeleg.

— E cu doctorul, atâta tot. Poți să vorbești curând cu el, promit.

— Ești sigură?

Era ocazia ei să mărturisească, să admită că Paul era bine și că *ea* era problema. Dar cum putea să facă așa ceva, tocmai aici? Se simțea îngrozitor că-l inducea în eroare pe Sam în legătură cu taică-su, dar ce altceva putea face? Cum altfel putea să-l facă să vină cu ea? Din punctul de vedere al lui Sam, părinții ei erau morți și ea n-avea frați, deci la cine altcineva putea apela ca să explice apariția ei neașteptată la școală în miezul zilei?

— Crede-mă, se trezi spunând. Totul o să fie în regulă. Dar trebuie să mergem acum.

În cele din urmă, spre marea ei ușurare, Sam a cedat. Încrederea dintre ei, clădită de-a lungul multor ani, triumfase. Și-a lipit un zâmbet pe față, l-a prins de braț pe băiatul ei iubit și l-a dus în viteză pe coridor, împingând ușile duble grele și ieșind din școală.

Capitolul 52

Îl ardeau mâinile și picioarele protestau, dar aproape reușise. Doar câțiva metri și sarcina avea să fie îndeplinită, iar tortura avea să se încheie. Îi luase aproape toată dimineața să multe cei o sută și ceva de bolțari în cealaltă parte a șantierului, chinuindu-se sub greutatea enormă când roaba dădea peste șleauri, șanțuri și alte mici obstacole. De câteva ori se și răsturnase, aruncând pe jos povara grea și ridicând nori imenși de praf. Nu venise nimeni să-l ajute, ceilalți muncitori râdeau și fluierau în timp ce el asuda încărcând la loc bolțarii masivi în roabă. Înjurase amarnic în barbă, dorindu-le tot felul de ghinioane, dar reușise cumva să se stăpânească, nerăbdător să-și ducă la bun sfârșit pedeapsa în cel mai scurt timp cu putință.

Ajunsese la a zecea tură, avea mâinile pline de bășici, degetele erau carne vie, tălpile îl dureau și erau amorțite, dar era aproape gata. Cu siguranță când o să termine, George va trebui să cedeze, să pună capăt umilirii, să-l repună în drepturi printre zidari. Încurajat de gândul ăsta, Jack a tras de el mai departe, aproape alergând pe ultimii metri până la grămada umflată de bolțari, și a depozitat ultima încărcătură ostentativ lângă ea, după care a căzut în genunchi extenuat, dar ușurat.

A rămas acolo, răsuflând greu, ca să se adune, să se pregătească mental pentru ce avea să-i spună supraveghetorului, pentru cum avea să-și transmită regretul sincer și angajamentul reînnoit. Însă înainte să apuce să-și aleagă cuvintele, a auzit pași care se apropiau. Când a ridicat privirea, l-a

văzut pe George Simmons venind cu pași mari spre el.

— Gata, șefu'! a zis Jack, ridicându-se obosit. Toate mutate, cum ai cerut.

— Bravo, Jack! Sunt impresionat.

— Mă bucur să fiu de ajutor. Dar cred sincer că ți-aș fi mai de folos...

— Ideea e că m-am răzgândit.

Jack s-a uitat fix la el, alarmat de zâmbetul lui strâmb și de sclipirea din ochi.

— Până la urmă, am nevoie de ei unde erau azi-dimineață. Scuze.

George s-a întors zâmbind, dar Jack n-avea de gând să înghită.

L-a prins de braț și l-a oprit în loc.

— Ce mama dracului e-n capul tău?

— Ia mâinile de pe mine, băiete!

Dar Jack nu intenționa să cedeze. N-o să facă nimic din ce zice mincinosul ăsta.

— Mi-ai cerut să-i mut, i-am mutat.

— Și acum o să trebuiască să-i muți din nou, dacă știi ce-i bine pentru tine, a răspuns maistrul solid, dând deoparte mâna lui Jack de pe brațul lui.

— Sau ce?

Jack dădea pe dinafară de nervi, iar asta era o provocare deschisă. Însă angajatorul lui părea amuzat de întrebare.

— Pot să-ți zic un mic secret, Jack? a șuierat el. Numai oamenii disperați și criminalii sunt trimiși să lucreze cu mine. Tu de care ești?

Jack a întors imediat capul, dornic să evite privirea scrutătoare a lui George.

— Toți băieții mei sunt din mahalale, cu viețile în budă, și speră, se roagă pentru o ultimă șansă. Ei bine, eu *sunt* acea ultimă șansă, singura pe care

o s-o capete vreodată. Fac toți ce vreau eu, când vreau eu și sunt recunoscători.

A rânjit și s-a apropiat, ajungând aproape ochi în ochi cu Jack.

— Fac ce vreau cu ei. Exact cum fac și cu tine.

Acum nasurile aproape că li se lipeau, iar în răsuflarea maistrului se simțea puternic mirosul de whisky stătut.

— Ești dispus să faci frumos, Jack? Ești gata să faci ce vreau eu?

A zâmbit, dezvelind o colecție dezgustătoare de dinți îngălbeniți. George se bucura de fiecare clipă în care domina, în care-și arăta puterea... dar nu-și găsise omul. Înfruntându-l, Jack i-a înfipt genunchiul în vintre, o dată, de două ori, de trei ori. Luat prin surprindere, maistrul s-a prăbușit în genunchi, gemând furios. Jack era tentat să continue, să-l doboare cu totul, să-i calce-n picioare nenorocitului de grăsan capul umflat. Dar s-a controlat și a reușit să se smulgă de-acolo, și-a scos de pe el haina reflectorizantă și a aruncat-o pe jos, după care a pornit furios spre porți.

Vedea șocul de pe chipurile celorlalți muncitori, auzea înjurăturile abjecte ale maistrului doborât, dar a mers mai departe, fără să se uite măcar o dată înapoi. I se dăduse o șansă, un nou început, și el o făcuse praf.

N-avea cum să-și mai revină.

Capitolul 53

Îl dureau picioarele, mușchii îl ardeau, dar a rămas nemișcat, neîndrăznind să se miște. Când Courtney ajunsese în baie, Mike luase o hotărâre rapidă, intrând în cada fisurată și trăgând perdeaua de la duș după el. Era subțire și ieftină, o culoare de piersică îngrozitoare, și totuși era o barieră suficientă ca să-l ascundă când Courtney a intrat, a lăsat colacul WC-ului și s-a prăbușit pe el.

Îl mai despărțeau doar câteva secunde de un dezastru. Perdeaua străvezie îl protejase suficient cât să nu fie găsit imediat, dar știa că silueta lui masivă ar fi vizibilă fără probleme dacă fata se uita spre el. Știa cu certitudine, pentru că el îi vedea silueta așezată în timp ce urina. Ziua asta, care începuse cu o hotărâre foarte proastă, devenea rapid un coșmar cu ochii deschiși. Mike fusese surprins în casă, fusese prins în capcană, le ascultase pe animalele alea două care făceau sex și acum se ascundea într-o cadă jegoasă, ascultând cum se spală Courtney. Încă o dată, a fost cuprins de greață, dar a înăbușit-o. Chiar dacă reușea să iasă cumva nevătămat din situația asta, Dumnezeu știe de ce ar putea fi acuzat — încălcarea proprietății, intrare prin efracție, hărțuire. Era incredibil că putuse să fie așa de prost, dar n-avea ce să facă și trebuia să strângă din dinți, așa că a rămas nemișcat în spatele protecției limitate oferite de perdeaua de duș, inhalând mirosul straniu de parfum și marijuana care umplea baia mică.

Courtney s-a ridicat și a tras apa, apoi s-a întors să se spele pe mâini. După câteva clipe, a ieșit și s-

a dus în dormitor. Ușurat, Mike a expirat încet, apoi a tras în tăcere oxigenul atât de necesar, și-a mișcat picioarele și și-a rotit umerii care-l dureau. Între timp, Courtney s-a urcat în grabă în pat, iar Mike s-a încordat să-i audă șoaptele insistente, așteptându-se ca iubitul ei solid să dea buzna din clipă în clipă. Însă spre imensa lui ușurare, vorbăria lor s-a stins repede și a fost înlocuită, după doar câteva clipe, de un sforăit liniștit. Nu-i venea să creadă, simțea în sfârșit o schimbare a sorții, dar a rămas pe loc, lăsând să treacă un minut, două, trei...

Acum auzea două sforăituri, unul profund și sonor, celălalt ușor și liniștit. Știind că trebuie să se miște, că asta era singura lui șansă să se salveze, a tras perdeaua și a pășit pe linoleum. Acesta i-a suportat greutatea aproape fără să protesteze, iar el s-a îndreptat repede spre ieșire. Aici s-a oprit din nou și a tras cu ochiul prin crăpătura ușii, temându-se că se înșelase, că supralicita. Dar amanții dormeau adânc, ținându-se în brațe. Asta era. Era momentul să plece.

A strâns bine geanta și a ieșit în vârful picioarelor din baie, traversând camera cu pas egal. Podeaua era murdară și plină de tot felul de lucruri, dar a ajuns repede la capul patului. Era la doar câțiva pași de ușă și, dacă reușea să ajungă acolo, era convins că avea să iasă nevătămat din casă, chiar dacă locatarii deveneau conștienți de prezența lui. Mai avea puțin și putea să scape, să lase în urmă tot coșmarul ăsta... dar s-a oprit și s-a întors spre pat.

La început, nu și-a dat seama de ce, dar se simțea cumva obligat să zăbovească, iar acum, coborând privirea spre perechea adormită, a înțeles. Asta era. Courtney Turner, cu totul la mila lui.

Instinctiv, mâna i s-a îndreptat spre geantă. Ciocanul era la îndemână. Ce ușor ar fi fost să-l scoată, să-l ridice deasupra capului și să-l lase să cadă! Visase, avusese *fantezii* despre momentul ăsta, când avea să-și dezlănțuie toată furia, toată jalea, toată durerea asupra animalului care-o măcelărise pe Jessica. De ce să nu profite de ocazie? Chiar aici și acum? Nu așa plănuise, dar brusc părea calea de urmat evidentă. Nimeni nu-l văzuse intrând sau plecând, deci cine ar putea spune că el era de vină? Courtney stătea într-o zonă rău famată, deci putea face să pară un jaf. A deschis fermoarul, a băgat mâna în geantă și a dibuit forma masivă, liniștitoare a ciocanului. L-a scos și l-a cântărit în mână în timp ce-și cerceta victimele adormite.

Pe care să-l rezolve primul? Totul îl împingea să-l coboare întâi pe craniul lui Courtney, dar dacă o rănea doar sau, mai rău, nu reușea s-o nimerească? Asta l-ar alerta pe iubitul ei și atunci, ce făcea? Putea fi rănit sau ucis. Să-l rezolve întâi pe bărbat? Dar putea fi sigur că-l doboară cu o singură lovitură? Sau avea nevoie de mai multe, iar între timp Courtney avea timp să se trezească și să intervină? Îi putea oare învinge pe amândoi înainte să i se opună rezistență?

Era o nebunie, sigur că era o nebunie. N-avea cum să reușească și, oricum, poate că i-a văzut cineva mașina în stradă și i-a notat numărul de înmatriculare. În plus, avusese telefonul la el și atunci poliția putea cu siguranță să-i reconstituie mișcările, nu? Nu, ar fi nesăbuit să comită o astfel de faptă necugetată, și totuși... fata era aici. Fantoma coșmarurilor lui, adormită, fără să aibă habar, lipsită de apărare. Cui îi pasă ce se întâmplă cu el, câtă vreme ea nu mai putea să trăiască, să

iubească sau să râdă? Asta era tot ce conta. *Singurul* lucru care conta.

Trebuia să meargă până la capăt, să-și controleze nervii ca să termine treaba. În sufletul lui, știa că o parte din el sperase exact la acest scenariu când intrase prin efracție. Și iată-l, servit pe tavă. Mormăind amenințător, a ridicat din nou ciocanul. Asta era. Era momentul să onoreze amintirea Jessicăi. Să se asigure că se face dreptate. Și-a fixat privirea asupra lui Courtney, și-a adunat curajul, apoi a coborât ciocanul.

Chiar atunci, s-a auzit un urlet pătrunzător, care l-a făcut să oprească lovitura în aer, ciocanul încremenind înainte să-și atingă ținta. La început, a fost complet nedumerit. Courtney nu se mișcase, nici iubitul ei, și atunci cine...?

S-a întors, așteptându-se să vadă pe cineva în ușă, dar nu era nimeni acolo. S-a auzit un alt urlet, strident și ascuțit. Mike s-a întors din nou, și mai dezorientat, dar acum l-a văzut — un monitor pentru bebeluși, care zăcea printre lucrurile aruncate pe jos și clipea roșu. Era un copil, un copil care plângea. Copilul lui Courtney?

Țipetele bebelușului erau tot mai viguroase. Mike s-a întors din nou spre pat, ca să-și continue atacul, dar acum bărbatul masiv se foia. Și Courtney începuse să se miște, iar pleoapele îi fremătau și s-a întors spre el. Acum ori niciodată, pentru că pericolul era tot mai mare cu fiecare secundă care trecea. Trebuia să *acționeze.*

Când Courtney a început să deschidă ochii, Mike s-a întors și a fugit, ieșind în grabă și fără zgomot din cameră. A coborât scările, a întredeschis ușa din față și s-a strecurat afară, închizând-o ușor în urma lui. Acum era pe alee, apoi în stradă, întâi mergând, apoi alergând ușor,

până să țâșnească spre mașina lui, fără suflare și speriat.

Fusese o greșeală să vină aici.

Capitolul 54

Era momentul să plece.

Caitlin Rose și-a deschis valiza și a luat cu brațul haine pe care le-a îndesat în ea. Era neatentă ce alegea, hotărâtă să înghesuie cât mai multe și cât mai repede în geamantan. A înhățat trusa de machiaj, un încărcător de telefon, o cutie de Nurofen, două perechi de adidași, pe care le-a aruncat în valiză, după care a luat poza înrămată de pe comodă. Cu ea a umblat cu mai multă grijă, înfășurând-o într-un pulover înainte s-o așeze cu atenție în bagaj. Era cea mai bună fotografie pe care o avea cu Alice, surioara ei iubită, și nu era dispusă s-o strice.

A tras fermoarul, s-a dus la noptieră și a deschis sertarul cu o smucitură. Știa că pașaportul e acolo, dar tot a fost o ușurare să-l vadă. L-a răsfoit, verificând că e încă valabil, că totul e cum ar trebui. Privirea i-a fugit o clipă la poză, și-a privit trăsăturile naturale, fără machiaj și tunsoarea ei scurtă caracteristică. Ce diferită părea în poza aia, în comparație cu actuala ei încarnare, cu pletele blonde și mult machiaj! Ciudat cum merseseră lucrurile. Adevărul e că-i făcuse plăcere scurta perioadă petrecută ca „Amber", alter egoul ei mai sigur de sine, mai nesăbuit. Îi plăcuse atenția masculină, părul auriu și silueta suplă aducându-i multe priviri aprobatoare. Îi făcuse plăcere și înșelătoria, cum îl dusese de nas fără efort pe nemernicul ăla sadic și-l convinsese că e atrasă *de el*. Și-i făcuse plăcere și răsplata, când vârâse cuțitul ăla de bucătărie în ochiul lui Baynes. Își amintea în culori vii expresia lui de șoc, de groază,

de înțelegere trecătoare, iar amintirea încă-i dădea fiori de plăcere.

Dar asta fusese atunci. Acum, misiunea ei era să ajungă la aeroportul Luton înainte să fie depistată implicarea ei în crimă. Era convinsă că putea să reușească, din simplul motiv că nimeni de pe lumea asta nu știa ce pusese la cale. Făcuse planul, pregătise și executase totul singură și își propunea să fie de mult plecată când — *dacă* — reușeau să-și dea seama vreodată cine era în realitate adorabila „Amber". Cu siguranță Baynes n-avea niciun prieten adevărat, iar familia rupsese de mult relațiile cu el, deci, cu puțin noroc, s-ar putea să treacă și câteva zile până să fie descoperit cadavrul, iar până atunci ea avea să fie în sudul Spaniei, poate chiar în nordul Africii, trăind sub un nume fals și bucurându-se că s-a eliberat de blestemul lui Andrew Baynes.

A trântit valiza pe podea și s-a mai uitat o dată prin cameră. Cândva, stătuse aici cu sora ei mai mare, până ce Alice împlinise 13 ani și hotărâse că avea nevoie de camera ei. Pentru Caitlin, păruse o trădare grosolană, dar aceasta era sigura pată pe prietenia și dragostea lor. O adorase, o idolatrizase pe sora ei mai mare, până în momentul când fusese ademenită în pădurea aia. Trauma rezultată, frenezia mediatică, procesul chinuitor îi costase mult, poate cel mai mult pe mama ei, dar toți suferiseră. Caitlin știa că devenise dificilă — încăpățânată, violentă, o pradă ușoară pentru cei care voiau să-i vândă droguri —, dar o urmă de bunătate tot supraviețuise. Dragostea și loialitatea ei pentru Alice. Asta o împinsese înainte, îi dăduse forța să răzbune nedreptatea cumplită făcută fetiței nevinovate. A mângâiat peretele cu degetul și a sorbit amintirile fericite din această cameră, discuțiile purtate târziu în noapte, ospețele de la

miezul nopții și, bineînțeles, trezitul în dimineața de Crăciun, și le-a pus în conservare pentru viitor.

Și-a luat valiza și a tras-o pe palier. Însă chiar atunci a auzit ceva. Vag la început, dar tot mai puternic. Sirene. N-avea cum, *n-aveau* cum să fi ajuns atât de repede la ea. Trebuie să fie vreo urgență locală, un incendiu sau un accident rutier. Și totuși, erau *o mulțime* de sirene. O cacofonie, de fapt. Panicată, Caitlin a lăsat valiza și s-a dus în grabă în camera din față. Zgomotul era aproape asurzitor și, printre draperii, a văzut o mașină de poliție oprind brusc în fața casei. Apoi încă una, și încă una. O găsiseră.

A țâșnit din cameră și a coborât în fugă scările. N-avea cum să treacă pe lângă polițiștii în uniformă din față — auzea chiar acum pași grei bocănind spre ușă —, așa că a ocolit balustrada și s-a dus în bucătărie. A fugit spre ușa din spate și a luat cheia de pe cuptorul cu microunde, dar a scăpat-o pe jos când a tresărit la auzul unui bufnet zgomotos în spate. A ridicat-o de pe podea și a încercat s-o bage în broască, însă mâinile îi tremurau prea tare.

— Haide, haide... s-a rugat ea, cuprinsă de panică.

Bubuitul de la ușa din față era tot mai puternic, dar acum cheia a intrat în cele din urmă în broască. Caitlin a răsucit-o cu forță, apoi a deschis ușa și a luat-o la goană. A trecut în viteză peste iarba rară și neîngrijită și aproape ajunsese la poarta din spate când a auzit ușa din față cedând sub asaltul poliției. A grăbit pasul și a ajuns în doar câteva clipe la poartă, formând combinația corectă pe lacăt, apoi l-a smuls și a deschis-o. A ieșit, a închis poarta în urma ei, apoi a privit în lungul aleii de acces. Pasajul îngust făcea legătura între toate casele de pe stradă și ducea în

Montgomery Road. Din fericire, nu era niciun polițist aici, așa că a pornit, fugind pe aleea cu piatră cubică spre mântuire.

Trebuise să-și lase hainele, cosmeticele și, cel mai rău, poza cu Alice, dar avea pașaportul și un card, ceea ce era suficient. Acum avea nevoie doar de un loc unde să se ascundă, să facă planuri, să vadă dacă poate convinge pe cineva s-o ducă în Irlanda, Franța, Norvegia, oriunde, contra unei grămezi de bani. Era o nebunie, și cu siguranță nu ce plănuise, dar era mai bine decât o viață în spatele gratiilor, deci a grăbit pasul, străbătând rapid aleea până în capăt. Se simțea entuziasmată, speriată și extaziată în egală măsură. Fusese cât pe ce, dar o să scape. O să fie în sfârșit liberă și, mai mult, împăcată.

Însă acum, chiar când victoria era atât de aproape, viața i-a tras din nou o palmă. O mașină de poliție, cu luminile albastre pornite și sirenele urlând, a frânat în capătul aleii, blocându-i calea de scăpare. Caitlin s-a oprit brusc, s-a întors și a luat-o la fugă spre celălalt capăt. Totuși, abia dacă făcuse cinci pași până să fie blocat și acesta de o altă mașină de poliție. A ezitat, apoi s-a întors spre prima mașină, hotărâtă să forțeze trecerea, să se lupte să scape din situația disperată.

Însă acum în fața ei erau înșirați trei polițiști înarmați, cu armele semiautomate îndreptate direct spre pieptul ei.

— Polițiști înarmați! La pământ!

I-a privit șocată.

— Jos! a țipat polițistul, cu degetul pe trăgaci.

Iar Caitlin s-a conformat, lăsându-se la pământ și lipindu-și fața de pavaj. Își făcuse treaba, făcuse ce-și propusese, dar chiar la sfârșit o dăduse în bară. În timp ce era ridicată de jos, percheziționată și încătușată, a închis ochii strâns

și a invocat imaginea singurului lucru, a singurei persoane pentru care meritaseră toate astea. Frumoasa ei soră, Alice.

Capitolul 55

— Ei, nu-i frumos? l-a tachinat Olivia, aruncând o privire spre interiorul opulent și uitându-se la sutele de cărți vintage așezate cu grijă pe rafturile de stejar impecabile.

Cinnamon Club fusese cândva biblioteca de la Westminster și păstra multe dintre elementele originale, ceea ce-i dădea un aer sofisticat, de Lume Veche. Olivia nu mai mâncase niciodată aici și era hotărâtă să se bucure de atmosferă, aruncând priviri spre politicienii, consilierii și ziariștii care frecventau cu regularitate clubul. Pentru moment, grijile zilei păreau să se fi topit, iar ea zâmbea când s-a întors din nou spre partenerul ei.

— Unul dintre beneficiile serviciului, a răspuns Guy Chambers, făcându-i cu ochiul.

— Chiar și pentru un ministru *adjunct,* l-a tachinat ea.

— Păi, vaca de muls încă dă lapte, în pofida eforturilor susținute pe care le depune *Telegraph.*

— Cred și eu.

Vorbise cu dezaprobare prefăcută, dar în realitate nu dădea doi bani. Și ea ar fi făcut la fel dacă ar fi avut ocazia și, cumva, era ceva foarte caracteristic pentru Guy. Încă de când se cunoscuseră la Universitatea Durham, avusese dintotdeauna un aer de rafinament și o capacitate infailibilă de a cădea în picioare, valabilă și în viața personală, și în carieră — în pofida câtorva gafe monumentale, era foarte popular printre simpatizanții de bază ai conservatorilor și părea să

fie promovat veșnic; acum ajunsese adjunct al ministrului Justiției.

— Deci ce luăm? Vin sau bere? a întrebat Guy, scoțând o batistă din buzunar. M-am ales cu o răceală nenorocită, dar știi și tu cum se spune, un pahar pe zi ține doctorul departe...

— Alege tu.

Guy și-a suflat discret nasul, a cercetat meniul, apoi a comandat o sticlă de riesling. În câteva clipe, aveau paharele pline cu vin sec și aromat, iar Guy se rezema de spătarul scaunului, aruncându-i Oliviei priviri ghidușe. Era o expresie pe care ea o cunoștea foarte bine — de-a lungul anilor, Guy fusese cel mai năzdrăvan dintre colegii ei de facultate.

— Hai să trecem la treabă. Îți arăt jucăria mea, dacă mi-o arăți și tu pe-a ta.

— Nu-i mare lucru de zis deocamdată, a răspuns Olivia râzând. Firth pare hotărât să supraviețuiască aruncând vina în cârca femeii care conduce echipa MAPPA din Bolton. Probabil speră că dacă reușește să controleze povestea asta și să reziste ultimul an în funcție, poate să se pensioneze cu toate beneficiile.

— Are nevoie de mult noroc să reușească, mai ales după materialul de azi din *Mail*, a replicat Chambers cu desconsiderație. Ministrul crede că e un idiot de doi bani, și cine să-l contrazică? Adică, ce-a fost în capul lui Firth? Să se împleticească pe stradă, beat mangă, în timp ce Roma arde. Aș fi uimit dacă rezistă până diseară — știe toată lumea că peștele de la cap se-mpute.

— El nu vede lucrurile așa. Vorbește despre toată povestea de la Bolton ca și cum ar fi o neplăcere birocratică. N-a arătat niciun semn de compasiune pentru victimă, deși vorbim despre *viața* unui om.

— Ei, hai, scutește-mă de sentimentalisme, Liv, a pufnit Chambers, luând o gură de vin. Știu că trebuie să vorbești așa din cauza profesiei, dar chiar îți pare rău pentru Mark Willis? Victima lui a suferit mai rău decât el, *mult* mai rău.

— Chiar și-așa, a fost urmărit, vânat până a murit.

— Și n-au fost imagini de televiziune bune? a întrebat el sarcastic.

— Nu mă prostești pe mine, Guy... n-ai inima așa împietrită pe cât te prefaci.

— Serios? Sincer, nu simt nici urmă de remușcare sau tristețe pentru moartea lui Willis. Și nu sunt singurul. A fost un sondaj azi în *Sun*: 63% cred că Willis a primit ce merita.

— Ah, deci te iei după opinia cea mai populară. Așa e mai logic.

— N-ai decât să mă iei în râs. Dar asta simte lumea, și cine s-o contrazică?

— Și cum se vede de la tine? a replicat Olivia, schimbând subiectul.

— Păi, n-o să batem toba, dar ancheta legată de scurgerea de informații o să aibă inerție proprie, a răspuns el calm. Dacă Martin Coates *este* identificat drept autor, dacă se poate dovedi că n-a fost decât o oaie neagră, atunci bănuiesc că o să moară de la sine destul de repede. Dacă a existat o scurgere de informații, o breșă de securitate mai profundă, atunci s-ar putea să fie mai grav pentru toată lumea. Oricum, ministrul o să încerce să folosească situația asta ca să pună la cale un fel de schimbare de regim la Serviciul de Probațiune. O grămadă de uscături în Petty France...

— O să fie afectat și Christopher? a întrebat Olivia repede. Știu că Firth o să fie probabil sacrificat, dar Christopher e de viitor. Are idei reale legate de cum să schimbe lucrurile.

A tăcut, dându-și seama că partenerul ei râde de ea. A simțit un val de furie, dar Chambers nu s-a lăsat descurajat.

— Tot îl mai susții? După tot ce ți-a făcut nemernicul?

— Nu-i așa. Cred sincer că poate schimba lucrurile.

— Și nu asta faci tu întotdeauna? a replicat Chambers cu afecțiune. Întotdeauna încerci să vezi ce-i mai bun în oameni. Pe de altă parte, așa-s toți cititorii de *Guardian* din lume, nu?

— Ia spune-mi mai bine ce-ți place ție atât de tare la *Torygraph*? a ripostat Olivia enervată. Caricaturile sau pozele cu familia regală?

— Ambele, a răspuns Chambers râzând și suflându-și iar nasul. Uneori e singura distracție pe toată ziua. Ministrul e un coșmar în perioada asta.

— Haide, mai spune-mi! l-a îndemnat Olivia.

Reveniseră pe teren sigur, Olivia bucurându-se întotdeauna de firimiturile de bârfe de la Westminster pe care i le furniza Guy. Vechiul ei prieten a zâmbit și era pe punctul să răspundă când a început să-i sune telefonul, făcând câteva capete să se întoarcă. S-a uitat cine sună și i-a căzut fața.

— Vorbești de lup... Trebuie să răspund.

S-a ridicat și s-a îndreptat în grabă spre un colț liniștit. Olivia l-a privit vorbind concentrat la telefon, după care și-a îndreptat atenția spre cei din jur. L-a recunoscut pe secretarul Sănătății din guvernul din umbră, un fost ministru de Finanțe, după care a zărit-o pe Emily Maitlis, care discuta absorbită la altă masă. Oliviei îi plăceau vizitele la Westminster, părea întotdeauna în altă lume decât prima linie, un răgaz binecuvântat după străzile mizerabile din Tottenham și Dagenham. Guy

venea în grabă spre masă, iar Olivia s-a întors din nou spre el, dornică să continue cu bârfa. Dar și-a dat seama imediat că nu mai era posibil. Partenerul ei de masă părea palid și tulburat, într-o stare de șoc vizibilă.

— Mai bine te întorci la bază, a spus el răgușit și fără suflare. A mai fost un atac.

Capitolul 56

Emily străbătea cu pas grăbit holul, cu Sam la câțiva pași în urma ei. Băiatul avea o grămadă de curiozități, întrebând de ce se opriseră la un hotel, când ar fi trebuit să meargă la spital, dar Emily nu-l băga în seamă. Încă nu era pregătită pentru discuția asta și nici nu *voia* s-o poarte. Odată ce aveau să fie în siguranță, putea începe să vorbească pe tema asta, dar nu înainte.

Când au ajuns la recepție, a așteptat agitată să vină cineva, verificând ultimul mesaj de la Marianne, apoi a sărit la primul angajat disponibil.

— Bună, am o cameră dublă rezervată, a spus ea, încercând să pară cât se poate de relaxată.

— Pe ce nume?

— Simpson, Louise Simpson.

Rostise numele pe care i-l dăduse Marianne ca și cum ar fi fost ceva foarte firesc. L-a văzut cu coada ochiului pe Sam cum a reacționat, dar i-a pus o mână pe braț, avertizându-l să nu facă mare caz. Din fericire, a ascultat-o, iar recepționerul n-a părut să bage de seamă nimic.

— Minunat. Văd că e plătită. Am nevoie doar de cardul de credit pentru eventuale cheltuieli suplimentare.

— N-avem card, așa că te rog să-mi dai cheia.

— Păi… e politica firmei.

— Știu, dar am făcut un drum lung și suntem obosiți morți, deci *te rog*…

Tânărul recepționer s-a uitat la ea, apoi la Sam, după care a hotărât să dea dovadă de milă.

— Uitați aici. Să vă odihniți bine.

Emily s-a abținut să-i smulgă cheia din mână și a luat-o firesc, după care s-a întors spre lifturi. Abia dacă făcuse trei pași, când Sam a prins-o de braț.

— Ce dracu' se-ntâmplă, mamă?

— Nu acum, Sam.

— De ce te-ai cazat cu un nume fals? Ai intrat în vreo belea?

Cum naiba să-i răspundă la întrebarea asta? Toată viața fusese *numai* o belea.

— Uite ce-i, o să-ți explic curând, dar important e că tata e bine.

— M-am prins și singur, a răspuns el tăios.

— Îmi pare rău, trebuia să te iau de la școală și nu mi-a venit în cap altă cale.

Ajunseseră la lifturi, iar Emily a apăsat insistent pe buton.

— Dar *de ce*? Nu înțeleg ce-i așa de urgent...

— Cum ți-am zis, o să înțelegi cu timpul, deocamdată trebuie să ai încredere în mine.

Ușile liftului s-au deschis cu un bip, dar când dădea să urce, Sam a venit în fața ei și i s-a așezat în drum. A încercat să-l ocolească, dar el a prins-o de ambele brațe, obligând-o să-l privească în ochi.

— Nu, în niciun caz. Îmi spui ce mama dracului se întâmplă. Și-mi spui *în clipa asta*, a zis el hotărât.

Capitolul 57

Privea atent imaginea și abia-i venea să-și creadă ochilor. O vedea chiar acolo, în carne și oase. Janet Slater ajunsese aproape o legendă pentru comunitatea justițiarilor, rămânând ascunsă timp de peste 20 de ani, fără să fi fost localizată nici măcar o dată, nicăieri în toată țara. Dar iat-o, în sfârșit. Fotografia nu putea fi mai banală, un instantaneu cu Slater în fața la un Tesco Metro, dar impactul te lăsa fără suflare. Această ucigașă de copii, această fantomă care rămăsese două decenii ascunsă de familia ei răzbunătoare fusese în sfârșit localizată tocmai în Reading. De-acum nu mai avea cum să se ascundă.

Ian Blackwell a aruncat o privire în jur și a început să încarce imaginea. Pulsul i-o luase razna, avea broboane de sudoare pe frunte, degetele erau alunecoase în timp ce tasta. Aproape că se aștepta să vadă ușa deschizându-se brusc, să se reverse înăuntru polițiști care să pună capăt aventurii lui, și totuși o altă parte a lui știa că era în deplină siguranță. Fusese mai mult decât prudent, acum acționa din Willesden, în nordul capitalei, își schimba locul de cazare în fiecare seară și nu folosea niciodată de două ori la rând același internet café, însă nu ăsta era adevăratul motiv pentru care era atât de liniștit, de sigur pe sine. Nu, era mai mult sentimentul că proiectul lui — *misiunea* lui — era de neoprit.

Ca și cum lumea s-ar fi răsturnat pe neașteptate, ca și cum balanța justiției fusese reechilibrată, ca și cum venise în sfârșit vremea lucrurilor bune și adevărate.

Willis era mort. Baynes era mort. Janet Slater era dată în vileag și fugea. Veștile despre aceste victorii avuseseră un efect electrizant asupra comunității justițiarilor și nu în ultimul rând pe site-ul Justiția Nu Doarme Niciodată. Picase de două ori azi din cauza numărului prea mare de vizualizări, iar violatori, pedofili și teroriști din lungul și din latul țării erau expuși public. Tot ce putea face Blackwell era să mențină site-ul în stare de funcționare, să țină deschis portalul pentru iubitorii dreptății de pretutindeni.

Bineînțeles că o localizare nu însemna întotdeauna și încheierea socotelilor și, din nefericire, Janet Slater scăpase de răzbunare. Totuși, cu poza asta, Blackwell putea să se asigure că pedeapsa ei era doar amânată, că în timp va plăti pentru crimele ei. Fostul polițist a privit atent bara de încărcare a imaginii, înfiorat pe măsură ce se umplea încet-încet, condamnând-o pe Janet Slater pixel cu pixel. Cu un *ping* mulțumitor, serverul de administrare a anunțat că încărcarea pozei s-a încheiat, confirmând că imaginea e acum online.

Era momentul să plece, momentul să caute o altă pensiune anonimă, să rămână cu un pas înaintea forțelor de ordine. Dar deși prudența și viteza erau esențiale, Ian Blackwell și-a permis un scurt moment de triumf, privind îndelung instantaneul.

Era capătul drumului pentru Janet Slater.

Capitolul 58

Și-a lipit fața de geam, disperată să vadă ce-o să spună Caitlin Rose. O să nege totul și o să-și susțină nevinovăția? Sau o să-și savureze crima, celebrând faptul că se făcuse în sfârșit dreptate?

Chandra a privit atent când suspecta s-a rezemat de spătarul scaunului, pigulindu-și pielițele de la unghii. Caitlin Rose părea ostilă, plină de resentimente, iar Chandra tânjea să se afle în sala de interogatoriu, stârnind-o, provocând-o, făcând-o să cedeze. Dar era ancheta poliției din Croydon, deci nici nu se punea problema. Ofițerul superior, detectivul-inspector Donna Parks, fusese însă mult mai primitoare și cooperantă decât Bill Jones, așa încât Chandra și detectivul-sergent Buckland puteau măcar să urmărească procedurile prin oglinda dublă, privind toată drama.

— Negi că l-ai atacat? a întrebat detectivul-inspector Parks.

— Categoric nu, a răspuns calm Caitlin, aplecându-se teatral ca să vorbească direct în reportofon. L-am ucis pur și simplu. Și, mai mult, *mi-a făcut plăcere*.

În timp ce vorbea, a privit spre oglinda dublă, ca și cum le-ar fi simțit prezența.

— Ca să clarificăm, recunoști că l-ai înjunghiat mortal aseară pe Andrew Baynes în apartamentul lui din Croydon.

— Așa este. Felicitări, ai răspuns corect!

— De fapt, potrivit raportului inițial al patologului, l-ai înjunghiat în total de 43 de ori.

Exact același număr de răni pe care le-a suferit sora ta, Alice, când a fost ucisă.

Caitlin a zâmbit, dându-i fiori Chandrei. Aparent, era o fată drăguță, care avusese grijă de părinții ei bolnavi și fusese în general un cetățean corect, însă azi părea dementă, iar fantoma lui „Amber“ încă era prezentă.

— Pentru înregistrare, a adăugat Parks. Suspecta zâmbește și încuviințează.

— Da, eu am fost, a răspuns Caitlin, ciugulindu-și unghiile. Nu pot să spun că mi-a făcut plăcere partea aia, dar era necesară. Știți, nu pot să scap de *gustul* lui. Pielea aia aspră, asudată. Și încă-i simt limba cum se zbate în gura mea, ca un nenorocit de câine.

S-a șters la gură cu mâneca, părând dezgustată pe moment, după care și-a reluat zâmbetul sardonic. Parks a ignorat diversiunea și a continuat calmă.

— Și atacul a fost planificat dinainte?

— Sigur, se fac trei săptămâni de când îl vânez pe individ.

— Și asta a fost în urma unui SMS pe care l-ai primit? a continuat Parks verificându-și notițele. Care anunța localizarea lui Andrew Baynes și noua lui identitate?

— Da, a răspuns Caitlin enervată. Aveți telefonul meu, așa că...

— Știi cine ți-a trimis mesajul cu informația confidențială?

— N-are importanță cine l-a trimis, a ripostat suspecta rapid. Fapt este că știam unde se ascunde nemernicul ăla. Era tot ce-mi trebuia. L-am urmărit, am aflat care erau obiceiurile lui și după aia am făcut planul. Asta-i tot. Niciun mare mister, Sherlock.

— Te-ai înscris în grupul lui de la Narcomanii Anonimi ca să te împrietenești deliberat cu el? a continuat Parks, fără să ia în seamă înțepătura.

— Tu ce crezi? a replicat Caitlin nimicitor. Am luat și eu ceva droguri, dar nici pe departe ca individul ăsta. Era un dezastru sau, cel puțin, fusese. Se ducea la ședințe de două ori pe săptămână și era al naibii de *disperat* să povestească.

— Deci v-ați împrietenit, ați mers la Brighton, ai flirtat cu el...

— De fapt, el a flirtat cu mine, dar mi-a convenit. Aveam niște limite — sub nicio formă nu l-aș fi lăsat pe animalul ăla să mi-o tragă —, dar îi făceam jocul ca să obțin ce-mi trebuia. Nenorocitul ăla cretin era în genunchi, cu ochii închiși și aștepta să-l mângâi. Păi, l-am *mângâiat* bine de tot...

Chandra a reacționat descurajată. Asista indirect la discuție, dar ura tinerei era greu de suportat. După cum arătau lucrurile, și Gary Buckland avea aceeași senzație, poate imaginându-și cuțitul lovindu-l în față.

— Și de ce, Caitlin? a întrebat Parks neabătută.

— Poftim?

Suspecta părea sincer uluită, astfel că detectivul a clarificat.

— De ce l-ai ucis?

— Faci mișto de mine? a răspuns Caitlin râzând. Mă întrebi *pe bune* de ce?

— Păi, presupun că e vorba despre ce-a pățit sora ta, Alice...

— Și restul, a întrerupt-o scurt Caitlin. Tata e alcoolic din cauză că Baynes a făcut ce-a făcut. Mama e în mormânt, s-a omorât acum doi ani, n-a mai putut face față vinovăției. Deci da, din toate punctele de vedere e vorba de ce i-a făcut el lui

Alice. Cum a profitat de încrederea ei, a ademenit-o în pădurea aia, s-a bucurat s-o chinuie. Din cauza nenorocitului de gol enorm pe care l-a lăsat în viața noastră, a sufletului frumos pe care l-a sugrumat, din cauza dorințelor lui perverse. De-asta *trebuia* să moară și te provoc, pe tine sau pe oricine altcineva, să spui altceva.

Caitlin s-a rezemat de spătarul scaunului, extenuată, dar sfidătoare. Parks a continuat:

— Ai spus foarte clar. Dar mai e o problemă nerezolvată pe care-aș vrea s-o clarific.

— Profită, iubire! a luat-o suspecta în râs. Nu plec nicăieri.

— Cine ți-a trimis informația despre localizarea lui? Cine ți-a dat numele lui?

Chandra și-a ținut răsuflarea, cu privirea fixată pe Caitlin Rose. Suspecta a părut să aibă nevoie de-o veșnicie să răspundă, cântărindu-și cu grijă cuvintele:

— Habar n-am. A fost anonim. Dar trebuie să-ți spun că...

S-a întors spre oglinda dublă, uitându-se direct la Chandra.

— ...oricine a fost, e de partea băieților buni.

Capitolul 59

— O crezi?

Chandra și Gary Buckland se îndreptau cu pas grăbit spre Mondeo. Era esențial să se întoarcă la secție cât mai repede și să înceapă să disece ultimele evenimente.

— N-avem niciun motiv să n-o credem, a răspuns Chandra calm, încercând să-și ascundă anxietatea tot mai intensă. Telefonul lui Caitlin arată că acum trei săptămâni a primit un mesaj anonim, care l-a deconspirat pe Baynes. A fost trimis de pe același telefon Samsung Galaxy care a trimis și informația despre Willis, dar cu o altă cartelă. Oricine face toate astea, e foarte prudent.

— Caitlin a răspuns la mesaj?

— O singură dată, imediat după ce l-a primit, întrebând cine a trimis mesajul. Dar n-a primit niciun răspuns.

Buckland a stat pe gânduri, apoi a întrebat:

— Știm de unde a fost trimis mesajul?

— De undeva de lângă Oxford Circus.

— Și data, ora?

— Vineri, 28 noiembrie, la 9:45.

Buckland a expirat zgomotos, umflându-și obrajii.

— Păi, asta încurcă totul. Am studiat deplasările lui Martin Coates cu cea mai mare atenție, pe o perioadă de câteva săptămâni. A fost la Londra doar de două ori în ultimele două luni. Pe 8 noiembrie și pe 11 decembrie. Pentru toate celelalte zile, are alibiuri beton — mai mulți martori care dovedesc că era în Bolton. O să-i rog

pe băieți să mai verifice o dată deplasările lui de pe 28, dar n-o să țină.

Chandra a înregistrat informația, cu mintea turată la maximum, după care a întrebat:

— Considerăm că Martin Coates *n-a fost* implicat în scurgerea de informații de la Bolton?

— Așa pare. El neagă categoric și până acum nu putem face legătura dintre el și telefonul de pe care au fost trimise informațiile despre Mark Willis.

— În plus, apare un tipar care nu se potrivește, a adăugat Chandra, preluând ideea. Un informator anonim, care probabil acționează din capitală și care transmite deliberat informații secrete. Bănuiesc că e *posibil* ca Martin Coates să aibă un complice, cineva care stă aici...

— Dar nu pare foarte probabil, a intervenit Buckland, încercând să fie cât de generos putea.

Chandra a acceptat lovitura și au mers mai departe. Când au ajuns la mașina ei, a deschis-o din telecomandă.

— Și acum? a întrebat Buckland când s-au urcat în Mondeo.

— Păi, o vor pune pe Caitlin sub acuzare pentru omor calificat, ceea ce o să provoace fără îndoială o revoltă publică de proporții. Între timp, e *treaba* noastră să dezgropăm o legătură concretă între cele două crime, să aflăm cine trage sforile.

Chandra a pornit motorul și era pe punctul să demareze când i-a vibrat telefonul. L-a pus cu grijă în suport și a răspuns.

— Detectiv-inspector Dabral.

— Scuze că te deranjez, șefa, sunt agentul Cooke.

— Nu poate să aștepte? Ne întoarcem în 20 de minute.

— Nu.

Chandra s-a încordat imediat.

— Tocmai am primit un apel de la directorul adjunct al Serviciului de Probațiune, Chris Parkes.

— Așa...

— Se pare că a mai fost o scurgere de informații.

Chandra se holba la telefon uluită.

— Cine? Când?

— Emily Lawrence, pe numele real Janet Slater. Stătea de 20 de ani în Reading, sub un nume fals. Se pare că a făcut treabă bună, are o slujbă în regulă și un băiat adolescent. Oricum, a fost surprinsă de fratele ei mai mare, Robert, în fața casei. A scăpat cu bine, dar acum se ascunde cu băiatul și e clar că a fost dată în vileag și că fratele ei are de gând să-i facă rău. Mă întrebam ce vrei să facem.

În glas i se simțea o nervozitate autentică, însă de data asta Chandrei chiar nu-i trecea prin cap nimic care s-o liniștească. Era mult peste tot ce mai întâlnise până acum și, brusc, a simțit că e speriată, prea puțin pregătită și cu totul depășită de situație. Ce se petrecea? În ce fel de coșmar pervers fusese aruncată?

Și unde avea să se termine totul?

Capitolul 60

Era discuția pe care se rugase să nu fie niciodată nevoită s-o poarte. Însă acum n-avea cum s-o mai evite. Sam o țintuia cu privirea, implorând-o în tăcere să-i curme chinul. Dacă ar fi fost doar furios sau nedumerit, poate că ar fi putut să se convingă singură să-l mai lase puțin în ceață. Dar fiul ei, băiatul ei iubitor și devotat părea speriat și trist, ceea ce ea nu putea suporta.

— Vreau să știi, a început ea nesigură, pigulind pătura de pe patul îngust, că tot ce-am făcut, am făcut ca să te protejez pe tine, ca să ne protejez pe amândoi. Asta a fost întotdeauna principala, singura mea prioritate.

Sam n-a zis nimic, clipind nervos, ca și cum se aștepta la ce e mai rău. Înghițind ca să alunge greața care-o cuprindea rapid, Emily a continuat ezitant:

— Și sper că, în zilele și săptămânile care urmează, o să ții minte asta. N-am vrut niciodată să te mint, am detestat să te mint, dar, sincer, n-am avut de ales.

— Să mă minți despre ce? Despre ce vorbești, mamă? a întrebat Sam, cu glas tremurat.

N-avea cum să evite, n-avea cum să mai fugă. Emily a închis ochii și a răspuns:

— Nu mă cheamă Emily Lawrence. Numele... numele meu adevărat e Janet Slater.

L-a auzit cum trage aer în piept brusc, dar a continuat.

— Sunt din Bridgend, nu din Cardiff. De fapt, încă am familie acolo. Tata, trei frați, o soră...

— Dar ai zis că părinții tăi au murit! Că erai singură la părinți.

— Știu ce-am făcut și acum *încerc* să explic. Bine?

A deschis ochii și a fost lovită în moalele capului de ce-a văzut. Sam se holba la ea, șocat, cu lacrimi în ochi. Nu-l mai văzuse niciodată atât de speriat și parcă a simțit un pumnal înfipt în inimă.

— O parte din motivul pentru care nu ți-am spus niciodată este că... este că am avut o copilărie îngrozitoare. Mama ne-a părăsit când aveam șase ani, l-a lăsat pe tata cu șapte guri de hrănit. Nu s-a uitat niciodată în urmă, deși stătea două străzi mai încolo...

Brusc, Emily a simțit că se sufocă, a simțit cum o îneacă emoția, arsura usturătoare a respingerii încă prezentă.

— A... a fost o perioadă proastă. Tata muncea toată ziua și bea toată noaptea. Eram lăsați ne descurcăm singuri, să avem grijă de bebelușul care plângea, și plângea, și plângea. A fost... a fost groaznic, așa a fost. N-aveam niciodată suficienți bani pentru mâncare sau chirie, abia dacă mergeam la școală și, când mergeam, eram intimidați. Eram murdari, îmbrăcați în haine de căpătat, cu părul plin de păduchi... Era dezgustător, umilitor.

Fără să se gândească, Emily și-a dus mâna la părul ei negru, lung. Acum îl spăla în fiecare zi, așa făcea de peste 20 de ani. Însă amintirea scalpului unsuros și iritat nu dispăruse și o sâcâia.

— La școală era destul de rău, dar acasă era și mai rău. Nu știam niciodată în ce dispoziție avea să fie tata. De obicei, stătea în nenorocitul ăla de fotoliu, cu berea într-o mână, țigara în ailaltă, și zbiera la noi să nu mai lăsăm copilul să plângă.

Dacă făceai ce ți se spunea, erau toate bune și frumoase. Dar dacă nu...

Sam privea îngrozit, dar ea nu se mai putea opri.

— Ne bătea cu ce-i venea la mână — cureaua, un furtun de cauciuc, vătraiul. Asistentele de la Urgențe ne știau destul de bine, dar n-a luat nimeni nicio măsură, așa că făcea ce voia. Odată m-a prins că-i furam țigările. M-a obligat să mănânc tot pachetul în fața lui, m-a lăsat să mă înec cu tutunul ăla oribil, după aia m-a dezbrăcat și m-a aruncat în stradă. Probabil că am stat acolo câteva ore, despuiată și umilită, și am bătut la ușă, milogindu-mă să mă lase înapoi înăuntru...

Vocea i s-a pierdut, fetița tristă care fusese cândva ieșind iar la iveală. Sam plângea în tăcere și și-a pus mâna pe brațul ei, însă ea a dat-o deoparte cu blândețe. Nu-și dorea compasiunea lui.

— Trebuie să înțelegi că aveam niște condiții foarte proaste. Eram furioasă și tristă și sufeream. Mama nu mă voise, tata voia să-mi facă rău, frații mă ignorau, n-aveam pe nimeni, Sam, absolut pe nimeni. M-aș fi sinucis dacă aș fi avut curajul, dar eram o lașă, un vierme...

— Te rog, mamă, încetează, s-a rugat Sam de ea suspinând.

— Nu pot, iubire, trebuie să auzi totul, a insistat Emily, dar și glasul ei tremura. Trebuie să înțelegi cine sunt. *Asta* sunt eu.

— Cum adică? Ce s-a-ntâmplat?

Emily știa că trebuie să meargă mai departe acum, pentru că altfel n-ar mai fi niciodată în stare să povestească.

— Într-un bună zi... într-o zi a ajuns să fie așa de rău... nici măcar nu-mi aduc aminte ce s-a-ntâmplat de m-am înfuriat atât de rău... dar a fost

așa de rău, că am... am făcut ceva îngrozitor. Tata era beat, dormea, deși bebelușul urla la etaj. Eram singură în sufragerie, mă uitam la el cum doarme, cu berea și țigara în mână. Și... nici până azi nu știu de ce-am făcut-o... dar am... am luat țigara aia și am pus-o pe covor lângă fotoliul lui. A început să mocnească, după aia s-a aprins și a luat foc și fotoliul. N-a durat decât câteva minute să se întindă focul și în timpul ăla am... n-am făcut nimic. Am stat și m-am uitat. M-am trezit doar când m-a apucat de mână fratele meu Rhys și mi-a zis să ies, că a luat foc casa...

— Ce... ce s-a-ntâmplat după aia? a întrebat Sam, alb ca varul la față.

— A luat foc totul și asta a fost tot.

— Ai fost rănită?

Emily a clătinat din cap îndurerată. Se simțea dintr-odată copleșită, ca și cum ar fi apăsat-o o greutate foarte mare.

— Eram bine, la fel și cei mai mulți dintre frații și surorile mele. Tata a fost însă rănit, de fapt a avut arsuri foarte grave. Și... și bebelușul n-a supraviețuit.

— Bebelușul a murit? a icnit Sam îngrozit.

— Da, Susan a murit.

Trei cuvinte simple, dar cu un efect devastator.

— Trebuie să mă crezi când spun că n-am *vrut* să-i fac rău. Chiar nu mă gândeam, voiam doar să fac ceva, să fac rău *cuiva*.

— Ai... ai fost arestată?

— Nu. Vezi tu, nu știa nimeni. Fratele meu a crezut că am văzut focul și m-am blocat, poliția a crezut că tata a adormit și a scăpat țigara, așa că...

Sam a dat din cap, dar arăta de parcă ar fi primit o palmă. Era prea mult de înțeles, știa și ea, dar acum, că începuse, nu se mai putea opri, voia să spună tot.

— Am fost luați în grijă, trimiși în plasament, iar Gwyneth și cu mine am ajuns la domnul și doamna Thomas. Pare ciudat să spun acum, dar... următoarele câteva luni au fost unele dintre cele mai fericite din viața mea.

Sam se încrunta, iar ea a continuat repede:

— Știu că pare nedrept, chiar o cruzime, și îmi părea sincer rău de Susan... dar, vezi tu, am primit foarte multă atenție, foarte multă compasiune după incendiu. Toată lumea voia să se învârtă în jurul nostru, al copiilor, eram *deosebiți*, se dădeau peste cap să ne ajute. Presupun că e sentimentul cel mai apropiat de dragoste de care avusesem parte și nu mă mai săturam.

S-a oprit puțin, știind că pasul următor va fi cel mai rău.

— Primele șase luni sau așa ceva au mers destul de bine pentru noi, dar apoi lumea și-a văzut de viață. Soții Thomas lucrau până târziu și eram singură cu Gwyneth multă vreme. Deși eram apropiate ca vârstă, nu ne-am înțeles niciodată foarte bine. Ea se plângea tot timpul și încerca mereu să mă bage în bucluc...

Era conștientă că vorbea de rău pe cineva mort și își dădea seama după expresia lui Sam că avea o bănuială despre ce urmează, așa că a continuat:

— Cu toată sinceritatea, cred că eram probabil geloasă. Ea era o drăguță care primea toată atenția, iar mie îmi lipsea, îmi lipsea *foarte tare*, pentru că nu mă bucurasem niciodată cu adevărat de niciun fel de...

— Ce s-a întâmplat, mamă?

Întreruperea a șocat-o, pentru că Sam vorbise concis și grav. Nu voia să-i spună și restul, nu voia deloc, dar n-avea de ales.

— Am... am mai dat foc o dată. Nu știu de ce, eram praf. Dar am pus din nou foc. Domnul și

doamna Thomas n-au pățit nimic, nici eu, dar...

— A murit și Gwyneth?

Părea atât de îngrozit, atât de șocat, că Emily n-a putut decât să dea din cap. Dacă s-ar fi putut despica pământul, s-o înghită, ar fi primit bucuroasă eliberarea.

— Câți ani avea?

Emily a înghițit cu noduri și a răspuns:

— Trei ani și jumătate.

Sam a privit-o îngrozit.

— Te rog, crede-mă, Sam, am regretat ce-am făcut, am trăit în fiecare zi de-atunci cu consecințele. Ziarele m-au crucificat, frații mei mai mari și-au petrecut ultimii 20 de ani vânându-mă, dar *vinovăția* e cea care mă paralizează. Parcă fetița care a pornit incendiile era altcineva, un copil din cele mai negre coșmaruri ale mele, însă știu că *eu* eram. Știu că am făcut toate astea și niciodată, dar niciodată n-o să încetez să încerc să mă revanșez.

Spera să reușească să-i transmită mesajul, dar căința ei nu avea niciun efect asupra lui. Sam o fixa, alb ca varul la față, în timp ce i se prăbușea lumea. Poate știuse că avea să fie ceva rău, că avea să afle lucruri pe care nu le mai putea face uitate, dar expresia lui șocată dezvăluia că absolut nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru *asta*.

Capitolul 61

— Ne confruntăm cu cea mai mare criză din istoria Serviciului de Probațiune.

Olivia a aruncat o privire spre Christopher, care stătea în celălalt capăt al sălii, cu ochii în pământ, ca și cum ar fi încercat să-și distragă atenția de la vorbitor. Își dădea seama de ce — Jeremy Firth părea șocat, panicat, un om depășit de situație. Dar măcar nu mai bagateliza lucrurile. Pe de altă parte, cum ar fi *putut*? Atacul la adresa lui din *Daily Mail* părea acum o nimica toată în comparație cu avalanșa de vești proaste care năvălise peste el și Serviciul de Probațiune. Doar în ultimele 48 de ore, doi foști condamnați binecunoscuți fuseseră uciși, iar Emily Lawrence fusese deconspirată. Buimăcit, Jeremy Firth a adăugat:

— Va trebui să accelerăm revizuirea *tuturor* protocoalelor de securitate. Primul lucru este să-i contactați pe cei pe care-i supravegheați, să vă asigurați că sunt în siguranță și să le oferiți orice sprijin, alinare și sfaturi au nevoie. Există o mulțime de temeri și speculații, e treaba noastră să încercăm să calmăm situația.

Multă baftă, și-a zis Olivia. Ministerul Justiției era în fierbere, cuprins de revoltă, paranoia și căutând țapi ispășitori și, fără îndoială, avea să atace curând, distribuind Serviciul de Probațiune în rolul negativ. Presa făcuse deja tabără în Petty France, doborând ușile în căutare de informații noi și, după ce se va afla și de uciderea lui Andrew Baynes, va începe *cu adevărat* balamucul. Nu se mai întâmplase niciodată ceva asemănător.

— Știu că e Crăciunul și că aveți toți obligații de familie, dar am nevoie de concentrarea voastră maximă. Am nevoie să lucrați nonstop ca să-i apărați pe cei care ne-au fost încredințați. Evident că va exista o reacție publică intensă, o grămadă de interes din partea presei, dar nu ne putem permite să ne lăsăm distrași. Principala prioritate în momentul ăsta este să ne protejăm oamenii, să cooperăm cu anchetele poliției asupra uciderii lui Mark Willis și Andrew Baynes și, poate cel mai urgent, să asigurăm securitatea lui Emily Lawrence și a băiatului ei. În prezent sunt în siguranță, slavă Domnului, și acum se ascund, asistați de personalul Serviciului de Probațiune, însă nu ne putem permite să ne culcăm pe o ureche. Nu-mi face nicio plăcere să spun, dar în urma deconspirării lui Emily Lawrence, e clar acum că o persoană cu funcție de răspundere transmite direct familiilor îndurerate informații strict secrete.

Un val de neliniște și furie a cuprins sala. Olivia s-a uitat după Isaac, iar el a privit-o o clipă, după care s-a întors. Peste tot în jurul lor, colegi vechi și noi reacționau în fața crizei, unii cu sfidare, dar majoritatea erau șocați de-a binelea.

— Inspectorul Dabral, care coordonează o anchetă asupra scurgerilor de informații, m-a anunțat mai devreme că, acum o săptămână, cineva i-a trimis fratelui mai mare al lui Emily Lawrence, Robert, care stă în Bridgend, un mesaj anonim cu detalii legate de noua identitate și domiciliul surorii lui. Mesajul a fost trimis de pe un telefon care se afla în Reading, lângă casa lui Emily, deci făptașul a fost aproape de ea și familia ei, a urmărit-o, poate chiar a pândit-o. Acum o oră, grupul online Justiția Nu Doarme Niciodată a publicat o fotografie recentă a lui Emily în fața

unui Tesco Metro din Reading, probabil făcută de aceeași persoană responsabilă pentru aceste breșe de securitate. Evident că asta complică și mai mult situația, pentru că aproape toată țara o să știe exact cum arată Emily. Evident că putem lua măsuri ca să facem față situației, mai precis în privința înfățișării ei, dar mă tem că asta ridică și mai mult miza. Și de-asta trebuie să fim cu toții ultravigilenți, superdiscreți și să ne comportăm absolut profesionist. Nu dăm informații dacă nu este necesar, nu discutăm cu prietenii, rudele sau chiar colegii și păstrăm o *tăcere absolută față de presă.*

A șuierat ultimele cuvinte, iar privirea i-a fugit în cealaltă parte a sălii, în direcția lui Christopher Parkes, după care și-a îndreptat din nou atenția spre personalul adunat în fața lui.

— E îngrozitor să te gândești că o persoană în care avem încredere, poate chiar cineva din încăperea asta, îi trădează deliberat pe cei aflați în grija noastră și-i expune pericolului, dar până aflăm cine e responsabil, trebuie să aplicăm o carantină informațională completă. Aici sunt în joc vieți omenești, pentru că, sincer, până nu eliminăm cârtița asta, nu pot garanta că n-o să mai curgă sânge.

Predicția sumbră a lui Firth a rămas plutind în aer când s-a încheiat ședința, zeci de consilieri de probațiune grăbindu-se la birourile lor, cu telefoanele lipite de ureche. Olivia l-a zărit pe Christopher lăsându-l singur pe director și îndreptându-se grăbit către biroul lui; a venit lângă el și au mers împreună într-o tăcere confortabilă până au ajuns unde nu-i mai putea auzi nimeni.

— Chestii tari, deși nu sunt sigură că a convins pe cineva că înțelege situația, a comentat Olivia

încet.

— A fost perfect inutil. Un caz clasic de „prinde orbul, scoate-i ochii". Dar a fost suficient de mișcător pentru un discurs de adio.

Olivia a ridicat privirea surprinsă.

— Deci o să fie dat afară? Sigur?

— Așa a sugerat ministrul Justiției azi-dimineață, la *Today*. Se pare că și-a ieșit din minți când a văzut articolul din *Daily Mail*. Totuși, măcar acum știe cu ce-avem de-a face. Că iubitul nostru director e un bețiv libidinos și incompetent.

— Să presupun... că Madeleine Barker nu era postată întâmplător în față la Petty France aseară, pregătită să sară? a întrebat Olivia prudent.

— Întâmplător sau nu, a fost foarte util că era, a răspuns Christopher, evitând întrebarea. Lovitura de grație o să fie mai rapidă și mai curată. După care putem să ne apucăm să facem ordine în locul ăsta. Tot departamentul trebuie schimbat de sus până jos, cu tactici de șoc și groază, dacă e să ne refacem vreodată reputația în fața opiniei publice. Cu o investiție decentă, am putea deveni din nou o instituție funcțională.

— Și a vorbit cineva cu tine despre funcție? Despre ce se întâmplă *după* ce pleacă Firth?

— Nu încă, dar am programată o convorbire cu ministrul pentru mai târziu, deci...

Ajunseseră la biroul lui și au intrat.

— Mă bucur pentru tine, a spus Olivia cu căldură. Știu că situația nu e ideală...

— Se poate spune și așa.

— ...dar ar putea ieși bine pentru tine. Ține capul la fund, evită atacurile directe și, apoi, la momentul potrivit, te prezinți drept mântuitorul Serviciului.

— Parcă mi-ai citi gândurile.

Vorbise cu afecțiune și un zâmbet pe buze, apoi s-a întors spre ea.

— Deși trebuie să spun că mă distrează ambiția ta pentru mine, ținând cont de obiceiul tău de-a refuza promovările — promovări care sunt meritate și care ar fi trebuit acceptate.

— Ah, nu începe, știi că mi-e mai bine dacă-mi fac meseria. Nu vreau să coordonez nimic, dar tu poți să faci asta cu ochii închiși și s-o faci mult mai bine decât Firth.

— Și un copil de trei ani poate s-o facă mai bine ca Firth.

Râzând, Olivia l-a prins pe iubitul ei de braț și l-a strâns afectuos.

— Ei bine, mă bucur pentru tine, Chris, meriți cu vârf și îndesat.

Reacția lui a fost subtilă, dar evidentă; i-a zâmbit și el, în timp ce-și trăgea cu blândețe brațul și se îndrepta spre birou. Secretara lui era afară, și acum, când era foarte aproape de împlinirea unei ambiții vechi, nu era loc de greșeli prostești. Respingerea durea, iar Olivia a simțit brusc un val de tristețe și regret, dar l-a ascuns, schimbând subiectul și vorbind grăbit.

— Dacă tot sunt aici, voiam să te întreb de Jack.

Parkes își verifica e-mailurile, dar a ridicat capul.

— Ce să fac cu el? a continuat Olivia. Există riscul evident să fi fost deja compromis, deci ar trebui să-l mut? Abia se instalase în casa nouă și nu se descurcă prea bine, dar poate că *ar trebui* să-l mutăm, doar ca să fim siguri.

Parkes a rămas pe gânduri o clipă, cântărind variantele, după care a răspuns:

— Nu, lasă-l unde e, deocamdată. E războiul naibii pe casele sigure disponibile și avem extrem de puține. Stai liniștită și nu spune nimic până nu

avem un plan de rezervă ca lumea. Deși Dumnezeu știe când o să se întâmple. Pentru moment, avem curci bete în țara orbilor.

Olivia încă se gândea la această propunere de plan de acțiune în timp ce mergea pe coridorul întunecos către biroul principal, scoțându-și telefonul din buzunar. A tastat febril și, după câteva clipe, apelul s-a conectat.

— Bună, sunt Jack. Lasă un mesaj.

Înjurând în barbă, a încercat din nou, dar iar a ajuns direct în căsuța vocală. De data asta a așteptat să audă țiuitul, după care a lăsat un mesaj:

— Jack, sunt Olivia. Sună-mă când asculți mesajul.

A încheiat convorbirea și a apelat alt număr. După câteva clipe, i s-a și răspuns.

— George Simmons.

— George, sunt Olivia Campbell.

— Mă-ntrebam când o să suni.

Olivia a simțit pe loc un semnal de alarmă.

— De ce? E vreo problemă?

— Da, e o nenorocită de problemă. Băiatul tău mi-a tras un șut în coaie, în fața tuturor.

— Of, Doamne, George, îmi pare rău...

— După care își aruncă haina și pleacă și n-a mai trecut pe-aici de-atunci. N-am nevoie de genul ăsta de bătaie de cap și clar nu pot să las pe nimeni să mă trateze așa, deci poți să-i zici să nu se mai deranjeze...

— Unde s-a dus? l-a întrerupt Olivia.

— Păi, mulțumesc frumos pentru compasiune.

— Îmi pare rău, George, n-ar fi trebuit să facă așa ceva, dar, sincer, trebuie să-l găsesc.

— Habar n-am unde e și nici nu-mi pasă. Sincer, dacă-l mai văd vreodată pe labagiul ăla, o să...

Dar Olivia închisese și alerga deja spre lifturi.

Capitolul 62

— Ia te uită cine a apărut!

Jack a ridicat brusc privirea, speriat. Glasul profund și disprețuitor îi aparținea unui tânăr musculos care venea acum spre el. I-au trebuit câteva secunde ca să înțeleagă imaginea bizară, să priceapă că băiatul solid e fratele lui mai mic.

— În regulă, Danny.

— În regulă.

Reacția lui era calmă și măsurată, ceea ce l-a făcut pe Jack să se întrebe dacă mai era vreo *urmă* de afecțiune acolo. Cândva fuseseră apropiați, dar trecerea timpului nu iartă pe nimeni. Nu-l mai văzuse pe Danny de mulți ani și clar nu putea să-l citească la fel de bine ca pe vremuri.

— Arăți bine, amice! a zis Jack admirativ.

— Sală de patru ori pe săptămână. Văd că tu nu te prea duci... te îngrași, amice.

Danny a râs, provocându-i lui Jack o reacție imediată de furie. Frățiorul lui fusese întotdeauna cățelușul lui, sacul lui de box, iar acum părea în largul lui să-l *împungă*.

— Tot pot să te fac praf, chiar cu o mână legată.

— Să te văd că încerci.

Jack era foarte tentat să răspundă provocării, să-l pună la pământ pe amărâtul ăsta, dar erau la o terasă din centrul Romford. Confruntarea lor „afectuoasă" atrăgea deja priviri, așa că l-a dus pe fratele lui la o masă din apropiere.

— Îți iau ceva de băut?

— Nu, e-n regulă, nu stau, a răspuns Danny.

— Atunci du-te naibii și tu. Nu ne-am văzut de ani întregi și tu n-ai decât cinci minute pentru

mine?

Vorbise cu un zâmbet crispat, care nu se reflecta și în privire.

— Tu m-ai sunat, mai ții minte? a ripostat Danny. Chiar de două ori. Când eram la muncă. Ai noroc că am reușit să ajung. A trebuit să mă milogesc de șeful meu să mă lase să-mi iau o pauză de prânz prelungită.

— Ce băiat bun te-ai făcut tu! Și apropo, l-ai adus?

Danny a încuviințat și a băgat mâna într-o pungă de plastic, de unde a scos un iPad hodorogit și un încărcător.

— Mersi, amice, ești tare, a zis Jack când l-a luat. Cât vrei pe el?

— E din partea casei.

— Nu fi prost!

— Pe bune, nu vreau bani. Dar dacă ești prins, nu-l ai de la mine.

— Foarte bine, a spus Jack și și-a strecurat iPad-ul și încărcătorul în rucsac. Rămân dator.

— Las-o baltă. De dragul vremurilor de demult.

Rostise cuvintele cu un zâmbet, dar Jack a băgat de seamă hotărârea lui Danny să evite orice formă de relație cu el, chiar și una în care el îi era dator. Ascunzându-și iritarea, a răspuns vesel:

— Presupun că asta înseamnă familie. Ce face restul găștii?

— Bine, aș zice.

— Tata?

— La fel.

— Nu contează. Și mama? Cum o duce?

De data asta, a obținut o reacție evidentă, când Danny a ridicat din umeri și și-a mutat privirea.

— Danny?

— Cu suișuri și coborâșuri, știi și tu cum e.

— Nu, nu știu, de-asta întreb, a replicat Jack insistent și iritat. N-am mai văzut-o de mai mult de un an, pe tine, de vreo cinci. N-a venit nimeni să mă vadă în ultima vreme, tocmai de-asta întreb. Ce se-ntâmplă?

— Nu se-ntâmplă nimic. Pe bune. Uite, ar trebui să plec...

Dar Jack se apropiase deja de el și-l prinsese de mânecă. Danny a încercat să se elibereze, însă Jack l-a tras mai aproape, dominându-l. Încă de când erau mici, reușise întotdeauna să-l intimideze pe Danny și, în ciuda trupului musculos, lucrurile nu se schimbaseră în totalitate.

— Nu pleci de-aici până nu-mi spui ce se-ntâmplă.

Bărbatul mai tânăr încă se răsucea să scape.

— Vorbesc serios, Danny, a șuierat Jack și l-a strâns mai tare.

— Are cancer, bine?

— Ce?

— Cancer de plămâni; e bolnavă de ceva vreme.

O clipă, Jack a rămas fără cuvinte. În unele zile o iubea pe maică-sa, în altele, o ura, dar vestea tot l-a lăsat fără suflare.

— Cum se simte? Adică, o să fie bine? a întrebat el.

Expresia sumbră a lui Danny i-a spus tot ce avea nevoie să știe.

— Doamne, Dumnezeule, e în spital?

— Nu, au lăsat-o acasă. Voiau s-o trimită la un azil, dar a refuzat.

— Azil? Deci...

Nu putea rosti cuvintele, așa că a făcut-o Danny în locul lui.

— E stadiul patru. Au zis că mai are câteva săptămâni, dar m-aș mira să reziste atâta.

Danny părea distrus, ca și cum și-ar fi pierdut busola, echilibrul. Jack a simțit cum îl cuprinde tristețea. De ce trebuia să fie cancer? De ce trebuia să fie *ea*?

— Uite ce-i, n-a vrut să afli, a continuat Danny blând. De fapt, nu vrea să știe nimeni. Dar cred că e dreptul tău.

— Și ai grijă de ea singur? a întrebat Jack fără să-i vină să creadă.

— Nu mai e nimeni prin preajmă, nu? Și a vrut în familie, știi...

— Îmi pare foarte rău, Danny.

Și vorbea serios. Îi părea rău pentru *tot*.

— Nu-i nimic de făcut, amice. Viața e de căcat și după aia mori, nu?

Vorbise cu o asemenea disperare, încât Jack a simțit încă un val de vinovăție.

— Oricum, mai bine mă duc. Ai grijă de tine, Jack.

Danny s-a întors și a plecat calm, a ieșit de pe terasă, afară din viața lui Jack. Iar el l-a privit plecând, sufocat de emoție, cu lacrimi în ochi, simțindu-se mai deprimat ca oricând. Venise aici sperând să stea de vorbă, să glumească, să depene amintiri, să invoce vremurile bune de demult. Dar, privindu-l pe fratele lui cum se îndepărtează, a devenit brusc conștient de tot ce iubise și pierduse.

Capitolul 63

Era dureros s-o audă pe femeia pe care o iubise cândva mustrându-l ca pe un copil neascultător.

— Ce se petrece, Mike? Rachel a venit acasă într-un hal fără de hal aseară și de-atunci, nimic. Niciun telefon, niciun mesaj, niciun fel de scuze. Nu știu de ce crezi că e acceptabil să...

Mike a apăsat pe butonul roșu, oprind înregistrarea din căsuța vocală. Mesajul furios al lui Alison venise după câteva din partea lui Simon și nu mai suporta. Se simțea iritat, tratat incorect și de-a dreptul extenuat. Abia fusese în stare să țină ochii deschiși pe drum dinspre Colchester, deziluzia de după drama de-acasă de la Courtney lăsându-l fără energie, și și-a pus capul pe volan, rugându-se pentru uitare, pentru o clipă de liniște.

A tresărit când a auzit o bătaie rapidă în geam. Șocat, speriat, s-a întors și l-a văzut pe Graham Ellis privindu-l prin geam, evident făcându-și griji pentru el. Și-a lipit un zâmbet pe față și a coborât din mașină.

— Scuze, am uitat ceva, Graham? *Trebuia* să ne întâlnim azi?

— Nu, nu, a răspuns vesel fostul inspector, ascunzându-și cât de bine putea neliniștea. Eram prin zonă și am zis să dau o fugă până la tine.

— Foarte amabil din partea ta, a replicat Mike, știind foarte bine că Graham probabil că-l aștepta de-o oră în ușă. Hai înăuntru.

A făcut ceai, surprins să constate că-i tremurau mâinile. Să fi fost frică, după ce scăpase ca prin urechile acului, sau efectele apropierii intime de Courtney Turner? Și-a adunat forțele și a pus cele

două căni pe masă, concentrându-se să nu verse ceai fierbinte. Graham părea într-o dispoziție sobră și, după politețurile obișnuite, a trecut la subiect.

— S-au mai întâmplat niște lucruri, Mike, și am vrut să afli de la mine mai degrabă decât de la știri sau de pe rețelele sociale.

Mike a ridicat privirea. Cu toate că era obosit mort, era și intrigat.

— Aseară, Andrew Baynes a fost ucis în apartamentul lui din Croydon. Stătea de câțiva ani acolo, sub un nume fals.

— Andrew Baynes? Ăsta-i ăla care...

— Ucigașul-canibal îi ziceau tabloidele.

— Îmi aduc aminte.

Și-a păstrat tonul neutru, dar simțea un tumult de emoții.

— Se știe cine-a făcut-o? a întrebat el șovăitor.

— Caitlin Rose, sora mai mică a victimei lui. E reținută acum, nu și-a ascuns implicarea. Se pare că l-a pândit trei săptămâni înainte să facă mișcarea.

— Doamne, Dumnezeule...

— Evident, e o tragedie îngrozitoare, a adăugat Graham, privindu-l fix. Dar asta, și alte evenimente recente, sugerează că cineva din guvern sau din Serviciul de Probațiune, cineva cu acces la nivel înalt ia legătura cu familiile victimelor și le dezvăluie deliberat identitatea și adresa acestor infractori, cu singurul scop să le facă rău.

Mike nu a spus nimic, uitându-se în ochii lui.

— O să auzim *multe* pe tema asta în zilele următoare, a spus rapid fostul polițist. E un dezastru nenorocit, un scandal național. Dar...

A început să vorbească mai rar, pronunțând cu atenție fiecare cuvânt.

— ...vreau să-l ignori cu totul, Mike. Vreau să nu-l bagi în seamă — nebunia presei, comentariile nesfârșite, opiniile ambelor tabere. O mulțime de oameni o să încerce să exploateze situația și nu vreau să fii prins și tu în povestea asta. Deci dacă te contactează vreun ziarist sau blogger, dacă te-ntreabă ce părere ai, îl trimiți la plimbare. Și dacă primești vreun mesaj care susține că oferă informații despre Courtney Turner sau Kaylee Jones, vreau să ștergi mesajul și să mă suni imediat. Poți să faci asta?

Preț de o clipă trecătoare, Mike a fost tentat să mărturisească totul. Dar cum putea recunoaște că s-a ascuns în baia lui Courtney Turner și că a ascultat-o în timp ce făcea sex? Era jalnic, era umilitor. Mai mult decât atât, nu era dispus să renunțe la informațiile lui secrete. De data asta, probabil pentru prima dată din ziua aia îngrozitoare de-acum zece ani, era cu un pas înaintea poliției, a Serviciului de Probațiune, a presei. Avea informații din interior, pe care nu le mai avea nimeni. Și n-avea de gând să renunțe ușor.

— Sigur că da, s-a trezit el spunând. Cum zici tu, Graham.

Fostul polițist i-a aruncat o privire pătrunzătoare, dând din cap gânditor, după care i-a zis:

— Crede-mă, e cel mai bine.

Mike n-a mai reacționat, stând și pigulindu-și unghiile.

— Oricum, te-am reținut destul, a adăugat fostul polițist. Ai vreun plan pentru diseară sau...

Era evident că întreba mai mult cu speranță decât cu așteptări realiste, iar lui Mike i-a făcut mare plăcere să-l surprindă.

— De fapt, o să ies în oraș diseară.

— Bun așa, asta-i foarte bine, a răspuns Graham, prins pe picior greșit.

— Da, e petrecerea de Crăciun a firmei. Nu voiam să merg, în general nu pot face față la așa ceva, dar anul ăsta o să mă duc. De ce să n-am parte de un pic de distracție de sărbători, nu?

A ținut-o tot așa următoarele cinci minute, etalând bună dispoziție și optimism forțat, după care și-a condus oaspetele nedorit la ușa din față. Trăgând cu ochiul printre draperii, l-a văzut cum ezită, uitându-se spre casă, ca și cum ar fi fost curios să știe ce-o să facă Mike mai departe, dar în cele din urmă a plecat. L-a privit dispărând, apoi a urcat grăbit scările spre refugiul dormitorului său. Petrecerea firmei urma să înceapă în scurt timp, dar în loc să se ducă spre șifonier, Mike s-a oprit în mijlocul camerei și și-a scos telefonul. A căutat printre mesaje și a găsit repede SMS-ul anonim.

Courtney Turner trăiește acum sub numele Sharon Wall, pe Meadow Lane nr. 24, în Colchester CO1 1AP.

O clipă de ezitare, o inspirație bruscă, apoi a apăsat pe „Șterge".

Capitolul 64

Situația scăpa rapid de sub control, iar ancheta nu reușea să țină pasul cu evenimentele, însă Chandra știa că nu putea să arate nicio urmă de slăbiciune în fața echipei. Aveau nevoie de autoritatea ei acum, fie că le plăcea, fie că nu. Deci vocea ei era autoritară și clară când le-a descris ultimele evoluții șocante.

— Emily Lawrence, nume real Janet Slater. Deconspirată printr-un mesaj pe 5 decembrie, surprinsă de fratele ei azi-dimineață. Acum e în siguranță, dar a scăpat la limită. Fratele ei mai mare, Robert Slater, a declarat în repetate rânduri oricărui reprezentant al presei care îl asculta că n-o să aibă liniște până când Janet nu avea să fie moartă. O să vedeți din documentele pe care le aveți la dosar că familia Slater provine dintr-o zonă rău-famată din Bridgend, o familie bine cunoscută poliției locale chiar și *înainte* de cele două incendii tragice, și că, în general, preferă să rezolve problemele *personal,* nu să se bazeze pe autorități. Toate astea însemnând că avem o a treia scurgere de informații, foarte periculoasă, foarte nocivă.

A văzut cum o privesc chipuri îngrijorate. Echipa abia încerca să înțeleagă informația despre uciderea lui Andrew Baynes, dar acum avea de-a face cu o nouă pistă de investigație.

— Informația i-a fost trimisă lui Robert Slater de pe același mobil Samsung Galaxy ca și înainte, dar a fost folosită o altă cartelă. Și atunci e evident că avem de-a face cu o amenințare fermă și organizată, cineva dornic să nu iasă în evidență.

Mai mult, persoana sau persoanele responsabile pentru aceste scurgeri de informații sunt metodice, pedante și nemiloase, hotărâte să verse cât mai mult sânge, într-un mod care să atragă publicitate maximă. Expunerea lui Janet Slater este o nouă lovitură pentru Serviciul de Probațiune și sistemul penal, dar nouă ne oferă o nouă pistă de investigare, care ar putea aduce indicii esențiale. Cum stăm cu echipa MAPPA din Reading?

Detectivul-agent Reeves a răspuns repede, înțelegând urgența situației.

— Categoric nu. Nu văd pe nimeni din echipa de la Reading implicat. Niciunul dintre ei n-a participat la conferința de unde a fost transmisă informația despre Mark Willis, nici n-a fost în Oxford Circus când au fost transmise informațiile despre identitatea și domiciliul lui Andrew Baynes. În plus, m-am uitat pe dosarele lor de HR și niciunul dintre ei n-are niciun raport de insubordonare, n-au depus niciun fel de plângeri — par să fie funcționari publici dedicați. Evident, o să sap în continuare, dar, sincer, șefa, nu-i nimic care să declanșeze vreun semnal de alarmă.

— Ocupă-te în continuare. Dar echipa de la Londra care-l supraveghea pe Andrew Baynes?

— Aș vrea să-l verific mai bine pe Isaac Green, a intervenit agenta Drummond. El *era* la conferința despre care a vorbit adineauri detectivul-agent Reeves și sigur era la Londra când a primit Caitlin Rose datele despre Baynes. Habar n-am ce-a făcut în ziua aceea, dar aș vrea să verific.

— De ce el în mod special? a întrebat Chandra. Mai sunt și alții în echipa MAPPA a lui Baynes.

— Păi, în parte pentru că e singurul consilier de probațiune din echipă, un veteran în serviciu, cu

acces total la sediul central și cu o grămadă de contacte acolo, dar e vorba mai mult de istoricul și atitudinea lui.

— Spune, l-a îndemnat Chandra intrigată.

— Ar trebui să te uiți și tu, dar din dosarul lui mi se pare că e în război cu Serviciul de Probațiune. Multe plângeri, acuzații de rasism, o senzație clară că i se pare că e ținut în loc de culoarea pielii, că alții sunt promovați mai repede și mai mult. Câteva probleme și cu salariul și pensia, dar piesa de rezistență e o rană veche — înjunghiat în misiune —, pentru care n-a considerat niciodată că a primit compensații corespunzătoare.

— Am observat că șchioapătă când l-am văzut. Care-i povestea?

— Unul dintre cei aflați sub supravegherea lui i-a înfipt un cuțit în abdomen, a răspuns Cooke repede, provocând reacția detectivului-sergent Buckland. Un fost spărgător și dealer, care era sub influența drogurilor la momentul respectiv. I-a secționat un nerv în picior, iar Green nu și-a mai recăpătat mobilitatea completă. A primit o compensație modestă, dar a solicitat constant revizuirea deciziei și mai mulți bani.

— Crezi că are resentimente, că e epuizat? Poate chiar ostil în mod activ față de Serviciu?

— Posibil, a răspuns tânărul agent. Încă vine la birou, respectă programul, dar te întrebi dacă pune suflet, mai ales că face obiectul unei anchete disciplinare. Acum câteva luni a avut un scandal cu șeful lui direct și situația a scăpat complet de sub control...

Chandra a încuviințat, gândindu-se la ce auzea. Simțise și ea că era ceva în neregulă la Green când vorbise cu el mai devreme.

— Bravo, hai să-l audiem din nou. O să vorbesc eu cu el. Între timp, ia legătura cu HR-ul de la

Serviciul de Probațiune și află toate detaliile despre războiul lor cu el. Și anunță echipa de la Digital că avem nevoie de detalierea minut cu minut a deplasărilor și comunicațiilor lui pentru zilele de 7 noiembrie, 28 noiembrie și 5 decembrie.

— Dar o să avem acces? a întrerupt-o detectivul-sergent Buckland, dornic să iasă în evidență. Da, Green știa despre identitatea și domiciliul lui Baynes, dar ar fi știut detaliile astea și despre Mark Willis? Și Janet Slater? Din câte îmi dau seama, n-are absolut nicio legătură cu echipele MAPPA de la Bolton sau Reading, deci cum ar fi putut să obțină informațiile?

— Asta trebuie să aflăm, a răspuns Chandra calm. Domiciliul și identitatea infractorilor cărora li s-a oferit anonimat pe viață sunt securizate în sistemul Delius al Serviciului de Probațiune, în fișiere cu acces limitat. Lista persoanelor care le pot accesa este incredibil de scurtă: Jeremy Firth, directorul Serviciului; adjunctul lui, Chris Parkes; ministrul Justiției și adjunctul lui, Guy Chambers; și un mic grup de funcționari civili de rang înalt...

— Exact, a întrerupt-o din nou Buckland. Isaac Green nu e la nivelul ăsta. E un pălmaș, nimic mai mult.

— Un pălmaș cu experiență de zeci de ani în calitate de consilier de probațiune. Probabil că are legături cu oameni care lucrează acum la Bolton sau Reading; poate cultivă activ legăturile astea, împărtășind o firimitură de bârfă ici, o vorbă indiscretă colo.

— Sau poate că are pe cineva la sediul central al Serviciului de Probațiune, care poate să acceseze fișierele? a sugerat agenta Drummond. Știu că ar trebui să poți să depistezi cine a accesat fișierele,

dar trebuie să existe și modalități să ocolești procedura dacă ai o minte tehnică, nu?

— Cu siguranță e posibil și ar trebui să verificăm. Dar aș vrea să vă concentrați în principal pe legăturile lui Green cu alți consilieri care se ocupă de infractorii cu reputație. Aș vrea imediat dosare pentru fiecare consilier de probațiune care se ocupă de cazurile astea sensibile.

— Baftă! a replicat Buckland. Serviciul e zgârcit ca naiba când vine vorba de genul *ăsta* de informație.

— Păi, o să fim convingători, a ripostat Chandra cu duritate. În definitiv, este o anchetă de *crimă*.

I-a susținut privirea lui Buckland, suficient cât să-l domine, iar ofițerul inferior a coborât capul și ea s-a întors din nou către restul echipei.

— Cât așteptăm, vreau să luăm la puricat momentul și locul de unde s-a produs scurgerea de informații. Știm că toate cele trei mesaje au fost trimise de pe același telefon, deși cu cartele diferite. Deci cred că putem presupune că făptașul e o persoană care a descoperit identitățile și adresele lui Willis, Baynes și Lawrence, apoi a transmis informația, de două ori în timp ce era la Londra și o dată în timp ce era în Reading.

— Asta-i partea pe care n-o înțeleg, a intervenit Buckland. Să zicem că individul stă în Londra, așa cum sugerează primele două scurgeri de informații. De ce să se ducă până în Reading doar ca să trimită mesajul?

— Probabil ca să facă poza asta, a răspuns Chandra repede, bătând cu degetul pe instantaneul cu Emily Lawrence în fața la Tesco Metro. Probabil că a vrut să confirme că Emily Lawrence *este* într-adevăr Janet Slater sau poate că voia poza ca asigurare, în caz că reușea să scape de fratele ei. Publicând-o online, făptașul nostru se

putea asigura că Emily Lawrence n-are unde să fugă.

— Deci considerăm că fotografia a fost făcută în ziua în care a fost dezvăluită informația despre Emily Lawrence? a întrebat agentul Reeves.

— Asta trebuie să aflăm, a răspuns Chandra. Poți să-ți dai seama că poza e recentă după posterele de Crăciun din vitrina de la Tesco, deci e posibil să fi fost făcută pe 5, dar trebuie să ne asigurăm. Hai să punem poza peste tot, în ziare, în rețelele sociale, să vedem dacă reușim să aflăm data și ora exacte când a fost făcută.

— Nu-i destul de periculos? a întrebat agenta Drummond. Așa, n-o să știe toată lumea cum arată Emily Lawrence?

— O să-i mascăm fața, să nu poată fi recunoscută. Important e să arătăm publicului imaginea, să vedem dacă se recunoaște cineva acolo. În poză e o doamnă în vârstă, mai e și o mămică tânără — poate că ne pot ajuta să stabilim exact când a fost făcută. Între timp, importante pentru noi acum sunt cronologia și localizarea scurgerilor de informații. Ne trebuie toate detaliile despre mișcările oamenilor. Ale lui Isaac Green, sigur, dar și ale tuturor celorlalți de pe listă. Dacă putem face legătura între oricare dintre ei și centrul Excel pe 7 noiembrie, Oxford Circus pe 28 *și* Reading pe 5 decembrie, atunci cred că ne-am găsit omul. La treabă!

Stimulați, membrii echipei s-au împrăștiat, grăbindu-se spre birouri. Chandra i-a privit plecând, însă buna dispoziție i s-a risipit când i-a căzut privirea pe lista din fața ei. Readusese ancheta pe calea cea bună, dar sarcina care o aștepta era descurajantă. Sperase că teoriile ei legate de breșele de securitate ar putea fi corecte, și totuși cea mai evidentă explicație era că o

persoană cu acces la nivel înalt transmitea deliberat informații strict secrete, trădându-și vocația de a asigura aplicarea justiției naturale. Oricât de contraintuitiv părea, *toți* erau suspecți și *toți* trebuiau verificați.

În timp ce se uita pe lista cu funcționari publici de rang înalt, directori, miniștri și adjuncții lor, Chandra a simțit cum moralul i se prăbușește, iar stresul crește, pentru că lista scurtă cu nume era o adevărată cutie a Pandorei a unei potențiale sinucideri profesionale pentru un umil detectiv-inspector. Isaac Green era suspect principal, dar trebuiau audiate toate aceste personaje importante. Nu era o misiune care s-o încânte; știa că își punea capul pe butuc, dar n-avea cum să amâne. Dacă tot trebuia s-o facă, mai bine o făcea repede și cu o notă personală, așa că avea să stabilească singură întâlnirile. Oftând, s-a întors și s-a îndreptat rapid spre birou, apoi a închis hotărât ușa în urma ei.

Capitolul 65

Retras în baie, Sam a închis ochii, sperând că acest coșmar urma să se încheie, că o să se trezească în patul lui de-acasă, că toată oroarea și durerea o să piară dintr-odată. Și totuși știa, în adâncul sufletului, că era real, că se întâmpla cu adevărat și de-asta se ascundea în baia unui hotel de la Heathrow.

Ultimele două ore fuseseră îngrozitoare. Ura să-și vadă mama așa — chinuită, împovărată de vinovăție, suferind fizic când își spunea povestea sumbră. Dar ura și ce-i spusese — secvența cumplită de respingere, furie și violență care-i mutilase copilăria și costase viața a doi copii nevinovați. Mai rău de-atât, dacă era posibil așa ceva, era faptul că *tot ce crezuse el că știe era o minciună*. Mulți ani, crescuse repetând ficțiunea pe care i-o prezentase maică-sa, despre cum muriseră părinții ei într-un accident de mașină când era ea mică, despre cum era sigură la părinți și tânjise să aibă frați. Erau minciuni, toate erau minciuni.

A simțit cum i se agită stomacul și s-a lăsat în genunchi, vomitând violent în vasul de toaletă. A fost rapid și dureros, trei icnete puternice, apoi gata. Imediat, a auzit o bătaie blândă în ușă, dar n-a luat-o în seamă. Nu voia să stea de vorbă cu ea, nu voia încă să-i vadă fața. Avea nevoie să fie singur.

S-a sprijinit de cadă și a încercat să se adune. Ce dracu' trebuia să facă? Cum naiba ar fi trebuit să se descurce cu așa ceva? S-o înfrunte pe maică-sa, s-o sfâșie pentru cruzimea, violența, duplicitatea ei? Sau ar trebui să-i fie milă de o

femeie care era atât de evident distrusă de mărturisirile de azi? S-o părăsească și să fugă? Sau să încerce s-o sprijine, amintindu-și anii de dragoste și devotament cu care-l copleșise? Simțea că-i explodează capul și era foarte tentat să-l sune pe Gavin, să se descarce puțin și să ceară mângâiere, dar asta nu l-ar pune și *pe el* în pericol?

Ideea era înfiorătoare și devastatoare. Gândul că existau oameni care erau hotărâți să-i facă rău maică-sii, poate și lui, era năucitor. Ideea că furia lor era atât de mare, chiar și după atâția ani, încât voiau să verse sânge depășea orice imaginație. Cine *erau* oamenii ăștia? Și cât de mare era amenințarea pe care o reprezentau? Sam se trezi scoțându-și telefonul din buzunar. O ezitare de o clipă, apoi a căutat pe Google „Janet Slater". Nu era pregătit, nu era sigur că poate face față, dar trebuia să știe cu ce au de-a face.

Primul lucru care a apărut a fost o poză a lui Janet la nouă ani. Parcă l-a lovit trenul; era imagina unei fetițe cu dinții ieșiți în față, într-o uniformă șleampătă de școală. Nu mai văzuse niciodată poza asta, de fapt nicio poză din copilărie a maică-sii; în mod normal, i-ar fi crescut inima. Dar aici era prezentată drept chipul unei criminale, o dublă ucigașă care zâmbea cu șiretenie spre cameră. N-avea nicio logică, nu putea fi adevărat, dar tonele de text din jurul imaginii precizau clar ce era, ca și fotografiile caselor arse, înmormântarea copiilor și schițele din sala de judecată ale micuței Janet aflate în boxa acuzaților. Mai văzuse așa ceva în documentare — dar acum era vorba despre mama lui.

Trecea în viteză peste texte, reținând amănunte ale crimelor, ale căror detalii șocante erau povestite de pompierii dezgustați care fuseseră la

locul faptei, împărtășind imagini care aveau să-i bântuie restul vieții. Acum citea despre anchetă și proces, relatări despre Janet care chicotea la tribunal, mărturia ei că „îi plăcea să facă rău chestiilor care nu puteau riposta“.

Sam a scăpat telefonul, care s-a lovit de gresie cu un pocnet strident. Nu mai putea citi, nu mai putea înțelege nimic și și-a prins fața în mâini. Credea că o cunoaște pe maică-sa, credea că o iubește, că o înțelege. Dar cine dracu' *era* femeia asta?

Capitolul 66

Era ca un magnet care-l atrăgea spre casă. Jack n-avea multe amintiri cu maică-sa — îl neglijase și închisese ochii la suferința lui —, dar *existau* momente trecătoare de dragoste pe care și le putea aduce aminte. Trotineta pe care i-o dăduse când împlinise cinci ani, zâmbetele pe care i le arunca atunci când se ducea pentru ea până la magazinul din colț, atenția pe care i-o acordase din belșug când se tăiase la genunchi în niște cioburi în parc. Aceste acte simple de bunătate, aceste scurte izbucniri de dragoste maternă exercitau o atracție puternică, de unde și pelerinajul lui de-acum în Southend. Până la urmă, era mama lui, trebuia s-o vadă.

Fusese plin de îndoieli pe drumul cu trenul, tot mai agitat pe măsură ce se apropia de orașul natal. Venise singur, Danny habar n-avea de această excursie pripită, ceea ce lui Jack îi convenea de minune. Putea să evite să atragă atenția dacă mergea singur și, în plus, nu voia ca fratele lui mai mic să anunțe familia că vine, nu voia să fie avertizați sau înarmați. Așa avea controlul asupra situației, dar tot se simțea încordat și neliniștit, ca și cum pericolul pândea la fiecare colț.

Când a trecut printre turnicheți, și-a ținut capul în jos, cu șapca trasă pe față. Dar nu era nimeni interesat de el, era doar un alt corp care trecea pe-acolo. Când a ieșit în stradă, a simțit un fior puternic de emoție. Doar mirosul și țipătul pescărușilor l-au aruncat înapoi în copilărie, o perioadă de agitație, violență și, când și când, bucurie. Fațadele magazinelor se schimbaseră, dar

străzile rămăseseră aceleași și a trecut grăbit pe lângă ele cu ceva apropiat de plăcere. *Știa* locul ăsta; îl știa ca pe propriile buzunare. Știa toate străduțele dosnice, toate scurtăturile, unde să meargă, ce locuri să evite. Se simțea puternic, simțea că deține controlul, avea senzațiile ascuțite de secretul și ilegalitatea vizitei. Se simțea din nou viu, nu mai era în dezavantaj, își controla din nou destinul.

Înainta grăbit, evitând faleza, ocolind aglomerația, rămânând pe străzile pustii aflate departe de centrul turistic. Ăsta era Southendul lui, străzile nevăzute și aleile dosnice despre care vizitatorii nici nu știau că există. Îi plăceau străzile astea, erau reale, oneste într-un fel, dar pe măsură ce se îndrepta spre Marlborough Road, simțea cum începe să i se strângă stomacul. Hotărârea să vină fusese atât de instinctivă, atât de impulsivă, că nu se gândise la ce-ar putea să spună sau cum avea să fie primit. Sigur că nu era prea târziu să dea înapoi, putea să se ducă înapoi la Londra, plin de minciuni și scuze, dar picioarele i se mișcau în continuare, aproape în ciuda lui, propulsându-l spre casă.

După zece minute, ajunsese. Stătea în fața imobilului la numărul 43 de pe Marlborough Road, o casă victoriană neglijată, care văzuse și vremuri mai bune. O clipă, era din nou un copil care intra pe ușa jupuită, strigând și certându-se, râzând și bătându-se. Nu fusese totul rău, nu? Furios, a alungat gândul. Fusese întotdeauna o mizerie. Dar tot era dreptul lui din naștere, era cine era el, așa că a urcat treptele și a bătut la ușă.

Tăcere. Apoi o tuse dinăuntru, dar nicio mișcare. A bătut din nou. Altă tuse, dar, din nou, totul era nemișcat.

S-a aplecat și a ridicat preșul. Ca întotdeauna, acolo se afla o cheie ruginită de la ușa din față. Zâmbind, Jack a deschis ușa și s-a strecurat înăuntru.

Camera din față era întunecoasă și mohorâtă, încărcată de miros de țigară. Era mirosul pe care-l asocia întotdeauna cu maică-sa și a simțit cum îl cuprinde emoția. Iat-o, în carne și oase! La început, venise în vizită la el la centrul pentru infractori minori, apărând de câte ori avea timp și bani, și părea să-i facă oarecare plăcere întâlnirile. Mai târziu, vizitele se răriseră, rezultatul fiind că n-o mai văzuse de mai bine de un an. Și acum înțelegea de ce. Cândva solidă și puternică, acum era o umbră cocoșată, zbârcită, scobită de o boală letală agresivă.

— Cine e? a întrebat răgușit și prudent Pam Peters.

Jack a ezitat. Cum să răspunzi la întrebarea asta?

— Eu sunt, mamă, a răspuns el ieșind la lumină.

A văzut-o tresărind, șocată de apariția lui neașteptată în casa părintească. S-a holbat în gol spre el, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor.

— Scuze că am apărut din senin, trebuia să te văd. Mi-a spus Danny despre boală și...

— Chiar tu ești?

A vorbit gâfâind, lipsa de oxigen și emoția lăsând-o fără suflare. Jack s-a apropiat și a îngenuncheat în fața ei.

— Da, eu sunt, a răspuns, zâmbind printre lacrimi.

— Kyle al meu, a șoptit ea și l-a mângâiat pe obraz cu mâna osoasă.

Iar acum, el a cedat, începând să plângă în hohote, cu capul pe genunchiul ei.

Nimeni nu-i mai spusese așa de mulți ani și părea atât de plăcut, atât de corect, că și-a pierdut cu totul controlul și a început să plângă fără nicio jenă. Era cu mama lui. Era acasă.

Nu putea spune cât a rămas așa, dar până la urmă ea i-a ridicat capul și i-a șters lacrimile.

— Ridică-te, fiule, l-a îndemnat răgușită. Ca să pot să te văd mai bine.

A făcut cum i-a cerut, ștergându-și lacrimile de pe obraji și zâmbind stingherit cât ea îl inspecta.

— Un băiat frumos acum. Un băiat frumos, solid.

Jack a dat din cap, dar n-a spus nimic, prea emoționat să vorbească.

— Și cum îți mai merge? Am auzit că ți-au dat drumul.

În timp ce vorbea, a scotocit prin capot și a găsit un pachet de Lambert and Butler.

— Bine, cred. Stau în...

S-a oprit la timp.

— Am o casă, un serviciu. Lucrurile stau bine, să știi.

— Bine, bine, a răspuns maică-sa și și-a aprins țigara lungă, trăgând adânc din ea.

— Și tu? Alea nu par să-ți fi făcut chiar bine... a glumit Jack, alegându-se cu un zâmbet sarcastic.

— Păi, trebuie să-ți găsești plăcerea pe unde poți.

Jack încă zâmbea, dar a simțit o împunsătură de furie. Maică-sa nu căutase *decât plăcere* — băutură, bărbați, droguri —, orice o putea îndepărta de responsabilități, de copii, de viața ei. Știa ce se petrecea în casă, abuzurile cumplite care aveau loc sub acoperișul ei, dar nu făcuse nimic, preferând uitarea. Înghițindu-și fierea care urca în gât, Jack a continuat:

— Ce zic doctorii? Faci tratament sau cum?

— Am renunțat la toate alea, a răspuns ea nepăsător. Prea puțin, prea târziu și oricum, nu

mă făcea decât să mă simt ca naiba. Aș zice că ai venit la țanc.

A râs amar, după care a fost cuprinsă de un acces de tuse. O tuse seacă, urâtă, care l-a sfâșiat pe Jack.

— Nu spune așa, mamă! Poți să te lupți cu chestia asta.

— Glumești? De mulți ani mi-a pierit orice chef de luptă.

L-a fixat cu privirea în timp ce vorbea cu un ton categoric și tăios.

— Nu fi proastă, ai putere cât un taur.

— Poate cândva, nu acum. Acum n-am decât țigări și whisky. Dar e în regulă, o să mă ducă acasă.

— Nu poți gândi așa! Încă îl ai pe Danny. Încă mă ai pe mine. Și pe ceilalți. Ai multe pentru care să trăiești.

— Poate, poate...

— Vorbesc serios, a adăugat Jack și a îngenuncheat din nou lângă ea. Nu-i nevoie să renunți, cel puțin nu încă. Poți să te bucuri de timpul pe care îl mai ai. Trebuie să încerci și să ieși. Poate să te ajute Danny. Și...

A ezitat o clipă, brusc agitat, apoi a adăugat:

— ...și dacă vrei, pot să mai trec și eu, să te scot la aer. Știu că încalc regulile, dar dacă avem grijă...

— Nu.

Cuvântul era șocant, final.

— Nu zic să vin regulat sau ceva, a dat el înapoi. Dar aș vrea să te ajut.

— Nu, Kyle. Asta-i ultima ta vizită.

S-a holbat la ea, fără cuvinte, șocat.

— Nu te uita așa la mine, l-a mustrat ea, dintr-odată supărată. Nici n-ar trebui să fii aici.

— Dar am vrut să te văd.

— Păi, m-ai văzut. Așa că acum poți să pleci.

Jack a început să se bâlbâie, surprins de răceala ei neașteptată.

— De ce ești așa? a protestat el. Am venit fiindcă eram îngrijorat de...

— De ce sunt așa? *Pe bune*, mă întrebi așa ceva?

Cuvintele țâșniseră limpezi și elocvente, furia ascuțindu-i limba.

— Ai vreo idee ce-ai *făcut* familiei ăsteia?

— Sigur că da. Știu că am dat-o-n bară...

— Nu, habar n-ai. Absolut deloc. Pentru că nu te-a interesat nimic în afară de tine, ai fost întotdeauna...

Rămas fără cuvinte în fața nedreptății acuzației, Jack a avut nevoie de o clipă ca să-și regăsească graiul.

— Cum poți să-mi spui așa ceva? Tocmai tu?

— Ah, scutește-mă! Ești un nemernic egoist și știi foarte bine.

— Du-te naibii! s-a răstit Jack răgușit, furios și supărat.

— Nu, *tu* să te duci naibii, Kyle! Pentru că ai venit aici, pentru că ai distrus familia asta, pentru că te-ai născut.

Jack a privit-o îngrozit și copleșit.

— Știu că-ți imaginezi că tu ai suferit, dar stai să-ți spun, de fapt tu ai fost *ăla norocos*. Tu ai plecat. Noi, ceilalți, a trebuit să rămânem aici. A trebuit să suportăm insulte în stradă, cărămizi aruncate pe geam, rahat de câine întins pe ușa de la intrare. Pe vremuri, eram cunoscuți pe-aici, chiar plăcuți. Acum lumea nici nu vrea să mă vadă în ochi. Cândva, aveam prieteni, Kyle, familie, o viață. Acum sunt curva, târfa proastă, monstrul nenorocit din capul străzii. Oamenii mă scuipă, traversează strada ca să mă evite, mă fac în toate felurile. Danny a fost atacat de trei ori, sora ta, de două ori... așa că să nu îndrăznești să spui că eu

sunt egoistă. Tu ești, Kyle. Tu și violența ta, și boala ta, și dorințele tale perverse. Fiul meu, manipulatorul de copilași. Păi, sper că ți-a *plăcut*, băiete, pentru că ne-a costat, ne-a costat mult.

Jack s-a împleticit în spate, șocat, îngrețoșat. Se simțea amețit și fără suflare, dând înapoi în fața acestui atac verbal susținut.

— Te rog, oprește-te, mamă! Oprește-te, a icnit el.

— Un adevăr greu de auzit, nu? l-a îmboldit ea. Păi, era momentul să-l auzi. Momentul să înțelegi ce ne-ai făcut nouă. Din cauza ta, nu mai putem scoate nasul din casă, nu putem merge să bem ceva, să dansăm, nimic. Suntem paria în nenorocitul ăsta de oraș, *totul din cauza ta*.

Jack s-a ridicat greoi; voia să ignore răutatea ei, să plece. Dar ea nu terminase încă.

— Presupun că încă te iubesc, ăsta-i blestemul unei mame. Dar mi-ai distrus viața, fiule. Ne-ai distrus viețile *tuturor*. Așa că acum du-te și să nu ne mai calci vreodată pragul.

L-a privit cu răutate și a încheiat:

— N-ar fi trebuit să vii *niciodată*.

Capitolul 67

A privit-o încruntat cât s-a târât prin cameră, prăbușindu-se în scaunul de plastic cu un oftat exasperat și trântind zgomotos bastonul pe masă.

— Mă bucur să te văd din nou, domnule Green, l-a salutat Chandra Dabral cu ton egal.

— Aș vrea să zic și eu la fel, a răspuns enervat consilierul de probațiune. Ar trebui să fiu la sediu, să încerc să rezolv nebunia asta, nu să reiau *a treia oară* declarația.

— Atunci o să te bucuri să afli că de fapt am întrebări noi pentru tine. N-aș vrea să mergem pe căi deja bătute.

— Cum adică „întrebări noi"? a întrebat Green tulburat.

— Încerc să obțin o imagine a deplasărilor tale din ultimele șase săptămâni.

— De ce?

— În mod special, vreau să stabilesc unde erai pe 7 noiembrie, a continuat Chandra, fără să ia în seamă întrebarea. Am dreptate să cred că erai la o conferință la Excel Centre din Shepherds, Bush?

A urmat o pauză scurtă, apoi Green a încuviințat, de-acum în gardă.

— Bun. Dar pe 28 noiembrie? Erai în Londra în ziua aia?

— Dacă era în cursul săptămânii, da. Probabil că făceam vizite la domiciliu.

— Cineva în zona Oxford Circus?

— Nu, din câte știu.

— Ai lucrat toată ziua?

— Plin de entuziasm.

— Numai că telefonul tău pare să fi fost închis în dimineața aia, fără semnal între ora 8 și ora 10. Din câte înțeleg, consilierii de probațiune cu statutul și experiența ta trebuie să poată fi contactați în orice moment, ținând cont de responsabilitățile lor speciale.

— Ce pot să fac dacă telefonul meu mai pierde câteodată semnalul? Probabil că eram la metrou...

— Două ore?

— Sau într-o zonă fără semnal. Știi cum e în Londra.

Vorbise cu ton egal, dar ostilitatea lui era evidentă.

— Și pe 5 decembrie? Erai la Londra?

— Presupun că da.

— N-ai niciodată motive să mergi în alte orașe? În particular, există vreo șansă să fi fost în Reading în ziua aceea, pentru îndeplinirea sarcinilor?

— Nu. Toți cei pe care-i supraveghez stau la Londra. *Janet Slater* e responsabilitatea altcuiva.

În privirea lui era o sclipire, ca și cum i-ar fi luat-o înainte Chandrei, ghicind motivul din spatele întrebării.

— Și atunci, cine o supraveghează pe ea?

— Habar n-am. Echipa MAPPA din Reading, bănuiesc. Nu-i treaba mea.

— Decât dacă vrei tu...

— Uite ce-i, ți-am zis deja că eram la Londra în ziua aia.

— Toată ziua?

— *Da*.

— Numai că se pare că ai dat și atunci peste o „zonă fără semnal". Niciun mesaj, niciun apel, de fapt nici semnal, între orele 11 și 14. Timp din belșug să te duci la Reading și să te întorci dacă aveai nevoie...

— Ce se petrece, inspectore? a șuierat Green, aplecându-se agresiv. N-am greșit cu nimic, și totuși mă hărțuiești în continuare. Ei bine, ai mare grijă, pentru că am o experiență bogată cu chestii de genul ăsta și nu înghit niciodată ușor așa ceva...

— Da, urma să ajung și aici, a replicat Chandra sec. Războiul tău de unul singur împotriva Serviciului de Probațiune...

În timp ce vorbea, a deschis dosarul, dând la iveală o mulțime de foi.

— Am aruncat o privire în dosarul tău de HR. Văd că în prezent faci obiectul unor proceduri disciplinare grave, în urma unei altercații cu șeful direct și, în plus, am numărat până acum *șapte* plângeri diferite la adresa angajatorului tău, însă cea mai importantă dintre ele se referă la rana ta veche. Nu vrei să-mi povestești?

Green a ezitat, părând pentru prima dată nesigur.

— Ce-i de spus? a zis el în cele din urmă, supărat și plin de ranchiună. E totul în dosar. Individul nici măcar nu era sub supravegherea mea, îi țineam locul unui coleg. Era drogat ca dracu', paranoic, a zis că auzea voci care-i *spuneau* să mă atace. Ambulanța a avut nevoie de aproape o oră ca să ajungă și până atunci piciorul meu se dusese naibii. Am stat câteva săptămâni în spital, timp în care am primit un singur telefon de la HR. *Un telefon.* N-a venit nimeni să mă vadă, n-a vorbit nimeni cu mine, a trebuit să-mi plătesc singur taxiul ca să ajung acasă.

— Și ai fost evident foarte supărat din cauza asta...

— Eram al naibii de furios. Dar nu asta-i partea cea mai rea. Aia a venit mai târziu, o scrisoare

scurtă de scuze și 20 000 de lire. Atât! Nu acoperă nici pe departe cât m-a costat nemernicul ăla...

— Ce te-a costat?

— Totul. Luni în șir nu m-am putut mișca bine, n-am putut dormi din cauza durerii. Încrederea mea de sine era praf, eram ranchiunos, distras. Soția mea a suportat un an, după care m-a părăsit și știi ce? Chiar dacă am făcut-o în toate felurile la vremea aia, n-o acuz, din cauza a ceea ce am devenit, din cauza a ceea ce mi-au făcut.

— Îmi pare rău, Isaac, n-am știut.

— Păi, asta e. Se pare că nu știi totul.

S-a rezemat din nou de spătar, agitat, dar triumfător.

— Se poate spune că ai o animozitate față de Serviciul de Probațiune?

— N-ai vrea să vorbești pe înțelesul omului?

— Se poate spune că detești în mod activ Serviciul de Probațiune? Că ai pornit o vendetă împotriva lui?

— Categoric nu. Vreau dreptate. Vreau ce mi se cuvine.

— Și dacă ai avut senzația că nu se întâmplă așa? Că o să fii păgubit de dreptul tău?

O clipă, Green a părut că vrea să riposteze, dar apoi s-a repliat.

— Am toată încrederea că o să primesc ce mi se cuvine. Dreptatea învinge întotdeauna până la urmă, a spus consilierul de probațiune, rezemându-se de spătarul scaunului și încrucișându-și brațele la piept.

Chandra i-a aruncat o privire pătrunzătoare, simțindu-l cum începe să se închidă.

— Încă ceva, atunci. Ai accesat vreodată sisteme sau fișiere interne ale Serviciului de Probațiune pe care nu erai autorizat să le vezi?

Green a clipit, surprins de schimbarea bruscă de direcție.

— Poftim?

— E o întrebare simplă. Ai încălcat vreodată protocoalele interne ca să accesezi informații confidențiale cu care n-ar fi trebuit să fii la curent?

— Categoric nu. E un delict pentru care poți fi dat afară.

Răspunsese repede și convingător, dar ochii lui spuneau cu totul altceva.

— Pot să plec acum, te rog? Am o grămadă de treabă.

Capitolul 68

Unde naiba *era*?

Olivia cerceta străzile, sperând disperată să zărească silueta cocoșată a lui Jack îndreptându-se către casă. Dăduse deja două ture pe străzile din jurul șantierului, oprindu-se de mai multe ori la a doua tură, ca să verifice cârciumile și magazinele de băuturi. Dar nu se alesese cu nimic, așa că se dusese în viteză în Tottenham Hale. Scotocise casa de sus până jos, după care ieșise din nou, trecând de mai multe ori cu mașina prin dreptul casei în timp ce făcea ocoluri inutile pe străzile din jur. Însă casa rămânea întunecată și pustie, iar locul unde se afla singurul ei locatar rămânea un mister.

I-a format din nou numărul, însă rezultatul era previzibil.

— Bună, sunt Jack. Lasă un...

A încheiat convorbirea, refuzând să lase un mesaj. Căsuța lui vocală era deja plină de tiradele ei furioase — la ce bun încă una? Dacă și-ar fi deschis telefonul, dacă ar fi răspuns la apel, atunci puteau rezolva. Însă avea sentimentul că avusese un motiv să-și închidă telefonul, ceea ce o neliniștea. Probabil că s-a întâlnit cu fratele lui, așa cum era planul, undeva în Londra, dar întâlnirea ar fi trebuit să aibă loc cu câteva ore în urmă. Se făcea noapte, era deja întuneric, deci unde se dusese după aia? Și cu cine? Mai era cu Danny? Dacă da, ce puneau la cale? Fuseseră cândva apropiați, însă Jack clar îl intimida pe fratele lui mai mic, poate chiar îl supusese unor abuzuri, deci de unde să știi că întâlnirea nu luase o întorsătură urâtă, poate chiar violentă?

Încălcând toate protocoalele, Olivia a încercat să-l sune pe Danny. Știa că era nesăbuit și o parte a ei s-a bucurat când apelul a intrat direct în căsuța vocală. A închis fără să lase niciun mesaj și și-a spus să urmeze căi mai convenționale, nu să-și imagineze tot timpul ce era mai rău. Totuși, era mai ușor de spus decât de făcut.

A încetinit la un semafor, a apelat un număr familiar și după câteva secunde a auzit și răspunsul.

— Saul Behr.

— Saul, tot eu sunt. Am avut vreo localizare?

— Nimic concret, mă tem.

Oliviei i s-a strâns inima. Sperase că dacă-și mobilizează colegii, mai ales pe cei care erau tineri și credeau încă sincer în cauză, o să aibă parte de ajutor să iasă din groapa asta. Dar azi nu-i surâdea norocul.

— Am avut câțiva asistenți care activează în zonă și care au dat ture. E posibil să fi fost văzut la Coach and Horses din Romford, dar asta era la prânz, așa că a plecat de mult. Îmi pare rău...

— În regulă, tot e ceva. Ținem legătura și dacă auzi ceva...

— Afli prima.

A închis și a plecat în viteză de la semafor, după care a întors în drum. Avea să se ducă spre Romford, sperând că Jack mai e în zonă. În clipa asta, se gândea că e ascuns, beat, în vreo bombă de pe-acolo, deși asta ar fi fost o încălcare flagrantă a termenilor eliberării. Însă chiar în timp ce gonea într-acolo, avea sentimentul că era o speranță deșartă. Jack fusese într-o dispoziție proastă de dimineață și era clar că nu-i mersese mai bine peste zi — o altercație violentă cu șeful lui, care l-a făcut să rupă legăturile cu locul de muncă după doar două zile. Probabil că de-acolo

s-a dus să-și vadă fratele, o legătură concretă cu trecutul lui violent. Blestemându-se că a acceptat întâlnirea asta, Olivia a accelerat, apăsată de îngrijorare. Voia să-l vadă întorcându-se nevătămat, să revină pe orbita ei, unde-l putea proteja și, dacă era nevoie, îl putea și controla. Însă instinctul îi spunea că Jack se pregătea să facă o prostie, ceva necugetat, poate chiar ceva fatal.

Capitolul 69

Mergea împleticit pe străzi, fără să știe ce-i în jurul lui, abia acordând atenție destinației. Avea ochii în lacrimi, picioarele parcă erau din gelatină, dar mergea mai departe. Trebuia să se *îndepărteze*.

S-a lovit de un trecător și a sărit într-o parte, intrând într-un zid înainte să pornească mai departe. L-a urmărit un torent de înjurături, dar nu s-a oprit, s-a clătinat mai departe. Nimic, absolut nimic nu mai conta. Ajunsese pe fundul prăpastiei și acum nu-l mai putea atinge nimic. Ce prost, ce naiv fusese să vină aici! Tânjise după companie, tânjise după familie, ceva care să facă sărbătorile un pic mai puțin sumbre, și care fusese răsplata? Respingere și umilință. Danny nu știuse cum să plece mai repede, iar mama lui îl ura. Măcar dac-ar fi putut să dea timpul înapoi, ca să nu suporte acuzațiile astea cumplite, ranchiunoase. Suferise foarte mult, fusese înjosit și insultat, dar nu se simțise niciodată atât de rău ca azi.

Trebuia să se ducă acasă. Nici la Londra nu era bine, dar Southend va rămâne întipărit în creierul lui ca un loc de coșmar. Acum știa că n-o să se simtă în siguranță, că n-o să fie în stare să se concentreze până nu se urca într-un tren care să-l ducă departe de locul ăsta oribil. De ce venise? Nu știa că soarta lui e să fie singur și disprețuit? De ce-și imaginase că ar vrea cineva să-l vadă? Era o pată, nici mai mult, nici mai puțin.

Jack și-a șters lacrimile și a încercat să-și dea seama unde se află, fără să ia în seamă privirile intrigate ale trecătorilor. Străzile i se păreau

ciudate, dar a început încet-încet să-și dea seama unde era, iar instinctul îl împinsese pe o alee lăturalnică despre care știa că-i scurtează cu câteva minute drumul până la gară. A grăbit pasul, îmboldit de teamă și furie. Avea să iasă din haznaua asta și să nu se mai întoarcă niciodată. Nici n-o să se mai gândească la locul ăsta, n-o să-l mai pomenească niciodată — o să fie ca și cum orașul și toți cei din el au fost șterși de pe hartă.

Ideea l-a înveselit și l-a făcut să grăbească pasul. Acum ajungea în capătul aleii, și în scurt timp în drumul mare. De-acolo, mai avea doar o alergare ușoară de două minute până să fie în siguranță.

— Dă-i dracului pe toți, își zise el bucuros. Am terminat-o cu voi.

— Unde arde, amice?

Vocea i-a întrerupt meditația, limpede și nazală. Un adolescent deșirat, îmbrăcat cu blugi și un hanorac, își pierdea vremea pe-acolo și-l privea curios.

— Nu arde, doar trebuie să-mi văd de drum.

— Priceput, frate. Priceput.

Jack a încetinit pasul, uitându-se cu interes la băiat. Fața lui avea ceva familiar. Să fi fost colegi de școală? Locuise în cartier?

— Ai nevoie de ceva să iei cu tine?

Jack fusese cât pe ce să plece, dar acum s-a oprit.

— Niște iarbă, cocaină, amfetamine? a continuat adolescentul, simțind un potențial client. E marfă bună, amice, proaspăt venită cu vaporul.

Jack s-a uitat la el intrigat, în timp ce dealerul scotea marfa din buzunar și o etala ca să se bucure și el. Jack știa că ar trebui să se întoarcă și să plece, să-l refuze pe interlopul ăsta. Dar drogurile erau chiar acolo, în palma lui, chemându-l.

— Bine, a răspuns el repede.

— Bine ce?

— Amfetamine, cocaină, iarbă, a răspuns Jack imperios.

— Bine, dar te costă. 100 de lire. Ai?

Jack a răspuns scoțând din rucsac un mic sul de bancnote.

— Da, ai... a zis dealerul impresionat. Dă-mi lovelele și ia-ți cocaina.

Jack a numărat metodic bancnotele. Era periculos să se întoarcă în locul ăsta, dar nu putea nega că se simțea bine. Tremura deja de entuziasm, își simțea sângele pompat în vene. I-a dat banii dealerului și a întins mâna, așteptând drogurile. Spre surprinderea lui, adolescentul nu le-a dat drumul și, când a ridicat privirea, Jack l-a văzut privindu-l atent.

— Hei, tipule, nu cumva te cunosc? a întrebat băiatul mijindu-și ochii curios.

Maică-sa avusese dreptate. *N-ar fi trebuit* să vină.

Capitolul 70

De ce dracu' venise aici?

Ca să scape de gura lui Graham Ellis? Ca să și-o scoată din minte pe Courtney Turner? Sau pur și simplu ca să-și demonstreze că putea duce o viață normală? Dacă asta era, o încercare nesăbuită să încerce să se distreze de sărbători, atunci fusese o eroare enormă. Privind în jur, în sala de evenimente de la Maidstone Marriott, Mike n-a văzut nimic care să-i ridice moralul sau să-i înveselească sufletul. Era plin de zeci de agenți de vânzări prost îmbrăcați, în diverse stadii de beție, care dansau, făceau bancuri și râdeau strident. Era ca o scenă din iad, gălăgioasă, tulburătoare și de-a dreptul străină pentru el. Cineva vomitase deja într-un ghiveci de flori, chiar lângă un cuplu care se giugiulea cu furie, și totuși toată lumea părea să se comporte ca și cum totul era perfect normal. Și ca și cum ar fi fost *distractiv*. Mike detestase dintotdeauna evenimentele de genul ăsta, echipe de vânzări din tot sud-estul țării strânse laolaltă într-o șaradă sinistră de veselie forțată, însă adunarea de astă-seară era chiar mai insuportabilă ca de obicei. Ce-aveau toți oamenii ăștia de sărbătorit? Ce era așa grozav în viețile lor, de petreceau așa intens? Era ceva disperat, prefăcut și ura fiecare clipă.

— Încă unul dublu, te rog.

În timp ce barmanul se conforma, turnându-i încă un pahar generos de Bell's, Mike i-a prins privirea lui Simon, care era în cealaltă parte a sălii. Avusese deja o scurtă discuție cu șeful lui, abordându-l deliberat în timp ce era înconjurat de

agenți de vânzări din conducere, în speranța că născocirile lui despre cum fusese bolnav n-o să fie date în fapt în fața colegilor. Totuși, știa că era doar o chestiune de timp până o să-l ia la întrebări în legătură cu absențele lui neprogramate și cu faptul că nu-i răspunsese la telefon. Spera doar că o să rămână cu un pas înaintea lui în seara asta.

S-a întors cu spatele la bar și a sorbit lung, savurând arsura din gât. Singura lui speranță să poată îndura seara era să se amețească bine, apoi să se scuze și să se împleticească spre casă pentru o noapte de uitare dulce, alcoolizată. O parte din el abia aștepta, câtă vreme *putea* să doarmă. Însă ce șanse avea în realitate? Avea mintea prea plină de evenimentele șocante ale zilei, jumătate din creier încercând să scape de amintirea cumplită a extazului sexual al lui Courtney Turner, în timp ce cealaltă jumătate se tot întorcea la vizita-surpriză a lui Graham Ellis.

De ce apăruse Graham pe neașteptate, tocmai azi? La doar câteva ore după ce Mike intrase ilegal în casa lui Courtney? Să fi fost, așa cum insinuase fostul polițist, ca să-l avertizeze să nu se lase atras în agitația publică pentru răzbunare asupra celor care comiseseră acte de o bestialitate de nedescris? Sau apariția lui bruscă avea un scop mai amenințător? Îi ceruse *în mod special* să șteargă orice mesaj care făcea legătura cu domiciliul actual al lui Courtney Turner. Să fi fost posibil să știe deja că Mike primise mesajul, pentru că *el* era cel care-l trimisese? Oare Graham Ellis își acoperea acum urmele, știind că Mike a mușcat momeala?

Părea imposibil, pentru că Graham fusese dintotdeauna o influență de bun-simț, liniștitoare. Și totuși... *apăruse* cu o zi înainte să primească Mike mesajul, stârnindu-i furia, trezind sentimente vechi, iar acum apăruse din nou pe

nepusă masă, ca și cum ar fi știut deja ce punea el la cale. Nu încăpea îndoială că, orice-ar fi zis în public la vremea aceea, Graham împărtășise indignarea lui Mike față de sentința ușoară a fetelor, că mocnise de furie în fața răstimpului de șapte ani într-o tabără de vacanță mult lăudată. Să fi fost atunci posibil să fie cumva implicat în toate astea? Să fie chiar *sursa* scurgerilor de informații?

Graham păruse sincer în insistența lui ca Mike să-și înăbușe furia și să încerce să-și clădească o viață nouă. Și totuși, trebuie să fi știut că era o misiune imposibilă, că gândurile lui Mike se abăteau constant spre ziua aceea întunecată de-acum zece ani. Fie că visa cu ochii deschiși, fie că erau coșmaruri, mintea lui se fixa pe acele câteva ore cumplite când se schimbase totul. Frecvent — prea frecvent —, încerca să alunge viziunile, să anuleze groaza, însă de multe ori alcoolul nu făcea decât să agraveze situația, iar în creier îi pulsau imagini îngrozitoare, reluând constant evenimentele acelei zile, ca într-o buclă. Mike simțea cum îi dau târcoale aceste amintiri, aceste împunsături de spadă de vinovăție și ură de sine. Și-a terminat paharul de whisky și a închis strâns ochii, disperat să alunge aceste fantome, dar s-a văzut din nou alergând pe coridoarele singuratice ale centrului de agrement, în căutarea fiicei lui dispărute, strigându-i numele. „Jessica, Jessica, Jessica..." Însă era prea târziu. Întârziase *cinci minute* și javrele alea nenorocite puseseră deja ghearele pe fata lui, o luaseră de-acolo, promițându-i că o duc acasă.

A scos un suspin și a deschis brusc ochii. Se ținea de bar, beat și tulburat, iar barmanul îl privea îngrijorat. A aruncat paharul gol pe bar și s-a întors, îndreptându-se în grabă spre ieșire. Se simțea nesigur pe picioare, care păreau să tremure

sub el, dar a mers mai departe, împingându-se ca să-și facă loc prin aglomerație, disperat să scape. Fusese nebun să vină aici, iar larma carnavalului alcoolizat părea și mai obscenă. Trupuri asudate, băuturi vărsate, flirturi la beție, panglici; nu-și dorea nimic din toate astea. Voia să distrugă totul, să ucidă muzica, să-și răcnească nefericirea, dar nu făcea decât să bâjbâie mai departe, îndreptându-se încet spre mântuire. Era aproape de ieșire, atât de aproape...

Dintr-odată, se năpustea într-o parte, ricoșând dintr-un alt petrecăreț. S-a îndreptat clătinându-se și l-a văzut pe individ uitându-se la el, cu o bere în mână, amuzat, dar nu ostil.

— Ușurel, omule! Prea mult Babycham?

Zâmbea, un rânjet oribil, cu prea mulți dinți la vedere, distrat de situația lui nefericită. Mike habar n-avea cine e, probabil un agent de la altă filială, dar i s-a părut pe loc respingător și a rămas cu privirile lipite de fața pistruiată, cravata lărgită și petele închise de la subraț.

— Ne-a cam cuprins spiritul sărbătorilor, nu? a continuat el, râzând zgomotos.

De ce nu pleca? De ce se zgâia la el, ca și cum ar fi fost tovarăși de băutură? Ce voia de la el?

— Îți zic eu, amice, hai să ne strângem mâinile și-ți iau de băut. Am chef de *petrecere*...

Și-a mișcat obscen șoldurile, după care a luat o gură din Budweiserul lui, rânjind la Mike.

— Lasă-mă-n pace! s-a răstit Mike, eliberându-și brațul.

— Foarte bine, a răspuns petrecărețul ofensat. Dar ar trebui să te mai înveselești, amice. În definitiv, e Crăciunul.

Mike s-a întors, deși tânjea să-l înjure pe idiotul ăsta fără minte. Voia doar să fie singur,

departe de locul ăsta, dar n-a apucat să facă doi pași, că schingiuitorul lui a adăugat:

— Ei, hai, distrează-te și tu! Poate nu se mai întâmplă.

Înainte să-și dea seama ce face, Mike se întorsese și înainta spre bărbat, pe care l-a pus la podea cu un pumn. Agentul de vânzări s-a prăbușit, sticla de bere i-a scăpat din mână, iar capul i s-a lovit puternic de podeaua de lemn lustruită. Uluit, amețit, abia înțelegea cuvintele când Mike l-a prins de guler și i-a spus răgușit:

— S-a întâmplat deja, *amice*. S-a întâmplat deja.

Capitolul 71

Chandra Dabral s-a întors în birou cufundată în gânduri. Altercația cu Isaac Green fusese neconcludentă — consilierul de probațiune ascundea în mod evident ceva, și totuși juca prudent, fără să dezvăluie nimic incriminator. Green avea să fie un caz dificil, abil, cu experiență, șmecher, dar Chandra nu se dădea niciodată în lături în fața unei provocări. Trebuiau însă să se concentreze, să fie exacți și metodici, în special în ceea ce privește deplasările lui Green. Clar se dăduse la fund de câteva ori în ultimele săptămâni, ceea ce era curios, dincolo de faptul că încălca flagrant obligațiile de serviciu. De ce să riști măsuri disciplinare, poate chiar demiterea, dacă nu era ceva important? Ce-avea de ascuns Green?

Chandra își formula deja un plan de acțiune, punând la cale în minte următoarele 24 de ore, când agenta Cooke s-a ridicat de la birou și i-a făcut semn. Polițista era roșie la față și părea entuziasmată, așa că a încetinit pasul intrigată.

— Mai am un posibil nume, a anunțat-o ea gâfâind. Guy Chambers. E ministru adjunct la Ministerul...

— Știu cine-i Chambers.

— Da, sigur, scuze. Oricum, cred că pot face legătura atât dintre el și Londra, *cât și* dintre el și Reading în datele relevante.

O clipă, Chandra n-a zis nimic, surprinsă. Nu se gândise decât la Isaac Green, dar dacă afirmațiile agentei Cooke erau corecte, atunci clar meritau investigate.

— Cât de sigură ești?

— Absolut sigură. Am vorbit azi-dimineață cu producătoarea de la BBC și mi-a trimis programarea invitaților. Guy Chambers a fost cu siguranță la *Today* în dimineața de 28 noiembrie, deci ar fi fost în apropiere de Oxford Circus când Caitlin Rose a primit informațiile despre Andrew Baynes.

— Și știm că a fost la conferința de la Shepherds, Bush din 7 noiembrie, unde l-a reprezentat pe șeful lui.

— Așa. În plus, e parlamentarul pentru...

— Reading South, a întrerupt-o Chandra, anticipându-i raționamentul. I-am verificat agenda pentru 5 decembrie.

— Acum mă ocup, dar Camera Comunelor nu era în sesiune în ziua aceea, iar el își petrece de obicei vinerea în circumscripție, deci...

Fără să vrea, Chandra a simțit cum o cuprinde entuziasmul.

— Avea de unde să știe că Emily Lawrence stă în circumscripția lui? a întrebat Cooke.

— Categoric. Echipele MAPPA trebuie să-i informeze pe parlamentarii locali și uneori participă și ei la ședințe dacă au un interes deosebit pentru cazul respectiv.

Cooke a dat din cap, dar n-a spus nimic, părând stânjenită.

— La ce te gândești? a întrebat-o Chandra.

— Nu, nimic. Doar încerc să mă obișnuiesc cu ideea. Spunem categoric că e suspect? Adică, e parlamentar în exercițiu, ministru adjunct la Justiție...

— Știu că pare puțin exagerat, a răspuns Chandra prudentă. Însă coincidența e prea mare ca s-o ignorăm. Guy Chambers era în locul potrivit, la momentul potrivit, când au fost transmise

detaliile despre Mark Willis, Andrew Baynes *și* Janet Slater. În plus, are antecedente. L-ai auzit și tu la radio și la televizor. Îi place să se prezinte drept vocea poporului și susține tot timpul că infractorii nu sunt pedepsiți suficient, că familiile victimelor sunt trădate de un sistem distrus. De fiecare dată când merge ceva prost, îl vezi la *Newsnight*, unde înfierează poliția sau Serviciul de Probațiune. Credeam că face așa ca să mulțumească electoratul conservator de bază, însă acum mă gândesc că poate *crede* ce spune. E genul de politician care vrea să atragă cât mai multă lume și să supere cât mai puțină, și care se lasă convins de ideile lui nebunești, iar din cauza asta devine foarte periculos.

Agenta Cooke a încuviințat, dar tot părea încordată, conștientă de implicațiile discuției.

— Crede-mă, n-am nicio dorință să stârnesc un cuib de viespi, dar o să stau de vorbă cu el. Nu ne-am face datoria dacă nu l-am aborda. Fă tu aranjamentele, dar, te rog, *discret*.

Cooke a dat din cap serioasă și a plecat în grabă să-i îndeplinească solicitarea. Chandra a căzut o clipă pe gânduri, în timp ce în cap îi zumzăiau nenumărate posibile permutări și capcane în această anchetă care se desfășura în ritm alert. Apoi a urmat-o pe colega ei în centrul de comandă, unde a cercetat marea de fețe, până a zărit-o pe agenta Reeves ridicându-se de la birou și i-a făcut semn să se apropie.

— Am noutăți, șefa, a zis Reeves, venind în grabă spre ea.

— Eu prima, a întrerupt-o Chandra. Vreau să luăm legătura cu familiile Burnham și Armstrong.

Subalterna ei a părut luată prin surprindere, iar Chandra și-a detaliat cererea.

— Dacă făptașul nostru mai are în plan și alte scurgeri de informații, ei sunt ținte evidente, ținând cont că justiția le-a acordat dreptul la anonimat pe viață și criminalilor responsabili pentru uciderea Jessicăi Burnham și a lui Billy Armstrong. Să sperăm că gândesc prea departe, că sunt paranoică, dar dacă putem, aș vrea să luăm legătura cu ei, să ne asigurăm că n-au primit niciun fel de mesaj nesolicitat și să mă liniștesc.

Reeves a încuviințat, dar părea și mai îngrijorată ca înainte. Chandra nu voia s-o alarmeze pe colega ei și spera sincer că n-are dreptate, dar scurgerile de informații păreau să vină una după alta acum, deci nu era cazul să-și asume riscuri.

— Scuze, ziceai că ai noutăți pentru mine? a continuat ea, revenind în prezent.

— Da, tocmai am primit vești de la Hartlepool. Cei trei frați acuzați că l-au urmărit pe Willis au fost eliberați fără nicio acuzație.

— Poftim?! a exclamat Chandra, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Se pare că n-au fost suficiente dovezi. 30 de localnici le oferă un alibi imbatabil.

— Deci pe baza minciunilor lor, cei trei vor putea scăpa de acuzațiile de crimă cu premeditare? a replicat Chandra îngrozită.

— Așa se pare. Au fost atenți, au știut ce fac și și-au făcut treaba.

— E dezgustător, a comentat Chandra clătinând din cap. Și creează un precedent incredibil de periculos. Dar de ce să le pese lor?

Privirile i-au fost atrase de fotografia cu cadavrul mutilat al lui Mark Willis și a adăugat:

— La naiba, ăștia *râd* de noi.

Capitolul 72

Olivia a izbit în claxon, dar nu s-a ales decât cu un răspuns cu un singur deget ridicat din partea curierului care o lălăia deliberat în timp ce se urca înapoi în dubă.

— Fir-ar al naibii... a mormăit Olivia, răspunzându-i la fel.

Șoferul s-a urcat rânjind în dubă, după care a pornit încet. Olivia l-a urmat, blestemând mai mult ca niciodată Londra. Cum nu era născută aici, i se mai întâmpla câteodată să se rătăcească și exact asta pățise și în seara asta, dezorientându-se în încercările ei disperate să dea de Jack. Google Maps îi venise în ajutor, dar când încerca să-și găsească drumul înapoi din Romford în Tottenham Hale, dăduse peste curierul agresiv, care părea hotărât s-o întârzie. Doamne, ce mai ura azi orașul ăsta sufocat și prea scump!

Știa că exagerează, iar furia și neliniștea provocate de dispariția lui Jack îi zgândăreau emoțiile, dar oricât de tare încerca, nu-și putea calma nervii întinși. Jack lipsea deja de ore bune. Să fi fost în Southend, în Londra sau mai departe? Era teafăr și nevătămat, beat și neajutorat sau era chiar acum urmărit pe vreo stradă de o mulțime furioasă? Știa că la Petty France se dăduse deja alarma în legătură cu dispariția lui, dar nimic nu se compara cu tulburarea pe care o simțea ea. Era un dezastru *major* și era doar a doua zi după ce fusese eliberat. Orice s-ar fi întâmplat acum, fără îndoială avea să se întoarcă împotriva ei.

A făcut dreapta pe Tottenham High Street și a mai format o dată numărul de mobil al lui Jack.

— Bună, sunt Jack. Lasă un mesaj.

— Jack, tot Olivia sunt. Sună-mă imediat ce primești mesajul.

Pe cine păcălea? Știa foarte bine că mesajele ei nu fuseseră ascultate, că telefonul lui Jack rămăsese închis toată după-amiaza. Asta să fie alegerea lui? O dorință de-a rămâne nedetectat? Sau *i* l-a închis altcineva? Lipsa de informații o înnebunea, imaginația ei invocând tot felul de scenarii, și s-a blestemat încă o dată pentru prostie. Mersese prea repede prea departe cu Jack, ar fi trebuit să-l instaleze mai lent. Grăbind lucrurile, vrând să-l vadă așezat și pe picioarele lui, insistase prea tare, anulând luni, chiar ani de reabilitare perseverentă. Ținând cont de experiența ei, ar fi trebuit să știe că nu e cazul, nu să fie nerăbdătoare și să dea greș în principala ei îndatorire. Doar dacă el n-avusese de gând de la bun început să dispară. Era cu certitudine o posibilitate și o făcea să se simtă un pic mai bine, însă în realitate rezultatul era același, un eliberat condiționat vulnerabil care era dat dispărut sau care fugea într-un moment de pericol real și presant.

A intrat din nou pe Exeter Road și a accelerat. Trecuse de casa lui Jack de șase sau șapte ori în seara asta, iar întunericul dinăuntru îi zdrobise speranțele de fiecare dată. Nici nu știa de ce-și mai bate capul, cu excepția faptului că nu avea niciun plan credibil, dar acum, când se apropia de casa modestă, a observat lumină la un geam. A intrat brusc pe primul loc de parcare liber, a coborât din mașină și s-a dus în fugă la ușă. Era tentată să bată, să facă circ, dar și-a scos cheia și a vârât-o în broască. A smucit de ușă și a intrat în grabă în casă, unde a găsit un Jack extenuat și nesigur holbându-se la ea.

— De ce, Jack? De ce să faci așa ceva?

Olivia era în pragul apoplexiei, năucită de ce tocmai auzise.

— Ți-am spus de ce, a mormăit Jack. Danny mi-a spus că mama e bolnavă, așa că m-am dus s-o văd.

— Trebuia să te întorci în Southend? a replicat ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, și tare bine mi-a mai prins. Javra aia nenorocită mă urăște de moarte...

— La ce te-așteptai? N-a avut grijă de tine de la bun început și, după tot ce-a avut de suferit *ea*, după tot ce-a avut de suferit familia voastră, e de mirare că nu ești binevenit acasă? N-ar fi trebuit să te duci.

— Mie-mi spui? a replicat el cu amărăciune.

— Vorbesc serios, Jack. E prea periculos acum, ca să nu mai vorbim de faptul că ți-ai încălcat condițiile de eliberare cam în toate felurile posibile. De drept, ar trebui să te trimit la închisoare chiar acum, în seara asta.

— A fost doar un drum idiot.

— Și restul. Ce-ai luat?

— Nimic.

— Ce-ai luat? Ai pupilele cât farfuria.

— Un pic de iarbă, un pic de amfetamină. Doar să mai îndulcesc lucrurile.

— De unde le-ai luat?

— Un dealer din Southend.

— Cineva cunoscut?

— Nu, doar unu' pe care-l mai vedeam pe-acolo.

— Te-a recunoscut? a întrebat Olivia insistent.

— Nu știu, poate...

— Doamne, Dumnezeule, Jack!

Olivia și-a aruncat mâinile în sus disperată, plimbându-se cu pași mari prin cameră.

— Două zile de eliberare condiționată și îl pocnești pe șeful tău, rămâi fără serviciu, te întorci

în Southend, te cerți cu familia, cumperi droguri ilegale și s-ar putea să fi fost și recunoscut când le cumpărai.

— Bine, bine, ai demonstrat ce aveai de demonstrat, a protestat Jack, evitându-i privirea.

— Nu, e evident că nu, așa că stai să-ți explic bine. Uită-te la mine, Jack.

Iar eliberatul ei condiționat tot în podea se uita.

— Uită-te la mine! a strigat Olivia, luându-se prin surprindere și făcându-l pe el să tresară.

Jack a ridicat încet privirea, doborât de vinovăție și descurajat.

— E periculos pe stradă în clipa asta, a continuat ea fixându-l cu privirea. *Cu adevărat* periculos. Și doar eu stau între tine și o bâtă de baseball. Înțelegi?

Băiatul a ridicat din umeri, dar era clar că discursul ei lovea în plin.

— Există oameni care te-ar face bucățele cu dragă inimă. E treaba mea să mă asigur că nu se întâmplă, dar nu pot s-o fac decât dacă știu *tot timpul* unde ești, că nu întrerupi niciodată contactul și că ești *unde* ar trebui să fii, *când* ar trebui să fii. Fără dacă, dar sau poate. Orice scăpare, orice greșeală pune totul în pericol, te pune *pe tine* în pericol. Pricepi?

— Da.

Răspunsese încet, dușmănos, dar Olivia nici nu putea spera la mai mult.

— O să ne ocupăm de faptul că s-ar putea să fi fost localizat, recunoscut în Southend. Probabil că o să fie nevoie să te mutăm, să-ți găsim alt serviciu — și asta e varianta cea mai optimistă. Dacă șefii consideră că purtarea ta merită o perioadă după gratii, n-o să-i pot împiedica. S-ar

putea chiar să fie cel mai sigur lucru pentru tine în clipa asta.

— Nu, te rog. Ți-am spus că nu vreau să merg într-o închisoare pentru adulți.

Olivia era surprinsă să vadă spaimă autentică în ochii lui.

— O să fac tot ce vrei tu, o să respect regulile. Doar nu mă trimite la închisoare.

— Nu pot să-ți promit nimic, Jack, după ziua de azi.

— Îmi *pare rău*, bine? a insistat el, în lacrimi. Am dat-o-n bară, știu. Dar o să fac orice vrei tu, pe cuvântul meu. N-am vrut să te sperii, să complic lucrurile... Voiam doar s-o văd pe mama. E bolnavă, n-am mai văzut-o de aproape doi ani și s-ar putea să nu mai am ocazia. E tot ce am, ea și Danny, și am vrut să-i spun că-mi pare rău, că o iubesc...

Olivia nu a răspuns, surprinsă de deschiderea, de vulnerabilitatea lui. Bănuia că Jack n-a apucat să-i spună maică-sii ce simte, zguduit de furia și ostilitatea ei vădite.

— A fost o prostie, o prostie nenorocită. Nu mă vrea. Danny nu mă vrea...

Pe obraji i se prelingeau lacrimi și era copleșit de emoție.

— Sunt al naibii de toxic. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu mine și... e greu. E-al naibii de greu.

Și-a cuprins fața în palme, suspinând amar. Olivia l-a privit calmă, încă furioasă și enervată, dar surprinsă de cât de mic, cât de distrus părea adolescentul în seara asta. Fără să vrea, a simțit milă, simpatie pentru viața de doi bani, lipsită de iubire pe care o dusese Jack. Puține lucruri dor mai tare decât respingerea, după cum știa și ea foarte bine.

— Bine, am spus destule deocamdată. Hai să bei niște cafea, mănânci ceva și putem să reluăm mâine. O să dureze o zi sau așa ceva până facem un plan, deci...

— Nu poți să rămâi?

O clipă, Olivia a crezut că nu l-a auzit bine.

— Poftim?

— Știu că încalcă regulile și toate alea, dar poți să rămâi peste noapte? Nu vreau să fiu singur.

Nici nu se punea problema, era o încălcare grosolană a protocolului. Dar felul cum o privea Jack arăta că s-ar putea să recurgă la vreun gest disperat dacă *nu* rămânea. Deci, în pofida neliniștii pe care o simțea în stomac și a durerii sâcâitoare de cap provocate de stres care se instala deja, s-a trezit încuviințând. Imediat, Jack i-a căzut în brațe, plângând ca un bebeluș și agățându-se de ea ca și cum ar fi fost ultima ancoră de pe pământ.

Capitolul 73

Băiatul adormise plângând.

Fiecare suspin înăbușit o străpunsese pe Emily ca un cuțit, iar pe obraji îi curgeau lacrimile în același timp cu ale lui Sam, însă toate încercările de a-l alina fuseseră respinse abrupt. Băiatul n-avea unde să se ducă, pentru că Marianne insista să rămână împreună, din motive de securitate, dar asta nu însemna că Sam trebuia să și comunice cu ea. Emily reușise să-l ademenească afară din baie, ispita unui pat confortabil fiind prea mare ca să-i reziste, însă Sam nu se uitase la ea când traversase camera; nu făcuse decât să se urce în pat complet îmbrăcat și să suspine încetișor, cu fața întoarsă spre perete.

Emily nu se mai simțise niciodată atât de nenorocită ca în seara asta. În perioada aceea, în urmă cu aproape 30 de ani, când lumea o scuipa, o abuza, o denigra, când mulțimile înfuriate loveau în lateralele dubei cu care era dusă la tribunal, alături de vinovăția și tristețea ei existase și o furie clocotitoare, plină de resentimente. Acum nu mai era niciun fel de sfidare, de furie care s-o susțină. Acum simțea doar dezolare curată. Băiatul ei, băiatul ei frumos, singurul lucru bun pe care-l făcuse vreodată în viața ei mizerabilă, nu mai suporta să o privească.

Măcar Sam adormise, extenuat de ce se petrecuse peste zi, dar în realitate asta era doar o slabă consolare pentru Emily. Pentru că avea să se trezească în scurt timp și atunci va începe autopsia. Era ciudat să spună așa ceva, dar azi fusese partea ușoară, când șocul și tulburarea îi

înăbușiseră emoțiile. De mâine-dimineață, mama și fiul aveau să fie nevoiți să creeze o nouă relație, o nouă viață, în care Sam știa exact cine e mama lui și de ce e capabilă. În mintea ei, între Emily și Janet Slater nu mai exista nicio asemănare, dar cum avea să-l convingă vreodată pe Sam? Știa foarte bine că el căutase pe Google „Janet Slater", absorbind articolele și bârfele libidinoase care încă agravau tensiunile din Bridgend, păstrând vie memoria sacră a surioarelor ei. Rațional, știa că încă merita pedeapsa asta, reputația asta, dar *nu* mai era persoana aceea. Era o mamă devotată și iubitoare, cu totul inofensivă, a cărei singură dorință era să facă *bine*. Și ce șanse mai avea acum? Când fusese nevoită să renunțe la profesia aleasă, să-și abandoneze casa, poate chiar și să-și piardă băiatul?

Și-a înăbușit un geamăt de groază, mușcându-și tare degetul, disperată să nu-l deranjeze pe Sam. Probabil că în somn era împăcat, nu știa de ghinionul lui, de moștenirea lui tragică. Însă la trezire o să-și aducă aminte și atunci o să înceapă — spaima, nefericirea, învinovățirile. Și cine l-ar putea acuza? Ea își omorâse surorile, dar le omorâse și pe mătușile lui. La fel de rău, îl mințise toată viața lui, ascunzându-i acest secret întunecat, făcându-l să repete o ficțiune despre care mulți oameni, nu în ultimul rând consilierii de probațiune care veneau de multe ori prezentându-se drept prieteni de-ai ei, știau că e o vrăjeală. Iar acum asta părea cea mai grosolană dintre înșelătorii, cea mai amară pilulă de înghițit.

Își vor mai regăsi vreodată apropierea? Oare încrederea dintre ei o să mai poată fi refăcută vreodată? Avusese la dispoziție 14 ani în care să-i spună fiului adevărul despre identitatea ei reală, despre adevăratul său trecut, și n-o făcuse. Își

ținuse gura din pur instinct de supraviețuire, dintr-o dorință să respecte termenii eliberării condiționate, să ducă o viață nouă și să vadă dacă poate șterge cu buretele păcatele trecutului. Și totul o adusese aici, în această cameră de hotel fără viață, unde stătea acum întinsă lângă un băiat de 14 ani dezgustat de ea.

Ultimii 15 ani păreau ca un vis. În ciuda mariajului eșuat, fuseseră ani fără îndoială fericiți, iar Emily nu se simțise niciodată singură, ținându-l pe Sam aproape și bucurându-se de compania lui. Oare o s-o piardă acum? O să-și piardă această linie de comunicare esențială? Pe-atunci, când era o fetiță zdrențăroasă, cu haine jerpelite și plete pline de păduchi, știuse ce însemna să fie singură, nebăgată în seamă, neglijată. Simțise usturimea pătrunzătoare a curelei lui taică-su, mușcătura ascuțită a limbii lui, dar până și prezența lui părea o binecuvântare în golul căscat lăsat de fuga maică-sii, a cărei plecare dezinvoltă de lângă copiii săi încă-i aducea lacrimi în ochi lui Emily, durerea surdă a neînțelegerii adâncind junghiurile cumplite ale disperării. Singurătatea fusese dintotdeauna lucrul de care se temuse cel mai tare și nu se simțise niciodată mai singură decât în seara asta, în pofida prezenței adolescentului care dormea liniștit la nici un metru de ea.

Capitolul 74

A ridicat spre el o privire plină de așteptări când l-a văzut venind în pat.

— Ei, asta-i o recompensă neașteptată, a gângurit Penny. Ai primit permisie pentru bună purtare, nu?

Christopher Parkes s-a uitat la soția lui, căutând în cuvintele ei semne de furie sau suspiciune, dar n-a găsit niciunul. Părea caldă, iubitoare și primitoare ca de obicei.

— Nu prea, a pufnit el. Totul se duce de râpă, dar nu se mai poate face nimic în seara asta, așa că m-am gândit să plec la o oră rezonabilă.

— Bravo ție, a răspuns Penny veselă, trăgându-se în pat spre el. Cum e atmosfera?

— Toxică, a oftat Christopher. Firth bănuiește pe toată lumea, inclusiv pe mine, că dă informări împotriva lui. În plus, e hotărât să pornească o vânătoare de vrăjitoare ca să elimine pe cine e în spatele scurgerilor de informații.

— Și nu crezi că e justificat?

— Nu cred că o să găsească ce caută. Oricum, te superi dacă nu vorbim despre serviciu?

— Deloc. Doar că-mi fac griji pentru tine, asta-i tot. Îți petreci atât timp din viață acolo...

L-a sărutat și s-a cuibărit alături, punându-și capul pe pieptul lui. N-a vorbit niciunul, Penny oftând fericită în timp ce-i asculta bătaia liniștitoare a inimii, iar Christopher privind în tavan, căutând nefericit toate fisurile din plafon. Multe nopți stătuse treaz exact în această poziție, făcându-și griji, chinuindu-se. În siguranță pe plan profesional, în ultimii trei ani fusese într-o

perioadă agitată pe plan personal, de când în viața lui apăruse Olivia Campbell. Deși inițial o abordase prudent, atracția fusese instantanee și de durată. Avea de toate — atractivitate, perspicacitate, inteligență și o siguranță de sine în privința sexului care-l dădeau pe spate. Făcuse multe împreună cu ea, lucruri la care nici nu s-ar fi gândit cu altă femeie. Și de-asta îi fusese atât de greu să pună capăt relației, în pofida tuturor lacrimilor și resentimentelor.

Avuseseră de toate — euforia începuturilor, excitarea arzătoare, perioada de aur când totul părea atât de ușor. În timpul ăsta, Christopher se gândise s-o părăsească pe Penny și-i și spusese Oliviei, iar mai târziu regretase. Acum părea o nebunie, iar reacția ei când rămăsese însărcinată dovedise ce pereche nepotrivită erau de fapt.

— La ce te gândești, scumpule?

Christopher s-a smuls din gânduri și și-a dat seama că Penny îl privea cu dragoste.

— Doar chestii de serviciu, a mințit el, mimând o strâmbătură.

— Păi, hai să vedem dacă nu pot să-ți alung câteva gânduri…

Sub pătură, Christopher îi simțea mâna strecurându-se în pantalonii de pijama.

— A trecut ceva vreme, dar cred că încă știu ce am de făcut, l-a tachinat Penny.

Fără să vrea, Christopher și-a simțit trupul reacționând la atingerea ei. Nu voia, dar se părea că Penny era hotărâtă. Dăduse deja pătura deoparte și se trăgea spre picioarele patului, luându-l în gură. Christopher a închis ochii și s-a resemnat în fața inevitabilului. Soția lui nu i se mai părea atrăgătoare și în general evita situațiile intime, dar astă-seară n-avea cum să scape, așa că mai bine se supunea de bunăvoie. Avea să fie o

diversiune și, cine știe, poate că o să aibă chiar și un orgasm, câtă vreme își ținea gândurile îndreptate spre Olivia Campbell.

Capitolul 75

Stătea în camera întunecoasă, cu privirea la ecranul mic. Jack îi suspinase în brațe câteva minute, agățându-se de ea în timp ce gemea nefericit și lipindu-și de ea trupul costeliv. Era cu totul deplasat și la început Olivia și-ar fi dorit să-l împingă, să spună că nu voia să fie implicată în autocompătimirea lui nemeritată. Dar pe măsură ce treceau minutele, s-a relaxat și a reacționat la contactul fizic, poate o acceptare a perioadei îndelungate de când nu-i mai arătase cineva afecțiune autentică. Cu timpul, s-a relaxat și Jack, scâncetele lui stingându-se încet-încet, pe măsură ce-și recăpăta controlul, dar când și-a dezlipit fața de pe umărul ei și a început să-și împingă nasul și buzele în gâtul ei moale, Olivia s-a săturat și s-a desprins brusc, punând capăt tête-à-tête-ului lor intim.

Jack se grăbise să-și șteargă lacrimile, jenat de etalarea vulnerabilității. Olivia rămăsese apoi singură în tăcerea împietrită, încercând să digere strania lor comuniune, încercând să-și dea seama ce însemnase. Se aștepta să-l vadă din clipă în clipă că se întoarce, că se scuză sau poate că se preface că această cădere nici nu avusese loc vreodată. Însă minutele treceau fără să dea niciun semn, astfel că Olivia și-a îndreptat atenția spre telefon, asimilând explozia de venin și bucurie care înlocuise știrile.

Era incredibil. Toate site-urile de știri și bârfe erau preocupate de crimele recente, analizând toate detaliile sumbre și, în unele cazuri, speculând deschis despre ce urmează. Majoritatea

site-urilor aveau în deschidere știrea despre Caitlin Rose, care fusese pusă sub acuzare pentru uciderea lui Andrew Baynes, o hotărâre care provocase o furie previzibilă în tabloide și nu numai. Opinia publică era clar de partea ei; deja fusese publicată online o petiție care solicita eliberarea ei imediată și insista pentru retragerea acuzațiilor. Avea deja 50 000 de semnături și numărul era în creștere, contorul părând să urce necontenit. Și în social media domnea același sentiment, grămezi întregi de trolli și huligani de fotoliu delectându-se cu morțile brutale ale lui Willis și Baynes și criticându-le violent pe mamele lor pentru aparente eșecuri în creșterea copiilor. Ciudat cum tații nu erau niciodată pomeniți în situații de-astea.

Mai era un subiect în social media care-o interesa în mod special pe Olivia și care se dezlănțuia de-a dreptul împotriva Serviciului de Probațiune. Instituția pentru care lucrase în ultimii 15 ani era acum de râsul lumii, ținta unor șiruri nesfârșite de meme și glume cu „beție la o berărie". Serviciul, conducerea și consilierii erau sfâșiați într-o avalanșă de batjocură și furie. Cu ani în urmă, Olivia s-ar fi înfuriat și probabil că ar fi trecut la represalii online, atrăgându-și mustrări din partea superiorilor, dar acum era învățată cu așa ceva. În opinia ei, Serviciul de Probațiune ar trebui să fie la același nivel cu NHS, un serviciu public vital care încearcă să țină în siguranță populația, să păstreze urzeala unei societăți civilizate, dar nimeni nu-i aplaudă pe consilierii de probațiune, nu?

— Mulțumesc.

Olivia a ridicat privirea, surprinsă de apariția lui Jack. Stătea în cadrul ușii, părând jenat, dar hotărât. A zâmbit forțat și i-a făcut semn să intre,

iar băiatul stingherit s-a așezat pe un taburet în fața ei.

— Pentru ce? Că te-am muștruluit? a întrebat ea, dornică să detensioneze atmosfera.

Un zâmbet fugar a apărut și a dispărut, apoi Jack a răspuns:

— Nu, pentru că ai grijă de mine. N-a mai făcut nimeni așa ceva până acum.

Vorbise cu sinceritate, ceea ce a luat-o din nou prin surprindere pe Olivia.

— La tribunal au spus multe, să știi. Au spus că nimeni nu m-a apărat vreodată și au nimerit-o. Curvei ăleia nu-i păsa decât de unde să facă rost de următoarea sticlă, unde să dea lovitura în continuare. Și Dumnezeu știe că nu-i păsa *cum* o obținea...

Olivia a alungat imaginile sumbre și a spus cu blândețe:

— Jack, nu sunt sigură că folosește la ceva. Știu că mama ta a fost dificilă, că te-a neglijat...

— Nu știi nici pe departe totul.

— Nici nu trebuie să știu. Cum ți-am mai zis, trebuie să-l lași în urmă pe Kyle Peters, toată durerea și nefericirea, trebuie să-l elimini cu totul și să devii Jack Walker, care a avut o copilărie cum se cuvine, părinți iubitori...

— Dar cum să pot, când e *aici*?

Și-a dus pumnul în dreptul inimii și vocea a început din nou să-i tremure.

— Încerc să alung totul, dar nu pot să uit. Cum m-a făcut ea să sufăr, cum m-au făcut *ei toți* să sufăr.

Olivia își dorea cu disperare să încheie discuția, pentru că simțea cum se apropie vârtejul amărăciunii, dar ceva din atitudinea lui Jack o reducea la tăcere. Părea că trebuie să vorbească,

poate că nici nu-și exprimase vreodată sentimentele atât de cinstit până acum.

— Uneori, pur și simplu… dispărea. Era plecată zile în șir. Habar n-aveam când avea să se întoarcă, *dacă* avea să se întoarcă. Stăteam cu ochii pe fereastră, așteptând-o, rugându-mă să vină. Și sigur că până la urmă venea. Nu zicea niciodată mare lucru, nu zicea niciodată că-i pare rău, doar ne bătea că am făcut dezastru. Nu…

Glasul lui Jack a șovăit, iar băiatul s-a lăsat copleșit de nefericire.

— …nu-i păsa cât de supărați eram, cât rău făcuse. Nu ne-a pus nici măcar o dată pe primul loc, *niciodată*.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine, l-a compătimit Olivia. Probabil că te simțeai foarte singur, foarte speriat.

— Cu atâția oameni în casă, și eu mă simțeam singur, a replicat Jack mânios. Singurei persoane care aș fi vrut să bage de seamă nu-i păsa de mine, iar ceilalți… mă rog, nu mă lăsau în pace. Mai ales când nu era *ea* acolo.

— Jack…

— Așteptau întotdeauna până eram adormit. Încercam să stau treaz cât mai mult, dar mă găseau adormit la televizor, ascuns sub patul mamei. Și atunci începea.

— Chiar nu cred că ar trebui să faci așa ceva. N-o să facă decât să trezească emoții dificile, să-ți fie și mai greu să treci mai departe.

— Colin era întotdeauna primul, a continuat Jack înverșunat, fără s-o audă. Era mai mare și, în plus, zicea că nu voia „resturile înmuiate“ ale lui Phil.

— Te rog, Jack…

— Îl uram pe nemernicul ăla, îl uram de-adevăratelea. Dar Phil era mai rău. Stătea acolo și

se uita până-i venea rândul. Nu s-a gândit măcar o dată să-l dea deoparte pe Colin, să mă apere...

Jack era palid, cu chipul alb ca varul cuprins de furie.

— A durat luni în șir. Și nimeni n-a zis niciodată ceva. Nici lor, nici mamei, nici Asistenței Sociale. Apropo, ea știa. Mama știa, dar nu-i păsa. Mă ducea uneori la baie, îmi ștergea sângele și mizeria, dar nu m-a ajutat nici măcar o dată. Doar îmi zicea să am mai multă grijă, să nu mai fiu atât de „jegos". Dumnezeule, îmi venea s-o omor când o auzeam.

Olivia îl credea, văzându-l cum îi ieșea furia prin toți porii.

— Dacă n-aș fi făcut ce-am făcut, aș fi și acum tot acolo. Tot suferind. Mi-au făcut... mi-au făcut viața o nenorocire curată. Le plăcea să-mi facă rău, să mă *umilească*...

— Dar în condițiile astea, nu-i și mai rău ce-ai făcut *tu*?

Era o reacție riscantă, însă Olivia nu putea să stea cu mâinile în sân și să-l lase să se scalde în autocompătimirea asta, cel puțin nu fără să spună și ea *ceva*.

— Ce i-ai făcut lui Billy Armstrong n-a fost deloc diferit de ce ți-au făcut ție frații tăi.

Jack scutura cu furie din cap, însă Olivia a continuat.

— Toate sentimentele pe care le-ai avut, frica, durerea, chinul, le-a simțit și Billy. Și de-asta mi se pare atât de ciudat că nu i-ai acceptat niciodată suferința sau că n-ai cerut iertare familiei lui. Știu că nu-i ușor să te confrunți cu ce-ai făcut tu, dar părinților lui le-ar fi fost de mare ajutor să știe că regreți și că ai înțeles cu adevărat suferința cumplită pe care le-ai provocat-o lui Billy și alor săi.

— Nu vorbesc despre el, vorbesc despre frații mei, a răspuns Jack scurt. Eu am fost pedepsit pentru ce-am făcut, dar *ei*, nu. Sigur, au fost băgați la bulău pentru altele, dar nu pentru ce mi-au făcut *mie*.

— Și a fost o greșeală, a fost o greșeală foarte mare. Ar fi trebuit să fie pedepsiți, poate o să și fie într-o bună zi, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că i-ai provocat lui Billy...

— Uite ce-i, încerc să-ți spun mulțumesc, bine?

Practic țipase, furios *și* rugător în același timp.

— Nu strica momentul, pentru numele lui Dumnezeu.

Era nebunesc, enervant, șocant. Dorința lui Jack de-a ignora suferința victimei lui, de a-și minimaliza crima era înspăimântătoare. Oliviei îi venea să-l ia la trei păzește, să-i pună în față o oglindă ca să se poată vedea cum se cuvine pentru prima dată, însă dacă făcea așa ceva în seara asta, risca un scandal în toată regula, poate chiar o cădere completă. Drept care și-a mușcat limba și n-a zis nimic.

— Vreau să-ți mulțumesc, Olivia, a continuat el, pronunțându-i pentru prima dată numele. Pentru că încerci să mă ții în siguranță, pentru că ai grijă de mine. Înseamnă foarte mult.

Abia rostise cuvintele, cu glas tremurat, și a prins-o de mână. Era un gest surprinzător și o parte din ea ar fi vrut să se smulgă, însă Jack era atât de disperat, atât de aproape de limită în seara asta, încât și-a lăsat mâna într-a lui, oferindu-i ce sprijin putea, mai mamă pentru acest ucigaș de copii decât fusese vreodată mama lui adevărată.

Ziua a patra

Capitolul 76

Atacul era înverșunat.

Mike fusese tentat să nu vină la serviciu azi. Era extenuat, mahmur și îi era rușine, știind foarte bine că avea să fie luat la rost imediat ce pune piciorul în showroom. Dar n-avea cum să evite judecata, așa că făcuse duș și se îmbrăcase, se silise să dea trei căni de cafea pe gâtul care protesta și se pregătise pentru ce-l aștepta.

— A trebuit să stau restul serii să-l conving să nu facă reclamație, se descărca Simon, roșu la față după zece minute de țipat. Și poți să-ți imaginezi ce părere a avut managerul zonal despre toată povestea. Ar fi trebuit să fie un nenorocit de eveniment unde să *consolidăm* legăturile.

Dintr-un punct de vedere, situația avea un umor negru. Dar, în mod clar, pentru Simon nu era amuzant.

— Și totuși tu, în înțelepciunea ta, ai decis să răspândești veselie festivă, trăgându-i un pumn unuia dintre starurile noastre în devenire.

— Ăla? *El* e un star în devenire?

— Nu începe, Mike! Nu.

Simon îi flutura un deget în față, ca și cum era pe punctul să-și piardă controlul, ba chiar să-l pocnească. Luându-și seama, șeful lui a reușit să-și stăpânească emoțiile.

— Ți-am luat apărarea, Mike, a continuat el furios. Când alții au vrut să-ți tragă un șut, m-am bătut pentru tine, pentru că știu prin ce-ai trecut, prin ce treci încă... dar de data asta ai sărit calul.

Se monta singur încet-încet, încercând să-și justifice hotărârea, să ajungă la ceea ce Mike știa

că urmează.

— Nu vii la serviciu, minți despre locurile unde-ai fost. Când apari, ești fără vlagă și dezinteresat, duhnești a băutură. Nu e bine, nu e *profesional*.

A pronunțat ultimul cuvânt cu convingere autentică, de parc-ar fi enunțat legea Domnului.

— Dar să lovești un coleg? Să ataci în fața *tuturor* un membru al familiei noastre lărgite?

Mike bănuia că ăsta era principalul motiv al furiei managerului, prostia și nechibzuința lui care-l făcuseră pe el să pară prost. Și, în ciuda furiei în fața muștruluielii, Mike îi înțelegea reacția. Ce făcuse el chiar fusese nebunesc, nesăbuit, de neconceput.

— Nu mi-aș face datoria dacă n-aș lua măsuri. Deci...

A oftat adânc, remușcarea făcându-și loc prin furia lui.

— ...trebuie să te las să pleci, Mike. Îți mulțumesc pentru activitate, dar cred că e probabil mai bine să pleci direct — o să-ți trimitem prin poștă un formular de încetare a contractului de muncă.

Cuvintele fuseseră rostite grav, cu tristețe, dar și cu fermitate reală. Probabil că Simon se temea să nu-l vadă pe Mike căzând în genunchi, milogindu-se să-i dea înapoi postul, și voia să prevină orice astfel de neplăcere. Dacă așa era, se înșela amarnic. Mike n-avea nici energia, nici convingerea să lupte împotriva concedierii sumare. Muncise acolo mulți ani, devenise parte din mobilier, dar acum conta prea puțin. Ultimele câteva zile îi distruseseră echilibrul, îi frânseseră inima și-i făcuseră varză creierul. Nu se punea problema să revină la monotonia confortabilă a vechii sale vieți, în niciun caz câtă vreme Courtney Turner era liberă și-și trăia din plin

viața. Aici n-ar fi fost de folos nimănui, era un pericol permanent și de aceea n-a protestat; s-a ridicat și a ieșit pur și simplu, fără să arunce nicio privire în urmă din depozitul care fusese refugiul lui ani la rând. Ce mai era de spus? Cum s-ar fi putut justifica? Se dezamăgise pe sine, își dezamăgise colegii și, așa cum simțise în fiecare zi de la moartea scumpei lui Jessica, știa că merită să fie pedepsit.

Capitolul 77

— Vreau s-o facem cum se cuvine, dar vreau s-o facem *repede*.

Olivia a vorbit în șoaptă, imprimând ordinului o urgență reală. Stătea în grădina din față, cu unul dintre experții lor în securitate, cu un ochi pe el și celălalt ațintit asupra trecătorilor.

— Avem nevoie de camere de securitate în față și în spate, senzori de mișcare în casă, conectați la o alarmă inteligentă și două butoane de panică, unul în dormitor și unul în camera din față. Ideal, instalate și în funcțiune toate până după-masă. Poți să mă ajuți?

— Păi, se poate, a răspuns tehnicianul albindu-se la față. Dar s-ar putea să fie nevoie să mai chem pe cineva să mă ajute.

— Nu, doar tu. Cât de repede poți. Ne-am înțeles?

Tonul ei nu lăsa loc de discuții, astfel încât însoțitorul ei a încuviințat supus și și-a luat geanta de scule ca să se apuce de treabă. Olivia a intrat înapoi în casă și a închis ușa în urma ei. A traversat holul și s-a dus în bucătărie, nerăbdătoare să-l calmeze pe tânărul neliniștit aflat sub supravegherea ei. Dar când a trecut pragul, a încremenit. Jack stătea în mijlocul bucătăriei, umblând febril prin telefonul ei.

— Ce dracu' crezi că faci? a întrebat ea, îndreptându-se către el și luându-și telefonul înapoi. Știi că nu ți se permite accesul nesupravegheat la niciun aparat care se poate conecta la internet. Ce joc faci?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

Nedumerită, Olivia s-a uitat la ecranul telefonului. Se aștepta la ce era mai rău, dar și-a dat seama că Jack se uita la site-ul Justiția Nu Doarme Niciodată, care continua să se delecteze cu moartea lui Mark Willis și Andrew Baynes și cu demascarea lui Emily Lawrence.

— Îmi spui să am încredere în tine, să cred în tine, dar cum aș putea, dacă tu nu-mi spui adevărul?

Era furios, dar în mod clar și speriat.

— Uite ce-i, voiam să te pun la curent, așteptam doar momentul potrivit.

— Vrăjeală, vrei doar să mă ții în ceață. Despre asta-i vorba, nu?

A făcut semn spre fațada casei, unde tehnicianul se auzea dând găuri în zid.

— Crezi că o să vină după *mine*, nu?

— Nu, nu cred. Sincer, nu cred. Dar ținând cont de tot ce se petrece, nu ne putem permite să ne asumăm niciun risc.

— „Tot ce se petrece"! Tu auzi ce spui? Au dat *tot*. Nume, adrese, până și niște nenorocite de poze cu oameni care fac cumpărături. În ritmul ăsta, am noroc dacă scap până diseară. Tatăl lui Billy Armstrong ar putea să vină încoace din clipă în clipă...

— N-avem niciun indiciu că ești în pericol, Jack, sau că acoperirea ta a fost compromisă în vreun fel. Sunt aici ca să te protejez, cum ai zis și tu aseară, și exact asta o să fac. După cum vezi, am cerut măsuri de securitate suplimentare și imediat ce e disponibilă noua ta casă securizată...

— Vreau să mă mut *azi*, a întrerupt-o Jack. Vreau un loc nou, un nume nou, un trecut nou, pe care să-l știți doar tu și șeful tău direct.

Olivia s-a uitat la el, bormașina tehnicianului părând să-și bată joc de ea acum.

— Vorbesc serios, nu mai stau încă o noapte aici, a insistat el, observându-i reacția.

— Cu tot respectul, nu e decizia ta. Avem mult mai multă experiență decât tine în chestii de-asta.

— Și uite ce bine vă merge, a răspuns Jack nimicitor, arătând agresiv cu capul spre telefon. Aveți mai multe scurgeri decât Titanicul și, cu tot respectul, e capul meu în joc, nu al tău, așa că rezolvă cumva. Vreau să plec de-aici.

A trecut pe lângă ea furios, ieșind din cameră și tropăind pe scări în sus. Olivia voia să discute logic, să-l facă să gândească rațional, dar știa că nu prea are rost. Era agitat, supărat, speriat și adevărul e că avea toate motivele. Imaginea de pe telefon contrazicea toate protestele ei, toate încercările ei zadarnice de a-l liniști. Site-ul grupului Justiția Nu Doarme Niciodată era în sărbătoare, la obiect și, astăzi, deosebit de tulburător. Deasupra pozelor lui Emily Lawrence, Andrew Baynes și Mark Willis era scris cu litere mari, îngroșate un mesaj simplu și înspăimântător:

Cine urmează?

Capitolul 78

Următoarele câteva minute aveau să fie cruciale. Emily știa că tot ce spunea acum și cum urma să reacționeze Sam vor determina soarta lor. Fie Sam îi va rămâne loial mamei sale și va încerca să găsească o logică în trecut, prezent și, spera ea, viitor, fie o va respinge direct, îngrețoșat de nesinceritatea, de duplicitatea și crimele ei. Sănătatea ei mintală atârna de un fir de păr, deci trebuia să facă un efort, trebuia *să încerce.*

— Sam, iubire, știu că probabil încă ești năucit de evenimentele de ieri și că trebuie să ai o mie de întrebări. Și e absolut în regulă. Sunt alături de tine, să discutăm despre orice vrei, oricând vrei.

Vorbea încet, conștientă că lângă ei luau micul-dejun alți oaspeți. Mama și fiul stăteau singuri la o masă din colț, împingând pâinea prăjită prin farfurii, o imagine a nefericirii tăcute. Marianne și alți doi consilieri de probațiune mâncau la o masă de alături, deși, în costumele lor elegante, puteau fi confundați cu ușurință cu niște oameni de afaceri și se integrau fără probleme printre ceilalți călători.

— Poți să te ocupi tu de program azi, a continuat ea prudentă. Tu ești șeful. S-ar putea să fie nevoie să discutăm mai târziu cu consilierul meu de probațiune, să ne gândim la mutarea într-un loc mai puțin public, dar deocamdată suntem în siguranță, deci avem timp să disecăm situația. Orice crezi, orice simți, vreau să știu. Vreau să te *ajut.*

Sam n-a spus nimic, jucându-se nervos cu telefonul. Emily își dorea din toată inima să i-l ia,

să-l rupă de avalanșa de ranchiună și incriminări care umpleau social media, de zecile de comentarii usturătoare, dureroase de sub instantaneul acela ridicol cu ea în față la Tesco Metro, dar nu îndrăznea să exercite niciun fel de autoritate părintească astăzi. În schimb, neajutorată și pustiită, a luat suportul de pâine prăjită și l-a împins pe masă spre el.

— Haide, iubire, ce-ar fi să mănânci ceva și apoi putem sta de vorbă? N-o să fie de niciun ajutor să te înfometezi.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să-ți fie foame, în mod normal ai poftă de mâncare. Uite, hai să-ți pregătesc eu.

A luat o bucată de pâine prăjită și a început să o ungă cu unt.

— Vrei gem sau marmeladă?

Hârșâitul scaunului lui a șocat-o. Sam s-a ridicat brusc de la masă, iar Emily, șocată, s-a ridicat și ea.

— Nu pot să continui, a șoptit Sam nefericit, după care s-a întors și s-a îndepărtat.

Aproape ajunsese la ieșire, bătând agresiv în telefon. Îngrozită, Emily s-a întors să se uite la Marianne, care se ridica și ea, apoi a pornit în grabă după fiul ei. Până a ajuns în hol, Sam ieșise deja și traversa în viteză curtea din față. Disperată, Emily a renunțat la orice precauție, a trecut în fugă pe ușa deschisă, cu consilierii de probațiune în urma ei.

— Sam!

L-a strigat în timp ce alerga, însă el nu s-a întors, îndepărtându-se în continuare hotărât de hotel. Îngrozită că dacă-l pierde acum, n-o să-l mai vadă niciodată, Emily a fugit spre el, ajungându-l din urmă chiar când ieșea în strada

principală. L-a prins de braț, însă el s-a tras ca și cum l-ar fi ars.

— Rămâi, Sam, l-a rugat ea înlăcrimată și îndurerată. Rămâi și putem rezolva...

— Nu! s-a răstit el. Nu-mi mai spui tu mie ce să fac!

— Vreau doar să explic, iubire...

— Toate rahaturile alea despre cum să fiu un bun cetățean, a continuat el amărât, înfuriat. Despre cum să fac alegerile bune... și tu faci *aia*?

Emily era năucită, disprețul lui fiind prea mult pentru ea.

— Ești o ipocrită și o mincinoasă, *Janet*.

Altă lovitură de ciocan. Nimeni nu-i mai spusese așa de aproape 30 de ani. Dar Sam n-avea de gând să se oprească, atacul lui continuând neîndurător.

— M-ai mințit toată viața. Despre tine și tata, despre familia ta, despre „prietenii" tăi care veneau în vizită. A fost ceva adevărat din tot ce mi-ai spus?

Emily nu-l putea privi.

— Semnele alea de pe spatele tău, cicatricile. Chiar sunt dintr-un accident de mașină?

— Nu, a mărturisit ea încet. Sunt de la tata.

— Bravo! a exclamat el triumfător, ca și cum abuzul ar fi fost ceva care trebuia sărbătorit. Tot ce mi-ai spus vreodată a fost o minciună, nu?

Acum țipa de-a binelea. Îngrijorată, Emily s-a întors spre Marianne, care-i ajunsese din urmă.

— Trebuie să mergeți înăuntru, a șuierat consiliera de probațiune. Vă dați în spectacol.

În spate, Emily vedea personalul de la hotel privind cu interes cearta, dar în clipa asta n-o interesa. Singurul lucru care conta era fiul ei.

— Ai dreptate, Sam. Tot ce mă acuzi că am făcut, chiar am făcut. Și multe altele pe deasupra. Dar

vreau să mă revanșez, vreau să *înțelegi*. Te rog, dă-mi ocazia și jur că o să trecem peste asta... o să fim din nou fericiți.

— Pe bune? Și de unde știi tu? Cum văd eu lucrurile, fie stăm aici, cu pază armată zi și noapte, fie ne ascundem în vreun orășel din fundul pământului, ne rupem de prieteni, de familie, trăim o minciună. Astea sunt singurele noastre variante; de fapt, nu, singurele *tale* variante. Nu vreau să fiu băgat în chestia asta.

— Sam, nu vorbi așa, te rog...

— Dă-mi drumul!

A împins-o brutal pe Emily, care se ținea de el.

— Nu vreau să fiu cu tine. Nu vreau nici măcar să te mai cunosc.

Emily a căzut în genunchi, distrusă de respingerea dură.

— Mă duc la tata. Nu încerca să mă suni, că n-o să răspund.

În timp ce vorbea, a oprit lângă ei un Uber, iar Sam s-a îndreptat grăbit spre el.

— Sam...

Dar era puțin cam târziu. Mașina pornea deja, cu Sam aflat în siguranță înăuntru.

— Nu-l poți opri? a întrebat-o Emily rugător pe Marianne, dar consiliera de probațiune a clătinat din cap.

— E liber să se ducă unde vrea, dar *noi* trebuie să ne întoarcem înăuntru, Emily. Se adună lumea.

Vorbea pe ton insistent, autoritar, însă Emily n-a băgat-o în seamă și s-a întors să se uite după mașina care se îndepărta încet, după fiul care dispărea definitiv din viața ei.

Capitolul 79

— Condoleanțe. Moartea lui Andrew trebuie să fi fost un șoc îngrozitor pentru tine.

Diane Baynes a ridicat brusc privirea, ca și cum ar fi fost surprinsă de cuvintele lui Isaac Green. Privea cadavrului fiului său de aproape un minut, în tăcere completă, cu chipul rigid și ochii uscați. Acum s-a uitat la consilierul de probațiune, ca și cum ar fi încercat să găsească vreun înțeles ascuns în cuvintele lui. Totuși, trăsăturile au început să i se relaxeze încet-încet, iar în cele din urmă a răspuns:

— Întotdeauna mi-am făcut griji că o să aibă un sfârșit tragic, dar...

Cuvintele i s-au stins pe buze, iar privirea i s-a îndreptat din nou spre cadavrul fiului ei. Angajații de la firma de pompe funebre făcuseră tot ce putuseră, dar amploarea rănilor n-avea cum să fie ascunsă.

— Știu că e greu de înțeles și îmi pare rău că trebuie să-l vedeți pe Andrew așa, dar mă tem că e nevoie să îndeplinim formalitățile.

— Când te gândești că există cineva care poate urî o ființă umană atât de tare încât să-i facă *așa ceva*... a replicat ea pierdută, ca și cum nu l-ar fi auzit. Cum o fi să porți atâta *ură* în suflet?

Isaac a încuviințat, dar n-a spus nimic.

— Să fii atât de furios? Atât de crud? Probabil că te devorează pe dinăuntru...

Femeia în vârstă s-a înfiorat, iar vocea i s-a frânt, dând un prim indiciu al suferinței.

— Fiul meu nu era un înger. Ce i-a făcut fetei ăleia, în fine, nu poate fi iertat, nu? Dar a fost

acum atât de multă vreme și el *reușise* să facă ceva, nu?

S-a întors către Isaac, cu o privire imploratoare.

— Avea o slujbă bună, un apartament, ceva prieteni. Făcea ceva util, productiv, nu?

— Cu siguranță încerca, a aprobat-o el.

Diane a dat absentă din cap, după care a adăugat:

— Crezi... crezi că exista *ceva* bun în el?

O clipă, Isaac n-a știut cum să reacționeze, prins în ambuscadă de întrebare.

— În afara familiei, tu-l cunoșteai cel mai bine, a insistat femeia. Ai văzut ceva bun în el? Orice?

Nevoia ei era evidentă, sinceră, dar Isaac tot a ezitat să răspundă, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Nu sunt sigur că sunt foarte utile în cazul ăsta cuvinte ca „bun" și „rău". Cred că Andrew și-ar fi dorit să ducă o viață utilă, să-și fi lăsat problemele în urmă... și totuși, n-a vorbit niciodată despre victima lui, n-a părut niciodată capabil să accepte suferința pe care a provocat-o familiei Rose, ceea ce înseamnă că unora li s-a părut greu să ierte.

Diane Baynes a dat din cap, dar n-a spus nimic, acceptând adevărul acestei acuzații — fiul ei, ucigașul care nu s-a pocăit, monstrul din tabloide. Isaac a privit-o cu atenție, așteptând o reacție, însă mama îndurerată a rămas tăcută și nemișcată, părând la fel de șocată și traumatizată de crimele fiului ei ca și acum mulți ani, când se întâmplaseră.

— Oricum, te las singură o clipă, a adăugat Isaac plin de tact, îndepărtându-se. Când ești gata, vino și putem stabili detaliile despre locul unde să fie trimis trupul neînsuflețit.

— Ah, nu vrem trupul neînsuflețit.

Isaac s-a întors surprins spre ea.

— Adică n-avem de gând să facem o înmormântare sau ceva de genul ăsta.

— Am înțeles.

— Mai degrabă speram că o să vă puteți ocupa *voi* de toate astea.

— Păi, sigur că putem, a răspuns Isaac uimit. Dar ar fi îngropat într-un mormânt fără însemne, fără nimic care să arate...

— Cred că așa ar fi cel mai bine, nu?

Rostise cuvintele ferm, hotărât, cu doar o vagă urmă de emoție, o mamă care făcea ce trebuia ca să-și protejeze familia. Și cine era Isaac s-o contrazică? Ce alt sfârșit *putea* să aibă un astfel de individ? Și de-aceea se trezi spunând:

— Da, așa e.

Capitolul 80

Privea cuvintele gravate delicat, observându-le familiaritatea, dar nu simțea decât un pustiu zdrobitor.

Jessica Burnham, născută la 14 mai 2002,
moartă la 2 august 2013.
Soră, fiică și nepoată iubită.

Mike știa că pentru mulți prieteni și rude, epitaful era inutil de scurt și de sumbru. Alison clar așa credea, susținând vehement un omagiu mai amplu, dar Mike rezistase în fața tuturor rugăminților. Ce-ar fi putut spune ca s-o reprezinte cum se cuvine pe Jessica? Și cum ar fi putut reflecta realitatea cumplită a morții ei fără să recurgă la minciuni, eufemisme și clișee fără sens? Nu era loc aici pentru „Plecată dintre noi prea repede“ sau „Fericită de-a dreapta Domnului“. Mike nu credea în viața de apoi, și nicio vorbă dulce ce sugera că Jessica a plecat devreme din viața asta nu putea să ascundă faptul că fusese răpită și ucisă brutal de două fete bolnave în căutare de distracție. Dacă aveau să scrie ceva, trebuiau să scrie *asta*, trâmbițând crima lor, ca s-o vadă toată lumea.

Mike s-a ridicat cu greu, a scos un buchet veștejit din vază și l-a pus în loc pe-al lui. Încerca să ajungă la Jessica o dată pe săptămână și venise aici instinctiv după ce fusese dat afară de la serviciu, sperând să găsească un răgaz în compania fiicei lui. E adevărat că uneori chiar *găsea* mângâiere aici, trasând cu degetul literele

aurii ale numelui ei, simțindu-se din nou aproape de ea, însă azi nu avusese parte de nicio alinare.

— Îmi pare rău, a zis el gâfâit, trăgând furios de-o buruiană rătăcită. Îmi pare *foarte* rău...

În realitate, îi era rușine. La vizitele de dinainte, plânsese ca un copil, se înfuriase ca un nebun, făcuse declarații de dragoste la beție, dar nu se simțise niciodată atât de deprimat, atât de jalnic ca azi. Dăduse greș în carieră, dăduse greș în căsnicie, dar cel mai rău e că o dezamăgise pe Jessica. O dezamăgise când avea mai multă nevoie de el. Amintirea abaterii lui îl ucidea în fiecare zi. Încă se vedea ieșind în fugă din agenția de turism, grăbindu-se la mașină, abia așteptând să-i spună Jessicăi despre excursia cu familia la Disneyland pe care o rezervase pentru vară și nu făcuse decât să ajungă cu cinci minute prea târziu la ora ei de aerobic în scaun cu rotile. Cinci minute prețioase care le-au distrus pentru totdeauna viața. Încercând să pună la punct o vacanță de neuitat, Mike își condamnase fiica fără să știe la o moarte înspăimântătoare, violentă.

— Of, Doamne, Jessica...

Mike s-a agățat suspinând de marmura rece. Știa că nu era bun de nimic, era un nenorocit, dar azi avea senzația că ajunsese cel mai jos. Dacă mormântul Jessicăi s-ar fi putut deschide ca să-l înghită, și-ar fi acceptat bucuros soarta.

— Mike?

Luat prin surprindere, s-a răsucit și a văzut-o apropiindu-se pe Alison.

— Ce se petrece?

Avea un ton îngrijorat, dar și acuzator. Ca și cum Mike ar fi profanat mormântul Jessicăi cu etalarea lui de autocompătimire și suferință. Rămas fără cuvinte, Mike s-a ridicat ștergându-și lacrimile din ochi.

Acum era rândul ei să întoarcă privirea.

— Te rog, Mike, chiar nu vreau să fac așa ceva...

— M-ai *acuzat* pe mine pentru ce s-a-ntâmplat, m-ai acuzat drept în față.

— Eram supărată și furioasă, nu știam ce spun...

— Ah, știai exact ce spui. „Dacă n-ai fi fost atât de distras, atât de hotărât să rezervi nenorocita aia de vacanță, fata noastră ar fi în viață." Sunt cuvintele tale, Alison. Cuvintele tale *nenorocite*.

Alison nu a spus nimic, refuzând să-l privească.

— Negi? Negi că m-ai acuzat că ți-am distrus viața, că ți-am frânt inima, că te-am torturat oră de oră, zi de zi?

A aruncat cuvintele spre ea, ostil și înfuriat, însă acum, spre groaza lui, a văzut că umerii ei se cutremură, iar fosta lui soție începe să plângă. Sunetul suspinelor ei îl terminase întotdeauna și așa s-a întâmplat și de data asta. Ce vierme era că o certa! Ce drept avea s-o acuze?

— Alison, îmi pare rău, n-am vrut să... a strigat el, făcând un pas ezitant spre ea.

— Am venit doar să aduc niște flori, Mike... a gâfâit Alison printre suspine, cu ochii în pământ. Să pun niște flori pe *mormântul fiicei noastre*...

Abia putea vorbi, îndurerată, distrusă din nou.

— De ce trebuie să mă ataci așa? Ce-am făcut *eu*?

Era adevărat. Nu făcuse nimic; doar se măritase cu un bărbat care nu era demn de ea.

— Te rog, Alison. N-am vrut. Doar c-am avut câteva zile groaznice și...

Cuvintele i s-au pierdut când ea a dat din mână, disperată să-l facă să tacă. Fiecare cuvânt părea s-o rănească. O clipă, cei doi părinți au stat împreună, tăcerea grea fiind sfâșiată doar de suspinele înăbușite ale lui Alison. Apoi ea a trecut rapid pe lângă el, a pus florile pe mormânt, s-a oprit o secundă să sărute piatra de căpătâi a fiicei

ei, după care s-a îndreptat și a plecat în grabă pe alee.

— Alison…

Ar fi vrut s-o oprească, s-o ia în brațe, să-i ceară iertare, dar știa că n-are niciun rost. Alison nu avea nevoie de el, nicio dorință să-i împărtășească autocompătimirea și durerea. Mike era complet singur aici, doar în compania vinovăției, disperării și rușinii foarte, foarte profunde.

Capitolul 81

— Tu chiar vrei să-mi spui că ți-ar părea rău dacă i se întâmplă ceva lui Emily Lawrence?

Era ceva îndrăzneț, provocator, adică exact cum fusese Guy Chambers din clipa în care Chandra Dabral pusese piciorul în biroul lui. Ținând cont că era audiat la Ministerul Justiției, în absența unui avocat sau consilier, tactica era deopotrivă curajoasă, deschisă și fără nicio urmă de regret. Chandra nu putea să-și dea seama dacă era stratagema unui om vinovat sau comportamentul încrezător al unui nevinovat. Oricum, erau doi la unu, pentru că ea-l avea și pe detectivul-sergent Buckland, însă ministrul adjunct părea cât se poate de relaxat.

— Adică, știu că toți trebuie să afișăm o figură tristă în public, să ne comportăm ceremonios și să părem îngrijorați, dar nu-i jelesc pe Andrew Baynes sau Mark Willis, n-o să plâng nici după Emily Lawrence, pardon, Janet Slater, dacă se face în sfârșit dreptate și în cazul ei.

— Consideri *dreptate* ce li s-a întâmplat lui Baynes și Willis?

— Unii așa ar putea considera, a răspuns el, pufnind zgomotos.

— Și susții același lucru și pentru Emily Lawrence? Chiar dacă e soție și mamă? a întrebat Buckland.

— *Întâi* a fost o ucigașă de copii. Și cred că o să descoperiți că este o fostă soție. Nu că aș judeca-o pentru asta, am trecut și eu prin așa ceva...

I-a zâmbit Chandrei, dezvăluind niște dinți imaculați. Era emblematic pentru întreaga lui

prezență — imaculat, manichiurat, netulburat.

— Ți se pare amuzant? a întrebat Chandra, încercând să-și ascundă disprețul tot mai profund.

— Cred că *voi* sunteți amuzanți, să veniți în biroul meu cu acuzațiile voastre nefondate.

Chandra era pe punctul să-l întrerupă, însă Chambers a continuat:

— Uite ce-i, am declarat oficial de nenumărate ori că în țara asta suntem prea puțin fermi, prea indulgenți. „Pedeapsă" a devenit un cuvânt murdar în ultima vreme, accentul fiind pus veșnic mai degrabă pe starea de bine a criminalilor înrăiți decât a victimelor și familiilor acestora. Cred categoric că avem nevoie de o schimbare majoră a politicii guvernului, care să reflecte ce cred și simt oamenii adevărați. Criminalii trebuie să înțeleagă importanța reală a crimelor lor, să plătească pentru ce-au făcut, dar asta nu înseamnă că o să-mi pun în pericol cariera, libertatea, toată șandramaua, dându-le pe animalele astea pe mâna mulțimii. Cât de prost crezi că sunt?

Chandra era tentată să-i explice, dar n-a făcut decât să spună:

— Ăsta-i un discurs foarte drăguț, dar nu suntem la tribună acum, domnule ministru, poate ai putea să-mi răspunzi la întrebare. Ai transmis, personal sau prin intermediul cuiva, informații confidențiale legate de numele sau domiciliile lui Mark Willis, Andrew Baynes sau Janet Slater?

— Categoric nu!

— Dar nu negi că ai fost mulțumit când s-a întâmplat, că ai fost fericit că acești trei infractori au fost demascați?

— Ce om de bun-simț ar nega?

— Poate cineva cu conștiință?

Sărea calul, dar voia să provoace o reacție. Din fericire, Chambers a mușcat momeala.

— Păi, nu-i interesant? a replicat el cu un aer de cunoscător. Ți se rupe inima pentru criminal mai degrabă decât pentru victimă. Chiar ironic, ținând cont de profesia ta. Am cunoscut *sute* de polițiști activi care împărtășesc punctul meu de vedere.

— Și care e punctul ăsta de vedere?

— Creaturi ca Baynes, Willis și Slater sunt malefice pur și simplu. S-au născut răi, au crescut răi, au comis crime incredibile și sunt incapabili de remușcare sau reabilitare. Deci ideea că aceste creaturi ar trebui eliberate în comunitate sub acoperirea anonimatului, protejate și ajutate de un Serviciu de Probațiune incompetent nu e doar iresponsabil și periculos, e de-a dreptul imoral.

A pus în ultimul cuvânt o convingere care te ducea cu gândul la Vechiul Testament.

— Adică, sigur ești de acord, inspectore, nu? Nu ai sentimentul că există oameni care sunt prea distruși? Unele crime care ar trebui să nu fie iertate *niciodată*?

— Și ce-ai face tu cu „creaturile" astea? a ripostat Chandra, evitând să răspundă provocării. Le-ai pune ștreangul de gât?

— Dacă aș putea aduna voturile din Camera Comunelor, a răspuns Chambers zâmbind. Dar știi cum sunt ăștia de centru-stânga. Nu îndrăznesc să aibă o opinie despre nimic în ultima vreme...

— Deci recunoști că-i vrei morți pe acești infractori?

— Nu asta am spus.

— O metodă eficientă să obții *asta* ar fi să transmiți familiilor îndurerate informații despre identitățile și domiciliile lor și să lași Justiția Nu Doarme Niciodată să toarne gaz pe foc, publicând fotografii cu cadavrele, *plus* poze cu infractori ca Emily Lawrence, care acum e nevoită să se

ascundă. Așa, poți să-i lași pe alții să-ți facă treaba murdară, în timp ce *tu* rămâi cu mâinile curate ca lacrima.

— Clar e o teorie captivantă, a răspuns Chambers zâmbind vesel.

— Hai să vedem dacă mai zâmbești când o să-l ridicăm pe Ian Blackwell, a replicat Chandra calm. Am transmis datele lui către toți polițiștii din capitală, așa că n-o să treacă mult și o să-l avem în custodie. Poate că *el* o să fie în stare să ne spună cine e responsabil pentru scurgerile de informații, nu?

— Poate că da. Dar între timp, cum n-aveți nimic concret să susțină teoriile voastre fanteziste, pot să sugerez să...

— Ai avut întâlniri cu alegătorii în Reading pe 5 decembrie? l-a întrerupt Chandra, hotărâtă să preia din nou controlul.

Zâmbetul lui Chambers a început să pălească și parlamentarul i-a aruncat o privire încărcată de dezgust. A scos teatral un șervețel din cutia de pe birou, și-a suflat nasul și a răspuns:

— Dacă era vineri, atunci probabil că da.

— *Probabil* nu-i de-ajuns, mă tem.

— Da, am fost.

— Între ce ore ai fost la cabinet?

— Păi, puteți să vorbiți cu secretara mea, dar de obicei stau între 10 și 13.

— Și după aceea?

— Habar n-am. De obicei, mai rezolv din hârtiile din urmă, după care iau trenul înapoi spre Londra. Dar trebuie să sap după chitanțele pentru bilete.

— Deci ai fost în Reading toată ziua? a intervenit Buckland.

— Da.

— I-ai trimis un mesaj lui Robert Slater cât erai în Reading, dezvăluind identitatea și domiciliul actuale ale surorii lui?

— Nu fi caraghios!

— Te-ai întâlnit cu Emily Lawrence în ziua aceea? Mai precis, i-ai făcut poza *asta* în fața la un Tesco Metro din centrul orașului?

Buckland a împins peste masă instantaneul cu Emily.

— Așa cum sunt sigur că ești conștient, poza asta a fost publicată pe site-ul Justiția Nu Doarme Niciodată aseară, la doar câteva ore după ce Emily Lawrence a scăpat la mustață de o confruntare violentă cu fratele ei, a preluat ștafeta Chandra.

— Nu, n-am nimic de-a face nici cu poza aia. Am terminat aici?

— Nu încă. Vezi tu, abia aștept să aflu de ce erai și tu de fața de fiecare dată când au avut loc scurgerile astea de informații extrem de dăunătoare. *Ai fost* la conferința Ministerului Justiției de la centrul Excel pe 7 noiembrie...

— Au fost zeci de oameni.

— *Ai fost* la BBC, lângă Oxford Circus, pe 28 noiembrie, când au fost dezvăluite detaliile despre Andrew Baynes.

— Ai idee câți oameni trec zilnic prin Oxford Circus?

— Și *ai fost* în Reading pe 5 decembrie, când cineva i-a trimis un mesaj lui Robert Slater și a compromis anonimatul lui Emily Lawrence, dezvăluind și adresa ei actuală.

Chambers a privit-o atent, fără să spună nimic.

— Aveai de unde să știi că Lawrence stă în circumscripția ta, aveai de unde să știi unde locuia, unde lucra și unde-și făcea cumpărăturile. În plus, ești unul dintre cei câțiva oficiali de rang înalt care pot să acceseze detalii despre identitatea

și domiciliul lui Willis și Baynes. Deci n-ai decât să te strâmbi, dar hai să mă exprim foarte clar, domnule Chambers. Ești suspect, suspectul nostru *principal,* și ca atare ai de răspuns la niște întrebări foarte serioase.

Chambers a privit-o pătrunzător, dându-și poate seama pentru prima dată cât de grave erau acuzațiile. Apoi s-a sprijinit de spătarul scaunului și a întrebat:

— Știi când a fost făcută poza cu Emily Lawrence? Adică, știi *precis*? Ziua, ora...

Chandra a simțit cum îi scade moralul. Chambers nimerise exact unul dintre principalele puncte slabe ale investigației.

— Nu încă. Dar vom ști curând. Colegii mei se...

— Și poți să faci legătura dintre mine, conturile mele de e-mail sau de telefonie și *oricare* dintre informațiile strict secrete despre care spui că au fost transmise către rudele victimelor?

— Nu, dar știm că au fost trimise toate de pe același telefon cu cartelă, un Samsung Galaxy, și, odată ce va fi în poses...

— De fapt n-aveți nicio dovadă concretă care să facă legătura dintre mine și *oricare* dintre infracțiunile astea?

Chandra n-a spus nimic, însă fierbea de furie, ceea ce l-a determinat pe Chambers să profite de avantaj.

— Pot să sugerez, inspectore, să pleci dracului din biroul meu?

Capitolul 82

Chandra s-a îndepărtat grăbită de minister, detectivul-sergent Buckland străduindu-se din greu să țină pasul cu ea.

— Rahat tupeist!

— Ce-i drept, a răspuns adjunctul ei, abia trăgându-și sufletul. Dar *are* și el dreptate. Am spus deja că e un pic cam îndrăzneț să dăm buzna, ținând cont că n-avem nimic solid să-i punem în cârcă.

— Norocul ți-l mai faci și singur, sergent Buckland, a replicat Chandra, sâcâită de lipsa lui de sprijin evidentă. Voiam să-l privesc în ochi, să văd cum reacționează la acuzații.

— Ceea ce e foarte bine și frumos, însă e un om puternic. Poate să ne facă viața foarte grea și ție, și mie, și restului echipei. Pot fi distruse cariere, așa că trebuie să mergem în vârful picioarelor.

— N-ai decât să mergi tu în vârful picioarelor, dacă vrei. Pe mine mă interesează mai mult să salvez vieți decât să fac politică.

Adjunctul ei a prins în sfârșit ideea și și-a înghițit protestele.

— Și acum? a întrebat el, abia mai răsuflând.

— Acum încercăm să obținem o reacție. Vreau o analiză completă a amprentei digitale a lui Chambers în ultimele câteva luni, toate detaliile despre mișcările și comunicațiile lui, *plus* un mandat de percheziție pentru biroul lui de la minister, apartamentul din Londra și casa din circumscripție, de la Reading.

— Dacă ești sigură...

Tipic pentru Buckland, să vrea să dea înapoi, dar să n-aibă tupeu.

— Absolut! În cel mai bun caz, găsim telefonul Samsung sau vreo dovadă *concretă* care să facă legătura între el și scurgerile de informații. În cel mai rău caz, nu găsim nimic, dar îi facem viața foarte grea reacționarului ăstuia arogant și dezechilibrat.

— Deci nu-i chiar favoritul tău?

Era o tentativă nefericită de glumă, care să-i mascheze stânjeneala în fața înflăcărării ei. E drept că probabil că depășise limita lăsându-l pe Chambers s-o enerveze, dar nu-și permitea să se poarte cu mănuși când miza era așa de mare și, mai mult, o să-i facă plăcere să-i facă viața grea ministrului adjunct tupeist.

De-acum, era ceva personal.

Capitolul 83

Traversa loturile de teren, iar cizmele îi scrâșneau pe iarba înghețată. Ici și colo, îl saluta câte un alt grădinar, însă Graham Ellis nu-i băga în seamă, păstrându-și ritmul până a ajuns în cele din urmă la baraca lui. Acolo și-a scos cheile din buzunar, a descuiat lacătul și, aruncând o privire scurtă în jur, s-a strecurat înăuntru.

A închis ușa, a aprins felinarul de camping și a lăsat jaluzelele. Localnicii erau băgăcioși, plictisiți și curioși și plecau de la premisa că orice pensionar are timp de palavre. Mai încercaseră și înainte să tragă cu ochiul, lipindu-și nasurile de geamul murdar. Ei bine, puteau să se ducă naibii. Azi avea nevoie să fie singur.

A început să scoată cu atenție obiecte de pe raftul de jos al debaralei care se întindea pe toată lungimea peretelui din fundul barăcii. A împins deoparte o cutie cu reviste vechi, a mutat un butoi cu erbicid, apoi a tras o furcă și o lopată, iar în cele din urmă a scos o cutie mare de plastic, ascunsă sub o pânză de protecție. A dat deoparte husa și a împins cutia în mijlocul podelei, după care s-a așezat greoi într-un scaun.

Și-a tras sufletul și și-a șters transpirația de pe frunte. Era amețit, extenuat fizic și psihic, dar s-a adunat, a întredeschis cutia și a scos conținutul. A reacționat imediat, văzând o poză a Jessicăi Burnham la 11 ani pe prima pagină a unui tabloid. Pentru cei mai mulți, imaginea ar fi părut o fotografie a unei fetițe cu strungăreață, dar pentru el inocența aceea nu exista. Pentru

Graham Ellis, expresia ei era acuzatoare și plină de resentimente.

Încet-încet, a început să treacă prin conținutul cutiei, scoțând articole de ziar și pagini de corespondență până a găsit dosarul ascuns într-un plic galben. Chiar când îl deschidea, a simțit un fior de neliniște, de agitație. Știa prea bine că ar fi trebuit să scape de mulți ani de cutia asta. Îi spusese soției că o și făcuse, jurându-se că a ars totul în ziua în care amenințase că-l părăsește. Dacă dădea peste el, cum avea să-i explice că era încă acolo, cu absolut toate rapoartele, articolele sau însemnările legate de ancheta de crimă? Cum să explice poliției, foștilor lui colegi, că încă avea toate dosarele originale, când ele ar fi trebuit să stea în siguranță în arhiva poliției? Ăsta era secretul lui, pe care nu-l putea dezvălui niciodată.

A răsfoit mai departe dosarul, digerând grămezi de materiale despre Jessica și oprindu-se să privească teancul de fotografii de la autopsie. După atâția ani, încă-l întorceau pe dos; trupușorul ei palid, brutalizat în asemenea măsură încât abia dacă mai putea fi recunoscut. Imaginile cumplite îl îngrețoșau, îl tulburau, îl îndurerau, dar îl și înfuriau, așa că le-a pus la loc și a trecut la secțiunile referitoare la făptași. Acum a luat-o iar mai încet, privind poza de la arestare a lui Courtney Turner și răsfoind raportul asistentului ei social, după care a dat peste declarația ei.

Aceasta era recompensa, singurul lucru din comoara tăinuită care provoca fără greș o reacție viscerală. Înainte să apuce să citească un rând întreg, Graham a simțit cum îl cuprinde o furie mocnită, urzeala de minciuni a lui Turner părând aproape la fel de obscenă ca și modul degajat în care le servea. Jessica Burnham abia dacă meritase să fie menționată în declarația ei. Clar nu exista

nicio grijă pentru binele ei, mai degrabă o încercare concertată de a le distanța și pe Courtney, și pe Kaylee de ceea ce se petrecuse la cariera Highworth. Courtney Turner era o povestitoare înnăscută și o mincinoasă cu experiență, înflorindu-și povestea cu tot felul de digresiuni neașteptate, în încercarea de a da o aparență de adevăr dezmințirilor ei. În timp ce Kaylee stătuse fără să scoată un cuvânt și smiorcăindu-se în sala *ei* de interogatoriu, Courtney, spre deosebire de ea, se dezlănțuise, dând frâu liber imaginației. Unii dintre polițiștii lui aproape că fuseseră păcăliți de această reprezentație strălucită, de nivelul și convingerea cu care-și debita născocirile, dar *el* nu se lăsase îmbrobodit nici măcar o clipă. Știa că în cazul ăsta diavolul se ascundea în detalii.

Trecuseră mulți ani de când puseseră pe hârtie minciunile sfruntate ale lui Courtney, dar aveau același efect asupra lui acum ca și atunci, revolta și furia luptându-se în el pentru supremație. Oare Courtney se gândise *măcar o dată* la ce îndurase Jessica? Îi trecuse prin cap că jucăria ei din ziua aceea era o ființă umană vie, cu părinți, o soră, prieteni? Graham știa răspunsul, și de aceea furia, setea lui de dreptate ardeau atât de intens. Courtney, capul răutăților în cumplitul omor, nu-și mărturisise niciodată crima, nu recunoscuse niciodată amploarea suferinței pe care o provocase. De fapt, continuase să-și bată joc de justiție, cu totul neinteresată de distrugerea pe care-o lăsase în urmă.

Privind poza lui Courtney, obrăznicătura de zece ani care rânjea la cameră, Graham Ellis a râs amar. Ce-ar zice Mike Burnham dacă l-ar vedea acum? S-ar înfuria, l-ar blestema, l-ar lua la trei

păzește? Mike ar avea tot dreptul să facă așa ceva, ironia situației fiind cât se poate de limpede.

Înșelătoria, ipocrizia lui Graham era totală, o trădare fățișă a prieteniei lor. De-a lungul anilor, îi ceruse lui Mike de nenumărate ori să meargă mai departe, dar ce drept avea? Cine, la urma urmelor, era mai obsedat de Courtney Turner? Tatăl îndurerat, distrus sau polițistul care se pensionase anticipat ca urmare a acestui caz traumatizant? Graham știa că Mike are adesea coșmaruri, și la fel pățea și *el*, cadavrul mutilat al Jessicăi apărându-i cu regularitate în vis și întârziindu-i vindecarea, spre disperarea vădită a soției sale. Mike, cu toate păcatele lui, era măcar în toate mințile. Privind fotografia lui Courtney, cu ochii plini de lacrimi și mâinile tremurânde, Graham începea să se întrebe foarte serios dacă el mai era sănătos la cap.

Capitolul 84

Era ca umbra ei, urmându-i fiecare pas, veșnic prezent, dar nevăzut.

Furios și în derivă după confruntarea cu Alison, Mike luase mașina și se dusese de la cimitir direct la casa lui Courtney din Colchester. Unde altundeva să se ducă acum, când nu mai avea alte obligații, când nu mai avea nimeni nevoie de el? Era singurul loc unde se putea afla. Singurul loc unde putea face ceva *util*.

Nu durase mult până apăruse ținta lui, împingând căruciorul pe stradă în timp ce vorbea la telefon, iar Mike coborâse imediat din mașină și pornise în urmărire. Prada nu era conștientă de prezența lui, iresponsabilă și fără griji, ca de obicei, ceea ce lui îi convenea de minune. Cu toată suferința și rușinea lui, se înveselea la gândul că Turner habar n-avea de pericol, că de data asta el o vâna *pe ea*.

Courtney a cotit, și-a băgat telefonul în buzunar și s-a oprit puțin să așeze pătura copilului, după care și-a continuat drumul. Mergând sigură pe ea, primea zâmbete calde din partea doamnelor în vârstă pe lângă care trecea, pozând în mama mândră din cap până în picioare.

Era o imagine care încă îl zguduia până peste cap și-i strângea inima — Mike nici nu concepuse vreodată că Turner ar putea fi mamă. Era o ucigașă de copii, nu o născătoare de copii.

Și totuși dovada era în fața lui, mama și copilul oprindu-se acum într-o stație de autobuz și stând de vorbă cu altă mămică. Totul părea foarte firesc,

ca și cum Courtney chiar *se bucura* de maternitate. Oare așa era mai greu de urât, căci sugera că e capabilă de iubire, de compasiune, ca să nu mai vorbim de faptul că acum exista un copil nevinovat care depindea de ea? Sau era mai ușor s-o disprețuiești când se bucura de toate lucrurile — o viață de adult, o viață de mamă, dragoste — care îi fuseseră interzise Jessicăi?

Mike a rămas la distanță, prefăcându-se că se uită la titluri la un chioșc de ziare, dar acum oprea în stație un autobuz. Courtney a urcat căruciorul, schimbând câteva cuvinte vesele cu șoferul, după care a înaintat pe coridor. Mike a avut la dispoziție o fracțiune de secundă să ia o decizie. Să continue s-o urmărească sau să renunțe la toată povestea? Dacă urca după ea în autobuz, risca să fie descoperit, pentru că era posibil ca ea să-și aducă aminte cum arătă el, deși evident că se schimbase mult de-a lungul anilor. Era ceva prostesc și nechibzuit, și totuși ceva îl împingea, spunându-i să profite de ocazie. Lipsa de valoare a vieții ei i se părea bizar de interesantă, simpla ei vedere trezindu-i emoții vechi, făcându-l să se simtă furios, răzbunător, *viu*. Și, oricum, dacă renunța acum, ce altceva ar fi avut de făcut? Rămas fără serviciu, singurul lui motiv să se dea jos din pat dimineața, care era rostul *lui*?

Ușile au șuierat când au început să se închidă. Mike s-a repezit și a urcat în autobuz, întorcând spatele spre pasageri în timp ce îi plătea șoferului biletul. A ridicat privirea și a văzut oglinda retrovizoare; trecându-i în revistă pe cei din autobuz, a zărit-o pe Courtney așezată lângă locul pentru cărucioare, absorbită de telefon. Profitând de ocazie, a pornit în grabă printre scaune și a trecut pe lângă ea fără să dea niciun semn de interes, așezându-se pe rândul din spate. În timp

ce autobuzul pleca încet de lângă bordură, Mike s-a uitat pe fereastră, prefăcându-se interesat de lumea de-afară, după care și-a îndreptat încet-încet atenția spre Courtney.

Aceasta se juca în continuare cu telefonul, scriind cu furie, apoi apăsând pe „Trimite" iar și iar. Mike știa că așa se poartă, să-ți inunzi prietenii cu zeci de mesaje scurte în loc să scrii o notă cuprinzătoare, dar tot îl irita. Părea ceva frenetic, prost gândit, reactiv, o dependență mai degrabă decât un mijloc de comunicare, dar poate că asta era problema lui, nu a tinerei generații, o altă dovadă a vârstei și distanței tot mai mari față de lumea lui Rachel.

Enervat, a alungat gândul. Courtney nu făcea parte din același univers cu Rachel și prietenii ei. Era ceva cu totul diferit, ceva răuvoitor și nefiresc. S-a așezat mai bine pe scaun și s-a uitat din nou la ea, urmărindu-i fiecare mișcare. Dacă avea răbdare, cu siguranță că o să observe până la urmă vreun semn că *nu* avea grijă de copil, poate chiar că-l ura, nu? O strâmbătură, un cuvânt greu, poate chiar o palmă? Da, i-ar face plăcere s-o vadă pe Courtney dezvăluindu-și adevărata față printr-un act de violență degajat, neglijent. Atunci lumea — sau măcar călătorii din autobuzul ăsta care abia se târăște — ar vedea-o pe tânăra ucigașă din mijlocul lor. Atunci ar *ști* și ei.

A rămas cu privirea ațintită asupra ei, în timp ce intrau în suburbii, și totuși Courtney nu se trăda în niciun fel. Părea relaxată și mulțumită, băgându-și telefonul în buzunar ca să se joace cu copilul și pupându-l. Bebelușul gângurea fericit, uitându-se la maică-sa cu ochii strălucind de iubire. Iar Courtney îi răspundea, suflându-i în față, mângâind-o pe obraji, gângurind cu ea. Pe Mike îl înfuria, pentru că era *convins* că e teatru, o

șaradă ca să-i păcălească pe ceilalți, și totuși părea foarte firesc, foarte natural. O parte din el voia să urle, să-și urle frustrarea, confuzia, mânia, dar n-avea cum să se demaște, să-și trădeze jocul. Așa că, în timp ce autobuzul își continua călătoria spre zona rurală din Essex, a rămas perfect nemișcat pe locul lui din spate, cu privirea fixată asupra perechii fericite, căutând disperat un indiciu — o imagine clară a răului din Courtney Turner.

Capitolul 85

— Își iese din minți. Sincer, nu cred că avem de ales, *trebuie* să-l mutăm.

Christopher Parkes a ridicat privirea dinspre birou, evident iritat de evaluarea Oliviei.

— Cu toată bunăvoința din lume, nu-i putem permite să ne dicteze ce urmează. Noi suntem adulții în relația asta, Olivia. Noi îi spunem *lui* ce urmează.

— În mod normal, da, dar asta-i o situație unică. Trei eliberați condiționat foarte cunoscuți au fost expuși deja, doi dintre ei cu consecințe cumplite, iar Justiția Nu Doarme Niciodată și restul scotocitorilor ăstora promit și alte dezvăluiri. Bietul băiat își iese din minți, convins că în orice clipă o să apară o mulțime cu aruncătoare de flăcări și știi ceva, Chris? Nu pot să-i promit că n-o să se întâmple.

— Și e de mirare, cu el plimbându-se prin Southend și căutându-și prietenii, familia, până și nenorociții de foști dealeri? Isuse, uneori cred că oamenii ăștia *vor* să fie prinși.

— Chiar și așa, are dreptate, a insistat Olivia. Și trebuie să reacționăm.

Christopher și-a mutat privirea, întorcându-se să tasteze la computer, cum făcea întotdeauna când pierdea o controversă sau nu avea un răspuns pregătit. Olivia îl văzuse de nenumărate ori, dar nu era dispusă să suporte acum.

— Ei bine? Ce-i spun?

Fostul ei iubit încă ezita, evitându-i privirea. De ce dracu' era atât de evaziv?

— Uite ce-i, e foarte posibil ca identitatea și adresa lui să fi fost *deja* dezvăluite, a insistat ea. E posibil ca niște oameni să pună la cale ceva chiar acum, trebuie să facem ceva. Știu că e o grămadă de frecuș, multă birocrație, dar e viața cuiva în joc și trebuie să luăm măsuri.

— Ai dreptate, a răspuns Parkes și s-a ridicat de la birou. Lasă-mă să vorbesc cu Firth și-ți spun după aia.

— Asta-i tot? a întrebat Olivia, enervată de modul definitiv în care era trimisă la plimbare.

— Nu știu ce altceva ai vrea să spun.

— Vreau să recunoști că avem o situație foarte gravă. Vreau să *faci* ceva. Doar dacă nu există vreun motiv *pentru care* vrei să rămână acolo. De ce *vrei* să-l lași vulnerabil și expus?

— Nu fi caraghioasă!

— Și ce-ai de gând să faci?

— Am spus că o să discut cu el și așa o să și fac. Nu pot să aprob eu lucrurile astea — știi bine că nu pot —, deci trebuie să ai răbdare. Și acum, dacă nu te superi, trebuie să plec.

Olivia s-a uitat la el supărată și plină de resentimente. Pleca în grabă din birou pentru că erau în mijlocul unei crize sau pentru că acum îi displăcea să rămână singur cu ea?

— Ce-i așa urgent?

— Păi, mai multe lucruri, ca să fiu sincer, dar dacă chiar trebuie să știi, echipa Chandrei Dabral a cerut să stea de vorbă cu mine.

Olivia s-a uitat la el deconcertată. Nu se așteptase. Simțindu-i reacția, Parkes s-a grăbit să-i explice:

— Nu-i nimic grav — discută cu toată lumea care are acces la nivel înalt la arhiva securizată și, fie vorba între noi, par mult mai interesați de Guy Chambers, dar chiar și așa, tot trebuie să fiu

pregătit, ca să nu apară vreo neînțelegere sau confuzie.

Era cu o mână pe clanță când Olivia a spus:

— Apropo de asta...

Seriozitatea tonului ei l-a făcut să se întoarcă.

— Probabil că e exagerat, dar dacă te audiază pe tine, crezi că ar trebui să solicit să mă audieze și pe mine?

Parkes a privit-o ca și cum tocmai l-ar fi anunțat că era o formă de viață extraterestră.

— De ce dracu' să faci așa ceva?

— Păi, nu-i evident? a replicat Olivia, enervându-se în fața ostilității lui. Ce se întâmplă dacă Dabral află că suntem... că am fost împreună? Dacă pare că ne-am ascuns deliberat de ea, atunci o să pună niște întrebări dificile.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi dacă mi-ai spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să mi le spui.

— Ah, nu fi caraghioasă!

— Nu zic că ar trebui să solicit, zic doar că ar trebui să ne gândim — ca să ne acoperim spatele și eu, și tu. Dacă suntem complet sinceri cu ea, atunci nu poate să răstălmăcească...

— Ai înnebunit?

Cuvintele izbucniseră concise și neplăcute.

— Faci așa și află tot departamentul în mai puțin de-o oră. Nu ne permitem să riscăm, am fost foarte atenți...

— Nu suficient de atenți, a ripostat Olivia, coborând privirea spre abdomen.

— Ah, deci așa mă pedepsești tu, nu? Îmi sabotezi cariera, mă faci subiect de bârfe și insinuări. Doar pentru că ești supărată și ai resentimente?

— Ah, du-te naibii, Christopher!

— Nu, tu să te duci naibii, Olivia! M-am săturat până peste cap de discuțiile astea. Ești femeie în toată firea, știai în ce te bagi. Acum trebuie să suporți consecințele.

Christopher a scuipat ultimele cuvinte, și-a luat telefonul și a plecat. Olivia a rămas încremenită locului, revoltată, și totuși distrusă. Nedreptatea situației era zdrobitoare — Christopher avea totul, în timp ce ea n-avea nimic, ceea ce era reliefat și de poza înrămată care stătea la loc de cinste pe biroul lui. Christopher, Penny și cei doi băieți îi zâmbeau — încrezuți, siguri pe ei și victorioși. Îi venea să urle văzând aroganța, superioritatea, *fericirea* lor, să-și țipe nefericirea, furia, dar nu putea aici, în fața colegilor ei stabili, dispuși să judece, astfel că s-a întors și a ieșit din biroul lui, trântind zgomotos ușa în urma sa.

Capitolul 86

A tras cu putere de ușă, care a refuzat să cedeze. Agitat, Jack a verificat încă o dată noile încuietori de securitate, yale și zăvoare, asigurându-se că sunt toate la locul lor. Mulțumit, a trecut mai departe și a verificat și ușa din spate, ferestrele de la bucătărie și sufragerie, după care a urcat în grabă la etaj. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar în minte îi veneau tot felul de fantome, așa că a trecut metodic dintr-o cameră într-alta, verificând încuietori și zăvoare, trăgând draperii și lăsând obloane, până s-a convins că era invizibil și, mai important, în siguranță.

S-a prăbușit pe pat, și-a scos telefonul și a deschis aplicația Ajax, pe care Olivia îl ajutase s-o instaleze mai devreme. A privit în telefon cât l-a verificat sistemul de identificare facială, ca să-i permită accesul. Pe ecran a apărut o imagine alb-negru sumbră, în care se vedea grădina din față. Din fericire, totul era pașnic, nu se vedea nimeni și a trecut la camera video din spate, însă oricât de atent se uita, nu putea depista niciun pericol care să pândească. Ușurat, a închis aplicația și s-a cufundat între perne.

Până acum, toate bune, însă Jack știa că tot n-o să se poată odihni. Noul echipament de securitate high-tech era un adaos util la casă, dar în loc să-l liniștească, prezența lui îl agita și mai tare. În definitiv, de ce l-ar fi instalat dacă n-ar fi crezut că există o amenințare iminentă la adresa vieții lui? Voia să fie mutat, să i se dea un nume nou, o nouă viață, știind prea bine că n-o să se simtă în siguranță până când n-o să fie departe de locul

ăsta. Dar Olivia tot nu sunase — iar el habar n-avea ce se întâmplă — și știa că o să-și petreacă fiecare clipă în care nu doarme verificând securitatea casei.

Capul îi bubuia, iar corpul îi era torturat de încordare, dar a închis ochii, într-o încercare zadarnică de-a scăpa de chin. Dacă putea să doarmă măcar vreo oră, s-ar simți un pic mai bine, un pic mai puțin tensionat. Dar era greu să te odihnești când până și cel mai mic zgomot te face să tresari. Datorită site-ului Justiția Nu Doarme Niciodată, Jack știa foarte bine ce pățiseră Mark Willis și Andrew Baynes, primul urmărit, celălalt ucis cu un cuțit înfipt în față. Gândul la cel din urmă, ideea lamei reci care-i taie pielea și mușchii, i-a înghețat sângele în vine. Oare Emily Lawrence trăia ceva similar acum, de mâna fraților ei? Și când lumea asta termina cu *ea*, cine urma?

Oricât se străduia, Jack nu se putea abține și invoca tot felul de scenarii care implicau bâte de baseball, ciocane, cuțite, pe tatăl înfuriat al lui Billy Armstrong și unchi răzbunători care dădeau năvală peste el și-i smulgeau părul, îi scoteau ochii, îi spărgeau dinții, îi mutilau organele genitale, potopindu-l cu insulte grele, cu accentul lor puternic de Southend. De câte ori apăreau imaginile, când era treaz sau în nopțile lungi, o simțea: spaima pură, curată, o spaimă pe care n-o mai trăise de mulți ani. Era o emoție, o senzație care-l transporta înapoi într-o perioadă și într-un loc pe care încercase să le uite. În dormitorul acela mizer. La frații lui mai mari, care veneau hotărâți peste el, cu răutate.

Știuse întotdeauna când avea să se întâmple — voci șoptite în fața dormitorului lor comun, apoi scârțâitul îngrozitor al balamalei când se deschidea ușa. Odată intrați în cameră, frații lui

nu vorbeau niciodată, îl împingeau repede într-un colț, înăbușindu-i țipetele cu o mână aspră și trăgându-l de păr în timp ce-l țintuiau de patul murdar. De multe ori, făcea pe el de frică înainte să-l doboare, simpla lor vedere fiind suficientă să-i declanșeze cea mai profundă groază în suflet, dar lor nu le păsa niciodată când îi trăgeau în jos pantalonii de pijama și-i desfăceau cu forța picioarele. Apoi venea durerea, durerea insuportabilă, violul lor agresiv și susținut. În timpul chinului, agonia îl ținea conștient chiar dacă încerca să alunge totul — umilința, degradarea, rușinea. Îi ura din toată inima, le ura forța, controlul, bucuria sadică a subjugării lui, dar, cel mai rău, îi detesta pentru felul cum îl *schimbaseră* toate acestea pe el. Fiindcă și când vărsa lacrimi de nefericire disperată, când urla în chinuri dureroase, mai simțea și un alt sentiment crescând în el: dorința să facă *și el* rău cuiva, să-l domine, să-l degradeze și să-l distrugă, să arunce toată durerea și furia *asupra cuiva mai slab ca el.* Nu se mai simțise așa de mulți ani, alungase întunecimea asta departe în trecut. Însă pe măsură ce-l lua în stăpânire frica, pe măsură ce-l cuprindea din nou neliniștea, a simțit-o din nou în seara asta.

Capitolul 87

Greșeau. Nu exista iertare, nici mântuire, nici finaluri fericite.

Emily stătea singură în camera ei de hotel, privind patul nefăcut, unde Sam dormise cu doar câteva ore în urmă. Atunci, deși distrusă de vinovăție și remușcări și speriată de viitor, avusese totuși speranțe că poate anii de devotament, grijă și dragoste ar putea îmblânzi judecata lui Sam. Că ar putea vedea că s-a schimbat, că se mântuise, că Janet Slater era o altă persoană. Și cum mai greșise! Era pătată, o pată pe obrazul societății, desfigurată pe veci de semnul lui Cain.

Ce repede și șocant se petrecuseră lucrurile! Ieri era o mamă oarecare, cu serviciu, ipotecă, facturi de plătit și un copil de crescut. Ce minunate păreau acum aceste provocări, aceste îndatoriri de zi cu zi! Ce n-ar fi dat să se poată întoarce la căsuța ei din Reading, cu ferestrele care nu se închideau bine și cu covoarele uzate, la viața ei pașnică, nesemnificativă. Dar n-avea nicio șansă. Marianne o avertizase să nu intre pe social media, să evite să citească vreun site sau flux de știri, dar se dovedise că nu se putea abține. Sperase, se rugase ca demascarea ei să nu ajungă o știre importantă, alături de uciderea lui Mark Willis și Andrew Baynes, dar revolta, furia și oprobriul care o însoțeau erau *mai rău* decât în cazul lor. Oare pentru că era femeie? Pentru că victimele ei fuseseră atât de mici? Greu de spus, dar era clar că lumea largă o detesta și mulți considerau că o moarte lentă ar fi fost o pedeapsă prea blândă, ținând cont de crimele ei îngrozitoare.

Nici nu va mai putea fi vreodată Emily Lawrence. Femeia aceea, învierea ei, penitența ei întruchipată, a doua ei șansă dispăruseră, devenise obiectul urii pentru oricine. Din cauza social media, a site-ului ăluia de justițiari îngrozitor, toată lumea știa cum arată acest demon, ceea ce însemna că oricine era o potențială amenințare, un asasin care pândește. Era prea mult, era un coșmar, dar era adevărat. Va trebui să-și schimbe numele și înfățișarea, poate chiar să țină un regim rapid, dar avea să fie oare suficient? Acum avea o țintă desenată pe spate.

Ca la un semn, a apărut Marianne, bătând încet la ușă și intrând în cameră.

— Trebuie să mergem.

— Încă cinci minute, te rog, a spus Emily, sleită și descurajată.

— Mă tem că nu putem aștepta. Sam ți-a folosit numele adevărat în fața personalului de la hotel — sunt convinsă că deja caută pe Twitter și pun lucrurile cap la cap, îmi pare rău, trebuie să mergem *acum*.

Ce putea face dacă nu să se conformeze? Emily se străduise din răsputeri să-și creeze o nouă identitate, o nouă viață în care să poată trăi fără teamă, ură sau pericol, în care să poată să fie un om normal. Dar se terminase, ficțiunea lui Emily Lawrence fusese dezvăluită, anonimatul confortabil pe care-l construise în mulți ani fusese distrus cu o simplă apăsare de tastă.

Capitolul 88

Autobuzul s-a oprit cu o smucitură și șoferul a apăsat butonul, iar ușile s-au deschis cu un șuierat. Mike a reacționat rapid când a văzut-o pe Courtney cum se ridică și manevrează cu grijă căruciorul, dându-l jos pe trotuar. Acum îl împingea pe stradă, iar Mike era în picioare, gonind pe culoar hotărât să n-o scape din ochi.

A coborât din autobuz și s-a uitat în jur, nedumerit de peisaj. Erau în zona rurală din Essex, dar nu-și dădea seama unde. Mai mult, nu prea avea unde să se ascundă aici, casele aflându-se la distanță unele de altele, iar străzile fiind aproape pustii. Ce să facă? Să continue urmărirea? Sau să aștepte, sperând că tânăra avea să se întoarcă în stația de autobuz? Și-a tras gluga pe cap și a mers mai departe, păstrând o distanță sigură de ea. Știa că e riscant, dar ceva îi spunea că, dacă nu rămâne aproape de ea, s-ar putea să n-o mai vadă niciodată.

Courtney o luase pe un drum lung pe la marginea sătucului, dar acum s-a întors, privind brusc în direcția lui. O clipă, Mike a șovăit. Oare l-a văzut? Se întorcea să-l înfrunte? A fost ușurat să-și dea seama că femeia verifica doar dacă drumul e liber. Apoi a traversat, a ridicat căruciorul pe trotuarul de vizavi, după care a ieșit din sat pe o cărare îngustă. Nedumerit, Mike a mai zăbovit o vreme, apoi a pornit după ea, dispărând și el în cele din urmă.

Cărarea era abruptă și accidentată, iar Courtney se străduia să miște căruciorul, cerându-i iertare copilei la fiecare hurducătură violentă.

Mike a rămas în urmă, prudent acum și știind că, dacă se întorcea, și-ar fi dat seama că e urmărită. Din fericire, Courtney a ajuns pe culme și a dispărut, iar el a urmat-o, ajungând într-un câmp deschis. Destinația ei a devenit evidentă — un loc de joacă pentru copii așezat în mijlocul unui spațiu verde larg. Courtney s-a îndreptat în grabă spre el, împingând căruciorul pe poartă și ducându-se către leagăne. O aștepta o prietenă, care s-a întors s-o salute. Cu capul în jos, Mike n-a avut de ales și a trebuit să meargă mai departe, trecând de locul de joacă și pierzându-se în pădurea deasă de dincolo de el, ca și cum ar fi ieșit la o plimbare de dimineață. S-a rugat ca prezența lui să nu fi declanșat niciun semnal de alarmă și s-a întors, găsindu-și un loc la marginea pădurii, de unde se vedea locul de joacă.

S-a instalat și și-a reluat supravegherea. Nu îi scăpa absurditatea situației, cum stătea ghemuit într-un tufiș dintre sat oarecare, privind două prietene care gângureau la bebelușul lui Courtney. Ce dracu' căuta el s-o spioneze pe această mămică ieșită la plimbare cu copilul? Ce spera să vadă? Știa că voia s-o vadă dezvăluindu-și inima neagră, să-i provoace mânia răzbunătoare, dar ea părea să aibă o viață întru totul neremarcabilă, ba chiar plicticoasă. Era o tânără mamă, care făcea cumpărături, primea ajutoare sociale, se întâlnea cu prietenele ei. Ce-ar fi putut descoperi el care să-i fie de folos? Chiar credea sincer că femeia o să-i facă rău unui copil pe care părea să-l iubească din toată inima? Sau era doar primul stadiu al căderii lui, obsesia pentru ucigașa Jessicăi luându-i mințile?

A oftat și și-a continuat veghea singuratică. Era obosit, flămând și tot mai hărțuit de îndoiala de sine, dar n-avea nicio șansă să se întoarcă pe lângă

terenul de joacă atât de repede fără să fie văzut, așa că a rămas unde era. Și a observat ceva. Courtney și prietena ei vorbeau pe ton scăzut și, în ciuda comportamentului lor aparent degajat, păreau agitate și neliniștite. Ambele stăteau cu capetele în jos și glugile pe cap și schimbau cuvinte scurte, în timp ce trăgeau din țigări. Și mai curios, de fiecare dată când trecea vreo altă mămică sau copil, se întorceau, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzite. Ce puteau să-și spună atât de important, atât de secret? Și de ce păreau atât de temătoare, așa de speriate să nu fie descoperite?

I-a venit pe neașteptate o idee, o idee revoltătoare, năucitoare. Nu se putea, nu? Brusc, îi venea să dea deoparte frunzișul și să țâșnească spre locul de joacă, să-și satisfacă rapid curiozitatea. Dar dacă n-avea dreptate? Ar fi părut nebun, idiot și s-ar mai fi și trădat. Nu, n-avea ce să facă, trebuia să stea în pădure și să aștepte. Era agonie curată, frustrarea îl mânca, emoțiile i se învârtejeau în timp ce familii tinere veneau și plecau, zăbovind pe lângă tobogan, leagăne și carusel. Totuși, în cele din urmă a avut noroc, celelalte mămici luându-și copiii ca să plece și lăsându-le pe cele două femei secretoase singure. Instinctiv, a făcut un pas înainte. N-avea cum să-și părăsească ascunzișul, însă era disperat să vadă ce făceau, poate chiar să prindă vreo frântură de discuție. Și atunci s-a întâmplat. În sfârșit în largul lor, cele două și-au dat jos glugile, iar prietena lui Courtney s-a întors cu totul spre ea pentru prima dată.

Mike a rămas privind, fără să-și creadă ochilor, cuprins de furie și revoltă. Era *ea*. Era partenera de crimă a lui Courtney, Kalyee Jones, fata care stătuse aproape când cea mai bună prietenă a ei o omora cu pietre pe Jessica. Singura persoană pe

care Courtney *nu avea voie sub nicio formă* s-o vadă. Și totuși, iată-le pălăvrăgind ca în vremurile bune, secretoase și conspiratoare, în largul lor împreună. Oare asta însemna că se mai întâlniseră și *până acum*? Și dacă da, de câte ori?

Mike era șocat, amețit și nesigur pe picioare, cu creierul funcționând la viteză maximă. Când luaseră din nou legătura? Și în ce scop? Să fi fost loialitate și afecțiune una față de cealaltă? Să fi fost revoltă față de regulile stricte ale eliberării condiționate? Sau era posibil să fi coborât din nou în vârtejul de furie, sadism și violență?

E posibil să plănuiască să ucidă din nou?

Capitolul 89

— Mulți oameni nu dau doi bani pe foștii condamnați. Îi consideră distruși, nedemni de încredere, ba chiar malefici. Acesta n-a fost niciodată punctul de vedere al King's Trust. Noi considerăm că infractorii au o motivație suplimentară față de alții să profite de ocaziile care le sunt oferite.

Guy Chambers s-a întors, plictisit de vorbitorul principal, iritat de cucernicia lui. Grupul miniștrilor adjuncți era cel care participa la nenumărate strângeri de fonduri, învestindu-le cu sprijinul și patronajul Ministerului Justiției. Însă lui rareori i se păreau interesante sau revelatoare, aceleași fețe serioase spunând același lucruri serioase. A aruncat o privire la ceas și și-a dat seama că era momentul să plece, astfel că s-a ridicat în liniște și s-a strecurat afară, aruncând zâmbete de scuze celorlalți oaspeți. Spera să presupună că îi solicitau prezența probleme ministeriale și să nu ghicească adevăratul motiv al plecării.

A ieșit din sală și s-a îndreptat spre scara principală. Zâmbind, a așteptat să treacă un chelner și, mulțumit că nu-i nimeni prin preajmă, a pornit în grabă pe coridor. S-a dus spre ieșirea de urgență și a ajuns pe scara de incendiu, unde l-a întâmpinat aerul rece de iarnă. A ignorat gerul și a coborât pe scară, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. A coborât un etaj, două, trei, apoi a ajuns în sfârșit la parter și a pornit printre containerele uriașe de gunoi care duhneau a pește stricat și excremente.

Nu era un loc plăcut, dar în seara asta îi convenea. Era întunecat și ascuns, nu putea fi văzut din camerele hotelului și era rareori frecventat. Era zona de la Park Lane Hyatt pe care oaspeții n-o vedeau niciodată, singurii vizitatori ai acestui spațiu trist fiind ajutoarele de la bucătărie cu sacii lor de resturi de mâncare, iar ei rareori vorbeau engleză, și astfel era locul ideal pentru o întâlnire clandestină.

A aruncat o privire spre aleea care dădea în Park Lane, dar nu se vedea niciun semn de viață. S-a uitat din nou îngrijorat la ceas. Nu-i era tipic lui Blackwell să întârzie. Tropăind pe loc, Chambers a încercat să alunge frigul, dar dansul lui fără rost nu-l ajuta să se calmeze. Nu când erau atât de multe în joc. Fusese foarte atent, foarte discret, și totuși Chandra Dabral era pe urmele lui, aparent hotărâtă să-l salte. Ba chiar se temea că i-ar fi făcut plăcere să reușească.

Sunetul unor pași discreți l-a făcut să ridice privirea și l-a văzut pe Ian Blackwell apropiindu-se pe lângă zid, ascuns în umbră. Chambers a cercetat curtea jegoasă, apoi a ieșit din ascunzătoare, grăbindu-se spre el.

— Da' știu că nu te-ai grăbit! i-a șuierat.

— Am fost doar prudent. A trebuit să mă asigur că nu sunt urmărit.

— Tu vorbești serios? Ai fost urmărit?

— Nu, nu cred. Dar nu e cazul să-mi asum niciun risc inutil.

— Exact așa zic și eu și de-asta am vrut să ne vedem.

— Chiar mă întrebam... a replicat Blackwell sec. De obicei, n-am norocul să mi se acorde o întâlnire față în față.

— Păi, nici nu-i cazul să te obișnuiești. E ultima dată când ne întâlnim.

Chipul fostului polițist s-a întunecat, iar accentul lui puternic de Manchester s-a făcut simțit când a întrebat:

— Ce vrei să spui? Mă trimiți la plimbare?

— Am grijă de interesele tale. Riscul e prea ridicat pentru moment, presiunea prea mare ca să ne continuăm relația.

— Cum adică?

— Adică trebuie să pleci din Londra și să te dai la fund o vreme.

— Faci mișto de mine?

— Ți se pare că fac mișto? Mai devreme a venit poliția la mine la birou — *în biroul meu, la naiba!* — și m-a audiat oficial în legătură cu uciderea lui Willis și Baynes, ca să nu mai zic de demascarea lui Janet Slater. Păreau interesați în mod special de orice legătură aș avea cu Justiția Nu Doarme Niciodată și cu tine în particular.

— Am înțeles, a răspuns surprins fostul polițist.

— Mă bucur. Și de-asta, pentru binele amândurora, propun să dispari o vreme, să stai în banca ta până se calmează situația.

— Dar ăsta-i momentul nostru! Asta am vrut să obținem.

— Chiar și așa, trebuie să reacționăm la situația din teren. Pentru că te rog să mă crezi, tu o să fii următorul pe lista lui Dabral și imediat ce prinde de veste unde te ascunzi...

— Nu.

Tonul lui Blackwell era scăzut și amenințător.

— N-o fac.

— N-ai de ales, a șuierat Chambers. Cel puțin dacă nu *vrei* să ajungi după gratii, lângă scursurile pe care susții că le disprețuiești.

— Ba da, la naiba, *am* de ales. Ca și tine. Și n-o să fug înspăimântat. Mi-am petrecut ultimii doi ani construind asta. Mi-am sacrificat slujba, căsnicia,

tot ce-mi era drag, ca să mă asigur că publicul e protejat, că știe ce monștri umblă printre noi, vânându-i pe cei slabi și vulnerabili. Și acum, când avem în sfârșit rezultate, acum, când oamenii de rând se răscoală și-și recuceresc străzile, tu vrei să flutur steagul alb? Vrei să fug speriat?

— Nu-i vorba de fugă. E vorba de amânare, ca să ne asigurăm că treaba e făcută cum se cuvine și nu ne petrecem restul vieții în spatele gratiilor ălora nenorocite.

— N-ai decât să-i spui cum vrei, n-are nicio importanță, a replicat Blackwell nimicitor. Ăsta-i momentul nostru, Guy, ocazia noastră să facem ceva important, cum ai zis tu. De fapt, e momentul să mărim miza, nu să ne retragem, deci...

Blackwell a icnit, întrerupt în mijlocul frazei, cu degetele lui Chambers strivindu-i scrotul. Surprins, fostul polițist a încercat să reacționeze, însă atacatorul era prea rapid pentru el, băgându-și antebrațul sub bărbia lui și lipindu-l cu putere de zidul murdar, în timp ce-și întărea strânsoarea jos.

— Ce faci? Mă doare!

— Mă bucur că ți-am atras în sfârșit atenția.

— Te rog, dă-mi drumul...

Dar Chambers a apăsat și mai tare, încleștându-și degetele și obligându-și victima să scoată un scâncet. Apoi s-a apropiat și a șoptit:

— E ultima dată când mai vorbim, așa că ascultă-mă. O să faci ce ți se spune — pleci din Londra, te dai la fund și n-o să mai iei niciodată, dar niciodată, legătura cu mine. Dacă încerci, o să mă asigur că foștii tăi colegi de la Manchester, care și-ar dori să fie singuri cu tine într-o celulă de arest, o să-ți facă o scurtă vizită. Nu vrei să te pui cu mine, Blackwell, pentru că o să te distrug. E clar?

Zvârcolindu-se în chinuri, polițistul a dat din cap timid, icnind ușurat când Chambers i-a dat drumul în cele din urmă.

— Mă bucur că în sfârșit ne înțelegem, a adăugat Chambers sumbru. Acum dispari din ochii mei înainte să fac ceva ce *o să regreți*!

Capitolul 90

Se uita prin fereastra impunătoare la luminițele care pâlpâiau dedesubt. Warwick Square, cu blocurile frumoase și grădinile perfect întreținute, era la ani-lumină de viața Chandrei și, o clipă, și-a dorit să tragă în plămâni opulența, privilegiile, prestigiul. Probabil că mai mult de-atât n-avea să se apropie niciodată.

S-a întors dinspre fereastră și a privit interiorul impresionant al apartamentului din Pimlico al lui Guy Chambers. Mulți politicieni aveau proprietăți în zonă, ținând cont de distanța scurtă față de Westminster, dar puține erau atât de bine dotate și de mari ca reședința ministrului adjunct. Chambers provenea dintr-o familie bogată și avea încrederea în sine degajată a absolventului de școli publice obișnuit să obțină ce-și dorește. Felul nonșalant în care o trimisese la plimbare o iritase pe Chandra mai mult decât era dispusă să recunoască, și totuși, stând aici, printre mobile Chippendale, tapete William Morris și portrete semnate de Joshua Reynolds, *aproape* că putea să înțeleagă. Din punctul lui de observație privilegiat, totul părea probabil murdar și banal, iar alți oameni, o neplăcere plicticoasă.

Aici, totul era foarte îngrijit, apartamentul cu tavanul înalt, decorat cu gust, părând superb în seara asta, înviorat de nenumărate decorațiuni de Crăciun făcute la comandă. Până și pomul de Crăciun imens dintr-un colț părea să fi fost făcut special pentru camera asta, cu înălțimea și lățimea potrivite, iar beculețele care clipeau se asortau perfect cu luminile licăritoare din grădina comună

aflată în scuarul de dedesubt. Într-adevăr, singurul lucru care strica scena festivă era grupul de polițiști în echipament de protecție care scotoceau acum prin bufete, prin birou și șifonier.

Aveau loc percheziții la toate proprietățile care aveau legătură cu Guy Chambers, în timp ce echipa tehnică îi verifica istoricul comunicațiilor digitale. Până acum, nu găsiseră nimic incriminator și, după ce echipele de la reședința lui din circumscripție și biroul de la minister anunțaseră deja că n-au obținut niciun indiciu, acest apartament luxos reprezenta probabil ultima lor șansă să descopere dovezi concrete care să facă legătura între ministru și recentele scurgeri de informații.

Cel mai apropiat polițist, un tânăr spaniol chipeș pe care-l chema Pablo, a ridicat privirea când Chandra a venit spre el pe podeaua lustruită.

— Ceva?

Pablo a clătinat din cap, după care s-a întors către colegii lui. Dar nici ei n-aveau niciun rezultat.

— Ei, țineți-o tot așa. Am o bere — câteva, de fapt — pentru cine găsește ceva.

Zâmbind forțat, Chandra a ieșit din cameră și s-a îndreptat grăbită spre scară. Avea nervii întinși și era agitată, disperată după orice progres în cazul ăsta. Greșise oare că-l scăpase din ochi pe Isaac Green, ca să se concentreze asupra lui Guy Chambers? Reacționase oare exagerat, din cauza aversiunii instinctive față de ministrul adjunct arogant? Era pariul disperat al unei polițiste care se agăța de un fir de păr? Nu *părea* așa, ceva îi spunea că Guy Chambers era implicat în scurgerile de informații, dar unde era dovada? Până acum nu găsiseră nimic.

Când a ajuns la parter, s-a dus la bucătărie, unde a găsit doi tehnicieni care demontau mașina de spălat.

— Ceva?

— Două agrafe de păr, un nasture și o monedă de 50 de penny, a răspuns unul dintre ei. Dar în afară de asta...

Chandra a trecut pe lângă ei și a intrat în camera de lucru, dar și aici era la fel. Cu cât căutau mai mult, cu atât mai puțin găseau. Avea acum în față perspectiva foarte realistă de a încheia această percheziție nepoftită cu mâna goală și se întreba cum avea să-și justifice acțiunea în fața superiorului ei, când s-a apropiat agenta Reeves. Expresia ei învinsă i-a spus Chandrei tot ce avea nevoie să știe.

— Am verificat coșurile de gunoi, sistemul de reciclare și nu-i nimic. Deci fie e foarte atent... fie e foarte nevinovat.

Tentativa de glumă n-a avut niciun efect asupra șefei ei, care se simțea tot mai stresată.

— Mai e vreun loc pe care l-am scăpat din vedere? a întrebat Chandra neliniștită. Mai ține legătura cu vreuna dintre fostele neveste?

— Categoric nu.

— Dar ceva prieteni de prin zonă?

— N-are niciunul, cel puțin nu cred. Omul ăsta trăiește pentru carieră. Când e la Londra, e fie aici, fie la Westminster. Am vorbit cu vecinii și e la fel în fiecare zi, aleargă de-aici la minister la prima oră și înapoi seara.

Chandra a primit informația, apoi a răspuns:

— Asta-i rutina lui, nu?

— Aparent, cu precizie.

— Știm care-i traseul lui?

— Din ce zic vecinii, o taie prin parc până în piață, apoi pe Vauxhall Bridge Road. De-acolo e

drum drept, până faci stânga pe Millbank.

Chandra a tăcut o clipă, după care a luat o hotărâre.

— Bine, ia câțiva tehnicieni și hai cu mine.

Fără să aștepte răspunsul, a ieșit pe ușa deschisă și s-a îndreptat în grabă spre grădina comună.

Capitolul 91

Stătea nemișcată, cu bărbia sprijinită pe genunchi, fără suficientă energie sau entuziasm ca să fumeze. După discuția neplăcută cu Christopher, Olivia se dusese direct în curtea pentru fumători, singurul loc din tot departamentul unde puteai avea un pic de intimitate. Conducerea nu venea niciodată în acest țarc al leproșilor, nici tinereii înfipți care nici nu beau, nici nu fumau. Nu, spațiul ăsta era rezervat pentru pălmașii hărțuiți din alte vremuri, vechea gardă care nu confirmase niciodată pe de-a-ntregul.

Într-o oarecare măsură, Olivia nu se putea învinovăți decât pe ea. Când plecase din nord-vest ca să vină la Londra, regresase cu câțiva ani, fiind nevoită să câștige din nou încrederea șefilor, iar faptul că refuzase nu o dată promovarea o marcase drept recalcitrantă și ciudată, afectându-i și mai tare perspectivele de a intra în cercul privilegiat. O făcuse în parte din încăpățânarea născută din aversiunea ei față de management în general, cu limbajul corporatist, gândirea de grup și loialitatea oarbă, dar și pentru că-i plăcea să rămână neobservată, un loc potrivit când ai o înclinație spre relații cu colegi căsătoriți. Dar dacă era să fie cinstită, se datora în parte și tendințelor ei autodistructive, talentului de a-și sabota orice ocazie care-i ieșea în cale. Mama ei spusese întotdeauna că Olivia nu se bucura niciodată mai tare decât atunci când dădea peste cap lucrurile și pentru ea, și pentru alții.

Era pierdută în gândurile ei amare când s-a deschis ușa spre curte. I-a stat inima, văzându-și singurătatea lichidată, dar, când s-a întors, s-a bucurat când și-a dat seama că intrusul nu era decât Isaac Green. Nu avea viciul fumatului, ceea ce însemna că fie era disperat să scape de haos, fie o căutase în mod special.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici, a zis el, rezolvând dilema.

— Unde altundeva să fiu? Regăsește-ți amintirile, vino lângă mine... a răspuns Olivia, făcând semn spre scaunele plesnite presărate prin curte.

Isaac s-a conformat zâmbind, iar scaunul vechi a scârțâit amenințător sub greutatea lui.

— Toate bune? a întrebat el în timp ce se așeza mai bine. Ai tulit-o în mare grabă. Și felul cum ai trântit ușa aia...

— Ei, știi tu. Altă zi, alte mizerii, dar la fel de urâte.

— Bine zis!

— Nu m-ar deranja, dar mă îmbătrânește, Isaac. M-am uitat zilele trecute în oglindă și de-acolo mă privea o femeie de 50 de ani.

— Nu fi proastă, încă ești o tinerică frumoasă.

— Și îmi cade și părul.

— Nu-i adevărat, a chicotit Isaac clătinând din cap.

— Ba da. Îl răsuceam în mână și am rămas cu o șuviță întreagă între degete. Știu că-i doar de la stres, dar chiar și-așa...

Olivia a tăcut, controlându-se.

— Scuze, Isaac, nu știu de ce vorbesc cu tine despre stres. Probabil că ai fost stors în ultimele zile, după ce s-a întâmplat cu Andrew Baynes.

— M-am descurcat eu și cu altele mai rele. În plus, nu suntem aici ca să vorbim despre mine, vreau să știu ce te sâcâie *pe tine*.

— De unde să-ncep? a replicat ea cu tristețe. Băiatul pe care-l supraveghez își iese din minți, convins că e cât pe ce să fie linșat. Nu pot să-l liniștesc că *e* în siguranță, pentru că tot sistemul se destramă, grație conducerii incompetente și a unei mari grămezi de scurgeri de informații. Mai sunt și însărcinată cu un bărbat care nu dă doi bani pe mine, care vrea să pretindă că nici nu exist.

A aruncat o privire piezișă spre Isaac, dar el n-a reacționat în niciun fel, confirmând impresia ei că știuse *dintotdeauna* care era situația cu ea și Christopher.

— Îmbătrânesc prea devreme, stau într-un apartament mizerabil pe care nu mi-l permit și probabil că până în Anul Nou o să chelesc.

— Asta-i tot? a întrebat Isaac, alegându-se cu un ghiont binevoitor din partea ei.

— Nu știu, Isaac. Tu nu te întrebi niciodată la ce bun totul? Ți se întâmplă să te uiți la viața ta, la ce facem noi aici și să ți se pară că totul e fără rost?

— Tot timpul.

Olivia s-a întors spre el. Isaac nu fusese niciodată cel mai optimist coleg, dar chiar și așa, viteza și sinceritatea cu care răspunsese a luat-o prin surprindere.

— Când am început să lucrez aici, eram foarte dedicat, foarte idealist, a continuat el, alegându-și cuvintele cu grijă. Dar cu fiecare mică greșeală, cu fiecare eșec, cu fiecare recidivă s-a pierdut câte ceva. Ți se tot spune că-ți faci treaba cât se poate de bine *în condițiile date*, dar nici ei nu cred, și nici tu. Cred că locul ăsta e un fel de „Failing Grayling”[4]. Adică, ce suntem noi acum? Un grup de pompieri extenuați și prost plătiți, care au grijă de o turmă de infractori care par hotărâți să recidiveze. N-are niciun rost, nu există nicio

recompensă, niciun final fericit. Adică muncești din greu, respecți regulile și cu ce te-alegi? Cu un cuțit în burtă. Un cuțit care-ți spintecă speranțele și visurile...

Olivia a ridicat privirea îngrijorată, știind cât de traumatizat era colegul ei de atacul brutal asupra lui. I-a pus o mână liniștitoare pe braț, iar el a continuat:

— Adică încerci să-ți păstrezi credința, dar e greu, *foarte* greu...

Isaac se juca dus pe gânduri cu crucifixul de la gât. O clipă, Olivia a crezut că o să mai spună ceva, că o să se descarce până la capăt, dar el a schimbat brusc subiectul.

— Și uită-te la mine cum dau din gură, când ar trebui să te înveselesc pe tine.

— Într-un fel, ai reușit.

— Bun atunci, uită tot ce-am zis. Sunt și eu bun la ceva.

S-a ridicat, cu un zâmbet pe buze, încercând din răsputeri să pară jovial. Dar era ceva forțat, chiar ușor dureros în buna lui dispoziție din seara asta.

— Și apropo de asta, aș face bine să mă întorc la treabă, a adăugat el cu tristețe. Nu sta singură aici prea mult, nu-ți face bine. Și *fără țigări*...

I-a făcut cu ochiul și a plecat, închizând ușa în urma lui. Olivia nu s-a grăbit; a așteptat până ce sunetul pașilor lui s-a pierdut, după care a scos o țigară din buzunar.

---

4 Referire la Chris Grayling, politician britanic, ministru al Transporturilor în guvernul condus de Theresa May, între 2016 și 2019, cu o carieră marcată de numeroase gafe și controverse (*N.t.*).

Capitolul 92

Sam se uita șocat la telefon, încă încercând să înțeleagă imaginile cu casa lui vandalizată, profanată, apoi atacată de tineri care aruncau bombe incendiare, când a auzit o bătaie ușoară în ușă. A ridicat privirea și l-a văzut pe tatăl lui venind cu două căni cu ciocolată caldă. A lui Paul era simplă, dar a lui era acoperită cu frișcă și bezele.

— Ce mai faci, fiule?

Sam a ridicat din umeri. Ce era de zis?

— Știu că e greu, că probabil ești în stare de șoc din cauza a tot ce se-ntâmplă, dar nu sunt sigur că o să te-ajute să te uiți pe Twitter să vezi cum se întâmplă, așa că ce-ar fi să facem schimb?

A întins ciocolata caldă și a făcut semn din cap spre telefonul lui Sam. Băiatul s-a conformat bucuros, deja dezgustat de imaginile cu domnia gloatei și pornirile justițiare dezlănțuite.

— A fost o lecție pe care am învățat-o demult, a continuat Paul cu blândețe. Dacă e ceva ce nu poți controla, dacă ești prins în ceva ce nu poți îndrepta, e mai bine să te dai deoparte.

— Nu trebuie să vorbim acum despre asta, a răspuns Sam, știind prea bine încotro se îndreaptă discuția.

— Nu, e important, a insistat Paul. Adică, eu n-am putut să-ți spun niciodată partea mea de poveste, din cauza... mă rog, din cauza secretului care-o înconjura pe mama ta.

Sam nu voia să audă. Îl iubea pe tatăl lui, dar nu putea suporta să mai preia durerea altcuiva în

seara asta. Însă tatăl lui era hotărât, anii de frustrări silindu-l să vorbească.

— N-aveam cum să ocolesc asta, s-a plâns el. Noua identitate a mamei tale era apărată de lege. Oricine arunca vreo urmă de îndoială asupra ei sau a istoricului ei falsificat putea fi pus sub acuzare, așa că a trebuit să-mi țin gura. Te-am mințit, fiule, n-o să încerc să fac să sune mai bine. Am mințit despre motivul pentru care ne-am despărțit mama ta și cu mine, dar sper că acum înțelegi că n-aveam de ales.

— Sigur că înțeleg. Nu sunt supărat pe tine.

Paul a părut atât de ușurat, atât de înveselit, încă Sam s-a înmuiat. Situația trebuie să fi fost insuportabilă pentru taică-su.

— De când știi? Despre trecutuI ei, vreau să zic? a întrebat el încet.

— Din momentul în care a spus că se mărită cu mine, a răspuns Paul cu un zâmbet nostalgic. Am cunoscut-o pe mama ta la o petrecere, m-am îndrăgostit pe loc de ea. La început, nici n-a vrut să audă, așa că a trebuit să mă străduiesc din greu s-o conving să accepte să iasă cu mine. Și o noapte a dus la alta, apoi la alta — n-o să neg că ne potriveam —, și după șase luni am cerut-o în căsătorie. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea și eram hotărât să n-o pierd. Bineînțeles că a zis nu, exact cum a zis și când am cerut-o din nou după trei luni. Dar când am cerut-o a treia oară, și-a dat seama că vorbeam serios...

S-a oprit și a ridicat privirea spre fiul lui.

— ...și atunci mi-a spus. Despre cine e în realitate, despre trecutul ei.

O clipă, n-a vorbit niciunul dintre ei, povara trecutului lor comun simțindu-se grea și cruntă între ei.

— Și atunci ce s-a-ntâmplat? a întrebat Sam șovăitor, sfâșiat între dorința de-a ști și cea de-a încheia cu totul discuția.

— Păi, am fost șocat, sigur. Însă, într-un fel, m-a făcut s-o iubesc *și mai mult*. Mi-a părut rău pentru ea, am fost furios din pricina felului cum fusese tratată. Mi-e rușine să spun că aveam o părere mai bună despre *ea* decât despre bietele fete.

Și-a coborât privirea, foindu-se incomod pe călcâie.

— Ce pot să spun? Eram îndrăgostit. Voiam să îndrept totul pentru ea, să șterg trecutul, prostul de mine...

În tonul lui se strecurase o urmă de amărăciune, care l-a determinat pe Sam să-și mute privirea.

— Nu mă înțelege greșit, am avut perioade bune. Și *a fost* o mamă iubitoare pentru tine, nici nu încape îndoială. Dar mi s-a părut greu. Ținând cont de trecutul ei, mi s-a părut dificil să te las pe mâna ei. Cred că eram puțin cam băgăcios, că tot veneam peste ea, că o supravegheam, dar totul era cu bune intenții. O înfuria, *ah*, cum o mai înfuria, mă certa tot timpul. „De ce te-ai căsătorit cu mine dacă tu crezi că sunt aceeași persoană?" Și, sincer, n-aveam niciun răspuns. Vezi tu, în afara consilierilor ei de probațiune, eu eram singura persoană care știa adevărul și am crezut că pot să fac față. S-a dovedit că nu era așa. Nu erau doar grijile pe care mi le făceam pentru tine, eram îngrijorat și pentru ea, pentru mine, pentru noi toți, mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla vreodată adevărul. Aveam senzația că ne construim un castel pe nisipuri mișcătoare, că ne clădim o viață de familie care s-ar putea destrăma în orice clipă. Mă învinovățeam de câte ori ne certam și-mi spuneam că pe vremuri eram un om

mai bun, mai generos; îmi propuneam să fiu mai iertător, mai optimist, mai plin de speranță. Însă poate că acum înțelegi că atunci când știi așa ceva despre o persoană, nu mai poți să uiți ce știi.

Sam a încuviințat din nou, dar nu l-a privit în ochi, pentru că sentimentele lui erau prea recente.

— Mi s-a părut greu s-o văd doar ca pe Emily, o nouă personalitate fericită, productivă, pentru că Janet pândea tot timpul în fundal. N-a fost de ajutor nici faptul că frații ei erau veșnic prin tabloide, jurând să se răzbune pe ea. Era al naibii de greu să trăiești cu așa ceva deasupra capului.

Sam a ridicat privirea spre tatăl lui, dându-și seama cât de obosit părea. A simțit un val de simpatie pentru bărbatul ăsta pe care-l știa doar pe jumătate, dându-și seama cât de mult îl afectaseră păcatele trecutului.

— Oricum, a devenit limpede în scurt timp că relația noastră n-avea cum să meargă. Mama ta a fost cea care i-a pus capăt, a zis că nu o susțineam suficient, că nu încercam s-o înțeleg. Asta m-a scos din sărite și mă tem că lucrurile au luat o turnură neplăcută după aceea, cu avocați și alte alea. Erai prea mic ca să înțelegi, dar a fost un dezastru. Voiam să te iau cu mine, voiam custodie deplină, dar erai atât de mic, încât judecătorul era înclinat să fie de partea mamei. În plus, ea avea o slujbă bună la vremea aceea, iar eu nu, deci a fost destul de clar. Bineînțeles, judecătorul nu știa nimic despre trecutul ei, iar eu n-am putut să spun nimic.

A expirat zgomotos, nedreptatea situației încă îl durea.

— A fost cea mai proastă zi din viața mea când am aflat că a primit ea custodia deplină. Eram plin de resentimente și de regrete și mă întrebam dacă am făcut ce trebuie renunțând la căsnicie, dar uite

ce e. În ciuda singurătății mele, a tristeții profunde că te-am pierdut, tot era ceea ce trebuia făcut. Nu cred că există vreun bărbat care ar fi putut trăi știind lucrul acela, secretul acela. Mă ucidea încet-încet, îmi submina încrederea, fericirea și hotărârea. Și oricât de greu a fost după ce ne-am despărțit, sincer, atunci mi-am schimbat viața. Am mers mai departe, am găsit un serviciu nou, am găsit din nou dragostea și, în cele din urmă, mi-am refăcut relația cu tine. Până la urmă, mi-a mers mult mai bine după ruptură.

Iar acum a ridicat privirea spre fiul său, importanța poveștii fiind clară.

— Poate că ar trebui să te gândești și tu să faci la fel. Nu-i nicio rușine. Ai fost un fiu loial și iubitor ani la rând, dar plecând de la o premisă falsă. Janet te-a mințit despre cine e și ce-a făcut și e greu să-ți revii. Încă o iubești, sunt convins, și înțeleg. Totul e prea proaspăt, prea nevindecat. Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să te gândești la viitorul tău, la ce e mai bine pentru tine. Știu că e dur, că ești dezorientat și supărat acum, dar, sincer, chiar cred că ar fi cel mai bine dacă...

S-a oprit o clipă, înainte să se arunce:

— ...dacă până la urmă ai rupe relația definitiv.

Capitolul 93

Emily a închis telefonul și l-a aruncat în celălalt capăt al camerei; mobilul a aterizat cu un bufnet surd pe linoleumul uzat. Vederea pompierilor luptându-se să stingă focul care-i distrugea căminul era prea mult. Casa încă era înconjurată de mulțimea care ovaționa și aplauda, delectându-se cu distrugerea, în ciuda eforturilor disperate ale pompierilor de-a controla flăcările. Ce era cu oamenii ăștia? Nu-și dădeau seama cât de periculoasă era situația, cât de mare era amenințarea pentru vecinii ei?

I se făcea rău când se gândea că oamenii aceia minunați — doamna Sinh, atât de amabilă, și familia Fraser, scrupulos de politicoși — erau într-un pericol real, casele lor, în pragul incendierii, în timp ce localnicii sărbătoreau distrugerea. Ce trebuie să fi gândit vecinii ei? Cât de nedumeriți, furioși și amărâți trebuie să fi fost să descopere că au stat atâția ani lângă un monstru? Că *ea* era cauza acestui măcel?

Și-a îngropat fața în cearșaful de nailon, dar n-a reușit să împiedice nefericirea s-o cuprindă. Cu fiecare clipă, lucrurile păreau să se agraveze, situația scăpând de sub control pe măsură ce se cufunda tot mai adânc în coșmarul ăsta nesfârșit. Ieri plecase teafără și nevătămată la ea acasă, apoi se trezise ascunsă într-un hotel pentru navetiști de la Heathrow, acum ajunsese într-un parc de rulote din Hertfordshire. Marianne reușise în cele din urmă să-i învingă rezistența, convingând-o să se adune după plecarea furioasă a lui Sam și să se îndepărteze de pericol. Emily nu voise; primul ei

instinct fusese să plece după fiul ei, al doilea, să se încuie în baie și să plângă până-i secau lacrimile. Însă amenințarea era reală, iar pericolul, iminent, astfel că se lăsase înghesuită într-o mașină și dusă de-acolo cu viteză maximă. Drumul fusese năucitor, mașina întorcând tot timpul ca să amețească pe oricine ar fi încercat să-i urmărească, iar în cele din urmă ajunseseră, pe neașteptate, în tabăra de vacanță Colne Valley. Era aproape pustie, puțini aventurându-se aici în lunile reci de iarnă, doar câteva rulote fixe fiind luminate de becurile discrete dinăuntru. Era o priveliște care lui Emily i s-a părut imediat zdrobitoare. Își pierduse fiul, casa, serviciul, liniștea și asta era recompensa — un parc de rulote, în afara sezonului, care era pe cât de lipsit de viață, pe atât de deprimant.

Marianne făcuse tot ce putuse s-o înveselească, dar ea îi închisese ușa în nas consilierei de probațiune, după care se prăbușise pe patul uzat. Fără tragere de inimă, Marianne se retrăsese într-o rulotă vecină, lăsând-o singură cu disperarea ei. Își privise tot mai descurajată noua reședință — linoleumul pătat, perdelele mucegăite, melamina ciobită —, după care se întorsese dezgustată, retrăgându-se din nou cu telefonul. Ceea ce nu făcuse însă decât s-o deprime și mai tare, subliniind cu o limpezime perfectă, distrugătoare ruina fostei ei vieți. Incendiul de proporții de la ea de-acasă era suficient de sumbru, dar la fel de răi erau și trădătorii și cei care căutau publicitate, deja prezenți la radio și în social media — localnici, colegi, ba chiar și prieteni care se bucurau de momentul lor de celebritate, savurând asocierea lor trecătoare, trecerea lor fugară pe lângă Janet Slater. Ce repede uitau oamenii, ce aiurea păreau anii ei de prietenie loială și servicii bune.

Acum era singură, cu totul singură în cutia asta în descompunere, lipsită de viață. Cât va trebui să stea aici? Câte zile, săptămâni, chiar luni va avea sentința *asta*? Marianne nu putuse să-i spună nimic — ca și ceilalți din departamentul ei, nu făcea decât să reacționeze în fața evenimentelor, încercând cu disperare să-i țină în siguranță pe cei pe care-i supraveghea, pe măsură ce situația scăpa tot mai mult de sub control. Era nevoie de zile, poate chiar săptămâni, pentru crearea unor noi identități, povești de viață și documente. Asta însemna că o să fie blocată aici tot timpul ăsta, fără nimic în afară de disperare, agonie și mirosul copleșitor de mucegai care să-i țină companie?

Brusc, s-a ridicat în picioare și s-a năpustit către ușă. Trebuia să iasă, să plece, știind că o s-o ia razna dacă mai stă aici fie și numai o secundă. A întredeschis ușa și a ieșit în aerul nopții, unde a simțit frigul mușcător și a început să tremure. S-a uitat în jur, încercând să se orienteze în noul mediu și zărind-o pe Marianne prinsă într-o discuție cu un coleg. Din fericire, părea să n-o fi observat pe Emily, care a închis ușa cu grijă în urma ei și a pornit în grabă pe cărare, unde s-a ascuns în spatele altei rulote. Habar n-avea unde merge, dar știa că trebuie să ajungă cât mai departe de această închisoare aflată în descompunere. A pornit cu pas grăbit pe poteca noroioasă. Bănuia că absența ei o să provoace haos, că Marianne o s-o ia razna, însă în clipa asta nu-i păsa. De fapt, nu-i mai păsa de nimic.

Cărarea era întunecoasă și umbrită, iar luminile din camping erau slabe și intermitente. Când a ieșit din tabăra propriu-zisă, s-a trezit în pădure, unde putea să se orienteze după lumina lunii. Drumul era accidentat și s-a împiedicat de câteva ori, a căzut de două ori și s-a lovit la umăr.

Dar s-a ridicat și a mers mai departe, înaintând printre crengi și tufișuri, până a ajuns în cele din urmă într-o poiană largă. Aici s-a oprit, stând o clipă să-și tragă sufletul și să observe împrejurimile.

Era clar că asta era piesa de rezistență a taberei — un lac întins, cu cheiuri și pontoane. Vara, când salvamarii supravegheau cu atenție familiile care se zbenguiau, era probabil un loc vesel. Însă în seara asta părea sinistru, învăluit într-o tăcere de mormânt, dar și senin, cu luna care se reflecta în apa nemișcată. Emily a rămas uitându-se fascinată la lac. Era neliniștitor, frumos, dar, mai mult decât atât, era *al ei*. Nu mai știa nimeni că se află aici, n-o putea găsi nimeni — era ca și cum era în sfârșit complet izolată de o lume care o disprețuia. Ideea a înveselit-o nespus. Și dacă rămânea pentru totdeauna aici, ascunsă de ura lor, de judecățile lor, de mânia lor? N-ar fi fost frumos? Să fie în siguranță, ferită, de neatins. Și n-ar fi asta revanșa ei, să le interzică lor răzbunarea după care tânjeau?

Zâmbind, s-a trezit îndreptându-se către lac. Da, asta era soluția, calea evidentă de a se apăra și de a-i frustra pe ei. De ce nu se gândise înainte? Nu putea să se ascundă aici toată noaptea, cu atât mai puțin toată săptămâna, pentru că temperatura scădea vertiginos, dar mai era și *altă* cale. A coborât de pe mal în apă și a simțit un șoc brusc când apa înghețată i-a cuprins gleznele, apoi un altul, când apa i s-a ridicat pe gambe. S-a împleticit, dar a mers mai departe, până când apa i-a ajuns până la coapse, i-a îmbibat hainele, a tras-o în jos. Tremura când apa i-a ajuns la abdomen, i s-a întins pe piept. Când în sfârșit i-a atins bărbia, s-a oprit, apoi a șoptit în aerul nopții:

— Îmi pare rău.

După care s-a cufundat sub suprafața apei și a înotat în viteză în jos, îmbrățișând uitarea întunecată. Era copleșitor, era încântător, era înspăimântător. Dar era *bine*.

Capitolul 94

Era momentul să ia o decizie.

Mike rămăsese încremenit și privise cu stupefacție și groază cum Kaylee și Courtney se înghesuiau una într-alta, trăgând din țigările lor cu vârful strălucitor, șușotind, complotând, râzând. Prima lui reacție a fost să-și părăsească ascunzătoarea, să țâșnească peste câmp, să se arunce asupra lor și să le lovească până cedează, lăsându-le să simtă toată greutatea suferinței și furiei lui. Apoi a vrut să fugă, să se îndepărteze cât putea de mult de perechea ucigașă, de imaginea lor râzând și glumind, așa cum făcuseră și în boxa acuzaților cu zece ani în urmă; era prea mult pentru el. Kaylee încă părea să se agațe de fiecare cuvânt al lui Courtney și, privind în continuare, lui Mike i s-a părut că nu se schimbase nimic. Crescuseră amândouă, bineînțeles, și erau amândouă ca niște statui, femei tinere în putere, dar purtarea lor — secretoasă, cunoscătoare, conspirativă — era exact aceeași. Îi venea să urle, să vomite, să țipe, dar, mai mult decât atât, îi venea să fugă.

Din fericire, cele două au plecat în cele din urmă, iar Mike a profitat de ocazie și a pornit, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând pe cărarea noroioasă spre sat. A zărit un autobuz care tocmai oprea în stație și a alergat să-l prindă. După jumătate de oră, era înapoi în Colchester și, în câteva minute, gonea pe A12 spre Maidstone. Fugea, accelerând cât putea, ca să se îndepărteze de ființele alea îngrozitoare, și totuși nu-l părăsiseră nicio clipă, iar în cap avea gânduri

tumultuoase și conflictuale. Era încă în stare de șoc, știa bine, dar creierul lui procesa ce tocmai văzuse, întrebându-se ce însemna reconcilierea lor — pentru ele, pentru el, pentru lumea întreagă. Ce puneau la cale? Și de ce aleseseră să se întâlnească într-un loc atât de izolat, de îndepărtat?

Îl cuprindea o spaimă neagră și era asaltat de viziuni ale unor noi cruzimi, ale unor noi vărsări de sânge. A parcat și a intrat în grabă în casă, abia remarcând salutul prietenos al poștașului, în timp ce în minte i se tot învârteau gândurile. Azi descoperise ceva cu adevărat șocant, ceva important. Întrebarea era ce ar fi trebuit să facă.

Varianta evidentă era să sune la poliție. În mod curios, îl sunaseră ei în timp ce se întorcea în grabă de la Maidstone, însă Mike respinsese apelul, pentru că nu recunoscuse numărul. Când ascultase mesajul vocal, fusese surprins să constate că interlocutoarea era o oarecare agentă Cooke de la Scotland Yard, care părea dornică să stea de vorbă cu el „în urma evenimentelor de dată recentă".

Era o coincidență stranie, să-l sune poliția tocmai când se întorcea de la această întâlnire șocantă, ceea ce-l puse pe gânduri. Să fi fost doar un apel de curtoazie, ținând cont de trecutul lui? Sau să fi fost posibil să știe cumva că primise informațiile despre Courtney Turner?

Ideea îl neliniști. Putea s-o sune pe Cooke, să recunoască faptul că primise informații confidențiale de la o sursă anonimă și să adauge că are noutăți despre Courtney Turner și Kaylee Jones pe care poliția le-ar putea considera interesante. Dar cum să le spună fără să dezvăluie că primise informațiile *acum două zile*? Și că în timpul ăsta renunțase la serviciu ca să se dedice

urmăririi lui Courtney, că-i supraveghease fiecare mișcare, ba chiar intrase prin efracție în casa ei? Își putea imagina reacția poliției, de groază și dezaprobare, și s-a întrebat dacă nu cumva ar risca și el să fie pus sub acuzare. N-ar fi culmea ironiei să-l vadă Courtney Turner în boxa acuzaților, judecat, umilit, condamnat?

Nu, n-avea cum să suporte așa ceva. Sub nicio formă n-o să fie deschis și sincer cu poliția. Dar Serviciul de Probațiune? Erau dovezi clare că fetele încălcaseră termenii eliberării condiționate. Asta era și mai înspăimântător. Le făcuse o poză cu telefonul, putea dovedi că încălcaseră regulile, poate asta le-ar fi putut chiar trimite înapoi la închisoare, unde le era locul. Dar cât de mare era probabilitatea? Era limpede că Serviciul de Probațiune e în cădere liberă și, în plus, chiar și când funcționa oarecum, poziția lor implicită era întotdeauna să-i facă pe plac infractorului. Dacă le spunea ce văzuse — că știa noua identitate și domiciliul lui Courtney —, ei n-ar face decât să-i dea una peste mână, apoi s-o mute în alt oraș și să-i creeze o nouă poveste fictivă. Și atunci, cum rămânea cu el? Avea s-o piardă definitiv din vedere, iar ea ar fi liberă să revină la năravurile vechi, fără nicio sancțiune sau supraveghere.

Nu, nu putea apela nici la Serviciul de Probațiune. Și atunci? Nu putea sta cu mâinile în sân, în timp ce în joc erau vieți nevinovate. Mai era cineva cu care putea să stea de vorbă? Alison? Mike a alungat ideea; fosta lui soție credea deja că el a luat-o razna. Graham Ellis? Era mai plauzibil, mai ales că Mike încă avea o bănuială că fostul polițist era cumva amestecat în toate astea. Dar dacă greșea? Graham avea să-l ia la rost pentru ce făcuse și să insiste să se ducă direct la poliție... și atunci Mike ar ajunge de unde plecase. Părea o

situație fără ieșire, și totuși, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai evidentă părea soluția. Nu se putea baza pe nimeni să-l ajute, dar nici nu se punea problema să nu facă nimic atunci când miza era atât de mare. Courtney Turner trebuia trasă la răspundere, mai ales dacă uneltea din nou cu vechea ei complice. Trebuia oprită și dacă nu era nimeni dispus s-o oprească, atunci calea era limpede. Trebuia să se ocupe *chiar el*.

Capitolul 95

Dacă vrei ca un lucru să fie făcut, fă-l singur. Era o lecție pe care Olivia o învățase pe pielea ei în anii de când lucra aici, dar în seara asta îi fusese de ajutor. Iritată după ce Christopher îi respinsese rugămintea, se dusese direct la vârf. Cum bănuise, Jeremy Firth opusese rezistență, dar era și speriat și dăduse înapoi când Olivia îi descrisese o imagine colorată a consecințelor în cazul în care ar fi fost dezvăluite deja informații despre domiciliul actual al lui Jack. Însuflețită, a dat fuga acasă la Jack să-i dea veștile bune.

— Au fost de acord să te mute. Domiciliu nou, nume nou, toate cele.

Jack s-a uitat surprins la ea, prins pe picior greșit.

— Bine... ce, în seara asta?

— Nu, nu în seara asta. Mâine, la prima oră. Nu pot să-ți dau încă detaliile, încă se mai lucrează la ele și, în plus, e mai bine să le țin pentru mine, dacă ne gândim la ce se petrece acum. Dacă poți să mai ai răbdare încă o noapte, o să fie totul bine.

Jack se uita în continuare la ea, fără să spună nimic.

— Jack, sunt vești bune. Asta ai vrut.

— Da, scuze, știu, a răspuns el zâmbind timid. Doar... doar că n-am crezut că o să se întâmple așa repede, atâta tot.

— Dacă așa spui tu mulțumesc, atunci cu plăcere.

— Da, scuze, mulțumesc, a zis el timid.

— Deci uite cum stă treaba. Eu vin și te iau pe la 10:30, apoi plecăm împreună. O să ieșim prin spate, ca să ne întâlnim cu mașina la câteva străzi

mai încolo. Dacă supraveghează cineva ușa din față, e mai bine să creadă că suntem încă aici până mult după ce am plecat. N-o să avem timp să căscăm gura, e important să ne mișcăm repede, trebuie să-ți strângi lucrurile din seara asta. E OK?

Jack a încuviințat, dar părea brusc nesigur.

— Poți? Te simți în stare?

El tot n-a răspuns. Olivia a ezitat, apoi a continuat:

— Dacă vrei, pot să stau cu tine. Știi că încalcă regulile, dar dacă ai nevoie să rămân peste noapte...

— Nu, e OK.

— Vorbesc serios... dacă asta vrei, e în regulă. Dumnezeu știe că nu trebuie să ajung în altă parte.

— Sincer, mă simt mult mai bine. Acum, că știu că o să fiu mutat și toate cele...

Îi zâmbea crispat, cu entuziasm real, și totuși cumva forțat.

— E totul bine, Jack?

— Da, sunt bine. Doar obosit, atâta tot. Îmi pare rău că am luat-o razna, că sunt o pacoste. Nu-i ușor, atâta tot, dar acum sunt toate bune.

— Bine, dacă ești convins, a răspuns Olivia prudentă, puțin neliniștită de schimbarea lui neașteptată de dispoziție. Ți-am adus câte ceva ca să nu te plictisești până mâine. Niște reviste de fotbal, câteva cărți de Alex Rider. Ai zis că-ți plac, nu?

Jack a încuviințat, dar a roșit puțin, clar jenat de nivelul lui de lectură.

— Și ți-am adus și zece B&H, pentru că știu că-ți place să tragi o țigară. Dar încearcă să nu dai foc la casă, bine?

Băiatul a luat cadourile, mulțumind timid din cap.

— Atunci, mai bine plec. Încearcă să dormi bine, ce zici? Mâine e o zi mare.

Jack a liniștit-o, zicând ce trebuia când a condus-o la ușă. După ce i-a urat noapte bună, Olivia s-a întors la mașină, cufundată în gânduri. Ce se petrecea cu el? Își ieșise din minți mai devreme și insistase că viața lui e în pericol și că trebuie mutat *imediat*, dar acum părea straniu de distras. Ăsta să fi fost felul lui de-a fi? Să fi fost incapabil să-și exprime recunoștința sau plăcerea, pentru că primise atât de puține favoruri în viață? Sau se întâmpla altceva? Ceva ce ea *nu vedea*?

Tulburată, s-a prăbușit pe locul șoferului și și-a scos telefonul. Să sune pe cineva, să-i împărtășească neliniștile ei? Isaac? Firth? Nu, persoana pe care o suna întotdeauna în situații de-astea, placa ei de rezonanță, era Christopher. Și deși ultima lor discuție se încheiase foarte prost, poate că așa ar putea să repare lucrurile, să-i arate că pot să aibă o relație profesională normală, funcțională? Că nu era hotărâtă să-i distrugă fericirea, echilibrul, viața?

Îi tremurau mâinile când i-a căutat numărul și a apăsat pe „Apel". Și-a dres glasul și s-a pregătit să facă impresie bună, să fie calmă, plină de compasiune, cu mințile întregi. Apelul s-a conectat, a sunat de două ori, apoi a fost respins.

A simțit pe loc cum o cuprinde furia. Nu spunea asta totul? Nu rezuma perfect timpul petrecut împreună? Îi dăduse inima lui Christopher, îi dăduse totul și cu ce se alesese?

Fusese sedusă, fecundată și apoi respinsă cu brutalitate.

Capitolul 96

Christopher mergea pe coridorul singuratic, cu emoțiile în fierbere. Ce tipic pentru Olivia să-l sune acum, când încă i se mai învârtea capul după discuția cu detectivul-agent Cooke. Oare fosta lui iubită încerca deliberat să răsucească cuțitul în rană? Disperată să-și continue atacul verbal, deși știa că era foarte îngrijorat de interesul pe care i-l arăta poliția? Fusese un prost că nu se așteptase. Da, Olivia era inteligentă, avea tupeu și era o parteneră minunată în pat, dar era nevrotică, vedea oricine. De ce nu scăpase de ea cu prima ocazie și să-și fi găsit plăcerea în altă parte, cu cineva mai sigur și mai discret?

Era liniște în departament, cei mai mulți dintre consilierii de probațiune extenuați plecaseră deja acasă, disperați să prindă câteva ore de somn înainte să reînceapă haosul. Christopher se bucura, dornic să găsească un loc liniștit unde să reia în minte discuția cu Cooke, nerăbdător să analizeze dacă spusese ceva ce i-ar fi putut trezi bănuielile. Discuția *păruse* să meargă OK, din câte-și putea da el seama. Cooke fusese politicoasă, deschisă și directă și pusese o mulțime de întrebări despre ierarhia serviciului, structura departamentului, accesul la sistemele IT și așa mai departe. Întrebările nu păruseră dure, dar să nu fi fost cumva asta tehnica ei? Cu siguranță luase o grămadă de notițe în timp ce-i zâmbea, notițe pe care tare și-ar mai fi dorit și el să le citească.

La un moment dat, ezitase puțin când îl întrebase despre relația cu presa. Cooke întrebase direct dacă discutase cu cineva *din afara*

departamentului despre informații sensibile, dacă avea vreo relație cu jurnaliști și bloggeri. O pauză de-o clipă din partea lui fusese suficientă ca să-i provoace curiozitatea și, deși se străduise din greu să-și acopere greșeala minoră insistând că, în funcția lui, confidențialitatea este esențială, nu era sigur că tânăra agentă îl crezuse. Deși era neplăcut să accepte, Christopher era convins că asta avea se întoarcă împotriva lui, că va trebui să răspundă mai încolo și altor acuzații pe tema asta.

Ca la un semn, telefonul i s-a trezit la viață. Tonul de apel discret a răsunat prin departamentul pustiu și, îngrozit, a ridicat degetul mare ca să respingă apelul. A naibii Olivia... Numai că de data asta apelul nu era de la fosta lui iubită, ci de la Madeleine Barnes. După ce profitase deja de pe urma scurtei lor prezentări, ziarista se întorcea fără îndoială ca să primească mai mult, căutând și alte informații compromițătoare despre Firth. Ei bine, să aștepte; Christopher nu era în dispoziția necesară să mai fie interogat în seara asta. Soneria s-a stins, apoi a reînceput după câteva secunde, făcându-l să înjure murdar. Nu-ți spunea asta tot ce aveai nevoie să știi despre femei? Vor întotdeauna mai mult decât poți să dai. Enervat, agitat, a închis telefonul și l-a băgat în buzunar.

A mers mai departe printre birouri în spațiul întunecos și fără aer. Voia să se retragă în biroul lui, să încerce să-și adune gândurile. Dar când s-a apropiat de refugiul lui de la etajul al șaptelea, a zărit ceva care l-a făcut să încremenească. *Era cineva în biroul lui.* O siluetă lângă masa de lucru, răsfoindu-i corespondența în penumbră. O clipă, Christopher a rămas țintuit în loc, năpădit de teamă că ar putea avea legătură cu ancheta lui Dabral, că unul dintre lacheii ei căuta dovezi care

să-l incrimineze, dar a alungat repede ideea asta nebunească. Dacă poliția voia să-i percheziționeze biroul, ar fi venit în forță, cu mandat, nu s-ar fi furișat noaptea. Nu era nici Olivia, ea era cu Jack, iar Penny era în siguranță acasă, deci cine...?

S-a dus cu pas hotărât spre birou și a dat buzna pe ușă, aprinzând lumina. Surprins, intrusul a ridicat brusc privirile.

— Isaac? Ce dracu' faci aici?

Consilierul veteran ținea un dosar în mână, cu lanterna îndreptată spre el, însă l-a strecurat rapid în tăvița de corespondență.

— Căutam ultima evaluare a cazului lui Yusuf Bedlin. Urmează o nouă evaluare și...

— În biroul meu? Pe întuneric? a ripostat Christopher fără să ia în seamă pretextul și a venit în grabă spre el.

— Oricum, a zis Isaac repezit, sunt convins că ai destule pe cap, așa că...

— Stai naibii pe loc, i-a cerut superiorul lui, căutând dosarul.

Când l-a deschis, n-a fost surprins să vadă că era raportul disciplinar al lui Isaac, varianta finală care fusese pusă la semnat în tăvița lui de corespondență.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis el nimicitor, închizând dosarul. Dornic să știi verdictul, nu? Dornic să știi ce-avem de gând să facem cu tine?

— Și dacă așa e? a replicat Green fără nicio urmă de remușcare. Tot procesul ăsta a durat câteva luni, luni de stres, ostilitate și insinuări...

— Și crezi că asta-ți dă dreptul să obții pe ascuns acces la dosare de personal confidențiale *în biroul meu personal*? Ar trebui să te dau afară pe loc.

— Pun pariu că ți-ar plăcea.

— Al naibii să fiu dacă nu. Ai fost o pacoste din prima zi, vezi omisiuni unde nu există, inventezi prejudicii, totul ca să explice performanțele tale lamentabile.

— Zi pe față, domnule director adjunct, a replicat Isaac râzând cu amărăciune. Zi!

— Doamne, Dumnezeule, Isaac! Cum ai tupeu să vii aici și apoi să iei totul în râs?

— Uite ce-i, dacă e să fiu aruncat la gunoi după atâția ani de muncă, atunci am dreptul să știu. Nu puteți ține pe cineva în suspans permanent, să-l torturați așa, să-l *umiliți*...

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Isaac. E mâna ta, nu a noastră. Dar hai să-ți zic ceva, ajungem la capătul drumului, *prietene*. Îți consumi ultima șansă...

Christopher vorbise vesel, așteptând, sperând să obțină o reacție ostilă, dar, spre surprinderea lui, Isaac a afișat un zâmbet amar, epuizat. I-a susținut o clipă privirea, apoi a trecut pe lângă el, șoptind sumbru:

— Habar n-ai tu...

Și apoi a dispărut, lăsându-l pe Christopher furios, ofensat și profund încurcat. Peste ce mai dăduse Isaac în timp ce răscolea prin biroul lui?

Capitolul 97

Căutau, căutau, căutau... dar nu avansau deloc. Întorcându-se dinspre polițiștii obosiți, Chandra a încercat să-și ascundă frustrarea și dezamăgirea, în timp ce murmura discret în telefon.

— Și mami vă iubește... dar mami trebuie să lucreze. Poate că vă culcă tati în seara asta, vă cântă să adormiți. Știți ce bine se pricepe tati la cântat...

Sugestia ei a fost întâmpinată de un cor dezaprobator, care i-a frânt inima. Chandra se simțea vinovată că nu e acasă la ora de culcare a copiilor și, mai rău, că felul atent al lui Nimesh de-a avea grijă de fete era atât de des neglijat și disprețuit. Lucrurile ar fi luat-o razna de câteva luni dacă n-ar fi fost răbdarea și hotărârea lui, și totuși cu ce mulțumiri se alegea? Era nedrept, dureros și, deși el insista întotdeauna că nu-l deranjează, Chandra știa că nu-i așa. Tânjea să fie acasă, să-l mângâie și să-și ia fetițele în brațe, dar nici nu se punea problema. În niciun caz câtă vreme ancheta lor se tot împotmolea.

Scotociseră aproape fiecare bucățică de curte comună perfect întreținută, însă până acum nu găsiseră nimic. Și în continuare? O s-o ia mai departe, pe Vauxhall Bridge Road, poate să se îndrepte spre Millbank, scormonind prin tomberoane și ridicând capacele de canalizare din cauza unei intuiții? Părea fără rost, ilogic, un semn clar al disperării lor tot mai profunde, și totuși Chandra era atât de convinsă că Guy Chambers e implicat, că le ascundea ceva, încât

nu putea să renunțe. Dar dacă perchezițiile nu aveau niciun rezultat? O să mai aibă încrederea echipei, după ce căutaseră cai verzi pe pereți? Sau o să înceapă să-i pună la îndoială autoritatea? Era convinsă că Gary Buckland va profita imediat, dacă se întâmpla așa.

Și-a dat seama că nu mai era atentă la lamentările fetelor, astfel că le-a urat noapte bună, le-a spus că le iubește și a închis. Brusc, s-a simțit stoarsă, obosită și dezamăgită și în mare parte dispusă să-și accepte înfrângerea. Însă știind că subordonații ei o urmăresc, conștientă că nu ajunseseră în *toate* colțurile parcului, a revenit pe câmpul de luptă și și-a pus o pereche de mănuși de cauciuc în timp ce se îndrepta spre cel mai apropiat tomberon.

Nu era perfect? Iat-o pe ea, ofițerul superior în cea mai complexă și mediatizată anchetă din carieră, și ce făcea? Stătea după program într-o grădină întunecoasă și scotocea într-un tomberon, de unde scotea pahare de cafea goale, pungi de chipsuri și, neapărat, pungi cu rahat de câine. Furioasă, s-a pus pe treabă, abia uitându-se la gunoiul pe care-l scotea, convinsă că se făceau de râs și ea, și echipa. Era dornică să termine odată, să înfrunte înfrângerea, așa că a dat bice și a scos câteva doze de bere goale și o jumătate de sticlă de vodcă. S-a strâmbat și le-a pus în grămada tot mai mare de lângă ea, după care s-a avântat din nou în adâncul tomberonului. Și acum a ezitat. Pentru că acolo, chiar la fund, a zărit ceva care i-a trezit curiozitatea. Ceva mic și dreptunghiular, învelit strâns într-o pungă de la Boots. A desfăcut-o și a văzut cu surprindere că înăuntru era un telefon mobil.

Brusc, inima a început să-i bată nebunește. Ecranul Samsungului Galaxy nu era crăpat sau

stricat, iar telefonul în sine părea să fie în stare de funcționare, trezindu-se la viață când l-a pornit. Și de ce să-l fi aruncat cineva, să-l ascundă pe fundul unui tomberon murdar, dacă nu...

A dat deoparte husa de pe spate și l-a ridicat în lumină, iar pe chip i s-a întins un zâmbet. Numărul de serie al telefonului era lung și complicat, însă l-a recunoscut imediat. Era telefonul folosit pentru transmiterea informațiilor despre Mark Willis, Andrew Baynes și Emily Lawrence.

În sfârșit, îl adusese pe Guy Chambers exact unde voise.

Capitolul 98

De obicei, singurătatea îl speria. Dar în seara asta era prietena lui.

Plimbându-se prin casa pustie, Jack s-a simțit cuprins de entuziasm și inundat de adrenalină. Era în dezavantaj de câteva săptămâni bune, îngrozit de eliberare, șocat de reacția din lumea largă, dezorientat de noua lui viață, însă în seara asta se simțea bine. Mai mult decât bine.

A verificat să fie încuiată ușa din față și a mai făcut un tur al casei înainte să se întoarcă în bucătărie. A tras draperiile, s-a dus spre frigider și a îngenuncheat pe podeaua lipicioasă. Și-a trecut degetele peste plintă, a ridicat marginea linoleumului și a descoperit scândurile de dedesubt. A căutat-o pe cea de lângă frigider și a apăsat pe ea, iar capătul mai îndepărtat s-a săltat puțin. Și-a băgat degetele sub margine și a ridicat-o, dând la iveală rucsacul ascuns în golul de sub ea. A întins mâna și l-a scos de-acolo, după care a pus cu grijă scândura la loc.

S-a mișcat rapid apoi, așezându-se la masa din bucătărie și scoțându-și noul lui iPad. L-a pus în suport și l-a pornit, așteptând nerăbdător să apară simbolul Apple inactiv, nemișcat, batjocoritor. Entuziasmul lui sporea odată cu nerăbdarea și dispozitivul s-a trezit la viață într-un târziu, iar el a început să scrie repede. Nu era un proces simplu — să intri pe *dark web* era dificil și periculos, cu tot felul de capcane puse pentru neinițiați. O mișcare greșită și poliția ar veni peste el într-o clipă, așa că nu s-a grăbit, croindu-și răbdător drum prin diversele protocoale și evitând

semnalele de alarmă. Apoi, brusc, reuși să intre, iar camera de chat criptat s-a deschis ca o floare. Jack a chicotit nervos. Nu fusese sigur că mai e activă, că va mai fi primit, dar reușise. Respira superficial și avea un tremur nervos, dar nu se punea problema să grăbească lucrurile. Trebuia să facă lucrurile cum se cuvine.

Întâi și întâi, avea nevoie de un nume. Daisy? Debby? Dawn? Da, Dawn mergea. Avea mâinile transpirate și le-a șters de blugi, după care s-a întors la ecran. Știa ce face, știa ce voia să spună și a rămas cu ochii lipiți de ecran în timp ce scria primul mesaj.

— Bună. Mă cheamă Dawn. Sunt mama unei fetițe de trei ani care-i numai bună de futut. Trimiteți-mi clipurile voastre și o să vă trimit și eu clipurile ei.

S-a rezemat de spătarul scaunului, cu o mână între picioare, și a apăsat pe TRIMITE.

Capitolul 99

Olivia simțea o apăsare atât de mare pe piept, că-i era teamă că o să explodeze. Avea nervii întinși, respira superficial, dar tot mergea mai departe, punând sfidător un picior în fața celuilalt în timp ce parcurgea aleea imaculată. Stătuse în curtea murdară pentru fumători aproape o oră, dezbătând ce să facă, după care luase o decizie și se ridicase brusc. Pe drum fusese atât de hotărâtă, atât de furioasă, atât de fermă, și totuși vederea vilei impresionante cu trei etaje, ascunsă discret într-un colț ferit din St John's Wood, părea să-i pună la încercare convingerea. Nu era lumea ei, nici o lume care s-o întâmpine cu brațele deschise, în ciuda coroniței scumpe de pe ușă și a lumânărilor care ardeau vesel în ferestre. Cu toate astea, venise aici cu un scop și avea de gând să-l atingă. De ce să se bucure Christopher în continuare de toate semnele unei vieți fericite și de succes, în timp ce ea era lăsată pe dinafară? Trădarea lui fusese brutală, nemiloasă și de-a dreptul de neiertat, iar acum avea să plătească prețul.

Ușa n-avea sonerie, casa fiind prea rafinată pentru așa ceva, iar ea a apucat inelul de alamă lustruită și a bătut ușor în ușă. Ce pradă fusese Penny pentru Christopher — devotată, înțelegătoare și, esențial, *bogată,* asigurând fondurile necesare ca să trăiască într-unul dintre cele mai exclusiviste cartiere ale Londrei, în timp ce Christopher își punea atent la cale avansarea în ierarhia Serviciului. Nu-i de mirare că era hotărât să se agațe cu orice preț de Penny, chiar dacă i se

părea plicticoasă în conversație și chiar și mai plicticoasă în pat.

Ușa s-a deschis și a apărut stăpâna casei. Ca de obicei, era îmbrăcată impecabil, radiind bogăție și rafinament. Dacă era surprinsă s-o vadă pe Olivia în pragul ușii pe neanunțate, n-a dat niciun semn, afișând imediat un zâmbet larg.

— Olivia, ce mă bucur să te văd! Christopher nu s-a întors încă, dar nu vrei să intri?

Olivia a zâmbit încordată și a intrat.

De ce nu venise mai demult? Dacă ar fi venit, ar fi *știut* că Christopher n-o să plece niciodată de-aici. Locul ăsta, despre care Chris glumea întotdeauna zicând că e o casă de familie demodată, era absolut uluitor, parcă dintr-un film. Era și mai impresionant în perioada asta a anului, ticsit cu decorațiuni de Crăciun, zorzoane de sărbătoare și o colecție enormă de felicitări de la numeroșii lor prieteni și asociați. Cel mai impresionant era bradul uriaș — cât costase *ăla*? —, alături de șemineul impunător de marmură, în care ardea un foc vioi, trosnind și dând pe dinafară de entuziasm festiv. Olivia a rămas o clipă să se încălzească lângă el — dintr-odată, avea mâinile reci ca gheața.

— Chris trebuie să se întoarcă în curând, nu vrei să bem ceva și să stăm la o bârfă?

— Sună minunat, a răspuns veselă Olivia.

Penny a luat două pahare de șampanie pline, iar Olivia l-a golit pe-al ei pe jumătate dintr-o sorbitură.

— N-am prea mari speranțe pentru un Crăciun liniștit, a spus Penny strâmbându-se, cu tot ce se petrece, dar trebuie să ne mulțumim cu ce se poate, nu?

I-a zâmbit Oliviei, încrețindu-și ochii cu o bună dispoziție frățească atunci când au ciocnit

paharele.
— Crăciun fericit!
Olivia se simțea evident stângace, dându-și acum seama că a luat o gură generoasă din pahar înainte să ciocnească, dar avea nevoie de curajul pe care i-l dădea alcoolul rece.
— Și ție la fel! a răspuns hotărât, cu privirea ațintită asupra lui Penny.
— Ai planuri pentru Crăciun? Te vezi cu familia sau...?
— Nu prea. Mama stă în nord și nu suntem apropiate. Dar tu, Penny?
— Ah, ca de obicei. Zeci de rude care dau năvală, haos total, dar și cu ceva distracție și râsete pe undeva.
Penny nu prostea pe nimeni. Olivia era convinsă că aici Crăciunurile erau niște evenimente magice.
— Întotdeauna e o operațiune majoră, dar băieților pare să le placă, și asta e cel mai important.
Penny a oftat fericită, apoi a sorbit din șampanie. Olivia i-a zâmbit, lăsându-și privirile să rătăcească prin casă și observând detaliile mai discrete ale stilului scump. Cele două se cufundaseră acum în tăcere, iar când s-a întors către gazda ei, terminându-și și băutura din pahar, a observat că Penny o privea curioasă, ca și cum prezența ei în casa familiei începuse să i se pară puțin ciudată, ba chiar un pic neliniștitoare.
— Pot să-l sun pe Chris, dacă vrei, a propus ea. Să vedem cât mai întârzie. Sau poate că pot să te ajut *eu*? Vrei să lași ceva pentru el, vreun dosar sau...?
Penny o privea întrebătoare, iar Olivia a simțit din nou împunsătura nervilor. Putea să mintă, să se întoarcă și să plece, să pretindă că totul e în regulă. Sau putea să-și urmeze planul. Ideea să

plece din spațiul ăsta fermecat și să se întoarcă în studioul ei unde trăgea curentul a ajutat-o să se hotărască și a mers mai departe.

— De fapt, *pe tine* voiam să te văd, Penny.

— Serios? a răspuns gazda ei, ezitând ușor.

— Da, voiam să împărtășesc cu tine vestea mea bună.

Penny o privea în continuare intrigată, dar și neliniștită de veselia forțată a Oliviei.

— Păi, spune-mi, nu mă ține în tensiune.

— Sunt însărcinată, a răspuns Olivia vioaie.

O reacție de moment, apoi Penny s-a repliat, zâmbind din nou larg.

— E minunat, Olivia. Habar n-aveam că ai pe cineva.

— Nu, nu ne-am făcut reclamă...

Zâmbind, și-a întors privirile dinspre gazdă, bucurându-se de detaliile interiorului frumos mobilat.

— Și? a întrebat Penny curajoasă. Cine e norocosul? Îl cunosc?

Olivia n-a spus nimic, dar s-a întors din nou spre Penny și a privit-o intens. A urmat o clipă de confuzie și apoi a văzut. Momentul în care și-a dat seama, momentul în care visurile s-au spulberat și s-au întrupat cele mai negre temeri, când zâmbetul gazdei s-a șters, iar sângele i s-a scurs din obraji.

Capitolul 100

A scos bancnotele din bancomat și le-a îndesat în buzunarul hainei. Isaac Green s-a întors, și-a ridicat gluga și a plecat, luând-o pe strada principală aglomerată. S-a pierdut în mulțimea de cumpărători, șchiopătând fără zgomot prin aglomerație, după care a schimbat brusc direcția și a dispărut pe o alee lăturalnică îngustă.

Apoi a încetinit și și-a lăsat greutatea în baston. Îl durea piciorul, dar răgazul îi permitea și să verifice dacă e urmărit. N-ar fi exclus ca Dabral să-l fi pus sub supraveghere, și de aici prudența. La acest pelerinaj anume nu trebuia să existe martori.

Totuși, din fericire, părea să fie singur, astfel că și-a continuat ezitant drumul. Și-a scos telefonul din buzunar și l-a închis. Probabil că exagera, dar de-acum devenise deja obișnuință, fiind hotărât ca vizitele lui pe străzile mai puțin salubre din Lambeth să nu poată fi urmărite. Orice iz de criminalitate ar duce la demiterea pe loc din Serviciu, iar Christopher Parkes ar fi fost foarte încântat să dea o mână de ajutor. Nu, ținând cont de situație, era mai bine să fie prudent acum, în loc să regrete mai târziu.

Isaac a mers greoi mai departe, blestemându-și piciorul neputincios, blestemându-și norocul și pe oricine îi venea în minte. Bineînțeles că în prim-planul gândurilor era nevasta lui necredincioasă, dar mai erau și alții — rude, colegi și foste cunoștințe care se dovediseră prieteni doar în vremuri bune, care nu voiseră sau nu putuseră să facă față rănilor lui, schimbărilor de dispoziție, sentimentului de nedreptate. Trădarea, egoismul

lor îi puneau sare pe rană, și în timp devenise ranchiunos. Acum, când se simțea așa, când părea că nimănui nu-i pasă dacă trăiește sau moare, venea aici ca să se simtă din nou viu, oricât de trecător.

A apăsat pe sonerie și i s-a dat drumul imediat. Înăuntru, scara întunecoasă ducea la un apartament aflat la primul etaj, iar el a urcat cu greutate treptele, trăgându-se cu putere de balustradă ca să nu cadă pe spate. Extenuat și transpirat, a ajuns pe palier chiar când ușa apartamentului s-a deschis, lăsând să se vadă o tânără subțire, îmbrăcată într-un halat din imitație de mătase. Oprindu-se să-și tragă sufletul, Isaac și-a bucurat ochii cu imaginea picioarelor ei lungi și bronzate și i s-a trezit dorința.

— Ei, aici erai, aproape că renunțasem să te mai aștept.

— Munca, a gemut Isaac.

— Așa e, dar hai să nu pierdem vremea, ce zici? Vine cineva la 10 și, crede-mă, tipul ăsta e *întotdeauna* punctual.

Era înjositor să i se aducă aminte că era doar unul dintr-un șir de vizitatori, dar Isaac și-a impus să meargă mai departe, ațintindu-și privirile asupra trupului ei suplu. Avea nevoie de afecțiunea ei în seara asta, avea nevoie de mângâierea pe care i-o oferea, avea nevoie să se prefacă, fie și numai pentru o oră, că-l iubește cineva.

Capitolul 101

— De ce nu-l putem găsi?

Detectivul-sergent Buckland părea ofensat de bruschețea din tonul Chandrei și i-a răspuns indignat:

— Nu că n-am încerca. Detectivul-agent Reeves a fost acasă la Mike Burnham și eu i-am lăsat după aceea un mesaj pe telefon, dar, până acum, nimic.

— Ați încercat să-l găsiți la serviciu?

— Bineînțeles. S-a dovedit că a fost dat afară ieri-dimineață. Șeful lui nu vrea să spună de ce, dar părea destul de enervat.

— Și nu crezi că merita continuat? a replicat Chandra îngrozită.

— Ca să fiu sincer, șefa, am fost puțin prea ocupați urmărind niște crime *concrete* ca să începem...

— Trebuia să-mi spui mai devreme, l-a întrerupt Chandra. Mike Burnham e o țintă evidentă pentru făptașul nostru. Cine știe, poate că au luat deja legătura.

— Nu există nicio dovadă în sensul ăsta, a protestat Buckland.

— Ție nu ți se pare ciudat, o coincidență, că Burnham a fost concediat pe neașteptate?

— Pot fi o grămadă de motive.

— Sau poate să aibă legătură directă cu situația actuală. O pun pe agenta Cooke să-l urmărească pe Burnham. Vreau să te duci la showroom, să discuți cu șeful lui, să afli ce s-a petrecut. Dacă ai vreo bănuială că are legătură cu scurgerile de informații, atunci trebuie să aflu imediat.

— Bine, bine, a răspuns Buckland ridicând mâinile, enervat și ofensat.

— Vorbesc serios, Gary. Dacă putem s-o luăm înaintea cârtiței, atunci poate că-l putem prinde în flagrant.

— Am zis că mă duc...

Chandra l-a privit pe adjunctul ei mișcându-se greoi prin centrul de comandă, iritată de lipsa lui de grabă și de inițiativă. Dacă făptașul, sursa acestor scurgeri de informații, avea de gând să termine treaba, atunci familiile Burnham și Armstrong, rudele lui Billy, victima lui Kyle Peters, erau următorii potențiali destinatari ai informațiilor confidențiale. Agenta Cooke luase deja legătura cu familia Armstrong, care se străduise s-o asigure că nu primise niciun fel de mesaj nesolicitat. Și Alison Burnham la fel, dar fostul ei soț, Mike, era de negăsit, ceea ce o îngrijora pe Chandra, mai ales acum, când aflase că fusese concediat pe neașteptate. *Ce* se petrecea? Era și el atras în acest vârtej de vărsare de sânge?

S-a întors spre biroul ei, absorbită de gânduri. Când a intrat, privirea i-a căzut pe teancul de dosare de pe masă. Abia ajunseseră, prin curierat securizat, de la sediul central din Petty France al Serviciului de Probațiune și conțineau dosarele de personal ale tuturor celor implicați în monitorizarea și supravegherea celor mai cunoscuți infractori. S-a apropiat de ele și a luat de deasupra dosarul lui Isaac Green, văzându-l imediat dedesubt pe cel al lui Christopher Parkes. Să înceapă acum cu ei? Sau să aștepte până știa mai multe despre Guy Chambers? Însă hotărârea a fost luată în locul ei de detectivul-agent Drummond, care a bătut la ușă și a intrat.

— Tocmai am primit vești de la tehnicieni, șefa. Telefonul pe care l-ai găsit e *sigur* cel de pe care a

fost trimis mesajul despre Emily Lawrence la Justiția Nu Doarme Niciodată.

Chandra a simțit triumful. Știuseră după numărul de serie că Samsungul Galaxy fusese folosit pentru a le transmite familiilor îndurerate identitatea și adresa foștilor condamnați. Acum puteau face explicit legătura dintre telefon și grupul Justiția Nu Doarme Niciodată.

— Cât de siguri suntem?

— Absolut siguri. Fotografia a fost ștearsă de pe dispozitiv, dar tehnicienilor nu le-a fost greu s-o recupereze.

Chandra a simțit cum i se relaxează tot corpul.

— OK, rețineți-l imediat pe Chambers, a spus hotărât. Dar lăsați-l întâi să fiarbă în celulă o noapte, să se înmoaie. Facem o încercare cu el mâine, la prima oră.

— Da, șefa.

Drummond plecase deja, chemându-l și pe detectivul-agent Meacher să vină cu ea. Chandra a expirat prelung și încet, înăbușindu-și un zâmbet. Ancheta asta fusese foarte complicată, foarte încurcată, foarte descurajantă, dar acum simțea că în sfârșit au ocazia s-o încheie, să pună capăt acestui ciclu sumbru de violență și răzbunare.

Capitolul 102

Era momentul să fugă.

Grăbind pasul prin aglomerație, Ian Blackwell era atent la tot și la toți, convins acum că fiecare străin care trece pe lângă el reprezintă un pericol. De la întâlnirea neplăcută cu Guy Chambers, fostul polițist fusese agitat, nesigur dacă să ignore ultimatumul parlamentarului sau să-i urmeze sfatul și să fugă. Blackwell era hotărât să nu se lase intimidat să plece din capitală, mai ales nu de un șarpe ca Chambers, și totuși nu se punea problema că se strângea lațul. Poliția din zona Greater Manchester vizitase mai multe proprietăți din orașul lui natal, căutându-l și punând întrebări familiei și prietenilor și știa de la o sursă loială din Poliția Metropolitană că semnalmentele sale fuseseră trimise tuturor secțiilor din Londra. Dar dacă fugind atrăgea mai tare atenția? N-avea acces la nicio mașină, iar acum nici nu putea închiria vreuna, deci trebuia să se ducă într-o gară sau autogară. Și dacă-l așteptau acolo?

Apoi a auzit știrea despre arestarea lui Chambers. De data asta, n-a ezitat, deja alarmat. Cine știe ce-ar putea spune Chambers odată ce-l duceau în sala de interogatoriu? Ce baliverne ar putea născoci? Blackwell avea puțin timp la dispoziție și trebuia să profite de el. Avea să se ducă la Glasgow, să-și viziteze un vechi amic care o să-l găzduiască o zi sau două, dându-i timpul necesar să se gândească.

Strângând în mână biletul, Ian Blackwell a traversat King's Cross spre peronul 14. Trenul spre Glasgow pleca în cinci minute și, dacă se putea

urca, era sigur că o să fie în siguranță. A mers grăbit, cu pași care păreau tot mai mari, străduindu-se să ajungă pe peron cât de repede putea. Vedea chipuri venind spre el, simțea trupuri frecându-se de el în gara aglomerată înainte de Crăciun. Oare i se părea lui sau lumea se uita la el, îi observa trăsăturile? Și-a coborât privirea și a mers mai departe, grăbind și mai mult pasul, dar aproape imediat s-a lovit de un alt călător și s-a împleticit într-o parte.

— Uită-te pe unde mergi, amice...

Blackwell n-a răspuns, a ridicat mâna în semn de scuze și a pornit mai departe. A trecut de peronul 11, apoi 12... aproape ajunsese. Cu un oftat de ușurare, a văzut bariera de la peronul 14 și dincolo de ea trenul pregătit și așteptând. Și-a introdus biletul în aparat, a trecut de barieră și a pornit într-o alergare ușoară. În spatele lui, a auzit bariera deschizându-se din nou, dar n-a băgat în seamă zdrăngănitul, aflat aproape de mântuire acum.

— Scuză-mă!

Vocea era aproape în spatele lui, dar el a mers grăbit mai departe, îndreptându-se către ușa trenului.

— Ian Blackwell?

Fugarul a încremenit, apoi s-a întors, șocat până în măduva oaselor. Același „călător" cu care se ciocnise mai devreme venea acum spre el.

Îmbrăcat în civil, avea în mână o legitimație a Poliției Metropolitane. Blackwell s-a răsucit, a lăsat geanta să cadă și a luat-o la fugă pe peron, însă abia dacă făcuse cinci metri când doi polițiști de la Transporturi au pornit în fugă spre el din celălalt capăt al peronului. Blackwell a avut doar o secundă să hotărască ce are de făcut mai departe — să se întoarcă și să-l placheze pe

polițistul în civil, să sară în tren sau să se arunce pe linia liberă de alături —, iar ezitarea l-a costat. Polițistul în civil a ajuns rapid la el, l-a prins de haină, l-a întors și i-a lipit fața de peretele murdar al trenului.

Totul s-a terminat rapid. Marea misiune a lui Blackwell, viața lui secretă s-a destrămat într-o clipită. A fost prins și gata, acum trebuia să suporte consecințele. O să-i aducă toate acuzațiile posibile — polițiștii în funcție nu urau nimic mai mult decât un coleg rebel —, dar o condamnare la închisoare era de neimaginat. Avea să fie un mort viu, criminalii condamnați o să stea la coadă să prindă o bucățică din așa-zisul justițiar. Nu, dacă voia să supraviețuiască, trebuia să fie viclean, să negocieze, să joace singura carte pe care o mai avea.

O să li-l dea pe Chambers.

Capitolul 103

A trecut pe culoarul pustiu, cu capul în jos și privirea în podea. Știa unde merge, fusese de nenumărate ori în magazinul ăsta, iar acum era recunoscător pentru asta. Nu voia să zăbovească, să atragă inutil atenția asupra lui — voia doar să termine treaba și să plece cât mai repede.

Ca la un semn, a început să-i sune telefonul, melodia electronică enervantă răsunând în magazin. L-a scos și a răspuns repede, întrerupând sunetul.

— Mike Burnham.

— Eu sunt.

Tipic pentru Alison. Direct la subiect.

— Alison, chiar nu-i un moment potrivit. Sunt în mijlocul...

— Cum adică nu-i un moment potrivit? Ar fi trebuit să fii aici.

— Ce?

— Ah, te rog, Mike. Nu-mi spune că ai uitat!

Mike s-a încordat și și-a scotocit memoria, dar nu și-a adus aminte nimic. Ce voia să zică?

— Ar fi trebuit s-o iei pe Rachel diseară. Am stabilit acum câteva săptămâni, e petrecerea de Crăciun de la mine de la serviciu.

Un junghi de vinovăție acum, când s-a arătat o amintire vagă.

— Am chemat un taxi. Ce dracu' ar trebui să fac?

— Nu poate să aibă Dave grijă de ea? a reacționat Mike iritat. Parcă era „tăticul" model.

— Întâmplător, vine și el.

— Te dai mare cu băiatul nou, nu?

— Nu mai fi așa de infantil. Când poți să ajungi?

O clipă de ezitare. Mike știa că greșise, știa că ar trebui să dea o mână de ajutor, dar cum ar fi putut?

— Îmi pare rău, Alison, trebuie să închid.

A întrerupt convorbirea și a închis rapid telefonul. Știa că Alison o s-o ia razna și o să-i lase mesaje, o să-l facă în toate felurile, dar nu-și permitea să se lase distras, nu-și putea lăsa atenția să devieze nicio secundă. S-a oprit în capătul culoarului și s-a aplecat să ia un ciocan de dulgherie, cu vârf spintecat, pe care l-a cântărit gânditor în mână. Mulțumit, l-a pus în cărucior, lângă drujbă și sacii de gunoi, apoi a plecat, îndreptându-se grăbit spre casa de marcat.

Capitolul 104

Sam nu și-a șters zâmbetul de pe chip decât după ce a plecat taică-su. Paul și Sandra se străduiseră din răsputeri să-l înveselească, iar el încercase din greu să-și arate recunoștința. În realitate optimismul lor nemilos i se părea grețos, iar criticile permanente la adresa maică-sii, greu de înghițit. Da, o merita, dar nerăbdarea cu care încercau să producă o ruptură între ea și Sam îi lăsa un gust amar.

Obosit de picătura lor chinezească de acuzații, încercase să profite de ocazie și se oferise să se ducă el să ia o comandă de mâncare, până când Paul pusese piciorul în prag, insistând că era mult prea periculos. Se încăpățânase să meargă el, iar Sandra se hotărâse rapid să vină și ea, clar stânjenită de ideea de a face conversație politicoasă cu Sam. Băiatul nu se supărase deloc, în parte pentru că Sandra i se părea nesărată, dar în principal pentru că voia să fie singur.

Avea senzația că abia dacă atinsese pământul cu picioarele de ieri-dimineață. Părea că abia acum cinci minute a venit maică-sa să-l ia de la școală, și totuși de-atunci suferise șocuri urâte și surprize neplăcute cât pentru o viață. Nu mai era aceeași persoană, nu mai erau aceeași familie, toată lumea lui părea să se fi înclinat pe axa ei, și totuși nu avusese timp să înțeleagă sau măcar să înceapă să-și dea seama ce simte. De-atunci, nu făcuse decât *să reacționeze* la evenimente — ascultase mărturisirea maică-sii, descoperise adevărul despre perioada aceea cumplită, se înfuriase pe ea, fugise la taică-su — și încă nu știa ce însemnau toate

astea. Oare maică-sa era în siguranță? O s-o mai vadă vreodată? Putea găsi resurse s-o ierte? Și dacă nu, ăsta era viitorul lui, să stea într-un sat ciudat, cu o mamă vitregă pe care abia dacă o cunoștea? Sau era doar ceva temporar? O să fie nevoit să se mute *din nou*, să-și schimbe numele, povestea, trecutul?

Se simțea amețit, copleșit de toată experiența asta. Ce voia cu adevărat era să fugă înapoi în Reading, să se ghemuiască cu Gavin și să plângă până nu mai poate. Dar n-avea nicio perspectivă s-o facă, cel puțin nu câtă vreme existau oameni care-i vânau, în care ardea dorința de răzbunare. Probabil că putea spera cel mult la puțină singurătate, o clipă în care să-și regăsească un fel de calm. S-a dus în living și a luat telecomanda. O emisiune stupidă l-ar putea distrage de la situația lui, câtă vreme evita canalele de știri. Poate că ar fi de ajutor și o bere. Da, de asta avea nevoie, ceva rece și tare, care să facă lucrurile un pic mai puțin neplăcute.

A pornit televizorul și a aruncat telecomanda pe canapea, după care s-a îndreptat către bucătărie. N-a zăbovit, pentru că-l împingea gândul la o bere rece, însă, când a intrat în încăperea întunecoasă, s-a oprit. Ceva era în neregulă. La început, nu și-a dat seama ce anume, dar știa pur și simplu că în spațiul întunecat e ceva care-l alarma. Apoi și-a dat seama ce. Era frig. Sandra era friguroasă, așa că toată casa era bine încălzită, mai ales bucătăria din spate, unde-și petrecea o bună parte din timp. Însă acum era rece și, când a aruncat o privire în cealaltă parte, a înțeles și de ce. Ușa din spate era întredeschisă și se mișca ușor în vânt. S-a încordat imediat, știind că o auzise pe Sandra închizând-o câteva minute

mai devreme, după ce dusese gunoiul. Dar dacă n-au deschis-o Paul sau Sandra, atunci cine...?

S-a răsucit și a luat-o grăbit spre sufragerie, dar când a ajuns în prag, a auzit o voce în spatele lui.

— Sam, eu sunt.

A încremenit, nevenindu-i să-și creadă urechilor. S-a întors încet, nedumerit și speriat s-o vadă pe maică-sa apărând din umbră, nepieptănată, murdară și udă.

— Ce cauți aici? a întrebat el.

— Te rog, Sam. N-am vrut să te sperii și nu vreau probleme. Trebuia doar să te văd.

— Nu poți să vii aici. Știi bine. Unde-ți sunt consilierii de probațiune?

— Habar n-au că sunt aici. Dar e în regulă, n-am fost urmărită, ești în siguranță.

Furios și neliniștit, Sam a făcut instinctiv un pas în spate, dar maică-sa a ridicat mâna, implorându-l să rămână.

— Te rog, Sam, doar cinci minute și după aia plec. *Jur*.

Părea atât de disperată, atât de nefericită, încât Sam n-a putut spune nu. Ușurată, maică-sa a făcut un pas ezitant spre el, ajungând în lumina care venea din sufragerie. Iar Sam a văzut ce plină de noroi și udă era, tremurând de frig din toate încheieturile.

— Doamne, Dumnezeule, mamă, ești bine?

— Sunt bine. Datorită ție.

— Cum adică?

Maică-sa a ridicat privirea spre el, iar Sam a fost surprins să vadă că părea... rușinată.

— Am... am făcut o nebunie în seara asta. Ceva ce n-am crezut niciodată că aș face.

— Ce vrei să spui, mamă? Mă sperii.

— Îmi ieșisem din minți, nu mai gândeam, a răbufnit maică-sa, părând pe punctul să

izbucnească în lacrimi. Te-am pierdut pe tine, mi-am pierdut serviciul, casa, totul. Voiam doar să înceteze toate, să șterg durerea pe care-am provocat-o, durerea pe care *încă* o provoc...

Sam a privit-o, amuțit de șoc, dându-și seama încet-încet încotro se îndrepta.

— Părea singura mea opțiune la momentul acela, singurul lucru pe care-l puteam face ca să îndrept lucrurile.

Ezita, iar tulburarea evidentă a lui Sam complica fiecare cuvânt.

— Am intrat într-un lac, m-am scufundat, am înotat cât de mult am putut în jos. Credeam că vreau să rămân jos pentru totdeauna, să... dispar pur și simplu. După aceea, ți-am văzut chipul. Cu ochii minții, te-am văzut *pe tine*. Și am știut că nu pot s-o fac. Că trebuia să te văd, chiar dacă pentru ultima dată.

— Nu spune așa, mamă, te rog, nu spune așa.

Acum plângea el, distrus de ideea că mama lui se simte atât de nenorocită, atât de singură, încât încercase să-și pună capăt zilelor. Voia cu disperare s-o ia în brațe, să-i spună că totul o să fie bine, chiar dacă știa că nu e adevărat. Însă când a făcut un pas spre ea, maică-sa a ridicat mâna și l-a oprit.

— Te rog, Sam, lasă-mă să vorbesc. Și după aia jur că plec. N-o să mai auzi de mine; nu trebuie să mă mai vezi niciodată.

Respira greu, peste măsură de ostenită, dar era hotărâtă să spună ce venise să spună, fără să fie întreruptă. Deși pe Sam îl ucidea că n-o poate alina, a rămas pe loc, imobilizat de expresia ei înlăcrimată și rugătoare.

— Nu... nu vreau să mă ierți, Sam. Nu pot să mă aștept la așa ceva și nici nu merit. Dar vreau... vreau să încerci să *înțelegi*. Ziarele spun că am făcut ce am făcut pentru că voiam atenție. Pentru

că eram singură, plictisită și rea. Și așa am crezut și eu la început. Dumnezeu știe, așa am crezut și *m-am urât* din cauza asta. Dar acum știu că nu atenție voiam, ci dragoste. Singurul lucru pe care nu l-am avut niciodată.

Sam își dorea cu disperare să se oprească — era prea mult, prea cumplit —, dar ea a continuat neabătută, deși avea lacrimi în ochi și vocea i se frângea.

— Bineînțeles, ce le-am făcut bietelor fete nevinovate, surorilor mele, nu mi-a adus decât ură. Și furie. Exact opusul a ceea ce voiam. Atunci am crezut că asta a fost, că am primit ce meritam. Că o să fiu disprețuită tot restul vieții. Că n-o să mai am parte de o vorbă bună sau o atingere blândă...

Emily și-a coborât privirea în podea, copleșită de vinovăție și dispreț de sine. Sam a văzut cum i se scurgea o lacrimă pe nas. Își dorea cu disperare să-i alunge tristețea, să pună capăt suferinței ei, dar, spre surprinderea lui, maică-sa a ridicat capul, cu o privire plină de dragoste în ochii înlăcrimați.

— ...dar *tu* ai schimbat toate astea, Sam.

Băiatul n-o putea privi în ochi, copleșit cu totul.

— Doar la mulți ani *după* nebunia și nenorocirea aia, după ce-mi schimbasem numele, adresa și toată viața am aflat după ce tânjisem dintotdeauna. *Tu* mi-ai oferit dragoste, mi-ai oferit-o cu prisosință, ai fost singura persoană care a făcut-o vreodată cu adevărat.

Sam se uita la ea, fiecare cuvânt străpungându-i inima.

— Știu că am distrus totul, că ți-am distrus viața, era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar vreau să știi că *nu* sunt cine se spune că sunt. *Nu* sunt... monstrul ăla. M-am schimbat, am făcut ceva

lucruri bune în viață, datorită iubirii pe care mi-ai dat-o tu.

Cum de mai era în stare să continue? Sam era complet distrus și îi șiroiau lacrimile pe față, dar maică-sa găsea cumva puterea să meargă mai departe.

— Așa că am vrut să-ți mulțumesc, Sam. Pentru că m-ai ajutat, pentru că m-ai *salvat*. Ai făcut pentru mine mai mult decât o să-ți dai seama vreodată... și de-asta îți doresc acum tot binele. Poate că n-o să fiu pe-aproape să văd, dar îți doresc o viață fericită. Nu pot să-ți mai ofer nimic, am distrus deja prea mult, dar pot măcar să-ți ofer mulțumirile și dragostea mea. Mulțumesc, Sammy...

A făcut un pas înainte și s-a aplecat, sărutându-l blând pe frunte și ținându-l în brațe pentru o ultimă dată. Apoi, la fel de tăcută cum venise, a plecat, strecurându-se pe ușa din spate și lăsându-l pe Sam singur, plângând în întuneric.

Capitolul 105

Se împleticea pe drumul de întoarcere, orbită de lacrimi. Totul se desfășurase exact cum sperase ea, și totuși acum se simțea și mai descurajată decât când pășise în lacul înghețat. Atunci, se gândise doar la ea, cum să pună capăt suferinței o dată pentru totdeauna, însă acum știa că trebuie să trăiască și, mai rău, să trăiască fără Sam. Fusese cea mai mare bucurie a ei, singura ei realizare; acum, existența lui avea s-o tortureze zi și noapte, însetată după prezența lui. Probabil că asta i se cuvenea, dar era o pedeapsă plină de cruzime.

Ciudat cât de amară era pastila acum. După ce fusese roasă de ură de sine, dorința de a-l mai vedea o dată pe Sam o umpluse de energie și adrenalină. Se împleticise din tabăra de rulote până într-un sat din apropiere, unde comandase un taxi de la cârciuma locală. Șoferul păruse mai interesat să-și păstreze curat interiorul imaculat al mașinii și nu și-a pus întrebarea de ce era atât de plină de noroi sau de ce-i evita privirea. Drumul până în Maidenhead durase mai puțin de jumătate de oră și ajunsese acasă la Paul la timp ca să-l vadă ieșind în oraș, ținându-se de mână cu proasta de nevastă-sa. Păruse dintr-odată că soarta era de partea ei, iar ea profitase din plin, mai ușurată decât putea spune că Sam nu s-a întors să fugă când o văzuse. Nu o respinsese, nu o certase, și totuși asta făcuse și mai grea încheierea timpului petrecut împreună — ultima imagine era a fiului ei, distrus și tulburat, cu obrajii uzi de lacrimi. Asta să fi fost moștenirea ei? Asta să fie imaginea lui Sam care o va bântui tot restul vieții?

Suspinând, Emily s-a clătinat până la cel mai apropiat taxi. Curând se întorcea pe M40, șoferul ei mult mai atent de data asta, evident îngrijorat că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Însă Emily n-a spus prea multe, înăbușindu-și suspinele și promițându-i încă 10 lire dacă apasă pe accelerație. Iar el s-a conformat, astfel că tocmai bătea de miezul nopții când s-au apropiat de intrarea în tabăra de rulote din Colne Valley.

— Poți să mă lași aici, a spus Emily, cerându-i să oprească chiar înainte de intrare.

A așteptat până s-a îndepărtat mașina, apoi a pornit spre „casă", luând-o prin tufăriș ca să evite drumul principal. A mers repede și curând a ajuns înapoi pe cărare, de unde a țâșnit printre rulotele fixe. Aici s-a oprit, temându-se să nu-i fi fost descoperită absența, ca Marianne și ceilalți să nu sară la ea enervați, ofensați, cerând explicații. Dar spre imensa ei ușurare, tabăra de rulote era la fel de tăcută și de nemișcată ca atunci când plecase. Emily a înălțat o rugăciune tăcută, recunoscătoare că azi mersese măcar ceva bine — n-avea niciun chef de muștruluială. Mulțumită, a parcurs rapid ultimii câțiva metri, urcând fără zgomot treptele și întredeschizând recunoscătoare ușa.

Însă când a urcat în rulotă, a simțit brusc o prezență nedorită, cineva care o pândea în ușă. A încercat să țipe, să strige, dar înainte să apuce, a simțit o lovitură zdrobitoare în ceafă. Căzând în față, s-a lovit de tocul ușii, abia înțelegând ce se petrecea, când o pereche de mâini aspre a prins-o și a tras-o cu forța înăuntru.

Sânge. Îi simțea gustul în gură, îl simțea lipit de față. A deschis un ochi, dar vederea îi era încețoșată; a reușit să distingă o siluetă familiară în fața ei. Când ochii i s-au obișnuit cu

întunericul, iar zvâcnetul din cap s-a mai redus, l-a văzut așezat pe scaunul din fața ei: fratele ei mai mare, Robert.

— Bună, surioară, nu te-am mai văzut de mult!

A tresărit pe scaun, îngrozită de glasul lui, de purtarea lui, de sclipirea din ochi. Robert era atât de aproape de ea, încât ar fi putut să se aplece și s-o sărute, însă nu o reîntâlnire drăgăstoasă avea el în minte.

— Pot să-ți zdrobesc laringele înainte să apuci să scoți vreun sunet, deci nici prin cap să nu-ți treacă să țipi. Ne-am înțeles?

Emily a încuviințat, amuțită de groază.

— Bun. Așa, lucrurile ar trebui să meargă mult mai ușor.

Zâmbea în timp ce vorbea, dând la iveală dinții îngălbeniți, stricați. Emily a fost transportată brusc într-o perioadă din viața ei pe care se străduise din greu s-o uite, când mâncarea, confortul și chiar și igiena de bază erau marfă rară.

— Îmi dau seama că ești încântată să mă vezi, a șuierat el. Și eu mă bucur foarte tare. A durat o veșnicie să-ți dau de urmă. Poate că nici n-aș fi reușit dacă nu era băiatul...

Și acum Emily și-a dat seama de amploarea greșelii ei. Fusese atât de hotărâtă să-l vadă pe Sam, să se justifice în fața lui și să-și ia rămas-bun cum se cuvine, încât nu stătuse să se întrebe dacă Robert nu-l urmărea *pe el*, plecând de la premisa că oriunde ar fi fost Sam, avea să apară până la urmă și ea. I se făcea rău când se gândea că acțiunile ei s-ar putea să-l fi pus pe el în pericol, că putuse să fie așa de proastă. Din fericire totuși, Robert părea mai interesat de ea și s-a rugat ca răzbunarea lui din seara asta să fie finalul.

— Păi, te-ai schimbat. Te-ai ajuns, nu? a rânjit disprețuitor fratele ei.

— Văd că tu nu, a ripostat ea. Tot mai bei pe rupte, nu?

— De ce să schimbi obiceiurile de-o viață? Apropo, te salută ceilalți, le-ar fi plăcut să vină și ei, dar e treaba *mea*. Nu-i nevoie să-i amestecăm și pe ei.

— Ce erou! Ce familist! s-a strâmbat Emily.

A căzut ca fulgerată pe spate, mâna lui o lovise în obraz înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Vedea stele verzi, dar el era chiar în fața ei, sălbatic și înfuriat.

— Să nu îndrăznești să vorbești cu mine despre familie, javră ce ești! Ce știi *tu* despre familie? Nu ți-a păsat niciodată decât de tine, să obții ce vrei, chiar dacă asta înseamnă... dacă înseamnă să omori fetițe fără apărare. Să le dai foc când dorm în paturile lor.

Emily era șocată să vadă durerea autentică din spatele furiei lui, suferința lui încă proaspătă. Îngenuncheată, s-a adunat, a scuipat sângele din gură și s-a pregătit să se milogească pentru viața ei.

— Uite, Robert, ai toate motivele să mă urăști. Ce am făcut a fost mai mult decât îngrozitor. N-a trecut o zi de-atunci să nu mă fi gândit la fetele alea, să nu mă urăsc pentru ce-am făcut, să nu-mi doresc să pot să dau timpul înapoi. Merg la mormintele lor în fiecare an, de zilele lor de naștere, și mă rog pentru ele, le cer iertare...

— Nu fi obscenă, femeie!

— Știu ce-am făcut. Și știu și prețul. Nu doar pentru mine, pentru noi toți. Și îmi pare foarte, foarte rău. Dar, Robert, te rog, crede-mă când spun că n-am vrut niciodată nimic din toate astea. Nu le-am urât pe ele, nu te-am urât pe tine, a fost doar locul ăla, locul ăla cumplit. Nu-l puteam

suporta, nu-l puteam suporta nici pe el, nu puteam suporta că mama nu era acolo...

— N-o amesteca pe ea, a răspuns Robert încruntându-se nervos.

— Ah, te rog, nu-i lua apărarea. Ea a fost *cauza* tuturor lucrurilor ăstora, dacă nu ne-ar fi abandonat...

De data asta, a văzut ce urma, dar nu s-a putut mișca destul de repede, iar pumnii lui au lovit-o în nas, smucindu-i capul pe spate și aruncând-o pe podea. Amețită, Emily s-a străduit să se ridice și s-a retras în bucătărie, cu Robert venind spre ea.

— Să nu mai scoți o vorbă despre mama noastră, și de fapt, despre niciunul dintre noi. N-ai tu dreptul să vorbești despre noi, n-ai dreptul să vorbești despre *nimic*...

Ochii îi aruncau flăcări, flăcările întunecate ale răzbunării. Fratele ei nu venise să-i asculte mărturisirea, venise s-o ucidă.

— Ciudat, nu, ce multe ai de zis?! Ai tăcut până acum, nu? Te-ai ascuns, ți-ai văzut de viață, te-ai distrat de minune, în timp ce noi a trebuit să ne împăcăm cu ce-ai făcut tu. Să-i vedem pe mama și pe tata distruși, să-i vedem pe ceilalți bând, suferind, bătându-se. Să fim arătați cu degetul, scuipați, insultați toți pentru ceva ce-ai făcut *tu*, numai și numai tu...

Avea dreptate. Nu voise să știe ce li se întâmpla lor, nu putea suporta să se gândească la ce se spunea despre ea în Bridgend, cum suferiseră supraviețuitorii.

— Nu-i niciunul dintre noi sănătos la cap, niciunul dintre noi nu-i într-o situație bună, din cauza ta. Pentru că erai tu singură. Pentru că erai plictisită. Pentru că voiai atenție...

— N-a fost așa.

— Acum ai atenția pe care-o voiai, nu? Toată lumea știe de tine, te caută, dar eu te-am găsit. Și acum, că te-am găsit, o să mă distrez. Meriți să suferi, Janet, și o să fac...

Emily a deschis gura să țipe, știind că totul era pierdut, dar el era prea rapid și i-a pus o mână păroasă peste gură. Era chiar lângă ea acum, respirația lui puturoasă îi făcea greață, dar apropierea îi oferea și o ocazie. Era aplecat, apăsând-o cu greutatea lui, așa că ea și-a ridicat cu toată forța genunchiul drept și i l-a înfipt între picioare. Șocat, Robert a gemut de durere, iar ea s-a răsucit și s-a îndepărtat de el. Fratele ei a întins mâna, dar ea a reușit să se smulgă din strânsoarea lui, ajungând până la suportul de cuțite înainte să reușească el s-o oprească. A scos cel mai lung cuțit și s-a întors să-l înfrunte. Spre surprinderea ei, l-a văzut zâmbind sumbru în timp ce se îndrepta greoi și se apropia de ea.

— Chiar crezi că ești în stare, fetiță? Chiar crezi că poți să mă bați?

— Nu-i pentru mine.

A prins cuțitul de lamă și i l-a întins.

— Știu de ce-ai venit. Și sunt pregătită. Hai să terminăm odată!

Robert a zâmbit din nou, surprins și amuzat de ofertă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Robert! a continuat ea furioasă. Îți pun totul pe tavă. Ești bărbat sau șoarece?

El tot nu făcea nicio mișcare, când a răspuns:

— Ah, n-o să fie așa ușor, Janet...

Și cu asta, a făcut un pas înainte și a pocnit-o cu capul în figură.

Capitolul 106

Nu mai cunoscuse o asemenea durere. O durere sfâșietoare, care-i spinteca în două capul, în timp ce o străbăteau valuri de greață. Emily simțea un dinte mișcându-se în gură, știa că are nasul spart și abia putea vedea de sângele care-i intra în ochi. Era în viață, ceea ce o surprindea, dar zăcea pe burtă pe podeaua murdară, într-o baltă de sânge. A încercat să se îndrepte, dar nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele. Și-a întins gâtul și a deschis un ochi, dându-și seama că era legată cu un fel de frânghie. Nedumerită, s-a întors din nou și l-a văzut pe Robert stând în picioare deasupra ei. Și atunci a simțit mirosul pătrunzător, metalic. Benzină.

— Te rog, Robert...

N-avea puterea să se milogească, dar trebuia să încerce.

El n-a băgat-o în seamă și a golit ultimele picături din canistră, după care a scos o brichetă.

— Robert, te implor.

— Prea puțin, prea târziu, a spus el răgușit și a zâmbit. Ne vedem în viața următoare, javră!

A lăsat bricheta să cadă, iar când a atins podeaua udă, s-au ridicat flăcări uriașe. Printre ele, Emily l-a văzut pe Robert plecând, a auzit ușa încuindu-se în urma lui. Și în clipa aceea, a știut că fratele ei învinsese. *Așa* avea să se încheie povestea ei, focul era ispășirea ei pentru crimele din trecut. Dreptate poetică în moarte.

Zăcea pe podea neajutorată, dezorientată, în timp ce flăcările jucau sălbatic în jurul ei. Era străbătută de durere, chiar în timp ce mirosul

înțepător de benzină arsă o făcea să icnească și să vomite violent pe covorul destrămat. Căldura era intensă, o înconjura, o *ataca*. Simțea cum i se bășică pielea, cum părul o înțeapă, apoi începe să pârâie când ia foc. Nu mai avea mult — în câteva secunde, avea să fie cuprinsă de foc. Până să ajungă Marianne, avea să fie un cadavru carbonizat, o caricatură hidoasă, care arde înăbușit, a femeii vii, iubitoare care fusese cândva.

Urlând în chinuri, Emily a tras disperată de legături, dar au refuzat să cedeze, iar mâinile i-au rămas strânse una de cealaltă. Chiar în timp ce încerca să se elibereze, a lovit-o încă un val de dogoare, care i-a ars ochii și i-a pârlit pielea. Și-a închis ochii strâns ca să nu fie orbită, știind că lupta ei e aproape terminată. Se mișca orbește acum, abia conștientă de direcția în care trebuie să se îndrepte, incapabilă să controleze agonia care-i cuprinsese toate părțile corpului, și totuși știa că trebuie să facă ceva. Doar câteva clipe o mai despărțeau de moarte.

Și-a tras genunchii la piept și s-a împins înainte. Focul se întindea în jurul ei, dar Emily abia mai simțea durerea, împingându-se din nou în față. Genunchii juliți îi alunecau pe covorul care fumega, sfâșiind țesătura de pe picioarele ei, expunând pielea vulnerabilă de dedesubt, dar a continuat, tot mai repede, înainte să se oprească brusc când s-a lovit tare de o suprafață care nu ceda. Își dorea cu disperare să întredeschidă un ochi, să vadă dacă a găsit ușa sau s-a înghesuit singură într-un colț, dar nu îndrăznea, îngrozită să nu orbească pe loc. Și-a rezemat capul de perete și s-a împins cu putere în degetele de la picioare, ridicându-și încet corpul. Era extenuant, era chinuitor, dar până la urmă a reușit să se ridice pe picioare. Apoi, rotindu-și corpul, a alunecat de-a

lungul peretelui, ajutându-se de spate ca să se ghideze și rămânând lipită de singura ei șansă de salvare. Și s-a oprit din nou brusc, când ceva tare i-a intrat dureros în șoldul stâng. Mâinile i s-au îndreptat imediat spre obstacol, apoi s-au tras imediat, pentru că mânerul metalic al ușii era încins.

Emily a gemut în chinuri, cu mâinile arzând de durere, dar chiar și așa, speranța a căpătat iar aripi. Acum știa unde era, ceea ce-i dădea o mică șansă de scăpare, în ciuda incendiului care se întindea în continuare în jurul ei. A făcut un pas înapoi în foc, și-a încercat elanul, apoi s-a aruncat cu tot trupul în ușă. S-a zgâlțâit și a gemut, dar a refuzat să se deschidă, împingând-o înapoi în flăcări. O clipă, aproape că și-a pierdut echilibrul, împinsă în spate, apoi s-a îndreptat și s-a lansat înainte, intrând din nou în ușa care ardea. De data asta, s-a spart și s-a îndoit, însă încuietoarea a rezistat, blocându-i salvarea. S-a împleticit din nou înapoi și a simțit cum o părăsesc puterile, cum i se clatină hotărârea. N-o putea face din nou, nu mai putea face niciun pas, copleșită de fum, de dogoare, de chinul cumplit. S-a clătinat în loc, simțind cum i se învârte capul, cum i se usucă gâtul, copleșită cu totul, apoi, cu un ultim efort disperat, a strigat numele lui Sam și s-a aruncat spre ușă.

A intrat direct în ea, iar umărul i-a explodat de durere și capul s-a lovit de tocul ușii, dar atunci ușa încinsă a cedat. O clipă, Emily a simțit cum cade, apoi, după doar o secundă, a atins pământul, hainele ei șuierând și pârâind în timp ce se rostogolea în iarba înghețată.

Ziua a cincea

Capitolul 107

Ce dracu' se întâmpla? Ce era cu zgomotul ăsta îngrozitor?

Olivia s-a trezit cu o tresărire, dezorientată și speriată. Avea senzația că e cineva în capul ei și încearcă să-și croiască drum cu pumnii afară, dar când se străduia să se ridice după încă o noapte cu somn îngrozitor de prost, și-a dat seama că zgomotul venea de la ușă. Și-a luat halatul și s-a grăbit la interfon, dar i-a stat inima când l-a văzut pe Christopher privind direct în ecran, provocând-o să-l ignore. Și asta era tentată să facă. Fostul ei iubit părea că are ochii ieșiți din orbite de furie, aproape posedat. Dar n-avea cum să evite confruntarea și probabil că era mai bine aici decât la serviciu.

Și-a strâns halatul pe ea, a deschis ușa și a coborât în grabă scările. Auzea deja mișcări jos, ceilalți locatari fiind fără îndoială supărați de această trezire cu noaptea în cap, dar nu i-a luat în seamă. N-aveau ce căuta în treaba asta. A deschis ușa și l-a găsit pe Christopher pregătit să bată din nou.

— Aici erai, a șuierat el agresiv, retrăgându-și pumnul.

— Aici locuiesc, Christopher, deci...

— Să nu îndrăznești să glumești, să nu îndrăznești *naibii*...

Îi flutura un deget în față și, o clipă, s-a întrebat dacă chiar ar fi în stare s-o lovească. Părea sălbatic, dezlănțuit, cu cearcăne negre sub ochii injectați.

— Crede-mă, Christopher, nu mi se pare nimic amuzant la toată situația asta.

— Vrăjeli, te *distrezi*. Intri cu forța la mine în casă, îi faci mărturisiri soției mele, îmi distrugi familia.

— Stai o clipă, a protestat Olivia. Penny m-a invitat înăuntru și n-am spus nimic care să nu fie adevărat.

— Să nu-i rostești numele! Nu ești bună nici să-i ștergi rahatul de pe pantofi.

— Dar am fost bună să te distrez *pe tine*, nu? De trei ori într-o noapte, dacă nu mă înșală memoria. Dar, ce să vezi, Christopher, culegi ce-ai semănat...

S-a întors dinspre ea, ridicând frustrat mâinile în aer, înnebunit de furie. O clipă, Olivia a crezut că o să explodeze, dar când s-a răsucit din nou spre ea, părea pustiit, palid, învins.

— Într-o săptămână e Crăciunul, pentru numele lui Dumnezeu, a spus, cu glasul întretăiat. Dar Penny nu-mi dă drumul în casă, nu mă lasă să-i văd pe băieți.

— Poți oricând să stai aici.

— Ah, du-te dracului! Nu dau doi bani pe tine, vacă proastă!

Olivia a fost luată prin surprindere, pentru că nu-l mai auzise niciodată vorbind așa cu *nimeni*, cu atât mai puțin cu ea.

— Ce dracu' a fost în capul tău, să te duci acolo, să-i spui totul? Puteam să găsim o soluție...

— Numai că nu puteam, nu? Te-ai distrat, apoi, când lucrurile s-au complicat, ai fugit acasă. Ei bine, se pare că nu mai ești binevenit acolo...

— O să plătești, a spus el apăsat. Penny, băieții mei sunt tot ce am pe lumea asta. Și dacă-i pierd din cauza ranchiunei tale, a tristeții tale...

— Ah, du-te naibii, Christopher! a răspuns ea calm și i-a trântit ușa în nas.

O clipă de liniște, apoi bătăile s-au reluat. Olivia s-a rezemat de perete, extenuată și nefericită, blestemându-și soarta, fiecare bătaie trecând direct prin ea. Poate că *era* în parte și vina ei, dar, sincer, chiar merita așa ceva? De ce trebuia să fie întotdeauna *ea* cea care ajungea în tabăra care pierde?

Și de ce, cu toate astea, încă îl iubea?

Capitolul 108

Se furișa pe coridor, abia făcând zgomot. Picioarele desculțe ale lui Jack atingeau blând scândurile podelei în timp ce trecea cu repeziciune pe hol, uitându-se întâi în bucătărie, apoi în living. Era aproape convins că e singur, dar trebuia să se asigure, având încă proaspătă în minte vizita neanunțată a Oliviei de zilele trecute.

După ce-a explorat toate camerele, Jack s-a dus în grabă în camera din față, trăgând puțin draperiile ca să se uite în stradă. Nici urmă de Corsa rablagită, nici de femeie, ceea ce a fost o imensă ușurare. Cu ochii minții, Jack avea viziuni cu ea dând năvală pe ușă, arătându-l cu degetul, demascându-l. Dar strada de suburbie era liniștită și calmă. Camerele de securitate funcționau în față și în spate, dar erau îndreptate spre exterior, bineînțeles, căutând intruși. Înăuntru, era ferit de supravegherea lor.

S-a întors și a pornit înapoi spre bucătărie, a traversat-o rapid și a ridicat linoleumul dezlipit. În câteva clipe, stătea la masă, cu iPad-ul instalat în fața lui. A navigat în viteză în rețea, cufundându-se tot mai adânc, până a ajuns din nou în camera de discuții. Acum s-a oprit, răsuflând scurt și neregulat, cu inima bubuind.

Oare răspunsese cineva? Văzuse cineva mesajul lui „Dawn"? Dacă da, mușcaseră momeala? Anticiparea era aproape insuportabilă, așa că a deschis inboxul. O întârziere de o secundă, cât se încărcau mesajele, apoi s-a trezit brusc la viață, iar Jack a icnit. Peste noapte, Dawn primise peste 500 de mesaje, majoritatea cu fișiere atașate. Îi

tremurau degetele când l-a deschis pe primul, fără să ia în seamă mesajul, și a început redarea filmulețului. Pe ecran a apărut o scenă banală — un dormitor întunecos, în care un bărbat și o femeie stăteau aplecați peste un copil mic, care se întorcea acum spre cameră cu ochi mari și înspăimântați.

Abia capabil să mai respire, cu simțurile explodând, Jack s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a strecurat mâna în pantalonii de pijama.

Capitolul 109

Se distrau de minune. Magazinul de jucării era plin de cadouri de sărbătoare, ticsit cu păpuși vorbitoare, roboți futuriști și dinozauri pe care-ți venea să-i iei în brațe și care răgeau când îi strângeai în mână. Courtney rătăcea printre vitrinele nesfârșite, aparent la fel de uluită ca fetița ei, care gângurea, arăta cu degetul și țipa. Păreau pierdute în admirație — luminile, culorile, muzica de Crăciun —, dar Mike nu vedea nimic din toate astea. N-avea ochi decât pentru ele.

Pentru mamă și copil, Crăciunul venise devreme anul ăsta. Fuseseră deja la Primark și H&M, trimițând angajații în căutarea unor măsuri neobișnuite, în timp ce Courtney șterpelea produse cu etichetele de securitate dezlipite. Șase, șapte, poate chiar mai multe obiecte fuseseră ascunse în fundul căruciorului; Mike nu era foarte sigur de numărul lor, pentru că trebuise să rămână la o distanță discretă, însă știa că numărul era impresionant. Acum cele două intraseră în magazinul de jucării, iar Courtney trecuse iar la treabă, căutând produsele mai mici, fără sistem de securitate, și strecurându-le în buzunarul hainei. Chiar și de la distanță, Mike se minuna de îndemânarea ei — infractoarea eliberată condiționat știa instinctiv unde erau camerele de supraveghere și cum să se orienteze, ea și căruciorul, ca să își ascundă acțiunile. În ritmul ăsta, toate cumpărăturile ei de Crăciun aveau să fie gata într-o singură dimineață, fără să cheltuie niciun ban.

Cu misiunea îndeplinită, Courtney a ieșit din magazin, zâmbindu-i dulce paznicului. Iar lui clar îi plăcea cum arată, pentru că i-a zâmbit și el cunoscător și i-a făcut cu ochiul, știind prea puțin ce gen de persoană era, de ce cruzime barbară fusese în stare. Pentru el, făcea doar parte dintre distracțiile zilei, ca și pentru ea, aparent, pentru că i-a aruncat o privire frivolă peste umăr în timp ce se îndepărta. O clipă îngrozitoare, Mike a crezut că s-ar putea să-l fi văzut *pe el*, dar apoi ea și-a văzut de drum nonșalantă. Amintindu-și să aibă mai multă grijă și să nu se lase distras, și-a continuat urmărirea, mergând după ea într-un magazin cu haine bărbătești, unde s-a apucat să mai procure și alte produse, probabil pentru iubitul ei. Și aici s-a pus pe treabă cu meticulozitate, fără să se gândească nicio clipă că era cu copilul, că ar fi putut fi reținută sau arestată. Avea o treabă de făcut și s-a ocupat de ea cu mult entuziasm și fără teamă, căutând răbdătoare o pereche de jeanși de designer cu eticheta dezlipită.

În timp ce o privea, Mike era din nou cu gândul la proces, unde apărarea ei pedalase tare pe privațiunile extreme și neglijarea emoțională pe care le-ar fi suferit în copilărie. Fusese nevoită să fure ca să mănânce, să șterpelească uniforma de școală de la Asda ca să se poată duce la cursuri. Avocatul ei făcuse apel la sentimentele juriului, prezentând-o pe ucigașa juvenilă drept o șmecheră oprimată, care supraviețuise descurcându-se singură, făcând ce făcuse ca să supraviețuiască, chiar amenințată cu violența, abuzul și cruzimea. Însă *lui* nu i se păruse niciodată așa. Pentru el, părea evident că era un rol, iar Courtney Turner era soi rău. Cineva care se delecta încălcând regulile după care trăiau ceilalți, parte a unei familii care, cu un eufemism folosit

de multe ori în timpul procesului, le era „bine cunoscută autorităților". Avocatul apărării își țesuse cu succes pânza, păcălindu-i pe jurații naivi și plini de compasiune, dar nu era decât o urzeală de minciuni, un paravan. Courtney Turner era o hoață, mincinoasă și ucigașă din naștere, care n-a dat dovadă niciodată de remușcări pentru ticăloșia ei, care știa cum să profite de sistem ca să scape întotdeauna basma curată.

Din locul lui de observație aflat în spatele unui stativ cu jachete de piele, Mike a privit cum Courtney a ieșit agale din magazin, făcând o glumă cu o vânzătoare, care n-avea nicio idee că tânăra mămică are cel puțin trei perechi de jeanși ascunși în cărucior. Pentru Mike, cuvintele schimbate de cele două erau emblematice pentru întreaga viață a lui Courtney, care comitea crime fără nicio urmă de conștiință, apoi zâmbea când scăpa de condamnare sau pedeapsă. Așa trecuse prin viață până acum, râzând de autoritate, făcând exact ce avea chef, sondând profunzimile criminalității și depravării fără să fie trasă la răspundere.

Dar asta se termina azi. Pentru prima dată, cineva știa de ea — în sfârșit, nelegiuita avea să-și primească pedeapsa meritată. Mike a zâmbit în timp ce o privea mergând pe stradă cu prada ei obținută necinstit. Courtney era binedispusă, abia așteptând sărbătorile, încântată de viață și dragoste, fără să-și dea seama că anul ăsta Mike avea pentru ea un cadou de Crăciun foarte special.

Capitolul 110

— Ai înnebunit? Chiar crezi că sunt în stare să pun la cale uciderea cuiva?

Guy Chambers era roșu la față, revoltat să se afle în sala de interogatorii, și i se citiseră drepturile, după o noapte nedormită în arest.

— Sunt ministru, pentru numele lui Dumnezeu! La *Ministerul Justiției*. Ar trebui să fiu nebun de legat ca să mă bag în așa ceva.

— Păi, nebunia e o variantă care poate fi invocată, dar asta o să se întâmple mai încolo, a replicat Chandra, amuzată să vadă reacția șocată a lui Chambers. Deocamdată, aș vrea să ne concentrăm asupra dovezilor.

— Ți-am spus că n-am văzut telefonul ăsta în viața mea.

Chandra a făcut semn spre masa unde se afla telefonul Samsung recuperat, acum într-o pungă pentru dovezi. Uitându-se la Chandra, Chambers și-a suflat nasul și a aruncat șervețelul în coș, ca și cum ar fi sugerat că asta ar putea face și ea cu „dovada" ei.

— Deci negi categoric că Samsungul Galaxy pe care l-am recuperat dintr-un tomberon public de lângă apartamentul tău îți aparține?

— Categoric.

— O să confirmi oficial că nu e al tău?

— Da! De câte ori trebuie să spun?

— Atunci ai putea explica de ce am găsit ADN-ul tău pe el?

Chambers a privit-o șocat.

— Nu se poate.

— *A existat* o încercare de a-l curăța, dar am găsit urme de ADN și pe baterie, *și* în compartimentul

bateriei.

— Asta-i cacealma, e o aiureală...

— Ți se pare că joc la cacealma?

Încolțit, Chambers s-a întors spre avocatul său, dar acesta părea la fel de îngrijorat cum era și clientul lui.

— Dacă vrei să ieșim, ca să te poți consulta cu avocatul, să pregătești vreo declarație...

— N-o să-ți dau nicio declarație, decât ca să spun că n-am greșit cu nimic, a protestat enervat Chambers.

— Dovezile indică altceva. Ipoteza mea de lucru e că te-ai temut că ești aproape să fii demascat, poate erai îngrijorat că ești supravegheat, așa că ai decis să scapi de telefon rapid, l-ai curățat și după aceea l-ai aruncat în drum spre serviciu.

Chambers părea uluit; faptul că polițista îi știa obiceiurile, traseul spre serviciu, îl neliniștise în mod clar.

— Negi? a întrebat Chandra, profitând de avantaj.

— Cu totul. N-am nimic de-a face nici cu scurgerile astea de informații, nici cu crimele și nu poți dovedi că aș fi avut.

— Numai că acum avem dovezi fizice care susțin numărul tot mai mare de dovezi circumstanțiale ce te plasează în cadru. Ai fost la conferința de unde au fost transmise detaliile despre Willis. Ai fost lângă Oxford Circus când au fost divulgate detaliile despre Baynes. Ai fost în Reading când a avut loc breșa de securitate legată de Emily Lawrence.

— Ai mai trecut o dată prin astea și n-a crezut nimeni, deci...

— În plus, acum avem informații care sugerează o legătură cu *o altă scurgere de informații*, a continuat Chandra, fără să ia în seamă

întreruperea. Tocmai am aflat că acum trei zile cineva i-a transmis lui Mike Burnham informații despre localizarea și identitatea lui Courtney Turner.

— Așa, și?

— Și mesajul a fost trimis de pe *telefonul ăsta*, când expeditorul mesajului se afla lângă Ministerul Justiției.

A privit-o siderat, iar avocatul lui, îngrijorat, a încercat să intervină.

— Domnule Chambers, cred că ar fi înțelept să luăm o pauză, să discutăm aceste aspecte...

Clientul lui a respins sugestia, însă părea neliniștit și tulburat.

— Guy, ți-am zis ieri că ești suspect principal, a continuat Chandra, menținând presiunea. Convingerea mea că ești vinovat, că ești complice la crimele astea, n-a făcut decât să se consolideze între timp. Aseară, Ian Blackwell a fost reținut în gara King's Cross, este administratorul site-ului Justiția Nu Doarme Niciodată. În prezent, e interogat de unul dintre colegii mei, dar ne-a spus deja despre aranjamentul cu tine, a descris cum ați colaborat ca să incitați isteria publică.

Chambers se uita la ea, uimit de această întorsătură neașteptată.

— Cu mărturia lui și recuperarea telefonului tău, e un caz foarte clar, din punctul meu de vedere. Vorbim despre abuz în funcție publică, despre conspirație în vederea comiterii unei infracțiuni grave, incitare și lista continuă. Ai în față finalul carierei — un scandal public major, ca să nu mai vorbim despre o pedeapsă considerabilă cu închisoarea. Oricum ai privi lucrurile, ești pus la zid, deci ți-aș sugera că e în interesul tău să fii deschis și sincer cu noi. Cooperarea va fi consemnată, îi vom răspunde pe măsură și

categoric îți va face viața mai ușoară. Dar dacă nu ne ajuți, dacă îmi ascunzi ceva, o să cer pedepsele maxime.

A lăsat cuvintele să plutească în aer, privind cu satisfacție cum Chambers se uita la masă, foindu-se nervos. Postura lui de macho și rânjetul superior dispăruseră. Acum părea că lumea i se prăbușește.

— Guy? Ce poți să ne spui?

Vorbea deliberat mai blând acum și părea să obțină efectul dorit.

— Uite ce-i, vreau să declar oficial, a zis el răgușit, cu glasul spart. Că nu am nimic de-a face cu ultimele scurgeri de informații, cu crimele astea îngrozitoare...

Chandra a încercat să intervină, însă Chambers a ridicat tonul, vorbind peste ea.

— ...dar da, am avut în trecut legături cu Ian Blackwell.

Asta era, mărturisirea pe care-o așteptaseră.

— El... noi... în fine, avem aceeași viziune asupra lumii. Iar el avea o libertate, un anonimat care-i permitea să aplice agenda noastră comună fără repercusiuni. Și așa i-am... i-am oferit frânturi de informație pe care să le publice pe site.

— Informații despre persoanele eliberate condiționat? Foști infractori și așa mai departe?

S-a lăsat tăcerea, apoi Chambers a încuviințat solemn.

— Și informațiile astea au avut consecințe în lumea reală? Atacuri și altele?

Încă o încuviințare scurtă.

— Cine? Pe cine ai „dat în gât"?

— Nimeni important, nimeni cunoscut. Infractori sexuali, violatori, oameni care ar fi trebuit cunoscuți în comunitate, dar care se

dăduseră la fund sau care păcăliseră Serviciul de Probațiune...

— Cât timp? Cât timp ai lucrat cu Blackwell?

— Vreo doi ani. El m-a contactat din senin într-o bună zi și de-acolo a pornit totul.

— Și asta a dus direct la aceste ultime scurgeri de informații?

— Nu.

— Tu și Blackwell ați hotărât să măriți miza, să expuneți ce are mai rău societatea, monștrii ăștia despre care aveați senzația că au scăpat ușor.

— Nu, n-am fost eu.

— Guy, ai recunoscut mai devreme că ai sentimentul că oamenii ăștia — Willis, Baynes, Slater — au primit ce meritau, că meritau o judecată sumară. Acum ai recunoscut că ai avut contacte active cu un grup justițiar care are legătură directă cu demascarea acestor criminali cunoscuți. ADN-ul tău se află pe telefonul care a fost folosit ca să dezvăluie informații confidențiale referitoare la foști condamnați, *plus* o imagine recentă a lui Emily Lawrence trimisă grupului Justiția Nu Doarme Niciodată, și totuși *încă* negi că tu ești sursa scurgerilor de informații?

— Categoric. Uite, n-ar fi trebuit să am nicio legătură cu Blackwell. Regret amarnic. Dar *nu* sunt responsabil pentru atacurile astea.

— Știința nu minte, Guy. Avem ADN-ul tău pe telefon.

— *Nu* e al meu. Nu l-am mai văzut până acum, jur.

— Uite ce-i, ne învârtim în jurul cozii, l-a întrerupt Chandra. Așa că o să trec la subiect. Guy Chambers, te arestez sub suspiciunea că ai comis abuz în funcție publică, și anume ai transmis informații strict confidențiale membrilor unor grupuri publice și cunoscute de justițiari. Nu

trebuie să spui nimic, dar apărarea ta ar putea fi afectată dacă nu menționezi ceva pe care te vei baza ulterior la tribunal.

Chambers a rămas cu ochii la ea, amuțit, palid. O clipă, Chandra a crezut că s-ar putea să leșine, dar când s-a ridicat să plece, suspectul s-a adunat din nou, prinzând-o de braț și șoptind cu patimă:

— N-am fost eu, jur. E o înscenare. Sunt *nevinovat*.

Capitolul 111

Odată ce lumea te-a condamnat, nu mai e cale de întoarcere. Ești însemnat pe viață, pătat de crimele tale, veșnic un paria printre îngeri. Chiar și când ai fost maltratat, când te-ai putea aștepta la o vorbă bună sau o urmă de compasiune, nu există așa ceva. Ești damnat și rolul tău este să suferi.

Emily Lawrence știa că ar trebui să fie bucuroasă. Deși păruse că n-avea nicio șansă, era în viață. Legată și neajutorată, cu flăcările ridicându-se în jurul ei, privise în ochi moartea și o parte din ea văzuse dreptatea în moartea ei prin foc. Și totuși, în acele ultime clipe, luptase, se aruncase în ușa deformată și se prăbușise pe pământul rece de dincolo de ea. Consilierii ei de probațiune frenetici fuseseră chiar acolo, aruncaseră pături pe ea, stingând flăcările, îi îngrijiseră rănile și o ținuseră conștientă până ajunsese ambulanța. Ca prin minune, păcălise moartea, dar orice bucurie simțise pentru că reușise să supraviețuiască s-a risipit repede când s-a instalat durerea. Avea arsuri din cap până în picioare și, deși știa că nu o vor lăsa mutilată pe viață, durerea era de neînchipuit. Îi era imposibil să se odihnească, să stea nemișcată, toată pielea părea să se revolte împotriva ei, bolborosind, protestând, bășicându-se ca și cum ar fi fost încă atacată de flăcări. Bineînțeles că era plină de medicamente, dar abia dacă ajutau cu ceva, mai degrabă adăugau la amețeală și greață. Emily era ca vai de ea, lovită, plină de vânătăi și arsuri, dar durerea nu de la răni venea.

Observase când își revenise prima dată în salonul de recuperare; asistentele și medicii îi aruncau priviri pe furiș în timp ce-i pansau rănile și-i verificau semnele vitale. Nu se mai prefăcea nimeni — Emily Lawrence nu mai era, fusese distrusă în incendiu. Acum era doar Janet Slater. Janet Slater cea malefică. Un personaj care năștea curiozitate și interes, ucigașa de copii care primise ce merita. Pe lângă ușă treceau chipuri care aruncau priviri înăuntru până să fie alungate de polițistul în uniformă de pe coridor. Marianne insistase că se află acolo ca s-o apere de alte atacuri, pentru că fratele ei, Robert, era încă în libertate, însă Emily vedea dincolo de această șaradă. Polițistul era la ușă ca să-i apere pe ceilalți din spital *de ea*.

Părea absurd, dar era adevărat. La același etaj se afla și maternitatea, doar la câțiva pași, și nu se punea problema ca spitalul să permită prezența unei ucigașe de copii condamnate fără să ia măsuri de protecție suplimentare. Era dincolo de orice închipuire; pentru Emily, ar fi fost un chin inimaginabil să facă și un singur pas, și totuși avea nevoie de paznic? Ce-și imaginau că o să facă? Să dea o fugă pe coridor și să incendieze maternitatea? Era scandalos, pervers, batjocoritor pentru misiunea ei de zeci de ani de ispășire a crimelor, și totuși pe chipurile celor care treceau se citeau curiozitatea, dezaprobarea, dezgustul. Se revolta din cauza lipsei lor de milă, dar în realitate ar fi îndurat bucuroasă judecata lor tăcută dacă Sam, singura persoană cu adevărat importantă, ar fi fost acolo ca să-i ofere compasiune, înțelegere și simpatie. Tot ce făcuse în ultimele două zile, tot ce făcuse vreodată avusese un singur scop, să-i câștige dragostea, să-l ajute să se dezvolte și să crească. Restul era doar zgomot de fond, siajul

unei vieți duse greșit, ceea ce ar fi putut suporta, ba chiar trece cu vederea, dacă singura ei dragoste adevărată îi arăta fie și o fărâmă de afecțiune. Tânjea dureros după prezența lui, după simpla lui vedere, un zâmbet sau un gest suficient să facă să merite toată durerea ei, toate sacrificiile. Însă nu dăduse niciun semn. La ultima vizită a asistentei, Emily își făcuse curaj și o întrebase dacă luase cineva legătura cu spitalul, dacă avusese vizitatori care să întrebe de starea ei. Asistenta de vârstă mijlocie, dolofană și cu un aer critic fusese foarte încântată s-o măsoare din cap până în picioare înainte să-i răspundă:

— Nu. Absolut nimeni.

Capitolul 112

Nu-și credea ochilor.

Sam se trezise târziu, după încă o noapte în care dormise prost. Noua lui cameră era ciudată, patul avea cocoloașe, iar el era bântuit de viziuni cu maică-sa, coșmaruri în care venea la el cu alte povești despre înșelătorii și suferință. Era o experiență oribilă, șocul, durerea și furia părând și reale, și intense; de fiecare dată când ea se descărca, chinul lui era reluat și amplificat. Când se trezise, era lipsit de vlagă și nefericit, nesigur în lumina rece a zilei de sentimentele pe care le avea acum față de maică-sa, dacă voia ca vizita ei afectuoasă de rămas-bun de aseară să fie un adio final.

S-a ridicat din pat și a coborât în bucătărie, unde a găsit masa gemând de sacoșe de cumpărături. Taică-su fusese deja plecat, făcând ravagii prin magazinele de îmbrăcăminte pentru bărbați din Maidenhead, și era dornic să etaleze roadele strădaniilor sale.

— Cred că am trecut prin șapte sau opt magazine, s-a lăudat Paul mândru. Primul client în cele mai multe, așa că am avut cale liberă. Am luat blugi, tricouri, hanorace, niște cămăși, toate hainele de care are nevoie un tânăr în oraș.

— Probabil a costat o avere, tată. Nu era cazul.

Vorbea serios. Sam știa că Paul și Sandra nu stăteau pe roze și că era o cheltuială considerabilă.

— Ah, nu-ți face griji! Pentru cine să-mi cheltui banii, dacă nu pentru tine? Știu că a trebuit să lași în urmă o grămadă de lucruri și nu voiam să ai de suferit. Nimic din toate astea nu-i din vina ta.

Sam n-a luat în seamă critica deloc subtilă și a deschis o sacoșă de la JD Sports, din care a scos un hanorac.

— N-am fost sută la sută sigur de măsură, deci ce-ar fi să le probezi? Dacă e ceva care nu-ți vine sau nu-ți place, putem să le ducem înapoi, facem o mică excursie în oraș împreună. O să fac curat în camera de oaspeți mai târziu, să-mi scot lucrurile din șifonier, ca să poți să te instalezi, ce zici?

— Mersi, tată, e foarte amabil din partea ta.

Paul a dat din mână și a strâns sacoșele.

— Hai, ia-le sus, și îți aduc și eu ceai și pâine prăjită imediat, dacă vrei.

Sam a luat pungile și a urcat scara, strecurându-se în micuța cameră de oaspeți. Cumva, nu i se părea firesc să stea aici, dar aprecia tot ce făcea taică-su ca să se simtă bine primit, deci corect era să-i facă pe plac. A pus sacoșele pe patul de o persoană, și-a scos bluza de pijama și a extras un tricou Puma din prima sacoșă. A dat să-l pună pe el, apoi s-a oprit, zărindu-și reflexia în oglinda șifonierului. Era palid și slăbănog, ca întotdeauna, cu coastele ieșite, dar nu asta îi atrăsese atenția. Nu, ci cicatricea lungă și subțire de pe abdomen.

O clipă, nu s-a mișcat, privind țesutul roz cicatrizat care ieșea în evidență pe pielea lui albă ca laptele. S-a trezit trecându-și degetul peste el, simțind ridicăturile pe care le știa atât de bine, iar în minte i-au năvălit amintirile. Și-a adus aminte cum a fost dus în grabă la spital, durerea cumplită, confuzia și teama, dar și prezența permanentă a maică-sii, care-l ținea de mână, îl mângâia pe obraz, în scălda în dragostea ei...

Tricoul a căzut pe podea când tânărul s-a prăbușit brusc pe pat. Neaşteptat, mama venise la

el, iar el acum nu mai putea rezista, plângea amarnic sprijinindu-și capul în mâini.

Capitolul 113

Erau legați unul de altul, prinși de o coardă invizibilă născută din durere, suferință și furie. Courtney fusese toată ziua la mai puțin de zece metri de Mike, amândoi prinși într-un dans macabru; ucigașă și victimă mișcându-se cu o sincronizare facilă prin centrul orașului Colchester. Până acum, tânăra păruse să nu-și dea seama că e urmărită, deși clar părea mai prudentă, după o convorbire telefonică în urma căreia rămăsese evident neliniștită.

Tânăra mămică renunțase la cumpărături și se îndrepta spre casă, împingând în viteză căruciorul pe străzi și îndepărtându-se de centru. Din când în când, Mike arunca priviri nervoase în urmă, temându-se că intră într-o capcană, că o să vină peste el iubitul ei solid, o să-l doboare la pământ și o să-i care o ploaie de pumni. Dar nu se vedea niciun semn de pericol, nici vreun indiciu că tânăra ar fi conștientă de prezența lui, așa cum se temea el în cele mai negre fantezii.

Își ținea capul în jos și gluga ridicată, prefăcându-se din când în când interesat de telefonul închis și asigurându-se că evită cele mai vizibile camere de securitate. Cumpărase canadiana grea și blugii decolorați de la un magazin de caritate, plătind cu bani gheață ca să evite să lase urme. Imediat ce fapta avea să fie comisă, o să le ardă și n-o să rămână nicio urmă a siluetei cu glugă care urmărea fiecare mișcare a mamei cu copilul. Până acum, totul mergea conform planului, în ciuda temerilor lui

persistente. Mai avea nevoie doar de o ocazie să dea lovitura.

Care se dovedea mai greu de găsit, pentru că femeia rămânea pe străzi rezidențiale aglomerate. Mike se ținea aproape, încordat și vigilent, străbătut de valuri de adrenalină. Devenea nerăbdător, stomacul îi gemea și avea gura uscată, dar nu se punea problema să renunțe. Primise deja trei mesaje, unul mai urgent decât altul, care-i cereau să ia imediat legătura cu poliția. Habar n-avea dacă știau ceva, dacă descoperiseră că a primit informații confidențiale despre Courtney Turner, dar instinctul îi spunea că perioada în care putea ataca se tot scurta, ținând cont de schimbarea evidentă din comportamentul femeii.

Îndepărtându-se în continuare de centrul orașului, Courtney a luat-o pe străzi lăturalnice, ieșind din aglomerația celor care făceau cumpărături de Crăciun. Acum erau într-o zonă în mare parte rezidențială, ceea ce însemna că prezența lui bătea și mai tare la ochi, astfel că a rămas mai în urmă, strecurându-se cât de ușor putea și rugându-se să rămână nevăzut. Courtney a cotit o dată, apoi încă o dată, împingând căruciorul peste pietrele de pavaj neregulate și fredonând fericită. Cu fiecare stradă, se apropiau tot mai mult de casă, iar temerile lui Mike deveneau tot mai puternice. O să-l umilească oare în această ultimă etapă, dejucându-i fără să vrea planurile? Părea de necrezut că o să aibă un asemenea noroc, și totuși, de ce nu? Până acum, totul mersese în favoarea ei. De ce-ar fi azi altfel? Chiar și așa, ideea era prea mult pentru Mike. Era ca și cum ultimii zece ani nu făcuseră decât să-l aducă în acest moment, în această zi. N-avea cum să se întoarcă acasă cu mâna goală, nu? Și dacă așa se întâmpla, ce ar fi urmat?

Era pierdut în gânduri negre, distrus de viziuni ale eșecului și disperării, însă acum avea parte de o ocazie. A simțit un val de adrenalină, de speranță când a văzut-o pe Courtney oprindu-se în fața unui chioșc cu ziare. Oprindu-se și el, Mike s-a aplecat să-și lege șiretul, privind pe furiș cum Courtney a pus frâna căruciorului, după care a intrat în grabă în magazin, ținând în mână un loz răzuit. Nu-i venea să creadă. Asta să fie, momentul pe care-l așteptase? Dar putea să meargă până la capăt? Chiar putea s-o facă?

Îi zvâcnea capul, iar mâinile îi tremurau de frică. Însă deși simțea cum i se prelinge transpirația pe șira spinării, n-a ezitat, a pornit sigur pe sine, a deblocat căruciorul și l-a împins mai departe în liniște, cu tot cu copilul care gângurea.

Capitolul 114

— Trebuie să plecăm acum? a întrebat Jack șocat.

Olivia s-a uitat la el: era agitat când ajunsese ea, distras și neliniștit, iar acum avea probleme să urmeze niște instrucțiuni simple.

— Da, trebuie să mergem, chiar acum...

Jack a încuviințat, dar tot părea să ezite.

— Jack, am avut un *aranjament*, a continuat Olivia enervată. OK, am venit un pic mai devreme, dar știai că vin. Deci putem să trecem la treabă? Trebuie să ne întâlnim cu restul echipei la Gara Tottenham Hale în jumătate de oră, așa că strânge tot, cărți, haine, cosmetice și aruncă-le în geantă. Poți să lași aici actele de identitate vechi și cheile de la casă — o să ne ocupăm de ele mai încolo. Ei, hai, *vamos*!

Olivia l-a împins spre ușă. El a ezitat, cu un zâmbet vag pe față, apoi s-a întors să plece. Însă chiar atunci a aruncat o privire fugară în cealaltă parte a încăperii. A fost foarte rapidă, doar o clipire, dar Olivia a remarcat-o imediat. Totuși, n-a reacționat, a zâmbit și l-a bătut la cap mai departe, împingându-l în dormitor. Însă când Jack și-a scos geanta de sub pat și a început să-și facă bagajul, Olivia s-a întors în bucătărie.

S-a dus în grabă în cealaltă parte a încăperii, a deschis frigiderul și a verificat rafturile, congelatorul și cutiile pentru legume, după care a renunțat. Apoi a încercat să tragă frigiderul, să vadă dacă e ceva în spate, însă tot nimic. Când îl împingea înapoi la perete, a văzut-o: o bucată de linoleum dezlipită. S-a lăsat imediat în genunchi și a ridicat-o ca să vadă scândurile dușumelei.

Convinsă că e pe calea cea bună, a ridicat puțin prima scândură și a văzut o pungă ascunsă în golul de dedesubt. Transpirată și încordată, a scos punga, a deschis-o și a răsturnat conținutul pe jos. Un iPad și suportul lui au căzut cu zgomot pe podea, sunetul răsunând între pereți. Brusc a cuprins-o furia; bănuielile, convingerile ei se confirmaseră.

Acum știa de ce era Jack atât de puțin dornic să plece.

Capitolul 115

Bătea în ușă, furios și frustrat. Detectivul-sergent Gary Buckland nu era cunoscut pentru răbdare, iar acum începea să și-o piardă de tot. Erau deja aproape 48 de ore de când îl vâna, împreună cu colegii lui, pe Mike Burnham, fără să ajungă nici măcar să-i adulmece urma. Fuseseră de două ori la el acasă, îi lăsaseră nenumărate mesaje, năvăliseră peste o reuniune de familie la fosta lui soție și aflaseră de la fostul lui șef, Simon, absolut toate detaliile despre lipsa de concentrare și deriva lui Mike. Dar tot nu erau mai aproape de a-l găsi, ceea ce știa că o s-o înfurie pe Chandra Dabral.

Gary a bătut din nou în ușă, după care a apăsat pe sonerie, vărsându-și frustrarea pe casa pustie. Spre surprinderea lui, a auzit brusc mișcare și speranțele i-au reînviat… însă era doar vecinul lui Burnham, care scosese capul pe ușa din față, supărat și nefericit.

— Ce se-ntâmplă, amice? Dacă nu-i aici, nu-i aici.

Gary s-a uitat o clipă la bărbat, apoi a scos degajat legitimația și i-a arătat-o.

— E o acțiune a poliției, domnule, a răspuns el autoritar. Dacă nu vă deranjează…

— Sigur, categoric, a răspuns repede bărbatul rușinat. Vedeți-vă de treabă. Numai că nu-i aici, așa că s-ar putea să vă pierdeți vremea, atâta tot.

— Știți sigur că e plecat?

— Da, a plecat cu mașina dimineață devreme și nu s-a întors încă. În mod normal, parchează chiar în față, puteți să vedeți că nu-i aici. Conduce o mașină albastru-închis…

— Un VW sedan, da, știu. Mulțumesc, ne putem ocupa noi mai departe.

— Încercam doar să ajut..., a bombănit vecinul retrăgându-se.

Gary l-a privit, apoi s-a întors. Cu toată vorbăria lui curajoasă, era nesigur ce trebuia să facă mai departe. Puteau să declanșeze urmărirea mașinii, în speranța că poate a fost înregistrată de camerele de supraveghere din trafic, însă Burnham nu fusese văzut în locurile obișnuite, ceea ce-l îngrijora. Săptămâni, ba chiar luni la rând, Burnham avusese niște obiceiuri riguroase, colegii confirmând că mergea de-acasă la serviciu și după aceea înapoi, singura deviere fiind câte un drum la supermarket din când în când. Deci de ce a dispărut brusc de pe fața pământului, venind acasă noaptea târziu, doar ca s-o șteargă la prima oră? De ce nu răspundea la e-mailuri, de ce nu îi suna înapoi? Cu siguranță aflase până acum că vor să discute urgent cu el, deci de ce se străduia atât de tare să evite orice contact?

Gary s-a întors la mașină, plin de gânduri negre. Obținuseră istoricul convorbirilor lui Burnham, inclusiv un mandat extraordinar pentru acces la conținutul mesajelor, descoperind că temerile lor cele mai mari se confirmau. Mike Burnham *primise* detalii despre domiciliul lui Courtney Turner și nu spusese nimănui. Nici familiei, nici prietenilor, nici chiar lui Graham Ellis, care încă avea un interes părintesc față de el. Dacă luai în considerare și comportamentul lui dezordonat de la serviciu, imaginea devenea clară — un bărbat îndurerat, plin de resentimente, al cărui echilibru fusese distrus când descoperise că ucigașa fiicei lui stătea la mai puțin de o oră de mers cu mașina.

Contactaseră imediat poliția din Essex, care trimisese o echipă în apropiere de noul domiciliu al lui Turner, însă Gary începea să se întrebe dacă nu cumva era deja prea târziu. Azi era vineri, iar Mike Burnham primise informația marți dimineață. Cu ce se ocupase în timpul ăsta? Făcuse oare planuri? Să fie posibil să se gândească la ceva periculos, ceva nesăbuit? Părea o nebunie, pentru că Burnham nu dădea impresia unui om violent, însă hotărârea sa de-a evita orice amestec al poliției, de a se da la fund îl alarma pe Buckland.

Unde *dracu'* era?

Capitolul 116

— Unde-i copilul meu? Unde-i copilul?

Courtney cerceta disperată strada, țipând sălbatic în căutarea lui Jailan. Fusese chiar aici, chiar în fața magazinului, iar acum nu mai era.

Se simțea slăbită, amețită, nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Lipsise doar o clipă, iar căruciorul era oprit în siguranță pe o stradă sigură din suburbie, și totuși în fracțiunea aia de secundă dispăruse. Primul ei gând fusese că a cedat frâna. Alergase pe stradă cu sufletul la gură, așteptându-se s-o vadă pe fetița ei scumpă naufragiată, în cărucior, în mijlocul străzii... însă strada era pustie.

Intrată în panică, fugise până în capătul străzii, uitându-se printre mașinile parcate, după care o luase înapoi, pe cealaltă parte a străzii. I-au venit în cap toate tipurile de scenarii posibile. Să fi coborât cumva Jailan din cărucior? Dar, dacă așa era, unde e? Nu putea decât să se târască, deci n-avea cum să fi ajuns prea departe. Să fi văzut vreo bătrână binevoitoare căruciorul și să-l fi dus la cea mai apropiată secție de poliție? Era posibil, bineînțeles, dar n-ar fi avut cum să se miște atât de repede încât să nu se mai vadă când s-a întors Courtney în stradă. De fapt, ar fi trebuit să ia căruciorul aproape imediat ce intrase ea și n-avea nicio logică, decât dacă îl luase cineva intenționat...

Courtney era amețită și o copleșise spaima, când a început să prindă contur un gând negru. Dar tot a țipat, urlând după fetița ei, sperând să capete un răspuns, un semn oarecare, chiar dacă

era doar un strigăt de ajutor, dar nu s-a auzit nimic. Strada era pustie, fără niciun semn de viață.

Ce dracu' să facă? Să-și sune consilierul de probațiune? Să sune la poliție? În timp ce dezbătea, a început să-i vibreze telefonul. L-a scos din buzunarul hainei și s-a uitat la număr, sperând că apelul îi va aduce mântuirea, vreun răspuns la ghicitoarea asta înspăimântătoare. N-a recunoscut numărul, dar coincidența părea prea mare ca să-l ignore, așa că a răspuns fără nicio ezitare.

— Alo! Cine e? a întrebat ea fără suflare, panicată.

O scurtă tăcere, apoi a răspuns un bărbat, șuierând cuvinte care i-au înghețat sângele în vine.

— Bună, Courtney. Sunt Mike Burnham.

Capitolul 117

— Cum se numește, vă rog?

— Margaret Withers. A fost adusă dintr-un incendiu din Bedford aseară.

Recepționera a verificat în sistem, după care a ridicat nedumerită privirea spre Robert Slater.

— Sunteți sigur că a fost adusă la spitalul ăsta?

Robert a verificat teatral ceva în telefon.

— Spitalul Lister, secția de arși. Cel puțin așa mi-a spus fratele meu...

— Ei bine, nu văd nici urmă de ea în sistem. Puteți căuta în secție, să vedeți dacă știu ei ceva. Întrebați la recepția principală de la etajul trei.

— Mulțumesc.

Robert Slater deja se îndepărta, ținând capul în jos ca să evite numeroasele camere de securitate din holul spitalului aglomerat din Stevenage. S-a îndreptat spre lifturi, a apăsat butonul de chemare, privind dezgustat ceata de vizitatori și pacienți care așteptau răbdători împreună cu el. În mod normal, se ferea de spitale ca de ciumă — petrecuse mult prea mult timp în spitale în copilărie, mulțumită crizelor de furie ale lui taică-su —, dar azi făcea o excepție, ca să termine ce începuse aseară.

Ușile liftului s-au deschis cu un țiuit și el s-a urcat. Când liftul s-a umplut încet-încet, apoi a început să urce, și-a căutat cuțitul în buzunar, trecându-și degetul peste lama periculoasă, zimțată. Era un cuțit de vânătoare uzat, dar solid, singurul lucru păstrat din copilărie pentru care avea vreo urmă de afecțiune, un moment trecător de generozitate din partea lui taică-su. Acum se

bucura de compania lui. Cu un cuțit, măcar știai cum stai.

Și acum își blestema hotărârea de-a folosi focul ca armă. Atunci i se păruse o cale potrivită de răzbunare — Janet avea să sufere aceeași soartă ca Gwyneth și Susan. Însă focul era imprevizibil, ca și reacția oamenilor în fața lui. Era convins că făcuse destul ca să se asigure de moartea lui Janet — o legase, încuiase ușa în urma lui —, însă privise îngrozit cum sora lui mai mică se aruncase din rulota în flăcări, căzând pe iarba înghețată. Deși suferința ei zgomotoasă îi dăduse satisfacție, Robert își dăduse imediat seama că Janet n-avea să moară, că *dăduse greș*.

Plecase din tabără în cea mai neagră dispoziție. Familia îi încredințase o misiune, iar el îi dezamăgise pe toți. Amărât, dezorientat, a ajuns la mașină și a plecat în viteză, găsind în cele din urmă adăpost într-un refugiu izolat pe marginea drumului, unde a băut whisky și și-a blestemat norocul, până când zorii letargici l-au readus în simțiri. Știind că Janet suferise arsuri grave, se dusese direct la Lister, spitalul aflat cel mai aproape și cel mai mare din Hertfordshire. Prezența poliției în parcare și-n hol îl convinsese că e pe calea cea bună și a simțit imediat cum renaște dorința de răzbunare. Tot ce-i mai trebuia era o cafea tare și o clipă, două ca să se trezească, după care a părăsit mașina, și-a tras șapca pe ochi și a pornit hotărât spre intrarea principală. Janet n-avea să-i scape și a doua oară.

Ușile liftului s-au deschis, iar Robert a coborât la etajul trei. A urmat indicatoarele și a ajuns la secția de arși, unde a așteptat până când asistenta a fost neatentă și atunci a trecut pe lângă recepție și a intrat în secție. Era mare, cu trei coridoare care se despărțeau din intersecția principală, dar a știut

imediat unde era tratată Janet, pentru că polițistul în uniformă care stătea de pază la ușă îi trâmbița prezența.

Hotărât să nu atragă inutil atenția, s-a uitat pe coridorul din mijloc, prefăcându-se că verifică numărul saloanelor, ca și cum ar fi încercat să se orienteze. Tot timpul și-a ținut privirile îndreptate spre coridorul din stânga lui, privind cum treceau pe lângă el două asistente care plecau în pauză. O altă privire aruncată în spate l-a asigurat că nu mai era absolut nimeni pe coridorul din stânga, cu excepția polițistului singuratic.

A tras adânc aer în piept și s-a întors, apoi, gemând zgomotos, s-a împleticit pe coridorul lui Janet. S-a sprijinit de perete, clătinându-se violent pe picioare, și a făcut doi pași spre salonul ei, după care s-a prăbușit. A început să se zvârcolească, aruncând nebunește din mâini și din picioare, după care a început să se sufoce. A urmat o pauză, care a părut o veșnicie, în care Robert a crezut că planul lui a dat greș, apoi a auzit pași grăbiți venind spre el. În câteva clipe, a văzut chipul îngrijorat al polițistului care se apleca să vadă ce-i cu el.

— Ești bine, amice?

Brusc, Robert a încetat să se mai zvârcolească, l-a prins de guler și i-a apăsat cu putere vârful cuțitului în burtă.

— Dacă scoți un sunet, te spintec ca pe pește. Înțeles?

Polițistul șocat a încuviințat, alb ca varul.

— Fă ce spun și o să fie în regulă. Dacă nu...

Lăsând amenințarea să plutească în aer, Robert Slater s-a ridicat și, împingându-l pe polițist în fața lui, l-a îmbrâncit pe coridor. A zărit în față o debara și s-a îndreptat direct spre ea, a deschis ușa și l-a aruncat înăuntru. Alarmat, tânărul a încercat

să se întoarcă, însă Robert era prea rapid și l-a lovit cu putere cu mânerul cuțitului în ceafă. Amețit, polițistul a căzut pe podea, iar Robert a venit imediat peste el, băgându-i o batistă în gură și trăgându-i brațele la spate. Tânărul polițist s-a împotrivit, însă nu mai putea opune rezistență, iar Robert a scos o coardă de nailon din buzunar și a început să-i lege mâinile.

Capitolul 118

— Fă-o, Jack! Fă-o sau jur că anunț în clipa asta.

Olivia îl târâse din dormitor, punându-l în fața dovezii, care stătea acum pe masa din bucătărie. Jack se uita la iPad ca și cum ar fi văzut o stafie.

— Jur că spun adevărul... nu l-am mai văzut până acum.

— Nu. Pur și simplu, *nu*! a ripostat Olivia, băgându-i un deget acuzator în față. M-am dat peste cap să te ajut. Ți-am susținut punctul de vedere, te-am apărat, te-am acoperit când ar fi trebuit să te raportez. Și *așa* mă răsplătești? N-ai vrut să pleci azi-dimineață pentru că nu voiai să-l lași aici. Știu că e al tău, așa că deschide-l.

Jack încă ezita, palid și asudat. Olivia s-a enervat, l-a luat de braț și l-a dus la tabletă.

— Dă-mi drumul, mă doare!

— Nu-mi pasă! Deschide-l acum!

Jack s-a prăbușit pe scaun scâncind încetișor, fără să facă niciun efort să se conformeze. Înfuriată, Olivia l-a pocnit cu putere peste creștet, făcându-l să tresară în timp ce gemea înfundat. Iar acum, în sfârșit, s-a aplecat și a scris cu viteza luminii șase cifre. S-a deschis imediat o cameră de discuții, în stânga căreia se afla un inbox ce părea să se umple rapid cu mesaje, numărul celor primite crescând permanent.

— Ăsta ești tu?

Jack a încuviințat îmbufnat, cu privirile la masă.

— Deci mesajele astea sunt toate pentru tine?

O nouă încuviințare rezervată.

— Du-te la mesaje trimise.

— Olivia, te rog, l-am deschis...

— Dă-te deoparte, mă descurc singură.

L-a împins cu umărul și a deschis mesajele trimise, unde a găsit unul singur. A apăsat pe el și a început să citească.

— Bună. Mă cheamă Dawn. Sunt mama unei fetițe de trei ani care-i numai bună de...

Vocea i s-a frânt. Umilit, Jack s-a întors rugător spre ea:

— Îmi pare rău, Olivia. N-am vrut să fac...

N-a apucat să spună mai mult, pentru că Olivia l-a lovit cu putere în obraz, dărâmându-l de pe scaun și aruncându-l pe podea. Șocat, s-a ridicat greoi în genunchi și a dat cu ochii de Olivia, amenințătoare lângă el.

— Ce dracu' ai făcut? Toți banii, tot timpul pierdute pentru reabilitarea ta, și tu faci *asta*? La câteva zile după ce-ai fost eliberat? Ce mama dracului, Jack?

— Îmi pare rău, îmi pare rău...

Suspina din greu, cu mâinile la față, jalnic, învins, expus.

— Am avut încredere în tine, nenoro...

În momentul acela, s-a stăpânit, conștientă că țipa. S-a adunat și i-a șuierat:

— Sunt tentată, *foarte* tentată să te las aici, Jack. Să te abandonez în clipa asta, să te las să te descurci singur...

— Te rog, nu!

— Dar spre deosebire de tine, eu mă țin de cuvânt. Așa că o să te scot de-aici, o să te duc într-un loc sigur. Și după aia o să ne ocupăm de *asta*.

Jack era încă la podea, cu mâna întinsă, căit și supus, însă ea i-a îndepărtat-o supărată.

— Dar să nu-ți faci iluzii, Jack, pentru că lucrurile vor sta cu totul altfel de-acum încolo. Am încercat să te ajutăm, să-ți oferim un nou început, te-am

crezut pe cuvânt când ai spus că vrei să te schimbi, să devii un om mai bun. Și acum, ce aflăm?

Jack încă îi evita privirea, însă Olivia l-a prins de bărbie și l-a obligat să se uite la ea.

— Că ți-ai bătut joc de noi tot timpul.

Capitolul 119

Chandra Dabral se plimba prin birou, neliniștită și nerăbdătoare. După interogatoriul cu Chambers, avusese o discuție îndelungată cu avocata lui, subliniind beneficiile pe care le-ar avea clientul lui în urma unei mărturisiri complete și sincere. Mesajul ei fusese direct, însă reacția avocatei fusese dezamăgitoare, clientul ei susținea în continuare că este nevinovat. Frustrată, Chandra o trimisese înapoi în sala de interogatoriu să-și convingă clientul, dar până acum nu ieșise niciun fel de fum alb. De ce dura atât? Ce era de discutat? Subcomisarul Draper o sunase deja de două ori în cursul dimineții, întrebând ce progrese făcuse, iar ea rămânea fără scuze cu care să-l amâne.

O bătaie la ușă a făcut-o să ridice privirea plină de speranță, însă a fost dezamăgită să vadă că nu era sergentul de serviciu.

— Orice-ar fi, trebuie să aștepte, i-a spus agentei Reeves, când a văzut-o venind.

— Nu sunt sigură că se poate.

— Mai târziu, detectiv-agent Reeves. Sunt într-un moment critic al interogatoriului lui Guy Chambers…

— Tocmai de-asta trebuie să vezi ce am aici.

Chandra a simțit cum o cuprinde neliniștea, când colega ei i-a întins o declarație de martor nouă.

— Cine-i Sol Harrison? s-a interesat ea, citind semnătura de pe document.

— Un cântăreț ambulant, care locuiește și muncește în Reading.

— Spune mai departe, a îndemnat-o Chandra prudentă.

— Păi, încercam să aflăm data și ora exacte când a fost făcută fotografia lui Emily Lawrence în Reading, a început Reeves. Așa cum ai sugerat, am publicat poza online și în ziare și am întrebat dacă se recunoaște cineva în imagine. Ne-au contactat o grămadă de oameni și Harrison s-a recunoscut în fotografie.

— Dar nu-i niciun bărbat în poză, a ripostat Chandra nerăbdătoare. Doar o bătrână cu căruciorul de cumpărături și o mămică tânără.

— Nu se vede din prima, a replicat Reeves, întorcând declarația, ca să arate fotografia printată. Dar aici, în vitrina magazinului, se vede reflexia cuiva. E cu spatele la fațada magazinului, dar...

— I se văd silueta și gâtul chitarei, a intervenit Chandra când a văzut umbra.

— Oricum, el se mișcă mult, cântă în diferite locuri din Reading, însă știe sigur că era în față la Tesco Metro pe 2 decembrie dimineața.

— E doar ce-și amintește sau avem și ceva mai concret? Tichete de parcare, bilete de călătorie?

— Avem ceva mai bun de-atât. Are un cititor de carduri, pentru că nimeni nu mai are cash la el. Face legătura direct cu contul lui bancar...

A scos un extras de cont printat.

— ...care arată data, ora și valoarea tuturor încasărilor.

Chandra și-a trecut privirea peste șirul de tranzacții, urmărind datele.

— Deci scurgerea de informații a avut loc pe 5, dar fotografia lui Lawrence a fost făcută *cu trei zile înainte*. Ceea ce înseamnă că trebuie să confirmăm prezența lui Chambers în Reading pe 2 decembrie.

— Asta-i problema, a răspuns timidă Reeves. Guy Chambers era la Paris în ziua aceea, la o întâlnire cu omologul său francez. N-a pus piciorul în Reading pe 2 decembrie. De-asta voiam să vorbesc cu tine.

Chandra a privit-o șocată.

— Ești *sigură*?

— Foarte sigură. Secretara lui tocmai mi-a trimis pe e-mail programul. Acoperă noiembrie și decembrie, indicând exact unde s-a aflat Chambers în fiecare clipă. În plus, am căutat online. Există un comunicat de presă cu ocazia vizitei la Paris, însoțit de imagini. *Categoric* Guy Chambers a fost în capitala Franței pe 2 decembrie.

Chandra s-a lăsat peste birou, rămasă fără aer.

— Îmi pare foarte rău, șefa, m-am gândit că trebuie să șt...

— Dar *trebuie* să fie el, a insistat Chandra. ADN-ul lui e pe telefonul de pe care au fost transmise informațiile, de pe care a fost trimisă poza lui Lawrence la Justiția Nu Doarme Niciodată. Considerăm că i-a înscenat cineva asta?

— Sau că e în cârdășie cu cine a făcut poza?

Niciuna dintre ipoteze nu le ducea mai departe.

— Bine, o să vorbesc din nou cu Chambers, s-a trezit Chandra spunând, deși i se învârtea capul. Spune-le și celorlalți — trebuie s-o luăm de la capăt. Cine a fost la conferința de la Shepherds, Bush, în Oxford Circus și în Reading în zilele respective. Verificăm pe toată lumea, am nevoie de *nume*.

În timp ce Reeves pleca în grabă să facă ce-i spusese, Chandra și-a lăsat greutatea pe birou, privindu-și pantofii. Să fi fost posibil ca Guy Chambers să spună adevărul? Să *fie* într-adevăr

nevinovat? A răsuflat adânc și a încercat să se adune, însă îi era greață și mintea ei făcea tumbe. Voise să termine azi, să-l aresteze definitiv pe Chambers. Însă acum era și mai năucită și derutată, autorul acestor crime îngrozitoare părând să fie veșnic de neatins.

Capitolul 120

— Ei, asta-i o situație tristă, nu?

În tonul lui Jeremy Firth se simțea o bucurie care-l neliniștea pe Christopher Parkes. Fusese convocat la etajul opt și venise în grabă din birou, așteptându-se să-l găsească pe Firth spumegând în legătură cu vreun nou dezastru, poate chiar pe punctul să arunce prosopul. Dar, spre surprinderea lui, azi șeful lui părea optimist, ba chiar triumfător.

— S-a mai întâmplat ceva? s-a interesat Christopher încercând să-și ascundă tulburarea.

— Într-un fel, a răspuns Firth, uitându-se atent la adjunctul lui.

— E Emily Lawrence? S-a întâmplat ceva?

— Nu, ea e foarte bine. Pentru *tine* îmi fac griji.

A zâmbit arătându-și toți dinții și părând să-l străpungă cu privirea pe Christopher.

— Am vorbit la telefon cu Penny azi-dimineață. Era foarte supărată, a făcut cele mai bizare acuzații.

Christopher n-a reacționat, însă avea nervii întinși și tot trupul îi zvâcnea de neliniște.

— Din ce zice ea, în ultimii doi ani ai avut o aventură cu Olivia Campbell, care este acum însărcinată.

Christopher s-a uitat la șeful lui, apoi a afișat tot șocul și dezamăgirea de care era în stare.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, Jeremy. Nu era nevoie să fii implicat și tu în nebunia asta. Mă tem că Penny a fost dintotdeauna paranoică în legătură cu Olivia, habar n-am de ce, și cumva i-a intrat acum în cap că am avut o relație, ceea ce

categoric nu e adevărat. Nu m-aș comporta niciodată atât de neprofesionist.

— Și atunci, negi?

— Categoric.

— Așa m-am gândit și eu, și de-asta am sunat-o imediat după aceea pe Olivia. Am prins-o când se ducea să-l ia pe Jack Walker. Mi-a confirmat *tot* ce-a zis soția ta.

Lui Christopher i s-a scurs sângele din obraji când și-a dat seama că intrase direct într-o ambuscadă.

— Sunt într-o situație destul de dificilă, Christopher. Nu e momentul ideal, ținând cont de tot ce se petrece, însă în condițiile acestea îți cer să-ți reconsideri poziția.

— Doar nu vorbești serios? a izbucnit Christopher.

— Ah, nu trebuie să facem mare caz. Poți să spui că demisionezi din motive de sănătate sau ca să petreci mai mult timp cu familia, ce crezi tu că merge mai bine pentru tine și Penny.

Firth a zâmbit larg, compasiunea lui prefăcută era cât se poate de transparentă.

— Nemernicule! a ripostat Christopher înfuriat. M-ai pândit încă de la început, nu?

— Nu, Christopher, tu m-ai pândit *pe mine*. Ai uneltit cu javra aia de la *Daily Mail*, ai încercat să mă obligi să plec, ai încercat să-mi iei postul.

Christopher nu putea nega nimic din toate astea, iar dispoziția nu i s-a îmbunătățit când Firth a conchis:

— Dar acum ai dat-o-n bară magistral, nu?

Capitolul 121

Ce dracu' o să-i spună? Ce-ar putea spune ca să compenseze tot ce se întâmplase în ultimele 24 de ore?

Sam încerca să-și țină emoțiile sub control în timp ce mergea pe coridorul spitalului, dar știa că riscă să cedeze în orice clipă. Fusese împovărat de vină *dinainte* de telefonul de la Lister, care-l anunța despre internarea maică-sii. Acum avea senzația că n-o s-o mai poată privi niciodată în ochi. Cât de insensibilă părea hotărârea lui s-o părăsească, fugind acasă la tatăl lui cu jumătate de normă, lăsând-o vulnerabilă în fața unui atac din partea fratelui ei! Sam fugise pentru că se simțise copleșit, furios, confuz, dar dacă ar fi stat să se gândească, dacă ar fi *ascultat* ce-i spunea maică-sa, ar fi văzut că nu făcuse niciodată decât ce considerase ea că era mai bine.

Nu voise să-l mintă, dar fusese obligată de tribunale, de Serviciul de Probațiune și, bineînțeles, și de propriul sentiment zdrobitor de vinovăție. Acum înțelegea cât de dezgustată era de trecutul ei, cât de mult își dorea să se îndepărteze de fetița furioasă și violentă, și cine putea s-o acuze? Avusese o copilărie cumplită, în timp ce a lui fusese stabilă, plină de căldură și dragoste. În ciuda divorțului părinților, Sam nu se simțise niciodată neiubit sau nedorit. Exact asta îi spusese și lui taică-su dimineață, când acesta încercase să-l convingă să nu o caute pe maică-sa la Lister, însă Sam nu s-a lăsat convins, cu mintea plină de amintiri despre grija afectuoasă cu care-l copleșise ea de-a lungul anilor. Întoarcerea într-un spital i-a

reamintit de veghea maică-sii la patul lui, în timpul și după operația de apendicită, și și-a dat seama cât de nedrept a tratat-o, cât de greșit a judecat-o, cât de mult își dorea să se revanșeze. Spera doar că o să ajungă la timp. Habar n-avea cât de grave sunt rănile și se temea că soarta va interveni din nou și-i va lua dreptul la reuniunea afectuoasă după care tânjea.

l-au dat lacrimile când s-a conturat gândul ăsta îngrijorător. Și-a descheiat haina și a deschis-o larg, dorindu-și să simtă aerul rece. Spitalul părea supraîncălzit, fără aer și cu o atmosferă grea. S-a simțit brusc copleșit, evenimentele din ultimele două zile părând aproape incredibile din cauza brutalității și cruzimii lor. ldeea că mama lui a fost atacată și lăsată să moară în incendiul acela era prea mult. Cât de îngrozită trebuie să fi fost? Cât de singură și speriată? Și cât de mult trebuie să sufere acum?

Adunându-și curajul, Sam a mers mai departe, îndreptându-și pașii nesiguri spre recepția secției de arși de la etajul 3. Când s-a apropiat, asistenta a ridicat privirea. Sam a scos buletinul din buzunar și i l-a întins.

— Sam Lawrence. Cred că mama e tratată aici. Emily Lawrence, deși e posibil să fie înregistrată cu alt nume...

Ezita să-i dezvăluie identitatea reală, neștiind sigur care sunt regulile.

— Știu ce vrei să zici, a răspuns repede asistenta, cercetându-i cu grijă actele, după care s-a uitat la trăsăturile lui neliniștite. Dar trebuie să vorbesc întâi cu poliția, pentru că accesul e restricționat.

Sam și-a luat actele înapoi, simțind o urmă de optimism. Dacă accesul era controlat strict, atunci probabil că mama lui *trebuie* să fie în viață.

— E bine?

Asistenta a tăcut, oprindu-se ca să se uite la el.

— Cât de grave sunt rănile? a insistat el.

— Stai o clipă, mă întorc imediat, a răspuns evaziv femeia și a plecat în grabă.

Sam a înjurat în barbă. Oare mama lui chiar nu mai avea niciun fel de drepturi? Crimele ei erau un asemenea tabu, existența ei, un secret atât de bine păzit, încât nici fiul ei nu avea voie să știe dacă trăiește sau a murit?

S-a foit nerăbdător de pe un picior pe celălalt în timp ce-o aștepta pe asistentă sau pe vreun polițist, cineva care să vină și să-i curme nefericirea. Au trecut 30 de secunde, apoi un minut, iar în cele din urmă asistenta s-a întors, stânjenită. Cu un zâmbet forțat, s-a întors la birou și și-a scos stația radio de la centură.

— Stai aici. Trebuie doar să...

N-a explicat, vorbind rapid în stație în timp ce se îndrepta în grabă spre corpul central al spitalului. Sam n-a înțeles ce spunea, însă modul în care vorbea l-a alarmat. Ceva era în neregulă.

S-a pus din nou în mișcare, mânat de instinct. A ajuns la o intersecție și a văzut trei culoare care duceau în zone diferite ale secției. Mama lui putea fi în oricare dintre saloane, deci încotro s-o ia? Ar fi trebuit să fie un polițist, ținând cont că Robert Slater era încă în libertate, dar, ciudat, toate cele trei culoare păreau pustii. Pe care să-l aleagă? Stânga? Mijloc? Dreapta? Și chiar trebuia să meargă pe toate coridoarele și să verifice toate saloanele? Putea să facă așa și să-l găsească pe cel care-i trebuia *înainte* să se întoarcă asistenta?

A luat o hotărâre și a pornit spre cel central.

Însă chiar atunci, o mișcare pe care-a prins-o cu coada ochiului l-a făcut să se oprească. Cineva tocmai ieșise de pe o ușă din capătul îndepărtat al coridorului din stânga. A făcut un pas înapoi și s-a

întors spre siluetă, sperând că ar putea fi un polițist, un chirurg, cineva care l-ar putea liniști. Însă era clar că nu e un profesionist, deși tocmai ieșise dintr-o debara. Era îmbrăcat cu blugi mototoliți și o geacă pătată și avea o șapcă de baseball trasă peste față. Sam s-a încordat imediat, alarmat de ceva din înfățișarea bărbatului. Se mișca grăbit, dar furișat, aparent hotărât să-și țină fața îndreptată spre podea.

— Alo?

Glasul lui Sam a răsunat pe coridor, determinând o reacție imediată. Bărbatul a ridicat privirea și Sam a încremenit. Trăsăturile răuvoitoare, preocupate, îndreptate spre el îi aparțineau unchiului său, Robert Slater. Un bărbat pe care nu-l întâlnise până acum, dar a cărui față era acum peste tot la știri.

— Ce dracu' cauți aici? a întrebat Sam.

Slater n-a răspuns, clar șocat de vederea nepotului. Bărbatul și băiatul s-au privit în ochi, despărțiți de toată lungimea coridorului, provocându-l fiecare pe celălalt să facă prima mișcare. Apoi Slater s-a hotărât, a scos un cuțit din buzunar și a țâșnit pe coridor. Sam n-a ezitat și s-a lansat înainte, alergând în întâmpinarea lui. Slater era rapid și s-a oprit brusc la ușa unui salon privat, pe care a deschis-o. Sam n-a avut decât o fracțiune de secundă să reacționeze și s-a aruncat în față, izbindu-se de unchiul lui, după care au căzut amândoi în spate.

O clipă, lumea s-a întors cu susul în jos, apoi s-au prăbușit amândoi, Sam lovindu-se de peretele din fund. Fără aer, s-a ridicat, însă a văzut că Slater era deja în picioare, fluturându-i în față un cuțit impresionant.

— Doi la preț de unul? a întrebat el aruncându-i o privire pofticioasă. Îmi convine de minune.

Slater s-a aruncat înainte, îndreptând cuțitul spre gâtul lui Sam. Băiatul s-a tras în stânga și a evitat lovitura, iar vârful cuțitului a intrat în tencuială. Robert l-a smuls ca să-l elibereze și l-a atacat violent, atingându-i umărul. Sam se mișcase însă rapid, iar lama a tăiat mai mult prin bumbac decât prin carne, și băiatul a rămas nevătămat. Slater s-a împleticit înainte pe lângă el, dar s-a întors repede, legănându-se instabil pe picioare și pregătindu-se să atace din nou.

— Pleacă! a țipat Sam. Pleacă acum și poate mai scapi.

— Dar nu *vreau* să plec, a șuierat răutăcios Slater. Vreau s-o omor pe javra aia rea. Și dacă nu vrei să ajungi și tu lângă ea, în locul tău m-aș da deoparte, fiule...

— Nu plec nicăieri, a răspuns Sam mânios, oprindu-se în dreptul ușii deschise.

— Ți-ai risca viața pentru *aia*? a întrebat Slater batjocoritor, arătând cu capul spre salon. Tot nu vezi? Maică-ta-i o lepădătură.

Băiatul s-a uitat la unchiul lui, simțind cum se înfurie tot mai tare cu fiecare cuvânt.

— Lepădătură care ar fi trebuit scutită de suferință cu mulți ani în urmă. A omorât două fete, două fetițe nevinovate. Dac-ar exista dreptate, ar fi spânzurat-o de-atunci.

Sam simțea că furia îi scapă de sub control. De ce nu tăcea odată?

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată, nu?

Slater a făcut un pas spre Sam, ridicând cuțitul. Se aștepta în mod evident ca adolescentul să se dea deoparte ca să-și salveze viața, dar Sam a făcut trei pași hotărâți în față și s-a aruncat cu capul în fața unchiului său. Luat pe nepregătite, Slater n-a avut timp să se ferească, iar fruntea lui Sam i-a spart nasul. Urlând de durere, s-a prăbușit pe

podea. Sam a sărit imediat peste el și i-a aruncat cuțitul din mână. Amețit, unchiul lui a încercat să se elibereze, însă băiatul îi țintuise deja brațele cu genunchii și, ridicând pumnul, l-a lăsat să cadă cu putere.

De data asta, a simțit cum îi rupe nasul, iar Slater a urlat de durere. Plin de adrenalină, Sam nu s-a oprit, a ridicat pumnul și l-a lăsat să cadă din nou, iar din gura moale a lui Slater a țâșnit sângele.

— O să plătești, nenorocitule! a șuierat el.

Încă o lovitură, care i-a izbit capul de podea.

— O să plătești pentru ce i-ai făcut.

Încă o lovitură, iar acum ochii victimei s-au dat peste cap în orbite, lăsând să se vadă o mare întindere de alb. Era clar că Slater își pierdea cunoștința, dar Sam tot nu se oprea, urlându-și furia și agonia în timp ce dădea lovitură după lovitură. Nu voia să se oprească — *nu putea* să se oprească —, voia să-l distrugă pe nemernicul care o amenințase pe mama lui. Însă a fost tras brusc în spate, două brațe puternice îndepărtându-l din luptă. Icnind de durere, și-a simțit încheieturile răsucite la spate, iar un polițist care abia mai respira l-a întors și i-a lipit fața de perete.

Fără suflare, gâfâind, Sam s-a uitat peste umăr când cătușele i-au mușcat pielea. Durerea părea să-l readucă cu picioarele pe pământ, iar băiatul s-a uitat îngrozit la bărbatul inconștient care sângera pe podea. Ce dracu' îl apucase? Ce *făcuse*?

Capitolul 122

Căruciorul se hurduca violent pe terenul accidentat, scuturând și cadrul metalic ieftin, și pe nefericita lui pasageră. Dar Mike menținea ritmul, împingându-l în sus și în jos peste grămezile de gunoi în descompunere, zgâlțâindu-l peste fierul vechi și bucurându-se de fiecare smucitură neplăcută. Drumul n-avea să fie ușor, dar erau multe grămezi de resturi putrezite de la groapa de gunoi abandonată, iar Mike era hotărât să nu rateze niciuna. Cu ani în urmă, locul ăsta era un furnicar de oameni, care ofereau îndatoritori servicii de reciclare, însă acum era lăsat de izbeliște și nu era nimeni acolo în afară de Mike și de însoțitoarea lui deloc entuziasmată.

Roata din față a lovit o placă de beton, iar căruciorul aproape că s-a răsturnat, însă Mike l-a tras înapoi și a ocolit obstacolul, pornind mai departe. Dacă fetița care plângea fusese nefericită mai devreme, acum era de-a dreptul înnebunită, șocul impactului făcând-o să sufere și mai tare. Țipetele ei răsunau, străpungând tăcerea mormântală a acestui loc pustiit, însă n-aveau niciun efect asupra torționarului ei. Mike auzea zgomotul, pricepea urletele asurzitoare, însă nu însemnau nimic pentru el, nu simțea nimic. Ceea ce era un lucru bun, ținând cont de ce urma să facă.

Începea să obosească, era transpirat și respira greu, dar tot nu se lăsa. De fiecare dată când era tentat să reducă ritmul, ba chiar să se oprească, o vedea din nou pe Jessica, plimbată de două fete vesele în susul și în josul grămezilor îngrozitoare

de zgură. Nu arătaseră nici milă, nici îndurare, distrându-se de chinul Jessicăi — filmaseră, pentru numele lui Dumnezeu! —, deci de ce-ar arăta el? Furia, ura asta îl îmboldea să meargă mai departe și a împins în continuare căruciorul peste terenul accidentat chiar și când cadrul protesta și roțile amenințau să cedeze în orice clipă.

Însă un zgomot din apropiere l-a obligat să încetinească și să asculte. S-a orientat și a cercetat zona, zărind o siluetă singuratică ce se ghemuia prin spărtura din gardul de plasă. Gâfâind, încordat, s-a străduit să vadă cine e. Spre ușurarea lui, a recunoscut-o pe Courtney Turner, care s-a îndreptat și a pornit în fugă spre el.

N-a făcut însă nicio mișcare să coboare, uitându-se în depărtare după alți intruși. Courtney se conformase pe loc solicitării lui de a veni aici, spunându-i la telefon că o să vină direct, dar nu l-ar fi mirat să-l înșele. Oare luase legătura cu poliția? Îl chemase pe prietenul ei? Ar fi fost în firea ei să-l trădeze, să-l păcălească să renunțe la justiția firească, dar, spre ușurarea lui, părea să fie cu totul singură.

— Te rog, dă-mi-o înapoi...

S-a întors și a văzut-o la doar 30 de metri de grămada de resturi ruginite pe care stătea.

— Rămâi unde ești! a strigat el.

Dar ea continua să înainteze.

— Vorbesc serios! Rămâi unde ești sau o să...

Tânăra mamă s-a oprit, îngrozită de ce i-ar putea face el copilului.

— Te rog, dă-i drumul. Nu înțelege nimic din toate astea, n-a greșit cu nimic...

— Nici Jessica mea nu greșise, a șuierat Mike. Nu-ți făcuse nimic, și tot ai omorât-o. Ai dat cu pietre în ea până a murit, în timp ce *implora* îndurare...

Cuvintele au lovit-o pe tânără, care a tresărit, ca și cum ar fi resimțit o durere fizică.

— Mai ții minte ce-a zis? a continuat Mike coborând și împingând căruciorul fără menajamente în fața lui. Ții minte cum te-a *rugat* Jessica să te oprești? Presupun că da. Tu și mica ta prietenă trebuie să fi urmărit înregistrarea video de zeci de ori...

— Te rog, domnule Burnham, n-a fost...

— Să nu îndrăznești să-mi spui pe nume! N-ai niciun drept să...

— Sincer, n-a fost așa, a insistat tânăra înlăcrimată și chinuită. *Jur.*

— Ba *exact* așa a fost. Cu cât se ruga Jessica mai mult, cu-atât mai mult te întărâta.

— Nu...

— Cu cât era ea mai neajutorată, cu atât mai mult te distrai.

— Eram doar un copil distrus, nu știam...

— Ei, acum o să simți ce-a simțit și *ea*, a întrerupt-o Mike brutal. O să afli cum e să te simți cu totul neajutorată, abandonată, torturată...

Courtney a ridicat privirea, iar rușinea și suferința fuseseră înlocuite de spaimă curată. S-a uitat la copilul ei care plângea, apoi a făcut un pas înainte.

— Te implor. Nu-i face rău copilașului meu. E tot ce am.

— Și cum rămâne cu copilașul *meu*? i-a răspuns Mike țipând.

— Te rog, a strigat Courtney. Fac orice vrei.

S-a mai apropiat cu un pas de el, disperată să ajungă lângă copil. Însă în clipa aceea, Mike a scos ciocanul din buzunar și l-a ridicat deasupra copilului care plângea.

— Te rog, nu..., a răcnit Courtney, întinzând mâinile spre el.

— Dacă mai faci un pas, jur că...

— OK, OK...

Courtney s-a lăsat în genunchi scâncind și anunțându-și capitularea. Mike a rămas pe loc, cu ciocanul ridicat, bucurându-se de suferința ei.

— Ce vrei? Fac orice..., se ruga Courtney, cu vocea frângându-i-se.

— Vreau dreptate.

Tânăra a ridicat privirea spre el, cu ochii mari, înspăimântată.

— Cineva trebuie să plătească pentru moartea Jessicăi. Ochi pentru ochi.

Courtney a rămas cu privirea ațintită asupra copilului care urla, în timp ce Mike a strâns mai bine ciocanul și și-a încordat brațul pentru lovitură.

— Nu copilul, te rog, nu copilul...

Mike a ridicat brațul deasupra capului, fluturând ciocanul în aer.

— Nu!

Courtney a sărit în față, aruncându-se la picioarele lui și prinzându-l de pantaloni.

— E tot ce am. Singurul lucru bun pe care l-am făcut *vreodată*. Te implor să ai milă de ea, să arăți îndurare...

— Nu există îndurare aici, Courtney. Am trecut cu mult de asta.

— Atunci ia-mă pe mine.

Pregătit să lovească, Mike s-a oprit, surprins de cererea neașteptată.

— Dacă trebuie să faci rău cuiva, atunci fă-mi mie. Eu sunt cea responsabilă, eu sunt cea care i-a făcut rău Jessicăi.

Mike ezita în continuare, sesizând o capcană.

— Ai dreptate, m-a implorat să mă opresc. Și știi ce? Nu mi-a păsat. De fapt, mi-a făcut plăcere să-i fac rău. Aș face-o din nou dacă aș putea...

În urechile lui Mike se auzea tot mai tare un răcnet. Știa că îl ațâță, că-l manipulează, dar nu-și putea înăbuși furia.

— Aș face orice să mai văd expresia aia de pe fața ei. Să-i aud scâncetele jalnice. Te rog, oprește-te, Courtney, *te rog*...

Cuvintele ei deveneau neclare, pentru că simțurile lui Mike erau încețoșate de furie.

— Asta ai vrut să auzi? Ei bine, am spus-o. Acum, fă ce poți tu mai rău...

— Cu plăcere.

În timp ce răcnea cuvintele, Mike a făcut un pas în față și a izbit cu ciocanul în tâmpla lui Courtney.

Capitolul 123

Mergeau pe lângă zid, mișcându-se în viteză pe alee. Până acum, nu întâlniseră niciun obstacol, ajungând amândoi până la poarta din spate fără să observe nimeni. Dar și Olivia, și Jack știau că pericolul este prezent, deci n-au pierdut vremea, grăbind pasul pe aleea din spate, care mergea de-a lungul întregii străzi.

— Când ne întâlnim cu ceilalți? a întrebat Jack gâfâind.

— Cinci minute, a răspuns Olivia, aruncând o privire neliniștită la ceas.

— Unde?

— Parcarea auto de la Gara Tottenham Hale. E aglomerată, o mulțime de oameni în jur. Ar trebui să fim în siguranță.

— Nu puteam să luăm un taxi, în loc să ne furișăm așa?

— Categoric *nu*, a replicat Olivia grăbită. Nimeni din afară, nimeni pe care să nu-l cunoaștem. În momentul ăsta, cea mai bună cale să te ținem în viață e să fim *stricți*.

Jack a încuviințat, dar n-a spus nimic, neliniștit de ideea pericolului care-l pândea; a tresărit când telefonul Oliviei a bâzâit zgomotos. A privit-o atent în timp ce citea mesajul, iar chipul i s-a întunecat o clipă, după care a băgat telefonul la loc în buzunar.

— Care-i problema? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, a răspuns ea scurt. Întârzie câteva minute. Dar ca să fim cinstiți, și noi. Bun, o să ieșim imediat în Glendale Road. De-acolo, avem de mers foarte puțin până la Gara Tottenham

Hale, dar o să fim mai expuși, la vedere. Deci ține-ți capul în jos și rămâi lângă mine, bine?

— Sigur.

Asta era tot ce putea să spună, cu glasul sugrumat de încordare. Au pornit din nou, însă aproape imediat Jack s-a oprit și a prins-o pe Olivia de mânecă.

— Ce dracu'...? a întrebat ea surprinsă.

A ridicat privirea și a văzut încotro se uita. În capătul aleii apăruse o siluetă care venea direct spre ei. Olivia a simțit cum inima i-o ia razna și a mijit ochii, cercetându-l pe intrus. Cine era bărbatul ăsta? Și ce însemna apariția lui bruscă? Apoi a scos un oftat prelung de ușurare. Era doar un pensionar ieșit la plimbare, care nu reprezenta nicio amenințare. L-a tras pe Jack mai departe și a trecut pe lângă el, fără să ia în seamă privirile lui curioase. N-aveau timp.

Când au ajuns în capătul aleii, au încetinit din nou. Olivia s-a uitat în stânga, apoi în dreapta, și din nou în stânga, însă Glendale Road era pustiu, aglomerația de la ora de începere a școlii fiind de mult încheiată.

— Haide!

Au pornit grăbiți în tăcere, ținându-se departe de mașinile parcate, cu ochii cercetând drumul. Telefonul Oliviei a sunat din nou, însă ea nu a acordat atenție soneriei insistente, concentrată acum asupra misiunii. Au ajuns în scurt timp în capătul străzii și au cotit pe Nevis Road, văzând semnul familiar în față. Gara Tottenham Hale era la doar 60 de metri de ei. Sigur nu-i mai putea opri nimic, nu?

— Bun, ultimii câțiva metri sunt cei mai importanți. Fii atent.

Au înaintat prudenți, cu simțurile în căutarea oricărui posibil pericol. Erau așa de aproape unul

de altul, încât Olivia simțea cât de încordat, cât de îngrozit era Jack. I-a aruncat o privire și a văzut transpirația care-i picura de pe tâmplă. Spre surprinderea ei, băiatul a întins brațul și a luat-o de mână, strângând-o cu putere. Era extrem de nepotrivit și probabil că păreau un cuplu foarte ciudat, însă nu l-a respins, ținându-l de mână până au ajuns la intrarea în parcare. Zâmbindu-i încurajator, și-a tras mâna și s-a uitat la ceas.

11:16.

— Bun, preluarea o să aibă loc în vreo două minute. E o dubă Renault Movano, cu numărul de înmatriculare OE16VXL. Numele șoferului e Steve Fielding, bine? O să fie și alți consilieri de față, dar nu e nevoie să vorbești cu ei. Evită discuțiile cu ceilalți, OK?

Jack a încuviințat, încordat, dar ușurat.

— Ei bine, am reușit, Jack. Eu atâta am avut de făcut. Noroc.

Băiatul a dat din cap, palid și emoționat, după care s-a aruncat înainte și a cuprins-o în brațe.

— Mulțumesc, Olivia! a icnit el, lipind-o de el. Îmi pare foarte rău...

— Și mie, a răspuns ea calm. Acum haide, nu atrage atenția asupra ta.

Olivia s-a desprins, s-a întors și s-a îndepărtat cu pas grăbit. Relația lor se încheiase, perioada petrecută împreună ajunsese la final și nu era deloc tristă, deși își dăduse seama că el simte altceva. Cu toate că n-a îndrăznit să se uite în urmă, pentru că nu voia să-l vadă stând acolo singur, a avut impresia clară că privirile lui i-au urmărit fiecare pas.

Capitolul 124

— Ți-am spus că sunt nevinovat.

Guy Chambers se încrunta la Chandra, cu flăcări în priviri.

— Asta am venit să stabilim, a răspuns ea iritată, enervată de tonul lui. Așa că poate renunți la atitudinea asta, ce zici?

Chambers a ridicat din umeri, dar n-a mai comentat, încă bănuitor în privința ei.

— Asistenta ta personală ne-a trimis mai devreme programul tău. Acoperă perioada cuprinsă între 1 noiembrie și 24 decembrie anul acesta. Poți să confirmi că asta e agenda ta?

Chambers s-a uitat când i-a împins paginile tipărite peste masă. Părea iritat de lipsa de loialitate a asistentei, dar a reușit să dea scurt din cap.

— După ce am descoperit că erai la Paris pe 2 decembrie, când a fost făcută poza cu Emily Lawrence, am verificat totul, căutând legături cu oricine altcineva care monitorizează infractori periculoși sau are acces la nivel înalt la Serviciul de Probațiune sau la Ministerul Justiției. Și mi-a sărit în ochi un nume: Olivia Campbell.

S-a lăsat o clipă de tăcere, apoi Guy Chambers a izbucnit în râs.

— Liv? Glumești. E un funcționar public dedicat — prea dedicat, dacă mă întrebi pe mine. În plus, mi-e *prietenă*.

— Chiar și așa, i-am verificat în amănunt deplasările și în mod special utilizarea telefonului. Urmărirea celulelor de telefonie sugerează că a fost

la Shepherds, Bush, Oxford Circus *și* în centru, în Reading, în zilele respective.

— Nu, asta-i o nebunie prea mare. Trebuie să fie o coincidență.

— Nu cred în coincidențe și în plus are o legătură mai veche cu Mark Willis, a continuat Chandra cu convingere, făcând semn spre dosarul de personal al lui Campbell. Încă încercăm să punem lucrurile cap la cap, dar se pare că l-a monitorizat pe Willis imediat ce a fost eliberat din închisoare, când lucra în zona Greater Manchester. A fost consilierul lui de caz șase săptămâni, după care s-a îmbolnăvit brusc, chiar înainte să se transfere în sud.

— Nu mi-a spus nimic, a răspuns Chambers ezitant, brusc mult mai puțin sigur pe el. Ceea ce e ciudat, ținând cont de tot ce se întâmplă. Aș fi zis că Liv ar fi povestit așa ceva.

Părea încurcat de această dezvăluire, astfel că Chandra a profitat.

— Conform agendei tale, ai luat prânzul cu ea acum două zile, la Cinnamon Club?

— Da, așa e, a răspuns el repede. Am făcut schimb de bârfe despre dezastrul total din departamentele noastre.

— Ce-ți aduci aminte despre întâlnire?

— Nimic, a fost doar un prânz obișnuit, ca alte câteva zeci de-a lungul anilor. Suntem prieteni vechi, din facultate...

Chandra a digerat informația, cu un vârtej de gânduri în minte, după care a întrebat:

— Mai devreme, ai insistat că ți s-a făcut o înscenare, că ți s-a întins o cursă, că ți s-a plantat ADN-ul pe telefon. E posibil să fi fost Olivia Campbell?

— Nu văd cum... a răspuns Chambers bâlbâindu-se. Am stat împreună mai puțin de-o oră.

— Și nu ți-a dat vreun telefon, nu ți-a arătat vreun dispozitiv nou sau…?

— Nu, nimic de genul ăsta.

Chambers s-a uitat la ea, părând năucit și tulburat, după care a adăugat:

— Știi despre ce fel de ADN e vorba? Sânge? Transpirație? Piele?

— Nu suntem foarte siguri, dar credem că e mucus sau salivă. Evident că poți să împrăștii salivă când vorbești, iar când strănuți răspândești mucus, germeni și așa mai departe, dar vorbim despre o cantitate serioasă, deci…

Chandra a tăcut, dar atunci Chambers s-a albit brusc.

— În mă-sa!

— Ce-i, Guy?

— Păi, s-ar putea să nu fie nimic, dar și în ziua aia aveam răceala asta nenorocită. Îmi curgea nasul ca la robinet.

— Și?

— Și am avut la mine o batistă cu monogramă, pe care mi-a dat-o fratele meu. Categoric am avut-o la prânzul acela, dar când am avut nevoie de ea mai târziu, după-amiază, n-am mai găsit-o.

— Dar cum ar fi putut să ți-o ia Olivia? Sigur era la tine.

— Da, era, era…

Chambers încerca să-și aducă aminte, apoi i-a picat brusc fisa.

— Dar acum îmi aduc aminte… Am pus-o pe masă când mi-a sunat telefonul. Era de la departament, mă sunau să-mi spună despre moartea lui Andrew Baynes. Am plecat imediat în grabă, Olivia a zis că rezolvă ea nota. Probabil că am lăsat-o pe masă, atunci trebuie s-o fi luat…

Chandra se uita la el. Părea ireal, însă Chambers părea foarte convins.

— Dar de ce, Guy? De ce să facă Olivia așa ceva? De ce să te trădeze, de ce să-și trădeze vocația?

Chambers a ezitat din nou, părând profund tulburat când a răspuns:

— N-am absolut nicio idee.

Capitolul 125

Duba a oprit derapând chiar în fața lui. Sosirea ei fusese atât de bruscă, atât de surprinzătoare, încât Jack a ezitat o clipă, neliniștit de viteza și discreția cu care se apropiase de el. Însă apoi a văzut numărul de înmatriculare — OE16VXL — și temerile i s-au risipit. Asta era. Mașina care o să-l scoată de-aici, calea lui spre siguranță.

Ușa șoferului s-a deschis și a coborât un bărbat solid cu o haină impermeabilă și șapcă de baseball. Ținea capul în jos, dornic să nu atragă atenția, dar l-a salutat întinzându-i mâna.

— Steve Fielding.

Jack i-a strâns mâna ușurat.

— Mă bucur de cunoștință. Sunt Jack Walker.

— Evident. Mergem?

A deschis ușa laterală, dând la iveală un interior fără banchete, unde nu se aflau decât trei bărbați îmbrăcați în treninguri, care stăteau ghemuiți. Jack a făcut un pas înainte, apoi s-a oprit, întrebându-se de ce-și țineau privirile în pământ și nu se uitau la el.

— Care-i problema? a întrebat Fielding supărat. Trebuie să plecăm.

— Nu-i nimic. Doar... s-a bâlbâit Jack, cuprins de presimțiri negre și sesizând accentul de Southend al șoferului.

— Zi odată, Kyle! N-avem toată ziua la dispoziție.

Folosirea numelui său adevărat l-a șocat. Cuprins de panică, a încercat să se întoarcă, însă înainte să apuce, a simțit o lovitură de pumn în ceafă, care l-a trimis în față, în dubă. Apoi l-au prins niște mâini și l-au tras înăuntru. Amețit,

năucit, a încercat să țipe, dar strigătul lui de durere s-a stins când s-a închis ușa.

După câteva clipe, duba a ieșit din parcare, semnalizând regulamentar înainte să se îndepărteze ca melcul de gară și accelerând abia după ce a ajuns pe Glendale Road. Din punctul ei de observație de pe pasarela pietonală, Olivia a privit duba îndepărtându-se, l-a văzut pe Jack dispărând pentru totdeauna, apoi s-a întors și a plecat.

Capitolul 126

Se târa pe pământul tare, cu unghiile crăpate înfigându-se în țărâna rece și tare. Dezorientată, amețită, gemând de durere, Courtney se mișca greoi peste gunoaie, într-o încercare disperată de-a evita loviturile care veneau ca o ploaie peste ea. Mike o urma, alegându-și momentul în care să lovească, copleșind-o cu insulte în timp ce dădea cu capătul bont al ciocanului în coastele ei.

Courtney s-a prăbușit țipând, iar fața i-a lovit pământul înghețat; apoi a reușit să se ridice din nou pe genunchi și palme. Habar n-avea încotro se îndrepta, însă știa că trebuie să încerce să scape de atacatorul care chiar acum îi dădea ocol, simțind mirosul sângelui. Respira scurt și întretăiat, vederea îi era încețoșată, o dureau toate oasele, dar tot se târa înainte, încercând să scape de pedeapsa care știa că vine. Știa că e rea — o nenorocită —, dar nu voia să moară aici, cu fața în țărână, ca un gunoi.

— Cum ți se pare, Courtney? o îmboldea agresorul ei, cu bucurie autentică în glas. Cum e când știi că ești singură? Că nu vine nimeni să te salveze?

Courtney a simțit un val de furie, în pofida durerii. A scuipat un dinte și s-a târât mai departe, hotărâtă să nu se oprească.

— Că o să suferi, că *o să suferi cu adevărat*?

Mâna dreaptă a lui Courtney a atins ceva ascuțit, care i-a sfâșiat pielea, dar și-a înăbușit durerea chinuitoare și s-a împins mai departe. Însă acum l-a simțit pe urmăritor cum o prinde de umăr și-i oprește brusc înaintarea. Șocată, abia a

avut timp să reacționeze când bărbatul s-a aplecat și i-a șuierat cu răutate în ureche:

— Cum e să știi că o să mori în locul ăsta îngrozitor?

— Du-te-n mă-ta!

Din gură i-a țâșnit sânge când a vorbit, dar simțea și furie dincolo de durerea cumplită.

— Ba nu, tu să te duci în mă-ta, Courtney!

Lovitura ciocanului a ajuns direct în cutia ei toracică, scoțându-i aerul din plămâni și aruncând-o la pământ. O clipă, a rămas complet nemișcată, asaltată de cea mai incredibilă dintre dureri, după care o urmă de instinct de conservare a silit-o să încerce să se ridice iar. Dar era inutil, n-avea nici aer în plămâni, nici forță și a căzut înapoi, zdrobită și învinsă.

Bocancii lui Mike Burnham au scrâșnit pe pământ când i-a pus câte un picior de fiecare parte a capului. I-a auzit genunchii trosnind când s-a aplecat și a prins-o de păr, ridicându-i fața ca s-o apropie de-a lui.

— Ai ajuns la capătul drumului, a șuierat el, împroșcând-o cu salivă. Acum o să te omor, în timp ce fetița ta se uită.

Courtney a tușit cu sânge, o tuse profundă, dureroasă, apoi a vorbit sfidătoare:

— Dă-i drumul, atunci. Fă-o. Vezi dacă-mi pasă...

Era jalnică, fără speranță, dar asta era tot ce putea face.

— Ah, o s-o fac, nu-ți face griji. Dar întâi vreau să-mi spui de ce.

— De ce ce? s-a bâlbâit ea nedumerită.

— De ce Jessica?

Era atât de aproape de ea, încât îi simțea răsuflarea fierbinte pe față.

— Erau mii de alți copii. De ce ai luat-o pe ea? De ce-ai luat-o pe fetița mea?

Glasul îi tremura de emoție și se simțea durerea cumplită. Agonia lui, vulnerabilitatea au pătruns-o pe Courtney pe loc și a fost cuprinsă de un val de nefericire, rușine și ură de sine care a înăbușit orice rezistență. Însă în loc să-i răspundă, a început să suspine.

— Nu, nu, nu. O să-mi răspunzi, a avertizat-o el.

Courtney a scuturat violent din cap, chiar dacă vederea îi era încețoșată și o străfulgera durerea prin tot corpul.

— Ai râs la nenorocitul ăla de proces, n-ai zis o vorbă poliției, dar o să vorbești cu mine. Chiar dacă trebuie să-ți rup toate oasele.

Ciocanul a lovit-o din nou în coaste, provocând un nou torent de sânge care i-a erupt din gură. Courtney a icnit și a încercat să se întoarcă dinspre el, dar Mike a prins-o de păr și i-a smucit capul în sus, astfel că acum se uita direct în ochii lui.

— Spune-mi. De ce-ai luat-o pe ea? De ce-ai omorât-o pe Jessica mea?

Fata îi vedea durerea întipărită pe chip, în ciuda nebuniei care-l poseda. Și știa că trebuie să răspundă, deși era convinsă că o va omorî indiferent ce răspuns îi dă.

— De ce?

Urlase cuvântul la ea, zdrobindu-i în sfârșit rezistența. Suspinând, Courtney a deschis gura să vorbească. Își dorea cu disperare să ia sfârșit suferința, să ia sfârșit poate și suferința *lui*, dar știa că adevărul mai mult o să rănească decât o să vindece.

— Nu știu... a răspuns ea gâfâit.

Mike a privit-o fix, îngrozit.

— Nu știu de ce-am făcut-o, îmi pare rău...

Bărbatul s-a încruntat, ochii îi deveniseră două punctulețe întunecate.

— Voiam doar să fac rău cuiva. N-a fost vorba nicio clipă de *ea*...

Mike a lăsat-o să cadă ca pe-un pietroi, iar fața i s-a izbit de pământ. O clipă, vederea i s-a încețoșat complet, apoi, cu un ochi pe jumătate deschis, l-a zărit cum se plimbă de colo-colo, urlând și plângând. Chiar și de unde era ea, la pământ, el părea nebun, distras de cuvintele ei. O clipă, s-a gândit că poate l-a zdrobit, că poate ar supraviețui cumplitei încercări. Însă în secunda următoare, speranțele i-au fost spulberate, părintele îndurerat se întorsese brusc, cu o furie întunecată în priviri. Abia a avut timp să reacționeze când a venit spre ea, s-a lăsat în genunchi și, țintuindu-i fața de pământ, a ridicat din nou ciocanul.

Discuția se încheiase. Acum era timpul să moară.

Capitolul 127

— Spune-mi tot ce știi despre Olivia Campbell.

Christopher a ridicat privirea și a văzut-o pe Dabral venind spre el. Stătuse închis în biroul său în ultima oră, contemplând epava vieții lui, convins că situația nu poate fi mai rea. Însă acum Chandra Dabral venea spre el, cu ochii în flăcări.

— Cum adică? Nu înțeleg... s-a bâlbâit el, încercând să câștige timp.

Dabral n-a reacționat la nedumerirea lui, și-a tras un scaun și s-a așezat în fața lui.

— Guy Chambers ne-a spus totul despre aventura voastră, așa că lasă vrăjeala, a trecut ea la subiect. Știm că ai avut relații intime cu ea mai mult de doi ani, că relația s-a încheiat de curând... așa că am nevoie să-mi spui unde e, ce se petrece și de ce a încercat să-i înscenezе lui Guy Chambers scurgerile de informații.

Christopher se uita la ea perplex.

— Doar nu vorbești serios...

— Al naibii de serios. Unde e?

— Habar n-am.

Dabral l-a privit fără să spună nimic.

— Sincer, habar n-am. Am avut un scandal dimineață, dar n-am mai văzut-o de atunci.

Din moment ce Guy Chambers îl aruncase în groapa cu lei, nu părea să mai aibă vreun rost să se prefacă. Știa deja tot departamentul că fusese dat afară din casă și fără nicio îndoială o să se afle curând și despre sarcina Oliviei.

— Când s-a întâmplat?

— Pe la 8:30.

— La ea acasă, în Tooting?

— Da, apartamentul A, Chandos Place 83. Sincer, am bănuit că e încă acolo, pentru că n-a venit aici toată ziua, din câte știu.

— A plecat de-acasă imediat după ora 9. Din ce zic vecinii, nu s-a întors. Despre ce a fost scandalul?

Christopher s-a uitat la polițistă, apoi a continuat îndurerat:

— Aseară, Olivia a fost la mine acasă. A vorbit cu soția mea, Penny, și i-a zis că am avut o aventură și că e însărcinată cu copilul meu.

— Ei, ăsta da cadou de Crăciun, a comentat Dabral fără intonație.

— Poți să-ți închipui cum au mers lucrurile. Am stat azi-noapte la Premier Inn din King's Cross, apoi m-am dus la Olivia la prima oră, să clarificăm lucrurile. Femeia aia a distrus *tot*...

— Și care a fost reacția ei? a întrebat Chandra, evident neinteresată de suferința lui.

— Nu regretă absolut nimic. Ne-am certat câteva minute, apoi mi-a trântit ușa în nas.

— Și cât a durat?

Christopher și-a privit mâinile, examinându-și unghiile.

— Am fost împreună vreo doi ani. Am fost de acord amândoi că s-a terminat, că era cel mai bine pentru toată lumea. Dar apoi s-a răzgândit, a vrut să reluăm relația și a folosit copilul ca pârghie ca să încerce să mă oblige s-o părăsesc pe Penny.

— Dar tu n-ai acceptat?

— Nu, o iubesc pe soția mea, îi iubesc pe băieți.

— Și atunci a trecut la artileria grea.

Christopher a fost surprins să constate că în tonul polițistei nu se simțea nici triumf, nici bucurie pentru soarta grea a fustangiului. Părea mai degrabă îngrijorată de această evoluție.

— Povestește-mi despre cariera ei. Are multă experiență în monitorizarea și reintegrarea infractorilor periculoși, nu?

— Da, a lucrat o vreme în nord, apoi, acum vreo trei ani, s-a transferat la Londra.

— Și Mark Willis a fost pe lista ei când lucra acolo?

Christopher a tăcut, simțind cum îl cuprinde o senzație dezgustătoare.

— Da, l-a monitorizat o vreme. A lucrat în Lancashire, deci Bolton era în circumscripția ei. De fapt, n-ar fi trebuit să-l primească ea, era deja supraîncărcată...

De ce-i căuta scuze? N-avea sens și totuși nu știa de ce, se simțea obligat s-o apere.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat repede polițista.

— Lucrurile au fost OK la început, cred, dar Olivia a început să-și facă tot mai multe griji pentru el. Nu respecta restricțiile, bea și lua droguri, dispărea noaptea perioade lungi...

A tăcut din nou, ideea de-a spăla rufele murdare ale Serviciului în fața altei agenții i se părea de neconceput. Pe de altă parte, cariera lui era deja distrusă, ce importanță mai avea?

— A avut loc un incident în Bolton. O bătrână a fost atacată în casa ei în cursul nopții, de un tânăr cu mască de schi care a încercat s-o agreseze sexual. Din fericire, bătrâna s-a opus, a țipat până n-a mai putut, l-a zgâriat. Olivia a aflat, știa că Willis ieșise toată noaptea, așa că s-a dus să discute cu el. El a fost evaziv, ostil, dar era zgâriat pe toată partea laterală a gâtului. L-a întrebat direct dacă are vreo legătură cu atacul și el a luat-o razna și a sărit la ea. Olivia a stat o noapte în spital, după care s-a dus direct la șeful ei. A cerut ca Willis să fie avertizat, poate chiar trimis din nou la închisoare, însă șeful ei s-a opus și a zis că

nu există nicio *dovadă* că a fost implicat în tentativa de agresiune sexuală. Olivia era convinsă că Willis *era* un pericol pentru comunitate, dar a fost refuzată de șef, așa că a demisionat pe loc.

Dabral s-a uitat la el, clătinând din cap fără să-i vină să creadă.

— Ce s-a-ntâmplat cu Willis?

— Nu mare lucru. I s-a desemnat un nou consilier de probațiune și lucrurile au mers ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic.

— Și Olivia? N-am știut că a plecat temporar din Serviciu. Aici nu apare nimic, a adăugat Chandra, răsfoind dosarul.

— Nici n-ar avea de ce. Șefii au convins-o să-și ia un concediu medical prelungit și apoi să accepte transferul la Londra.

— Ca toată povestea să poată fi măturată discret sub covor, a conchis Dabral sumbru.

— Așa ceva, a recunoscut Christopher, simțindu-se ciudat de rușinat, deși n-avea nicio legătură cu cazul. A mai rămas o vreme în Manchester; cred că avea un fel de cădere nervoasă minoră. Dar a trebuit să stea cu maică-sa și n-a mers deloc bine, pentru că e o mare javră...

Christopher vorbise cu dușmănie sinceră, aducându-și aminte cu un fior multele seri în care Olivia își vărsase ura față de maică-sa.

— Și atunci a venit aici și v-ați cunoscut?

— Nu imediat. La început, s-a concentrat pe relansarea carierei, pe o viață nouă.

— Dar n-a funcționat?

— A fost un chin încă de la început. Londra era prea aglomerată, prea scumpă, nu s-a simțit niciodată acasă aici. Îi era dor de Manchester, poți să crezi? În plus, munca era îngrozitoare. Prea multe cazuri, prea puțin timp, birocrație inutilă, supervizare minimă. S-a străduit, căci nu avem o

finanțare corespunzătoare, pentru că toți consilierii de probațiune sunt mult subevaluați...

Dabral a ridicat mâna, întrerupându-i izbucnirea.

— Oricum, ne-am înțeles bine și îmi făcea confidențe. Așa a început relația noastră.

— Și, cât ați fost apropiați, și-a exprimat vreodată vreo nemulțumire față de serviciu?

— Tu ce crezi?

— Mai precis, a sugerat că infractorii nu sunt monitorizați corespunzător, că e posibil să recidiveze din cauza lipsei unei supravegheri atente?

— Da, de multe ori, însă *toți* ne plângem. N-ai fi om dacă nu te-ai plânge. Tot sistemul stă să se prăbușească.

— Cât de categoric exprima punctele astea de vedere?

— Cum adică? a întrebat Christopher prudent.

— Adică, îi denigra în prezența ta pe cei pe care-i monitoriza?

— Uneori.

— A sugerat că ar fi comis infracțiuni care rămâneau nedescoperite, că încălcau condițiile eliberării, că își băteau joc de sistem?

— Da.

— Și care era reacția ei? Ce voia să facă?

— Nu *putea* face nimic. Voia să fie avertizați o parte dintre ei, dar ce rost avea? Închisorile sunt pline, nu-i pot prelua. A cerut să-i fie luat unul dintre ei, dar cine avea capacitatea să-l ia?

— A sugerat vreodată că ar putea face singură dreptate? Le voia răul celor pe care-i monitoriza?

— Eu n-am auzit așa ceva, a răspuns el sincer. Dar era... era într-o situație proastă, bănuiesc. Pentru că maică-sii nu-i păsa de ea. Pentru că cei

pe care-i monitoriza își băteau joc de ea. Pentru că șefii îi ignorau avertismentele...

— Și pentru că iubitul ei a lăsat-o însărcinată și apoi a părăsit-o.

Christopher n-a răspuns, amuțit de sentința ei. Să fi fost adevărat? Să fi fost și *el* o parte din problemă? A împins-o pe femeia asta sensibilă, chinuită, dincolo de limită? Să fi fost respingerea lui brutală ultima picătură? Părea imposibil, însă prezentat așa, o respingere zdrobitoare după alta, devenea brusc logic.

Capitolul 128

Mergea împleticit, împiedicându-se de rădăcini de copaci, agățându-se în tufișurile țepoase. Jack habar n-avea unde erau, habar n-avea încotro mergeau sau când se va sfârși chinul. Nu știa decât că răpitorii lui voiau sânge.

Se luptase cu dinții și cu ghearele în dubă, lovindu-i cu picioarele, zgâriindu-le fețele, împărțind pumni în toate părțile, dar erau trei contra unu. În scurt timp, era țintuit la podea, cu mâinile legate și o cârpă murdară îndesată în gură. Apoi duba s-a repezit înainte, iar el a fost ridicat cu duritate. Însă răgazul a fost scurt, pentru că s-a trezit cu un sac pus pe cap, iar unul dintre răpitori l-a lovit cu putere cu pumnul în stomac.

Următoarea jumătate de oră a fost năucitoare și înspăimântătoare. Jack a fost aruncat la nesfârșit de colo-colo, în timp ce duba accelera. Zăcea pe podeaua rece, icnind în căluș, încercând să respire, lipsa de oxigen și căldura din interiorul sacului aspru amețindu-l și slăbindu-l. Nu i-a venit nimeni în ajutor, n-a încercat nimeni să-l sprijine când se chinuia să se ridice în genunchi. Nu primea decât câte un șut din când în când, care-l trimitea înapoi pe podea, însoțit de discursuri insultătoare. Fiecare batjocură răutăcioasă, fiecare aluzie îi sporea teama din suflet. Accentele erau clar din Southend, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru. Rudele lui Billy Armstrong îl răpiseră și aveau să se răzbune.

În timp ce-l înjurau, delectându-se cu puterea lor, Jack s-a ghemuit pe podea, plângând pe înfundate. Nu crezuse că e posibil, crezuse că

dintre toți, el va scăpa de acest val neașteptat de răzbunare, numai că Olivia îl trădase. Habar n-avea de ce. Nici în cele mai negre momente nu-și imaginase că *ea* se va întoarce împotriva lui, însă acum nu mai încăpea nicio îndoială că Olivia complotase cu răpitorii și-l lăsase în voia sorții. Îi fierbea sângele în vine când se gândea cum îl certase, insinuând că era un pervers, o rușine pentru societate, dar îl și dărâma, lăsându-l fără nicio putere să lupte. Aranjase totul perfect, livrându-l direct în mâinile dușmanilor, iar acum avea să plătească.

Plângea înăbușit, pentru că nu voia să le mai ofere și alte satisfacții schingiuitorilor lui, rugându-se să moară aici, cu sacul ăsta pe cap, să se sufoce, să facă un atac de inimă, orice îl ajuta să evite durerea care știa că urmează. Ca de obicei, n-a existat nicio eliberare, nicio ușurare, și după vreo jumătate de oră duba a frânat brusc. În câteva clipe, ușa s-a deschis și a fost smucit în picioare.

În cinci minute, erau în adâncul pădurii, departe de cărările bătute. Răpitorii îi scoseseră sacul de pe cap, ca să poată merge, iar el căuta cu disperare semne de viață, pe oricine care ar putea interveni să-l salveze, însă locul era bine ales. Erau singuri în pădurea deasă.

Cu fiecare minut, Jack era tot mai neliniștit. Bărbații mergeau în tăcere, buna lor dispoziție dispărând când au început să se concentreze asupra misiunii. Jack îi recunoștea pe unii dintre ei de la tribunal — șoferul era tatăl lui Billy, altul era un unchi. Toți aveau aceeași expresie sumbră, hotărâtă, plină de resentimente. Jack și-a lăsat capul în jos și a început să-și târâie picioarele, încercând să lungească cât mai mult marșul forțat, dar erau atenți la trucurile lui și l-au luat pe sus,

de abia mai ajungea să atingă pământul cu picioarele. Mintea a început să i se întoarcă în Southend, la Danny, la mama lui, la un cățeluș corcit pe care-l avusese în copilărie și pe care-l chema Chip. Se agăța de amintirile astea, căutând momente fericite, acele puține raze de soare de care avusese parte înainte de ziua aceea întunecată din octombrie. Însă erau greu de invocat și a fost smuls din reverie de tatăl lui Billy, care i-a pus mâna pe umăr și l-a împins în genunchi. L-a prins de bărbie și i-a ridicat capul, silindu-l să-l privească în ochi.

— Uită-te la chipul ăsta frumos, Kyle. Pentru că e ultimul lucru pe care o să-l mai vezi.

Jack a gemut și și-a strigat suferința, dar călușul i-a înăbușit durerea și țipetele. Tatăl lui Billy s-a aplecat și i l-a smuls. Jack a icnit, a tras aer în piept, apoi s-a întors către atacator.

— Nu face asta. Știu că mă urăști, știu că am greșit. Dar, te rog, te implor, n-o face. N-am vrut niciodată să-i fac rău lui Billy, eram doar un copil prost...

Numele băiatului a părut să-l învrăjbească pe tată, care i-a îndesat supărat călușul înapoi în gură. Jack a continuat să țipe, să se zvârcolească, privindu-i rugător pe atacatori, dar n-a contat. Și-au scos calm toți patru hainele și și-au suflecat mânecile, apoi s-au înarmat cu ciocane, o cheie și o bâtă de baseball. Jack putea să urle și să țipe, putea să se roage să fie cruțat, dar totul va fi în zadar. Aici nu exista îndurare.

Capitolul 129

— Ea e?
— Nu știu, s-ar putea.
— Nu-i suficient. Asta e Olivia Campbell?

Chandra Dabral se încrunta la Christopher Parkes, care părea tot mai dezorientat. După ce-i ascultase *mea culpa*, îl târâse la Scotland Yard, în mijlocul centrului de comandă. Părea năucit și, sincer, și ea era la fel, pentru că acum, când aveau un suspect principal, indiciile veneau în număr mare și în ritm alert. Încet-încet, începea să se contureze o imagine.

— Era în Reading pe 2 decembrie? a întrebat Parkes, agitat și nefericit.

— Absolut, a răspuns detectivul-agent Cooke. Urmărirea telefonului o plasează la Shepherd's Bush, Oxford Circus și Reading și pe 2, și pe 5 decembrie, când a luat și o amendă de parcare.

— Pare Olivia, a mormăit sumbru.

— Deci? Ea e?

Chandra împungea cu degetul imaginea de pe camera de supraveghere aflată pe ecran. Înfățișa o femeie înaltă cu o haină de iarnă umflată, stând lângă un Vauxhall Corsa care părea să aibă o chitanță de amendă de parcare pe parbriz.

— Ar putea fi mașina ei, deși nu văd numărul de înmatriculare. Poți să mărești un pic?

Chandra s-a conformat, văzând cum Parkes s-a dezumflat când a recunoscut-o.

— Da, ea e. Eu i-am cumpărat haina aia. Îmi aduc aminte că i-a plăcut cureaua.

— OK, și cealaltă? Mai uită-te o dată...

A deschis o altă captură de imagine de pe o cameră de supraveghere.

— Asta a fost făcută acum două zile, în Pimlico, la o aruncătură de băț de piața unde credem că a plantat telefonul mobil ca să încerce să-l incrimineze pe Guy Chambers. Ea e?

Parkes s-a aplecat, cercetând cu atenție imaginea. Femeia arăta altfel, cu părul ridicat, o geacă matlasată, pantofi sport, avea o țigară în mână, cu totul diferită de profesionista de oraș sofisticată din imaginea de dinainte. Însă Chandra l-a văzut din nou reacționând cu consternare.

— Da, ea e. Adică, evident că e îmbrăcată foarte diferit aici, dar îți dai seama că aprinde țigară de la țigară. Are obiceiul ăsta neplăcut.

Vorbise cu ranchiună, cu un aer de cunoscător, ca și cum asta ar fi sugerat în vreun fel o inimă neagră.

— Ești sigur? l-a întrebat Chandra.

— Da, a răspuns Parkes încet.

— Bun. În regulă. Detectiv-agent Cooke, oprește pe toată lumea din ce face, principala prioritate acum este s-o localizăm pe Olivia Campbell.

— Nici urmă de ea sau de Jack Walker la casa din Tottenham Hale, mă tem.

— Trimite câțiva agenți la Petty France, să stea de vorbă cu colegii ei, cu oricine o cunoaște bine. Trimite poliției și descrierea ei — hai să scoatem în stradă cât mai multă lume. Cu puțin noroc, urmărirea mobilului o să ne dea o idee despre direcția în care-a luat-o și apoi poate că putem ajunge înaintea ei. Transmite și numărul de înmatriculare al mașinii, să vedem dacă o localizează camerele din trafic pe undeva...

Cooke a încuviințat hotărâtă și a plecat în grabă, chemându-și colegii. Neliniștită, Chandra s-a întors către Parkes după ce au rămas singuri.

— Ce tip de acces ar fi avut Olivia Campbell la sistemul Delius? Ar fi putut citi fișierele cu acces limitat?

— Nu, e prea jos în ierarhie.

— Și atunci cum a aflat unde stau Baynes, Lawrence și Turner? Ce nume poartă? Putea să fi accesat fișierele de pe vreunul dintre echipamentele *tale*?

— Nu, nu pot fi citite decât din departament. N-ar fi putut să se logheze, chiar dacă ar fi fost la computerul meu, pentru că ar fi lăsat urme.

— Și atunci, cum?

Parkes a părut brusc demoralizat, coborând privirea în podea, iar Chandra și-a obținut răspunsul dorit.

— I-ai spus *tu* unde erau?

— Nu. Adică nu așa cum crezi... am... noi... discutam de multe ori despre cazuri când eram singuri. Aveam nevoie de cineva cu care să stau de vorbă. Și presupun că... în timp, și-ar fi putut face o idee despre locul unde stau, cine-i monitorizează, chiar și cum li se spune...

— Deci toate astea, a izbucnit Chandra, din cauza unor *bârfe de așternut*?

— Te rog, crede-mă, nu m-am gândit niciodată că o să folosească așa informațiile alea. Eram doar doi colegi care stăteau de vorbă, atâta tot...

Vocea i s-a stins; părea zdrobit, rușinat, în timp ce Chandra îl privea șocată.

— Sper că a meritat, a replicat ea mușcător. Pentru că lipsa ta de profesionalism și indiscreția au dus la *pierderea de vieți*. Poate că Olivia Campbell e responsabilă de crimele astea, dar să nu-ți faci iluzii, domnule Parkes...

Christopher a ridicat privirea spre ea, alb ca varul.

— Ai mâinile pătate de sânge.

Capitolul 130

Se terminase. Neajutorată, distrusă, Courtney Turner zăcea ghemuită, scuipând sânge pe pământul înghețat. Mike visa de mult la clipa aceasta și acum venise. Nu mai rămânea decât să termine treaba.

Victima lui opusese puțină rezistență, știind că nu se poate pune cu atacatorul. Oare *voia* să fie pedepsită? Știa, în adâncul sufletului, că ăsta era prețul pentru ticăloșia ei? Pentru Mike oricum n-avea importanță, ea se predase, iar el avea să profite. Mulți ar fi fost tentați s-o termine brutal și rapid, însă el se hotărâse să nu se grăbească, pentru că amintirea chinului prelungit al Jessicăi era adânc întipărită în mintea lui. Aproape o oră, a folosit bocancii, pumnii și ciocanul ca să lovească fiecare bucățică din trupul animalului ăstuia jalnic, spărgând dinți, rupând oase și sfâșiind piele. Urlase de plăcere și triumf la fiecare lovitură, știind că fiecare dintre ele este o dulce răzbunare pentru fetița lui iubită. Anii de suferință, frustrare și furie păreau să dispară, ca și cum tot chinul se adunase pentru acest moment. Asta era. Asta era dreptatea. O reglare de conturi. Iar Mike se bucura din plin de ea.

Courtney încetase să mai urle de ceva vreme, durerea ei secase. Era dincolo de suferință, într-un loc unde abia mai simțea loviturile. Trupul ei era distrus, fața era un dezastru însângerat și plin de fracturi. Își pierdea și-și recăpăta cunoștința, uneori era alertă și se ferea, alteori leșina grămadă, copleșită de durere. Atunci, Mike trebuia s-o tragă de guler și s-o plesnească peste obraji ca s-o

trezească. Apoi se punea din nou pe treabă, atacând nemilos și sălbatic, în timp ce ea era la pământ. Însă până și el începea să obosească, avea brațele ostenite, fața plină de sânge și abia mai respira. Își revărsase tot amarul, toată furia în bătaia violentă, căutând catharsisul, dar furtuna se potolise. Temându-se de extenuare, îngrozit că n-o să fie în stare să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea, s-a adunat și s-a pregătit pentru actul final.

— Ei bine, Courtney, asta a fost, a spus răgușit, strângând ciocanul în mână. Ne-am distrat, dar spectacolul s-a terminat.

A prins-o de păr și a ridicat-o în genunchi. Iar ea a rămas așa, cu capul în jos, privindu-i ghetele împroșcate de sânge, așteptând lovitura de grație.

— Vrei să-mi spui ceva? Ultimele cuvinte?

Courtney n-a reacționat, nu s-a mișcat, așteptând răbdătoare sfârșitul. Mike a strâns ciocanul în mână, simțind adrenalina în vene.

— Atunci hai s-o facem. Dar să știi ceva. Nu e pentru mine. E pentru Jessica.

În timp ce vorbea, Courtney a ridicat capul. Mike s-a pregătit, a ridicat ciocanul și și-a încordat brațul ca să lovească. Spre surprinderea lui, a ridicat și ea capul, întinzând disperată o mână spre el, cerând îndurare. Mike a scuturat furios din cap și a strâns și mai tare ciocanul — nu putea exista îndurare pentru cineva ca ea. Femeia dădea în continuare din mână spre el, fluturând-o sălbatic în aer și gemând încet. Ce credea c-o să facă? Că o să renunțe acum, chiar în clipa triumfului? A tras adânc aer în piept, a ales un punct de pe fruntea ei și a țintit.

Dar atunci a auzit. O șoaptă blândă.

— Jailan.

Și din nou.

— Jailan.

Și a înțeles. Nu se întindea spre *el*, încerca să ajungă la fata ei, care rămăsese în cărucior, mută, extenuată, dar trează.

— Jailan…

Neluând în seamă rugămintea ei, Mike s-a concentrat din nou, alegând punctul în care să lovească.

— Îmi pare rău, iubito. Mami te iubește…

Șoptise cuvintele încet, dar cu forță, vrând să ajungă la copilul ei, să-i simtă iubirea, să fie cu fiica ei până în ultima clipă. Dar ce-i păsa lui Mike? El nu fusese cu Jessica în momentul în care murise *ea*. A luat-o pe Courtney de păr și a ridicat din nou ciocanul; era momentul să fie curajos, să fie îndrăzneț, să ducă lucrurile la capăt.

— Te iubesc, fetița mea dragă…

Și acum Mike a cedat brusc, urlându-și suferința și furia, și i-a dat drumul lui Courtney, care s-a prăbușit plângând. O parte din el era tentată să se arunce peste ea, s-o zdrobească până nu mai rămânea nimic… dar nu putea. Voia, voia din tot sufletul, dar acum, aflat în situația să ucidă o tânără mamă, era incapabil să-și împietrească inima suficient ca să termine treaba. O dezamăgise pe Jessica, știa, dar nu putea găsi puterea să le distrugă iubirea.

Urlându-și frustrarea, a aruncat ciocanul pe pământul tare și a plecat în grabă, cu lacrimile curgând pe obraji.

Capitolul 131

Bâzâitul era insistent și deranjant, solicitându-i atenția. Enervată, Olivia a scos telefonul din buzunar, surprinsă să constate că o suna Isaac Green. Intrigată, a fost tentată să răspundă, dar s-a răzgândit. Abia ajunsese la mașină și trebuia să se întoarcă imediat la sediu, ca să dea alarma despre dispariția „năucitoare" a lui Jack.

A deschis ușa, s-a așezat în Corsa ei veche și a pornit motorul, punând telefonul în suport. Imediat, a apărut pe ecran un mesaj de la Isaac. Curioasă, l-a deschis și a citit conținutul.

A venit poliția. Vor să stea de vorbă cu tine despre scurgeri. Ce dracu' se întâmplă?

Scurt și drăguț, dar ca o lovitură de ciocan. Olivia s-a uitat la mesaj fără să-i vină să creadă. Cum dracu' au ajuns la ea? Chambers era încă în custodie și, în plus, fusese foarte atentă, foarte prudentă. Cum era posibil să fie *ea* în vizor?

A avut doar o fracțiune de secundă să ia o decizie. Putea să se întoarcă la sediu, să înfrunte situația, dar era imposibil din cauza coincidenței cu dispariția bruscă a lui Jack în ziua când ajunseseră la ea. Ar fi fost un demers zadarnic, care nu se putea încheia decât cu arestarea ei.

— Mama mă-sii... a blestemat ea, lovind în volan.

Nu așa avusese ea de gând să se termine, nu era finalul promis. Dar nu încăpea nicio îndoială că fusese descoperită, că Dabral era pe urmele ei. Și-a scos telefonul din suport, a deschis geamul și l-a aruncat, după care a băgat în viteză și a plecat

grăbită. Nu asta își dorise, nu asta plănuise, dar nu mai avea de ales. Era momentul să fugă.

Capitolul 132

Graham Ellis l-a privit șocat și îngrozit înainte să dea fuga să-l ajute.

— Doamne, Dumnezeule, Mike! Ești bine?

— E-n regulă, sunt bine.

— Dar ești plin de...

— Nu-i sângele *meu.*

Fostul inspector s-a oprit nedumerit. I-a trebuit o clipă, dar Mike a văzut în ochii prietenului lui cum înțelege. Cu glas încărcat de rușine, Mike a adăugat:

— Pot să intru, te rog?

Ofereau o imagine ciudată, așezați unul în fața celuilalt la masă. O făcuseră de multe ori, dar niciodată așa — Graham alb la față și șocat, Mike, peste măsură de extenuat și plin de sânge închegat. Graham insistase să nu atingă nimic, să nu curețe nimic; îl îndrumase spre un scaun și-i ordonase să stea nemișcat cât și-a adus el telefonul.

Îl ținea în mână, însă ezita să formeze numărul, privindu-l în schimb pe Mike cu o expresie de regret cumplit și dezamăgire crâncenă.

— Ai... ai omorât-o?

Nu rostise până acum numele lui Courtney, și n-o făcuse nici Mike, dar fostul polițist știa instinctiv ce se petrecuse, ca și cum s-ar fi temut dintotdeauna că la asta s-ar putea ajunge. Mike a clătinat din cap cu tristețe, brusc copleșit de un val de mâhnire și umilință. Se simțea mai mult decât îngrozitor că-l bănuise măcar pe vechiul lui prieten, că-i ignorase pe față sfaturile bine

intenționate și comisese un act de o brutalitate de nedescris.

— Unde e?

— Groapa de gunoi Drayton Park, e fosta…

— Știu unde e, l-a întrerupt tăios Graham. E conștientă?

— Cred că da.

— Și copilul?

Mike își dădea seama, după expresia lui Graham, că abia îndrăznise să întrebe, așa că l-a liniștit repede.

— Tot acolo. Nevătămat.

Ușurat, Graham a dat din cap, s-a ridicat și a format 999, dând instrucțiuni pentru ambulanță. S-a întors cu spatele la Mike, vorbind încet la telefon, ca și cum ar fi vrut să-l ferească de consecințele îngrozitoare ale acțiunilor lui — o tânără mamă abia respirând, într-un loc înfiorător, abandonat —, după care a închis și s-a întors la masă. S-a așezat și l-a privit serios pe Mike.

— Trebuie să sun la poliție acum, Mike.

Mike a încuviințat, privind masa, prea rușinat să se uite măcar la prietenul lui.

— Cred că e mai bine să mergem împreună. Pot să explic contextul, să fac tot ce pot, dar n-ai cum să scapi. Ce ai făcut azi e de nedescris. Și o să fii pedepsit.

Ironia brutală l-a lovit în plin. Ani la rând, o disprețuise pe Courtney, infractoarea, sadica, criminala. Și acum avea să fie dus la secția de poliție, o să i se ia amprentele, o să fie fotografiat și în cele din urmă prezentat lumii drept un huligan brutal, nemilos.

— E vorba despre răpire, vătămare corporală gravă, probabil și tentativă de omor. E condamnare la închisoare.

În glasul lui se citea atâta suferință, că lui Mike i-au dat lacrimile. Se simțea cât se poate de rușinat, cuprins de o disperare neagră, dându-și seama acum de tot ce avea de pierdut.

— De ce, Mike? De ce ți-ai bătut joc de viața ta? Pentru ce?

Mike n-a răspuns, privindu-și mâinile, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— Adică, te-a făcut să te simți mai bine? Ești *mai fericit*?

Iar Mike a ridicat privirile, incapabil să ignore întrebarea cercetătoare a lui Graham. L-a privit în ochi și a clătinat încet din cap. Nu se simțea mai bine. De fapt, se simțea mai rău. Era reacția pe care o aștepta fostul polițist, dar tot i s-a părut că-l lovește ca un pumn în plex.

— Ce pierdere, ce pierdere... a repetat el, vizibil supărat.

Era mai mult decât putea suporta Mike; a întins mâna spre prietenul lui.

— Îmi pare rău, Graham. Îmi pare foarte rău.

— Nu mie trebuie să-mi ceri iertare, a răspuns Graham tăios. Ci lui Rachel. Și lui Alison. Ele te iubesc, au *nevoie* de tine. Cum o să facă față?

— Te rog, Graham, nu răsuci cuțitul...

Graham s-a uitat la el întristat, pustiit. Mike era conștient că mai are și altele de spus, dar cum să explice nebunia temporară care-l cuprinsese?

— Nu... nu credeam că e om, a mormăit în cele din urmă. Credeam că e un animal, un monstru. Și *era* crudă, violentă, sadică... dar era și capabilă de dragoste, de dragoste *adevărată*. Mi-am petrecut ultimii zece ani urând-o, trăindu-mi ura... și pentru ce?

Apelul lui disperat n-a primit niciun răspuns, deși își dădea seama din expresia prietenului său că nu-l judeca; pe chipul lui nu se citeau decât

durere și regret. Ceea ce-l făcea pe Mike să se simtă și mai rău; s-ar fi bucurat dacă Graham l-ar fi făcut cu ou și cu oțet, ar fi sărit cu gura pe el pentru prostia și brutalitatea de care dăduse dovadă, însă fostul polițist era un om mai înțelept, mai bun decât el. Așa că n-a făcut decât să se ridice și să-i întindă mâna lui Mike.

— Atunci hai să mergem, să terminăm cu asta.

Capitolul 133

Era momentul să încheie. Să închidă cazul. Dar făptașul le tot scăpa.

— A fost găsit pe trotuar, se pare că lângă casa lui Jack Walker, a raportat pe nerăsuflate detectivul-agent Reeves. E clar telefonul lui Campbell, pare că l-a aruncat. l-am cerut polițistului să-l aducă acum.

— Cineva trebuie s-o fi anunțat, a răspuns enervată Chandra. A aflat cumva că voiam să vorbim cu ea. Nu există niciun alt motiv să arunce telefonul.

— Oricum, o să se dea la fund acum, a fost de acord Reeves. Fie o să se ascundă, fie o să încerce să fugă.

— Pariez pe-a doua variantă. N-are un partener sau familie, și nici prea mulți prieteni, cine s-o ascundă? Trebuie să vorbim cu Departamentul local de Investigații Criminale — să le spunem ce s-a întâmplat, să le spunem că Jack Walker a dispărut, că e posibil să fi fost răpit, și că trebuie să se ducă imediat în Tottenham Hale. Prioritatea noastră e s-o găsim pe Olivia Campbell.

Reeves a plecat grăbită să transmită instrucțiunile, iar Chandra s-a dus la detectivul-sergent Buckland.

— Vreo urmă de Campbell la Heathrow, Gatwick, Luton?

— Nimic încă. Avem oameni la King's Cross, Euston, Liverpool Street, Paddington, dar n-au văzut nici urmă de ea.

— Și șoselele? Știm că are mașină, a plecat cu ea dimineață. Ceva de la sistemul de recunoaștere a

numerelor de înmatriculare sau de la camerele de trafic?

— Nimic încă, dar sincer să fiu, nu știm unde să ne uităm, ar fi putut să plece oriunde...

— Mda, dar dacă e deșteaptă, o să încerce să iasă din țară. Ceea ce mă face să mă gândesc că o să se îndrepte spre porturile de feriboturi, deci asta înseamnă M3 sau A3, după cum se hotărăște pentru Southampton sau Portsmouth...

Buckland scria furios pe tastatură, dar a clătinat din cap dezamăgit.

— Sau o să încerce tunelul, via M20.

— Tocmai am încercat.

— Mai încearcă o dată.

Fără tragere de inimă, Buckland s-a conformat, apoi s-a îndreptat pe scaun când i-a apărut ceva pe monitor.

— Un Vauxhall Corsa, LK14 TFV, înregistrat pe numele Olivia Campbell, localizat lângă intersecția 3 de pe M20 acum trei minute, a spus el pe nerăsuflate.

— În ce direcție se îndreaptă?

— Spre Folkestone.

— Asta e, a răspuns Chandra, simțind valul de adrenalină. Anunță!

Buckland s-a grăbit să se conformeze și și-a luat stângaci telefonul, în timp ce Chandra adăuga:

— Am prins-o.

Capitolul 134

Olivia stătea cu ochii la drum, apăsând accelerația până la podea și gonind mașinile din cale. Știa că riscă să atragă atenția conducând atât de agresiv, dar nu prea avea de ales. Habar n-avea cât de serios o va căuta poliția, cât de convinși erau de vinovăția ei, însă știa că acum cea mai sigură variantă era să plece din țară cât de repede putea. Avea la ea pașaportul, 200 de lire cash și câteva carduri. Nu era mult, dar avea să fie suficient deocamdată și să-i asigure timpul necesar să găsească un loc unde să se ascundă în Franța sau Spania. Era un plan disperat și putea să-i asigure doar traiul de pe-o zi pe alta, dar asta era situația. Acum era vorba despre supraviețuire.

Nu așa avusese de gând să se desfășoare lucrurile. Probabil că fusese fantezist să creadă că ar putea să scape, nu era un infractor înrăit, dar totul mersese conform planului. Willis își primise pedeapsa cuvenită, deși cu *mare* întârziere, ca și Baynes, ambii pierind într-un fel care ei i se părea întru totul potrivit. Jack Walker culegea chiar acum roadele crimei *lui*, în timp ce Janet Slater era în spital cu arsuri grave, iar viața ei era făcută fărâme. Singurul semn de întrebare era legat de Courtney Turner, dar cum Mike Burnham clar *nu* luase legătura cu poliția după ce-i trimsese acum trei zile informațiile confidențiale, era convinsă că se ocupa și el, așa cum și crezuse că o să facă. Burnham, care apărea des în presă plângându-se de sentința prea ușoară primită de Turner, i se păruse întotdeauna un butoi de pulbere care stă să explodeze. A zâmbit când a trecut de intersecția 6

către Maidstone, orașul lui Burnham, făcându-i semn din cap ultimului dintre călăii ei sub acoperire.

Doar la sfârșit o luaseră lucrurile razna. Se imagina scăpând basma curată, în timp ce Firth demisiona, Christopher îi prelua funcția, iar Guy Chambers plătea oalele sparte. Arestarea și dizgrația lui i-ar fi rămas pe conștiință, pentru că odată ținuse la gură-spartă ăsta spilcuit, dar într-o oarecare măsură și-o făcuse cu mâna lui, cu opiniile lui emfatice și atitudinea nechibzuită. În plus, când a apărut ocazia să-i facă o înscenare, îi fusese pur și simplu imposibil s-o rateze. Odată ce se rezolvau toate, odată ce demisiona, poate Christopher avea s-o ierte cu timpul, dându-și seama că era mai bine să întemeieze o nouă familie cu o femeie care-l iubea cu adevărat decât să petreacă singur Crăciun după Crăciun. Bineînțeles, era imposibil de știut, dar acum nu mai conta.

Ciudat cum te dezamăgește viața. Olivia încercase întotdeauna să facă numai ce trebuie, să fie ce se aștepta lumea să fie. Sârguincioasă, conștiincioasă și ascultătoare când era mică; optimistă, idealistă și pasionată în tinerețe; dedicată, hotărâtă și ingenioasă ca profesionistă, și totuși, care fusese răsplata ei? Bagatelizată și neglijată de o mamă care-și dorise un băiat, sedusă de un mincinos fermecător care voia să fie și cu degetele unse, și cu slănina în pod, trădată de cei pe care crezuse că se poate baza. Chiar și când se luptase să facă ce trebuia, cerând ca Willis să fie trimis la închisoare, se alesese doar cu resentimente, neîncredere și un regres în carieră. La început, fusese surprinsă, șocată să învețe lecția dureroasă că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, dar cu timpul începuse să vadă

logica. *Ea* fusese anomalia, nu restul lumii. Știau toți că poți încălca regulile după bunul-plac, fără să fii sancționat sau să suporți consecințele, dovedind în mod repetat maxima potrivit căreia băieții buni ajung pe ultimul loc. Asta era rezultatul educației ei în Serviciul de Probațiune al Majestății Sale.

Olivia gonea, depășind în viteză intersecțiile. Se apropia de Folkestone și, odată ajunsă acolo, avea să i se deschidă o perspectivă cu totul nouă. Avea să ajungă pe continent, să stea cu capul la fund câteva luni, apoi să reapară într-un nou oraș, cu o nouă identitate. Ironia sorții, ideea i se părea foarte plăcută acum, ținând cont de ultimele evenimente. Avea să fie bomboana de pe colivă și o să se bucure din plin de ea.

Încă se mai gândea la viitoarele ei planuri și-și zâmbea, când a observat ceva. Privind în oglinda retrovizoare, zâmbetul i-a pierit când a zărit luminile albastre intermitente în urma ei. A menținut viteza și a reușit să identifice patru mașini care goneau pe M20 către ea. A străbătut-o un fior de teamă și, revenind cu ochii la drum, a apăsat accelerația până la capăt. Mașina a țâșnit înainte, trăgând din greu și îndepărtând-o de pericol. În miezul zilei traficul nu era aglomerat, astfel că înainta susținut, trecând de pe o bandă pe alta, disperată să rămână înaintea urmăritorilor. A mai aruncat o privire în retrovizoare și a văzut alarmată că mașinile de poliție se apropiau; a început să se uite în jur după o bretea, o bifurcație, orice i-ar permite să iasă de pe autostradă și să încerce să scape pe drumuri izolate de țară de mașinile care-o urmăreau. Și de data asta a fost dezamăgită, pentru că nu mai era nicio bifurcație până la Folkestone. Și atunci? Trebuia să ajungă în port și să se ascundă cât de

bine putea acolo, până își făcea alt plan. Nu era nici pe departe situația ideală, dar era singura variantă.

Totuși, chiar în timp ce se gândea la asta, ultimele ei speranțe au fost spulberate. Mașinile din fața ei încetineau, iar acum și-a dat seama de ce. În față era o barieră a poliției, care se întindea pe toată lățimea autostrăzii. Pe carosabil fuseseră instalate baraje cu țepi care spărgeau cauciucurile, iar dincolo de ele se afla un grup de mașini de poliție. În jurul ei, șoferii aprindeau avariile, iar luminile portocalii intermitente trâmbițau pericolul din față.

Mașinile de urmărire se apropiau, iar capcana se închidea încet-încet. Și acum? Putea să renunțe, să se predea aici și acum. Putea să oprească mașina, să o ia pe acostament și să vadă dacă poate scăpa pe jos. Dar tentativa de evadare ar fi și nesăbuită, și de scurtă durată, concluzie întărită și de huruitul elicopterului poliției care zbura deasupra. Ceea ce-i lăsa o singură opțiune. Nu era ce-și dorise, nu era nici corect, dar era tot ce-i mai rămăsese și, într-un fel, era foarte potrivit. Era în multe feluri, dar nu și lașă.

Mașinile de urmărire erau aproape de bara ei din spate, deci nu mai avea mult timp. Corsa gonea în continuare spre barieră, dar Olivia a apăsat acum accelerația până la podea, privind lacomă cum vitezometrul ajungea la 160 de kilometri pe oră. Aproape imediat, cauciucurile au ajuns pe banda cu țepi și au explodat în același timp, iar mașina a scăpat de sub control, înaintând cu o viteză amețitoare.

Olivia a închis ochii, a tras aer în piept și și-a țipat triumful, în timp ce mașinuța ei a intrat în vehiculele staționate cu un trosnet înfricoșător.

Ziua a șasea

Capitolul 135

Stratul de gheață de pe jos era gros și iarba ceda sub tălpile ei cu un trosnet plăcut. Ellen Townsend era binedispusă în dimineața asta, optimistă și veselă. Cadourile fuseseră desfăcute, curcanul era în cuptor, familia se afla în jurul ei și, pe deasupra, era cea mai frumoasă dimineață de Crăciun de care avusese parte vreodată. Cerul era albastru, soarele strălucea, și totuși gheața era groasă și alburie. Nu putea spera la o priveliște mai sărbătorească, iar Ellen se bucura cât se poate de tare că e în viață.

Ca de obicei, dimineața fusese agitată și încordată, dar lucrurile se liniștiseră după ce familia ieșise la tradiționala plimbare de dimineață. Max, cățelul ei border collie, era categoric mai fericit când țopăia prin pădure decât când era închis în casă, iar ea i-a aruncat din nou mingea, privindu-l fericită cum dă fuga în tufișuri. A dispărut curând, ceea ce n-a îngrijorat-o pe Ellen. Putea fi gălăgios și prea prietenos uneori, însă cum ea alegea întotdeauna locuri izolate pentru plimbările în familie, era convinsă că n-o să deranjeze pe nimeni.

Ellen a mers mai departe, inspirând aerul rece de iarnă și ascultând vorbăria lui Gerry și a celorlalți. Era liniște, cu excepția discuției lor vesele, ceea ce însemna că-i putea auzi clar și a tras cu urechea. Ea și Gerry se bucurau întotdeauna când veneau fetele, deși sigur că dinamica era diferită acum, când aveau amândouă iubiți. Diferită și, într-un fel, mai bună, și-a zis ea. Îi plăcea compania, îi plăcea să gătească pentru

multă lume, iar Gerry părea să se bucure de apariția altor bărbați în grup, ceea ce era un bonus. Multă lume era mult mai puțin norocoasă decât ei, iar Ellen își aducea întotdeauna aminte să le trimită și celor mai nefericiți un gând bun în dimineața de Crăciun, însă tot nu-și putea nega propria mulțumire, chiar entuziasmul. Azi avea să fie o zi bună.

Ceilalți o ajungeau din urmă, așa că a încetinit, observând acum că Max nu se întorsese. Nedumerită, l-a strigat, însă n-a primit niciun răspuns. I-a lăsat pe ceilalți s-o depășească și a pornit după el, strigându-l din nou și fluierându-l de două ori. De obicei, era de-ajuns, pentru că în mintea lui Max fluieratul era strâns legat de recompense. Dar tot nici urmă de el.

Oftând, Ellen și-a croit drum prin frunzișul des. Era mai degrabă intrigată decât alarmată, pentru că Max mai pleca uneori, după care reapărea pe neașteptate, sărind din tufișuri spre ea. Însă când a dat deoparte tufișurile pline de spini, a auzit ceva care i-a dat un fior de neliniște. Un scâncet. Un scâncet încetișor, ascuțit.

Oare se rănise? Își prinsese piciorul în vreo vizuină de iepure? Se încurcase în măceși? A grăbit pasul și a pornit în direcția din care venea zgomotul, trecând printre doi stejari imenși și ajungând într-o poieniță. Imediat, s-a oprit. Max părea nevătămat, dar era clar agitat, scâncind în timp ce se învârtea în jurul unui bărbat care zăcea cu fața în jos pe pământul înghețat.

Ellen a ezitat, dintr-odată speriată. Cine era bărbatul? Un bețiv? Un vagabond? Dacă Max îl trezea și se ridica brusc, furios și ostil? S-a întors să plece, să-l cheme pe Gerry, dar apoi a observat că bărbatul nu se mișca. De fapt, rămânea

încremenit, în ciuda zgomotului tot mai mare pe care-l făcea Max, aproape ca și cum…

Neliniștită, Ellen a făcut un pas, apoi încă unul. Și atunci a văzut. Sânge. O grămadă de sânge, închegat într-o baltă mică în jurul bărbatului nemișcat. Oare căzuse? Se rănise? Dacă da, de când era aici? Ieri fusese foarte frig și nu-i dădea prea multe șanse dacă-și petrecuse noaptea aici.

— Gerry, vino repede!

Strigătul ei a răsunat prin pădure, provocând un răspuns imediat, apoi s-au auzit pași grăbiți spre ea. Încurajată, a mai făcut un pas în față.

— Alo?

Bărbatul tot nu se mișca. Ellen era deja aproape de el și-i vedea hainele sfâșiate, treningul pătat de sânge și brațul drept rupt, care atârna inert din încheietura cotului. Și-a dus mâna la gură și a mai făcut un pas, astfel că a ajuns aproape lângă el. Știa că aproape sigur era mort, dar trebuia să încerce să-l ajute, să vadă dacă se mai putea face ceva.

A întins o mână tremurătoare, l-a tras de umăr și l-a întors. Trupul bărbatului s-a legănat, apoi s-a răsturnat pe spate, cu fața spre ea. În clipa aceea, Ellen a scos un urlet care a răsunat prin pădure. Nu se putea opri din țipat, oroarea din fața ei fiind insuportabilă. Bărbatul nu era doar mort, fusese *distrus*. Avea membrele zdrobite, pielea julită sălbatic, hainele zdrențuite și sfâșiate. Dar cel mai rău lucru era fața, care nu mai avea trăsături, nu avea niciun semn distinctiv, nu era decât o masă însângerată și se prăbușise spre interior.

Era o imagine despre care Ellen știa că o s-o hăituiască tot restul vieții, cea a unui tânăr atât de brutalizat, atât de profanat, încât nici mama lui nu l-ar mai fi putut recunoaște.

Capitolul 136

Mike se uita la el nevenindu-i să creadă, incapabil să creadă ce auzea.

— Râzi de mine? a întrebat el bâlbâit, regăsindu-și în cele din urmă graiul.

— N-aș glumi despre așa ceva, l-a dojenit Graham Ellis. Mi-a spus chiar ofițerul care coordonează ancheta. Courtney Turner refuză să spună cine a atacat-o, zice că incidentul a fost din vina *ei* și contrazice pur și simplu tot ce le-ai spus tu.

— Dar poliția are dovezi — fotografiile făcute la secție, hainele mele cu sângele *ei* pe ele. Asta clar e suficient ca să formuleze acuzații, nu?

— Poate, dar dacă victima neagă că atacul a avut loc, ce șanse sunt să ajungă la tribunal? a replicat convins fostul polițist. În plus, ca să fiu sincer, nu sunt sigur că există voință să se meargă mai departe, ținând cont de situație.

Mike l-a privit stupefiat.

— Nu mă înțelege greșit, a adăugat fostul polițist. Ce-ai făcut e cât se poate de greșit, dar toată lumea înțelege contextul, știe prin ce-ai trecut. Ia în considerare și că tu te-ai oprit, iar Courtney se va reface cu timpul.

— Cum se simte? a întrebat Mike șovăitor, zdrobit de vinovăție.

— Nu prea grozav, cum era de așteptat, a răspuns prudent Graham. A suferit niște intervenții stomatologice de urgență, are ambele brațe rupte și o să stea în spital câteva săptămâni, dar iubitul ei e prezent, ca și soră-sa. Are o rețea de sprijin

suficient de solidă ca să treacă prin asta, deși atacul o să lase urme.

— Pentru amândoi, a spus Mike solemn.

Graham a încuviințat și a adăugat:

— Ai avut noroc să scapi, Mike. Courtney a hotărât să nu facă reclamație, te-a scutit de mulți ani după gratii, așa că acum e momentul să lași totul în urmă. Să mergi mai departe și să te bucuri de noua ta viață cu Rachel, Alison, familia și prietenii tăi. Știu că te-ai învinovățit pentru moartea Jessicăi, dar n-a fost decât vina lui Courtney și Kaylee. Courtney știe și de-asta ți-a arătat îndurare. Însă *trebuie* să fie finalul, Mike, trebuie să fie un nou început pentru tine.

Mike s-a simțit brusc cuprins de emoție și și-a înăbușit lacrimile.

— Ai dreptate. Și îmi pare rău că n-am venit mai repede la tine, că n-am avut încredere că o să mă ajuți. N-o să mai fac greșeala asta.

— Mă bucur, a răspuns Graham cu căldură, deschizând brațele și trăgându-l pe Mike lângă el. Trebuie să profiți cât mai mult, Mike. Ai avut mare noroc.

— Mare noroc? a întrebat Mike cu glasul sugrumat de emoție. E de-a dreptul o minune de Crăciun.

Capitolul 137

Emily s-a aplecat, străduindu-se să le audă vocile. A fost sfâșiată pe loc de durere, chiar și cea mai mică mișcare trimițându-i junghiuri de durere în tot corpul. A țipat și a căzut gâfâind înapoi pe pernă. Iar acum, stând acolo, tăcută și nemișcată, a auzit din nou glasul lui Sam.

— Nu-mi pasă ce ordine ai. Vreau să rămân singur cu mama.

S-a auzit răspunsul mormăit, dar insistent al polițistului în uniformă, pe care Emily nu l-a putut înțelege, după care Sam a intervenit din nou, strident și stăruitor.

— De acord. Arestează-mă dacă trebuie. Dar vreau puțină intimitate.

Ușa s-a deschis și a intrat Sam, închizând-o hotărât în urma lui. Avea un aer serios și era încruntat, iar Emily a simțit imediat cum se crispează. Nu-l mai văzuse de la incendiu și habar n-avea ce părere are despre ea, mai ales că fusese și el rănit într-o luptă disperată cu Robert Slater, un incident în urma căruia fusese reținut câteva zile de poliție. Oricum privea lucrurile, îi distrusese viața, i-o întorsese cu susul în jos și de-aceea era alarmată de apariția lui bruscă. Și prezența, și aerul lui sugerau că avea ceva important de spus.

— Bună, iubire, l-a salutat ea răgușit, simțindu-și buzele cum se crapă când vorbește.

— Bună, mamă, a răspuns Sam, vizibil șocat de amploarea rănilor ei.

— Nu prea sunt o priveliște plăcută, nu? Dar măcar sunt în viață, a glumit ea, tresărind de durere.

— O să te faci bine, a zis Sam și s-a așezat lângă ea. Doctorii zic că majoritatea arsurilor sunt minore și o să se vindece cu timpul.

— Putea să iasă cu totul altfel, asta-i sigur. Dar nu eram încă pregătită să renunț la viață. Parcă mi-ai fi dat tu forță să lupt.

Sam și-a coborât privirea spre mâini, clar încă tulburat de ideea că maică-sa s-a aflat în mijlocul flăcărilor.

— Mă gândeam eu că ți-am transmis și ție gena aia, a continuat ea repede. Am auzit despre tine și unchiul tău.

S-a înfiorat la gândul că fiul ei adolescent s-a luptat cu huliganul de frate-său. E drept, Robert Slater era reținut acum, în sfârșit nu mai putea face rău nimănui, dar și-ar fi dorit din toată inima să nu fi avut niciodată loc întâlnirea dintre cei doi.

— N-ar fi trebuit să faci așa ceva, dragoste, putea să te *omoare*.

— Sau putea să te omoare *pe tine*, a răspuns Sam imediat. Și nu puteam să las să se întâmple așa ceva, nu după tot ce pățiseși. Cred... cred că acum înțeleg un pic mai bine ce furie ai simțit tu pe vremuri. Cred că am simțit-o și eu un pic când am...

— Nu vorbi așa, Sam, l-a întrerupt Emily înflăcărată. Ce-ai făcut tu e cu totul altceva. Tu încercai să aperi pe cineva. În timp ce eu... în fine, ce-am făcut eu e de neiertat.

— Înțeleg foarte bine. Spun doar că acum înțeleg. Pot să pricep ce singură, ce furioasă, ce neajutorată...

— Nu, Sam. Nu accept. Mă bucur că ai venit azi, mă bucur *foarte tare*, dar nu vreau să fii aici pentru că ți-e milă sau pentru că te obligă simțul datoriei. Am vorbit serios când ne-am văzut ultima dată.

Reputația mea e distrusă, sunt toxică și de-asta ți-ar fi mai bine fără mine. Te iubesc, Sam, te iubesc din toată inima și nu vreau decât ce-i mai bine pentru tine. Ai ocazia să o iei de la zero fără mine. Profită de ocazie, pune-te pe tine pe primul loc de data asta, stabilește-ți un curs nou.

Destul de ușor de spus, dar mult mai greu de acceptat. Emily ar fi fost distrusă dacă Sam îi întorcea spatele, dar știa că trebuie să-i dea ocazia să scape definitiv de umbra neagră a moștenirii ei. Multă vreme, Sam n-a spus nimic, stând și ștergându-și lacrimile. Emily tânjea să-l mângâie, dar știa că n-avea niciun drept, nici chiar dacă ar fi avut forța fizică s-o facă. În cele din urmă, Sam a ridicat privirea, ochii lui înroșiți căutându-i pe-ai ei.

— Nu plec nicăieri, mamă. O să fiu cu tine la fiecare pas.

Emily a oftat, simțind cum îi crește inima.

— Am avut o grămadă de timp să mă gândesc la ce-ai făcut, la ce s-a-ntâmplat în Bridgend. Știu că trebuie plătit un preț pe care tu-l plătești în fiecare zi, că tu... că *noi* n-o să putem niciodată să compensăm moartea fetițelor.

Pe obrajii arși ai lui Emily s-au prelins lacrimi, amintirile erau încă dureroase și proaspete. Sam a întins mâna și i-a șters lacrimile, în timp ce spunea:

— Nu putem să schimbăm trecutul, nu putem să-l ștergem, dar nu trebuie să repetăm aceleași greșeli. Au fost deja prea multe respingeri.

Emily a început să suspine, copleșită de înțelepciunea, de maturitatea și bunătatea lui. Sam a prins-o de mână și a început să plângă și el nestăpânit, ținându-i degetele rănite.

— Presupun că singura întrebare e cum ar trebui să-ți spun. Janet? Emily? a reușit el să rostească

printre suspine.

Emily a zâmbit, apoi s-a adunat și a răspuns:

— Emily. Poți să-mi spui Emily.

Capitolul 138

Îi auzea șoptindu-i numele pe coridoare; asistente, doctori și portari care aruncau priviri scurte prin panoul îngust de sticlă când treceau. Olivia n-avea nicio îndoială că sosirea ei a provocat o agitație majoră la Spitalul William Harvey, că rareori aveau printre ei asemenea infractori cunoscuți, prinși cu cătușe de pat și puși la vedere. Unii curajoși au încercat chiar să facă poze cu ea prin geam, înainte să fie alungați brutal de polițiștii în uniformă. O amuza să-și imagineze cum, după ce fusese atât de multă vreme discretă, acum era o mică celebritate.

În realitate, era o minune că mai era aici. Intrase în plin în cordonul poliției, așteptându-se să izbucnească pe loc în flăcări. Cu toate acestea, Corsa ei rablagită o salvase, iar airbagul sărise imediat, scutind-o de răni majore. Avea o gleznă fracturată, un umăr dislocat și un traumatism cervical, dar altfel era în mare parte nevătămată. Cel puțin asta era opinia Chandrei Dabral, pe care o mai zărea din când în când afară. Polițista era disperată s-o interogheze și o vedea certându-se cu doctorii, dar prudența lor o ținuse până acum la distanță, dându-i Oliviei suficient timp de gândire.

La început, fusese furioasă, apoi îngrozită că tentativa ei de sinucidere dăduse greș. Dar mai târziu, în timp ce medicii îi făceau analize și controlau atât starea ei de sănătate, cât și pe a bebelușului, s-a răzgândit. Nu credea cu adevărat în soartă sau karma sau vreo altă aiureală de-asta, dar i se părea că supraviețuirea ei, și mai ales a

copilului, era un semn. Fusese hotărâtă să termine cu toate, dar acum era decisă să își accepte situația, să folosească interogatoriul, arestarea și procesul ca pe o ocazie să prezinte câteva adevăruri neplăcute — poliției, judecătorilor, opiniei publice. Nu o să se căiască, o să fie sfidătoare, o să arate lumii o oglindă și o să-i provoace pe toți s-o contrazică. Era clar că va fi condamnată pentru multiple infracțiuni, nu în ultimul rând incitare la comiterea unei crime, dar n-avea niciun rost să se eschiveze sau să nu vorbească direct — n-avea să ascundă nimic. Însă asta nu însemna că trebuie să-și petreacă restul zilelor în spatele gratiilor, plătind pentru onestitate.

Și aici intervenea copilul, supraviețuirea lui norocoasă fiind imboldul de care avea nevoie ca să continue lupta. Orice părere ar fi avut despre ea judecătorul și juriul, nu puteau ignora faptul că acum era o viitoare mamă singură, fără nimeni care s-o ajute să-l crească sau să-l educe pe micuț odată ce va veni pe lume. Ideea de a trimite o mamă la închisoare, de-a o separa de nou-născutul ei avea să cântărească greu în mintea lor, iar Olivia avea de gând să profite din plin de situație. Nu se punea problema că n-ar fi fost cu spatele la zid, că sistemul de justiție penală n-avea să facă tot ce putea ca s-o pedepsească, dar fetusul care creștea în ea era un mijloc de-a le oferi doar o victorie à la Pirus, de-a evita pedeapsa pe care mulți ar fi considerat că o merită. Acum avea un as în mânecă și intenționa să-l folosească.

În definitiv, dacă știa cineva cum să profite de sistem, ea era aceea.

Capitolul 139

Stația sporovăia insistent în timp ce detectivul-agent Fulford sărea vioi de pe un picior pe altul, bătând din palmele înmănușate. În parte ca să alunge frigul cumplit, dar și ca să-și liniștească nervii. Nu era o vizită la domiciliu pe care să fi vrut s-o facă în niciun moment în cursul anului, dar cu atât mai puțin de Crăciun.

I-a aruncat o privire agitată lui Lindsey Hall, ofițerul de legătură cu familia, și a bătut din nou. Era a treia oară când încerca să atragă atenția cuiva și, în sfârșit, a auzit mișcare înăuntru. După câteva clipe, ușa s-a întredeschis, iar un chip obosit de femeie l-a privit peste lanț.

— Ce vrei? s-a interesat arătarea ciudată, cu un accent limpede de Southend.

— Doamna Peters? a întrebat agentul Fulford. Doamna Pam Peters?

— Poate. Care-i treaba?

Ostilitatea și suspiciunea erau evidente, îngreunându-i și mai mult sarcina lui Fulford.

— Putem să intrăm? E mai bine dacă discutăm înăuntru.

— În ziua de Crăciun? Glumești. Nu vreau mizerie aici, cu atât mai puțin azi. Sincer, nu-mi pasă care dintre hoțomani a dat de belea, e problema lor. Așa că spune-ți poezia și după aia cară-te.

— N-are nimeni probleme, dar a avut loc un incident, a răspuns Fulford calm, fără să-i ia în seamă insultele. Așa că vă rog să deschideți ușa, ca să putem sta de vorbă ca lumea.

Pam Peters a oftat și a scos lanțul, deschizând un pic mai mult ușa și dând la iveală un pahar într-o mână și o țigară care fumega în cealaltă.

— Ei bine?

Fulford și-a dres glasul și a continuat.

— E vorba despre fiul dumneavoastră, Kyle. Mă tem că a fost găsit mort azi-dimineață, într-o pădure din Essex.

— Essex? Ce dracu' căuta acolo?

— Încă mai încercăm să aflăm ce s-a întâmplat, dar se pare că a fost dus acolo împotriva voinței lui și apoi atacat. Condoleanțe!

Femeia de vârstă mijlocie a rămas cu ochii la el, sfredelindu-l cu privirea, dar fără să afișeze nicio emoție.

— Mă gândeam eu că o să veniți într-o bună zi, a spus ea cu răceală. Doar că nu mă așteptam să fie chiar de Crăciun, fir-ar să fie.

— Înțeleg, ne pare foarte rău. Am venit cu ofițerul de legătură cu familia, Lindsey Hall. Dacă vreți să intrăm și să stăm puțin...

— Nu, mulțumesc, a replicat rapid Pam Peters. V-ați făcut treaba, acum puteți să vă cărați.

Și cu asta, i-a trântit ușa în nas.

Capitolul 140

— Mai spune-mi, iubire. Povestește-mi *tot*.

Mike o privea concentrat pe Rachel, temându-se că fiica lui o să refuze să vorbească, poate chiar o să-l respingă. Nu știa nimic despre atacul asupra lui Courtney, pentru că, din fericire, Alison hotărâse să nu-i spună încă, dar Mike făcuse destul rău în ultimii câțiva ani, își dezamăgise fiica de suficient de multe ori, ca să merite o respingere directă. Aproape că se așteptase ca Alison să-i închidă ușa și cu siguranță fusese pregătit ca Rachel să pună capăt discuției de Crăciun înainte să înceapă. Însă spre imensa lui ușurare și bucurie, fata a început să vorbească.

— Păi, n-a fost nimic special. Doar eu și câțiva elevi de-a șasea de la Beaumont, și am făcut turul azilelor locale. Am cântat ceva fără acompaniament și apoi am trecut direct la colinde. Le-a plăcut foarte tare. Câțiva au zis că le-am înveselit Crăciunul.

— E minunat, scumpo! a zis Mike, mândru și emoționat.

— Oricum, nu asta-i partea interesantă. Partea interesantă, aia pe care mi-a zis mama să nu ți-o povestesc, e că m-a invitat cineva în oraș pe drum spre casă.

— Bine, înțeleg...

— Nu-i cazul să fii așa de șocat. E un băiat drăguț. Îl cheamă James și e în clasa mea de istorie. Nu credeam că mă place... dar așa e.

A chicotit și a roșit puternic, făcându-l pe Mike să zâmbească.

— Păi e grozav, scumpo. Dar trebuie să aflu mai multe despre el înainte să-ți dau permisiunea să te vezi cu el.

— Tată! a gemut Rachel strâmbându-se.

— Ei, hai, povestește-mi totul despre el.

Fata s-a conformat, vorbind foarte entuziasmată despre noul ei iubit, despre planurile ei pentru Anul Nou, speranțele și visurile ei. Mike a ascultat totul, agățându-se de fiecare cuvânt, mai recunoscător decât putea spune să aibă un asemenea copil plin de viață, amuzant, plin de empatie. Era o binecuvântare pur și simplu, cineva care trebuia prețuit, iubit și susținut la fiecare pas. În anii ce aveau să vină, exact asta va face, străduindu-se din greu să se schimbe, să fie tatăl pe care-l merita Rachel.

Totuși, deocamdată era fericit doar să stea și să asculte, absorbind micile detalii ale vieții ei. Dacă înainte era distras, chinuit și nefericit, acum era relaxat și mulțumit, privind chipul plin de viață al lui Rachel în timp ce-i vorbea. Jessica era și ea undeva în eter — cum ar fi putut să nu fie, mai ales de Crăciun? —, dar acum o vedea pe Rachel, și numai pe Rachel. Aici nu era loc pentru furie sau amărăciune; astăzi, Mike era împăcat, mai fericit ca oricând să petreacă plăcut timpul cu fiica lui iubită.

Era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care și l-ar fi putut dori vreodată.

Capitolul 141

— Ei, nu-i drăguț?

Sprijinită pe patul ei de spital, Olivia i-a zâmbit cu căldură Chandrei Dabral. La picioarele patului, detectivul-inspector nu i-a întors complimentul, privind-o cu dezgust pe pacientă.

— Îmi pare rău că te-am luat de lângă familie în ziua de Crăciun, a continuat Olivia veselă. Dar, hei, riscurile meseriei, nu?

— N-am venit să mă joc, Olivia, și nici să fac bancuri, a replicat polițista cu asprime.

— Mă surprinzi.

— Am venit doar ca să aud versiunea ta despre ce s-a-ntâmplat. Cum, când și de ce.

— Cu siguranță știi deja, a răspuns Olivia râzând. Trebuie să fi vorbit cu Guy, cu Christopher, trebuie să știi *ce ușor* a fost.

— N-aș folosi cuvântul ăsta, ținând cont de circumstanțe.

— Păi, chiar *a fost*. Să obțin informațiile necesare a fost floare la ureche. Christopher mi le-a dat pe cele mai multe dintre ele, restul le-am cules de la Isaac și ceilalți. Nici să le transmit n-a fost dificil; nu, partea complicată a fost să mă asigur că scurgerile de informații provoacă reacțiile potrivite. Dar n-a fost cazul să-mi fac griji din punctul ăsta de vedere. Familiile Bridges, Armstrong, Slater, până și afurisitul de Mike Burnham abia așteptau să intre în scursurile alea. Și poți să-i acuzi?

— De-asta ai făcut-o, Olivia? a întrebat Dabral, deloc amuzată. Ca să te asiguri că se face „dreptate"?

— Categoric. Și n-o să cer iertare pentru asta, a declarat ea mândră. Unii oameni se nasc malefici, punct. Pentru ei, moartea e singurul remediu.

— Nu-i treaba ta să decizi.

— Numai că în cazul ăsta *a fost,* nu? a ripostat Olivia cu convingere. Și singurul meu regret, dacă poți să-i spui așa, e că Janet Slater și Courtney Turner au supraviețuit.

— Treaba ta era să îi *protejezi.* Să îi reabilitezi.

— Treaba mea era să protejez publicul. Cât despre ideea reabilitării animalelor ăstora...

Olivia a dat din mână, alungând ideea, ca și cum ar fi fost amuzată de sugestie. Revoltată, Dabral era pe punctul să reacționeze, însă Olivia nu i-a dat ocazia.

— Nu pot să se schimbe, trebuie să înțelegi și tu. Willis, Walker, Slater... au fost dintotdeauna un pericol pentru public, deci ce variantă aveam? Sigur că judecătorii, Serviciul de Probațiune le fac pe plac, iertând veșnic lucruri de neiertat... dar datorită mie, creaturile astea n-o să mai profite din nou de cei slabi și vulnerabili. Unii poate că o să mă judece pentru ce-am făcut, dar în mintea mea moartea lor e justificată, necesară și *întru totul morală.* De fapt, din multe puncte de vedere, au fost crime îndurătoare, pentru că ființele alea n-ar fi putut pune capăt fărădelegilor nici dacă ar fi vrut.

— Când ai devenit atât de diabolică? a întrebat Dabral, clătinând din cap cu dispreț. Așa o rușine pentru profesia ta?

— Asta-ți fac 20 de ani în Serviciul de Probațiune. Dar, hei, am avut de învățat.

Olivia a privit-o pe polițista care părea îngrozită de comportamentul ei relaxat și gândirea limpede.

— Tu nu înțelegi, Chandra? a continuat ea râzând. *Toți* ne naștem răi. Un ucigaș de copii, un iubit necredincios, o mamă neglijentă — toți sunt puncte diferite pe aceeași scară, pentru că adevărul e că toate ființele umane sunt egoiste, nepăsătoare și crude. Odată ce înțelegi asta, ideea unui Serviciu de Probațiune devine o glumă, o glumă imorală și obscenă, ideea că oamenii *vor* să se reabiliteze e la fel de fantezistă ca și ideea că *ar putea* s-o facă. Jack Walker a demonstrat cu vârf și îndesat asta în ultimele zile, dar era o lecție pe care o învățasem demult. Oamenii nu pot fi îmblânziți sau vindecați — suntem așa cum suntem. Deci trebuie să acționăm astfel încât să ne oferim mulțumire. Asta a făcut Mark Willis, asta a făcut Jack Walker. Și asta-i ce-am făcut și eu, bănuiesc, deși evident că eu eram în tabăra băieților buni.

— N-ai decât să-ți spui tu așa. Dar eu nu cred niciun cuvânt, a răspuns Dabral amenințător. Cred că ai făcut toate astea pentru că erai furioasă și ranchiunoasă. I-ai trădat, i-ai *ucis* pe oamenii ăștia pentru că așa ai vrut, pentru că ai simțit un fel de plăcere perversă.

— Ah, nu pot să mă prefac că toate acțiunile mele au fost întru totul altruiste, a răspuns Olivia ridicând din umeri. Chiar mi-au făcut plăcere haosul, panica morală, prăbușirea completă a comentatorilor liberali de pretutindeni. Și da, poate că mi-a plăcut și secretul, să-i păcălesc pe Chambers, Isaac, Christopher, să-i duc pe toți de nas. Ar fi fost amuzant, bănuiesc, să fiu acolo când și-au dat seama cât de tare au fost amăgiți, dar nu poți să le ai pe toate, nu?

— Tu chiar nu simți nicio urmă de vinovăție pentru ce-ai făcut?

— Pentru suferința animalelor ălora? Absolut deloc. Au primit ce-au meritat.

— Au fost omorâți în bătaie, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Chandra. Cu capetele sparte cu bâte de baseball și ciocane. Dinții sparți. Baynes avea un cuțit înfipt în față. Toate, din cauza ta. Și totuși chiar poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui că nu simți *nimic* pentru ei? Milă? Remușcare?

— Nici urmă, a răspuns Olivia zâmbind. Presupun că poți să-i spui opera vieții mele, contribuția mea în societate. Și știi care-i partea cea mai bună, Chandra?

Olivia i-a făcut semn să se apropie și s-a aplecat adăugând:

— Dacă aș avea ocazia, aș face-o din nou.